

Hạ Nhật Ngọ Hậu Đích Lão Nhân Trà

Contents

Hạ Nhật Ngọ Hậu Đích Lão Nhân Trà	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	13
3. Chương 3	20
4. Chương 4	29
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	55
8. Chương 8	64
9. Chương 9	71
10. Chương 10	78
11. Chương 11	84
12. Chương 12	89
13. Chương 13	93
14. Chương 14	96
15. Chương 15	100
16. Chương 16	103
17. Chương 17	107
18. Chương 18	108
19. Chương 19	110
20. Chương 20	114
21. Chương 21	117
22. Chương 22	120
23. Chương 23	124
24. Chương 24	127
25. Chương 25	130
26. Chương 26	134
27. Chương 27	137
28. Chương 28	140
29. Chương 29	145
30. Chương 30	150
31. Chương 31	153
32. Chương 32: Phiên Ngoại : Đàm Luyện Ái	157

Hạ Nhật Ngọ Hậu Đích Lão Nhân Trà

Giới thiệu

Edit : Băng Viêm – Tiểu LangBeta : Tiểu LangThể loại: hiện đại, trọng sinh, thanh thủy văn, nhất thụ nhất công, HE.

1. Chương 1

Ba giờ chiều là thời khắc nhàm chán nhất, rất dễ khiến người ta phát điên.

Cửa hàng bánh mì nướng cách vách vừa mới ra lò, mùi thơm vô cùng, nhưng một chút cũng không câu nổi ham muốn ăn uống của hân.

A Trà tắt radio, không thềm khóa cửa, cưỡi lên chiếc xe kiểu dã lang 125 đã ngoài ba mươi tuổi của hân, ba ba đi vào công viên vùng phụ cận.

Công viên chật ních mấy lão nhân gia nhàn nhàn vô sự. Có người đánh cờ vua, có người uống trà nói chuyện phiếm, tất cả bóng mát dưới đại thụ đều bị người ta chiếm hết.

A Trà cố gắng chen vào trong đám người, một ít lão bằng hữu thấy hân đều niềm nở tiếp đón, hân liền hướng những người đó đi đến. Cờ vừa hạ, vài người nhàm chán nhìn cảnh ta giết người, người giết ta trên bàn cờ.

“Người hôm nay tới chậm, ta đã cùng lão Vương đáng chờ.” lão nhân đầu bóng lưng trước mắt A Trà nói. “Hảo phần khích, ba giờ giết tới giết lui không ngừng được.”

“Bạn quá không có thời gian tới!” A Trà tùy tiện sưu hai câu.

A Trà kỳ thật rất nhàn rồi, chính là hân không muốn người ta biết. “Ta đang làm mấy ngăn tủ lớn, tôn tử ta đã lên cao trung, sắp thi đại học rồi, ta phải làm mấy ngăn tủ cho hân cất sách. Người biết đó, hân đọc rất nhiều sách, nơi này một đồng nơi đó một đồng, ở nhà mặc kệ đi đến đâu cũng đá trúng sách.”

“Ai u, tôn tử người sắp thi đại học a! Cũng thực mau, mới trước đây hân còn nhỏ như vậy.” Lão nhân gia kia so đo độ cao, biểu tình đầy yêu thích và ngưỡng mộ.

“Còn lập tức sẽ thú lão bà (vợ), chờ hân đậu đại học ta liền giúp hân lấy vợ.” A Trà đắc ý cười.

“Sau đó chờ ôm tăng tôn.” Mấy lão nhân gia cười thành một đoàn.

Thời gian nháy mắt liền qua, sáu giờ chiều mặt trời cũng nhanh xuống núi, các lão nhân ở công viên dần dần tản đi, tất cả mọi người đều về nhà ăn cơm.

Nhóm luận cờ cũng chào tạm biệt A Trà, chỉ để lại một mâm cờ vua đầy mồ hôi cùng một bàn cờ gỗ cho hân.

A Trà là người duy nhất còn lại trong công viên lúc chiều tối này, hân thông thả đem mấy quân cờ thu lại nhét vào trong kẻ hở của gốc dong thụ, cầm lấy cây chổi cùng cái ki quét sạch sẽ xung quanh. Xong rồi hân duỗi thẳng thắt lưng đấm đấm mấy chỗ đau nhức, sau đó mới cưỡi chiếc xe máy dã lang của hân, chậm rãi ba ba về nhà.

Đem xe máy dừng trước cửa nhà, khi ánh hoàng hôn còn chưa tắt hết, cửa tiệm bánh mì cách vách đột nhiên tự động leng keng một tiếng, bà chủ tiệm Huệ Mĩ tay chống sau thắt lưng, đầu đổ đầy mồ hôi, hai chân phát run nện bước không xong đi ra.

“A Trà thúc..... Ta giống như..... Ta giống như.....” Huệ Mĩ lời nói mỏng manh, trên trán đầy mồ hôi, nàng sờ cái bụng mang thai như được nhét vào ba trái bóng rổ, nằm cạnh cửa thở dốc.

“Phải sinh!?” A Trà buông máy xe, vội vàng đi qua đỡ lấy Huệ Mĩ.

“Giống như..... Hình như là.....” Huệ Mĩ thống khổ nhíu mi. “Ta mới vừa gọi 119, nhưng là xe cứu thương còn chưa đến. Bụng..... Đau quá.....”

“Ai u uy, may mắn ta đã trở về, bằng không người liền một mình sinh đứa nhỏ!” A Trà lo lắng nói. “Ta sẽ đưa người đi bệnh viện, sinh đứa nhỏ liên quan mạng người, chờ xe cứu thương đến sẽ không kịp!”

A Trà buông tay Huệ Mĩ ra. Hân vốn muốn trở về dắt xe máy, nhưng lại nghĩ đến thời điểm Huệ Mĩ đau một cái, ôm không được hân, sẽ từ trên xe may té xuống mặt đường, kia hân liền gây nghiệp chướng.

“Người chờ ta, ta đi gọi điện thoại kêu taxi.” A Trà vọt vào trong phòng gọi taxi lại đây.

nguyên văn là “khu”: là khâu điện thoại (loại quay số vòng vòng thời xưa ấy)

Đợi hai phút sau, hắn cố gắng ôm lấy thắt lưng yếu ớt, khởi động mạnh một phen xương cốt đã lão hóa, dùng sức đem Huệ Mĩ đưa vào taxi.

Sau đó hắn ở ghế sau liều mạng thúc giục tài xế taxi:

“Nhanh lên, nhanh lên, hướng phía trước ấy. Sắp sinh, sắp sinh!”

“Được rồi, được rồi.” tài xế theo kính chiếu hậu nhìn A Trà tóc hoa râm, nếp nhăn như vỏ quýt phơi khô từng cái từng cái giăng khắp mặt. “Phía trước là đèn đỏ, dưới hai ngàn bảy ta không đi.”

“Hai ngàn bảy ta cấp! Nhanh cho ta là được rồi!” A Trà vỗ ngực nói.

“A ” Huệ Mĩ đột nhiên dùng sức bắt lấy tay A Trà, kêu thảm thiết một tiếng.

Ghế sau taxi nhất thời thành một mảng đại dương mênh mông, Huệ Mĩ phá nước ối.

“Nhanh lên, muốn ra rồi!” A Trà trợn to mắt hoảng sợ, hai tay bám lấy bả vai tài xế, mãnh liệt lay động.

Thật vất vả mới thuận lợi đem Huệ Mĩ đưa vào phòng sinh, A Trà mệt mỏi, ý chí xẹp như quả bóng cao su xẹp lờ ngời trên ghế bên ngoài phòng bệnh, ánh mắt đại ra.

Nữ hộ sĩ hướng hắn đi tới cười cười. “Bá bá, ta giúp người gọi điện thoại thông tri người nhà Diệp Hệ Mĩ. Người làm tốt lắm, kế tiếp liền giao cho bác sĩ là được.”

Nghe xong lời nữ hộ sĩ, A Trà bắt đầu vô tình vô nghĩa rên rỉ.

Hắn lại nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi trên taxi, Huệ Mĩ hai chân bải khai trước mặt hắn, liều mạng kêu đau bảo tiểu hài tử phải đi ra, hắn đành lập tức thay nạng đỡ đỡ.

Đời này lần đầu tiên ở ánh sáng rõ ràng như vậy nhìn thấy nơi đó của nữ nhân, hắn trước kia thời điểm cùng vợ làm chuyện đó đầu cũng không dám nâng, đều là nhìn chần bồng âm thầm tới. Tuy rằng sinh đứa nhỏ khẩn cấp là không thể tránh, nhưng thấy địa phương không nên thấy, như vậy hắn hội cảm thấy tội lỗi cả đời đi!

A Trà ôm đầu, suy yếu rên rỉ.

Nữ hộ sĩ vỗ vỗ bờ vai của hắn.”Bá bá người không sao chứ?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” A Trà đứng lên, đi đến bên ngoài, đầu của hắn hơi choáng, ý thức thập phần mơ hồ, ngực đau nhói, có chút không thở nổi.

Huệ Mĩ không biết ra sao, hắn lo lắng làm trái tim phù phù đập thật lợi hại, tay chân đều trở nên lạnh như băng.

Huệ Mĩ là đứa mồ côi cha mẹ, năm trước mới chuyển về cách vách nhà hắn. Con của nạng cùng tôn tử hắn Trạch Phương cùng tuổi, cũng học cùng trường. Bạn trai lúc trước của Huệ Mĩ biết nạng mang thai nên bỏ chạy, là cái tuyệt thiếu trách nhiệm kiêm vô dụng gì đó.

Hắn thấy nạng một nữ nhân hoài đứa nhỏ còn phải gánh vác gia đình thật vất vả, cho nên chỉ cần là chuyện hắn có thể làm, đều sẽ giúp nạng một chút.

Giống như giá gỗ trang hoàng trong tiệm bánh của Huệ Mĩ, hắn đều đặc biệt đóng chùm nạng.

Nữ nhân thật sự rất yếu ớt, không hảo hảo chiếu cố là không được, nhất là ở thời điểm sinh đứa nhỏ.

Lão bà hắn năm đó là bởi vì sinh con mà ra đi.

Nhớ tới chuyện xưa vài thập niên trước, A Trà mũi đau xót, hốc mắt liền ẩm ướt.

“Bá bá, người muốn hay không ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” Nữ hộ sĩ phát hiện sắc mặt A Trà khác thường, lúc xanh lúc trắng không có tí huyết sắc. “Ta thay người đo huyết áp được không?” Nạng hỏi.

A trà lắc lắc đầu, hẳn chính là lo lắng Huệ Mĩ.

Tiếp theo A Trà nghiêm mặt ở ngoài phòng sinh, đợi gần ba giờ, ghế dựa cũng không chịu ngồi, lại không cho nữ hộ sĩ kiểm tra, thẳng đến trong phòng sinh phát ra tiếng vang rất lớn, cửa bị mở ra, nữ hộ sĩ ôm lấy một đứa nhỏ tiếng khóc vang dội từ trong đi ra.

“Chúc mừng chúc mừng, là nam hài!”

A Trà nghe thấy đứa nhỏ thuận lợi sinh ra, nhất thời lo lắng trong lòng cũng thả lỏng, cả thân thể liền lắc lắc, chân nhuyển đến đứng không vững.

Phía sau có một trận tiếng chạy bộ truyền đến, thiếu niên giọng khàn khàn nói: “Ta là con của Diệp Huệ Mĩ, xin hỏi mẹ ta ra sao?”

A Trà quay đầu, nhìn thấy một nam hài tóc đen ngắn.

Đứa nhỏ kia cùng tôn tử hẳn tuổi không sai biệt lắm, cái đầu cao hơn, cũng thành thực hơn, dưới khóe mắt tinh tế có khỏa chí (nốt ruồi), tựa như siêu sao trong TV đi tới, có loại khí chất khó có thể hình dung.

Ầm vang một tiếng, ngoài cửa sổ xẹt qua tia chớp, hung mãnh ác liệt đến cả vách tường cũng rung động.

Đây là đạo lôi đầu tiên trong năm, rơi vào đầu mùa xuân.

Chấn lôi kinh trập.

kinh trập: vào ngày năm hoặc 6 tháng 3.

Tuyên bố mùa xuân đã đến.

Khoảnh khắc hẳn nhìn thiếu niên kia, tựa hồ cũng có cái gì, theo đáy lòng ngủ đông đã lâu thức tỉnh. Vạn trùng toàn động, làm ngực hẳn không thở nổi, lại có chút đau đớn.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, nhuyển chân.

“Uy!” thiếu niên bên cạnh kêu một tiếng, thân thủ bắt lấy hẳn.

A Trà mất đi ý thức, lâm vào hôn mê.

“Thiên (con ve) đâu!” Thanh âm tiểu nam hài thanh thúy vang lên bên tai A Trà.

“Người nói muốn bắt hắc thiên cho ta, thiên đâu!”

Một chân giẫm lên mặt hẳn ngủ trên giường, A Trà thống khổ rên rỉ.

“Ai u, đại thiếu gia, A Trà đang bị đậu mùa, xin ngài thương xót đừng chạy vào phòng nữa, này rất nguy hiểm, nếu ngài cũng bị lây bệnh liền không xong!” Thanh âm cha vang lên, đem cái thiếu gia bốc đồng kia bế ra ngoài.

A Trà nhú mày, nhìn cái áo sơ mi trắng phủ đầy hình bướm bướm, tiểu thiếu gia vận tây trang giầy dựa tránh khỏi sự kiểm chế của cha hẳn, nhanh chóng chạy về bên giường lay động hẳn.

“Ta ngày mai muốn đi, người đáp ứng đi bắt thiên với ta, thiên của ta!”

A Trà bị đóng đưa thật sự không thoải mái, nôn một tiếng, hẳn đem những gì trong bụng phun lên cả bộ y phục của đại thiếu gia. Lòng lo nghĩ đến quần áo đại thiếu gia đều mua từ Nhật Bản, quý muốn chết, sau đó yếu ớt quay về bên giường cuộn thành một đoàn.

Hẳn nghe thấy thanh âm non nớt của đại thiếu gia thét chói tai nói:

“A Trà nôn vào quần áo của ta!”

Phát sốt nóng đến hồ đồ, hẳn không biết vì cái gì cảm thấy được thiếu gia đang cười vui lắm, liền ngây ngô cười đáp lại.

Đó là lần cuối cùng hẳn nhìn thấy đại thiếu gia.

Bởi vì chiếc thuyền đi Nhật Bản gặp gỡ bão, bị sóng đánh chìm.

Hắn bị thủy đậu ở lại trong phòng, sốt cao vẫn cũng không lui.

Cha trở lại, hốc mắt hồng hồng. “Đại thiếu gia trước khi lên thuyền còn quấy, đòi đi theo người bắt hắc thiền. Sớm biết như vậy, người cho dù phát sốt cháy hồng đầu, ta cũng sẽ cho người cùng đi với hắn. Hiện tại đại thiếu gia đi rồi..... Trong lòng vẫn vương vấn đồ vật này nọ..... Như thế nào có thể thanh thản ra đi.....”

Cha hắn ở trước giường hấp nước mũi, nhấn xuống nước mắt.

“Đi rồi..... Còn có thể trở về a.....” Đầu như bị đốt đến hoa mắt, trong lòng cũng không nghĩ đại thiếu gia kia đã chết. “Chờ hắn trở về..... Ta bắt đại hắc thiền cho hắn.....”

“Không còn kịp rồi.” Cha nói như vậy.

Từ giấc mộng, A Trà dần chuyển tỉnh. Mở mắt ra liền bị bốn vách tường màu thủy lam đập vào mắt, hắn quay đầu, gặp thiếu niên kia đang ở bên cạnh, nhìn chăm chăm hắn, mà hắn cũng nhìn đáp lại.

Ba giây đồng hồ sau, thiếu niên đứng lên, ra bên ngoài gọi người. “Hộ sĩ tiểu thư, lão bá đã tỉnh.”

A Trà hít sâu một hơi, sờ sờ ngực mình, cảm thấy được hô hấp thông thuận rất nhiều, nhưng đồng thời phát giác trên cánh tay bị người gắn vào kim truyền nước biển.

“Vì sao có cái này?” A Trà trừng ông nước biển, muốn rút ra lại bị một cánh tay từ đâu ngăn cản.

“Người bị bệnh tim nên ngắt đi, bác sĩ thay người truyền nước biển.” Thiếu niên nói.

“Giúp ta nhổ nó ra.” A Trà chán ghét truyền nước biển, chán ghét bệnh viện, hắn muốn rời đi nơi này, nhưng cái ống trên cánh tay không ngừng đưa chất lỏng tiến vào thân thể hắn khiến hắn không thể động đậy.

“Chờ hộ sĩ đến.” Thiếu niên nói.

“Người là con Huệ Mĩ tên Hải Uyên đúng không?” A Trà đoán rằng.

A Trà chưa thấy qua đứa con Huệ Mĩ, lúc Huệ Mĩ bọn họ chuyển đến, nàng liền đem con đưa vào ký túc xá trong trường học, tôn tử hắn cũng vậy, Huệ Mĩ là do vội làm việc không có thời gian chiếu cố đứa con, hắn là không đủ thể lực chăm sóc tôn tử.

Hải Uyên gật gật đầu.

Hải Uyên cũng là lần đầu tiên thấy lão nhân gia này, tuy rằng là hàng xóm, nhưng bọn hắn chưa từng chạm mặt nhau.

“Mẹ người ra sao?” A Trà nhìn ông truyền dịch, không hiểu được nên lấy thứ này như thế nào, một bên lại lo lắng Huệ Mĩ, phân tâm hỏi.

“Bất quá là sinh tiểu hài tử mà thôi, hiện tại không có việc gì.” Hải Uyên nói như vậy, trên gương mặt không hề mang nét cười, sau khi nói xong đôi môi liền thu về, kia ánh mắt sắc bén cùng ngũ quan hoàn mỹ gây cảm giác áp bách cho người đối diện.

“Cái gì kêu bất quá là sinh tiểu hài tử mà thôi, người có biết sinh tiểu hài tử nhiều nguy hiểm lắm không?” A Trà trừng trứ Hải Uyên.”Đó là sẽ không toàn mạng, sẽ không toàn mạng đấy!” Hắn lặp lại nói.

Nữ hộ sĩ đi vào phòng bệnh, cầm một bệnh án, nhìn nhìn giấy tờ trên ấy, cười hì hì đi đến trước giường A Trà. “Bá bá, người tỉnh, chúng ta đến viết một chút tư liệu nhập viện được không? Bác sĩ giúp người xem qua, phát hiện tim người không tốt lắm, hắn hy vọng người có thể nằm viện vài ngày hảo hảo kiểm tra một chút. Người sinh năm nào, hiện tại bao nhiêu tuổi?” Nữ hộ sĩ kéo ghế dựa ngồi xuống, tươi cười khả ái hỏi.

“Ai u, ta không có chuyện gì, không cần nằm viện!” A Trà nắm cánh tay nữ hộ sĩ. “Người mau đem đồ vật này nọ nhổ dùm ta, ta phải về nhà, hiện tại giờ nào a?”

“Hiện tại là chín giờ rưỡi sáng. Nhưng người còn chưa thể về nhà, bác sĩ có nói.....”

“Không cần chính là không cần, người không nhờ sao? Người không nhờ ta tự mình làm!” A Trà làm bộ kéo ống truyền dịch.

“Bá bá a!” Nữ hộ sĩ thực khó xử. “Bằng không chúng ta chờ bác sĩ đến tuần phòng, nghe một chút ý kiến của ông ấy, lại quyết định được không?”

“Không muốn!” A Trà lập tức từ chối. “Ta năm nay năm mươi chín tuổi, là con rồng còn sống sờ sờ giấy đành dạch. Trái tim hảo hảo ở trong này, chờ nó ngừng rồi ta sẽ tới cho người xem! Nhanh lên nhanh lên, đem cái thứ này nhờ ra!” A Trà không nghĩ tới mình cứ nhiên ở bệnh viện qua một đêm, nơi hắn ghét nhất chính là bệnh viện, nếu không vì Huệ Mĩ sinh đứa nhỏ, hắn cũng không muốn đến địa phương xui xẻo này.

Tiểu Lang: ta nghĩ là tuổi con rồng, phần đằng sau là chém gió theo QT.

Nữ hộ sĩ không lay chuyển được A Trà, cuối cùng vẫn là thay hắn hủy đi ống truyền dịch.

A Trà chậm rãi xoay người xuống giường, nhưng có hơi chút giật giật, ngực đập phập phồng kịch liệt, như sắp không thở nổi.

Hải Uyên vẫn nhìn hắn, cái gì cũng không nói.

A Trà đi xuống giường, ngã trái ngã phải bước khỏi phòng bệnh, trước khi đi quay đầu lại nhìn Hải Uyên một cái. Hắn cảm thấy tiểu hải tử này rất không lễ phép, từ lúc hắn tỉnh lại đến giờ, cứ trừng hắn. Hắn có chỗ nào không đúng?

“Nếu mẹ người có chuyện gì, liền gọi điện thoại cho ta. Vào buổi tối cũng không sao, có gì nhất định phải nói cho ta biết.” A Trà nói.

Hải Uyên gật đầu, nhưng đối ý tốt của A Trà cũng không mấy hứng thú.

“Ta đi đây.” A Trà dựa vào vách tường xanh xanh, chống đỡ đáp thang máy xuống lầu.

Hải Uyên nhìn bóng dáng a Trà rời đi, trong đầu tràn ngập một loại tình cảm không biết tên.

Cái lão nhân gia, ông nội của Hạ Trạch Phương – bạn học hắn, chính mình cũng từng nghe mẹ nói về người này.

Một cái tuổi bán trăm, tóc hoa râm, mặc áo lót tẩy đến bạc màu, quần đùi tứ giác buồn cười, còn có cặp dép lê màu trắng plastic.

Rõ ràng chính là lão nhân gia tùy tiện ở đâu cũng thấy, Hải Uyên không rõ chính mình, vì cái gì ngày hôm qua lần đầu tiên nhìn đến hắn, rất giống bị sét đánh trúng, toàn thân nổi da gà run rẩy không ngừng.

Này thật là loại tình tự khó hiểu, da đầu hắn đều run lên, cả người thoáng nóng thoáng lạnh, trong đầu loạn thất bát tao, không sao tĩnh táo được.

Trường tư lập Tân Hoa Trung, kí túc xá nam.

Hải Uyên đem xe máy đậu ở hẻm nhỏ trong kí túc xá, lưng vác một bao đồ dùng trẻ con, chậm rãi đi vào tòa công trình có niên đại ít nhất hơn năm mươi năm.

Tấm ván gỗ hành lang lầu hai bị đám học sinh đạp tới đạp lui phát tiếng cọt kẹt, khiến người ta có loại cảm giác nếu giẫm lên quá mạnh sẽ trực tiếp bay xuống lầu một.

Hải Uyên đem chiếc nôi trẻ con màu thủy lam khiêng trên vai, trong tay cầm một bao tã lót cũng đặc biệt gây chú ý.

“Xem đi, nhất định là có chuyện!” vài tên đệ tử đi qua Hải Uyên châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

Hải Uyên này bình thường không thích cùng người khác nói chuyện, luôn là bộ dáng lãnh khốc, các học tử học muội ái mộ hắn nhiều hơn sao trên trời, lại nghe nói sinh hoạt cá nhân của hắn cực kì phóng túng, đêm bất quy doanh, cây củ cải (:”>) hoa tâm như thế không làm nữ nhân mang thai mới là lạ.

“Thiên Tuế!” Hải Uyên một cước đá văng cửa phòng, đồng phòng Cố Thiên Tuế đang chơi game hăng say cũng bị hắn dọa một trận, chuột điều khiển bay ra ngoài, nhân vật máu me trong màn hình đã anh dũng bị nốc – ao đưa vào bệnh viện.

Cố Thiên Tuế mắt trừng lớn, bực bội đập tay lên bàn.

“Người không biết trước khi vào phòng phải gõ cửa sao, thật là thiếu lịch sự.” Cố Thiên Tuế tắt đi chương trình game, quay lại cười với bạn học kiêm biểu ca của hắn.

“Mẹ ta sinh, ngày mai giúp ta xin phép nghỉ. Một tháng là được.” Hải Uyên không để ý tới oán giận của đối phương, bỏ đồ đạc trên vai xuống, lục lọi trong tủ quần áo ra túi du lịch, đem đồ dùng hằng ngày của mình dồn vào hơn phân nửa.

“Người giả bệnh xin nghỉ cũng nhiều rồi, không thể xin thêm được.” Thiên Tuế nhắm tính.”Nếu cứ nghỉ nữa, sẽ bị đuổi học ác!” Hắn nói.

“Vậy thỉnh nghỉ sanh.” Hải Uyên bỏ lại những lời này, xách túi du lịch lên, cầm theo đồ dùng trẻ con rời đi.

Lúc hắn xoay người, vừa vặn đụng trúng thiếu niên đang lao đầu vào phòng.

Thiếu niên cao sấp sỉ hắn là chạy vội đến, lực tông trúng rất mạnh, cái trán vừa vặn chạm hõm trán Hải Uyên, phát ra tiếng vang không nhỏ.

Thiên Tuế mặt nhú một chút, thanh âm lớn như thế, nhất định là rất đau đi.

“Người không có mắt sao?” Hải Uyên nhíu mày, đối người đụng mình có chút tức giận.

“Ta nghe người ta nói người mua nô em bé, bọn họ nói người làm cho nữ nhân mang thai, có thật hay không?” Thanh âm mang phần ghen ngào xuất phát từ thiếu niên trông gầy yếu hơn Hải Uyên một chút.

Thiếu niên gặp Hải Uyên sinh khí, mười ngón tay khấn trương nắm thành một đoàn. Nguyên bản ngũ quan xuất sắc góc cạnh, lại vì lo lắng nước mắt lưng tròng, mà tăng thêm chút mềm mại đáng yêu.

“Người ba ngày không trở về, ta thật sự rất lo lắng người.” Thiếu niên ngưng lệ, si ngốc chăm chú nhìn Hải Uyên.”Người đã xảy ra chuyện gì?”

“Hải Uyên.” Thiên Tuế ngón tay khẽ gõ mặt bàn, hô hắn một tiếng.

Hải Uyên quay đầu lại.

“Rốt cuộc là mẹ người sinh tiểu hài tử, hay bạn gái người sinh?” Thiên Tuế đầu đầy nghi hoặc.

Tuy rằng Hải Uyên là biểu ca hắn, nhưng Thiên Tuế luôn không hiểu đến tột cùng Hải Uyên kết giao với loại bằng hữu gì, bên ngoài làm những gì. Có lẽ là do cá tính Hải Uyên không thích thân cận cùng người khác, nên khiến hắn càng thêm thần bí khó lường hơn nữa Hải Uyên tâm tình khó chịu, ngay cả giảng đường cũng có thể đập phá, lão sư cũng bị đánh liệt giường, cho nên không ai dám trêu hay làm phiền hắn. Sinh ra đã ở gần tính cách khủng bố như thế, làm biểu đệ như hắn ngày nào cũng lo sợ mình có hay không giẫm trúng thuốc nổ.

“Mẹ ta.” Hải Uyên thần nhiên đáp.

“Chính là..... Chính là người..... Hôm nay thoát nhìn rõ ràng rất giống nhau.....” Thiên Tuế gần từng tiếng chậm chậm nói: “Hai gò má phồng hoa đào, mặt mày hồng hào phấn nộn nộn, hồng loan tinh đại động. Thật sự không phải bạn gái người sinh?”

Thiên Tuế đối tượng mạo có chút hiểu biết, tổng cảm thấy dưới biểu cảm lạnh lùng ấy là đang giấu chuyện gì đó, không có khả năng đơn giản như vậy.

“Hồng loan tinh đại động! Đáng ghét, người không phải nói người chưa có đối tượng sao?” Thiếu niên vừa nghe Thiên Tuế nói, kích động đến nước mắt đều nhanh rơi xuống. “Người là với ai, với ai có tiểu hài tử? Vì cái gì ta không biết? Người rõ ràng nói nếu không có đối tượng, sẽ thử chấp nhận ta, vì cái gì hiện tại biến thành như vậy!”

Thanh âm thiếu niên thu hút hàng xóm cách vách cùng học sinh đang tới lui trên hành lang.

“Rốt cuộc là ai, ta muốn cùng hắn liều mạng!” Thiếu niên dậm chân.

“Ồn quá!” Hải Uyên khuôn mặt đều tối sầm, tức giận đáp một câu.

Thiếu niên trừng lớn mắt, nước mắt phù phù rơi xuống.

“Thật sự là mẹ hấn sinh đứa nhỏ!” Thiên Tuế nhớ lại đích xác từng nghe dì Huệ Mĩ mang thai, hấn đứng phía sau đối thiếu niên nói.

“Thật vậy chăng?” Thiếu niên xoa xoa nước mắt, thăm dò hỏi.

“Ta đi, Thiên Tuế, nhớ rõ giúp ta xin phép.” Hải Uyên không muốn nhiều lời, cầm lấy vận dụng hằng ngày, hướng hành lang dài chậm rãi xuống lầu.

“Từ từ, Hải Uyên đợi ta, ta cũng muốn đi với người.” Thiếu niên dùng giọng mũi nặng nề hướng Hải Uyên gọi, quay đầu đối Thiên Tuế nơi cửa phòng nói: “Thiên Tuế người cũng giúp ta xin phép, ta phải cùng Hải Uyên về nhà.”

Mang đôi dép lê trong phòng, hấn dật dật chạy theo sau Hải Uyên.

“Người xin nghỉ cái gì a, Hạ Trạch Phương!” Thiên Tuế ở phía sau la lớn.

“Giống Hải Uyên!” Thanh âm thiếu niên xa xa truyền đến.

“Hải Uyên nghỉ sanh da!”

“Kia giúp ta xin nghỉ bệnh a!” Thiếu niên nói.

Hai người kia đi rồi, trên hành lang mọi người bắt đầu bàn tán. Hạ Trạch Phương rõ ràng có bạn trai, sao luôn cùng Diệp Hải Uyên dây dưa không rõ ràng.

A Trà không hiểu lắm nữ nhân ở cử phải như thế nào, hấn cưỡi xe máy đi vào tiểu công viên hồi lão bằng hữu, chính là một đám lão nhân gia quá nửa chưa từng sinh đứa nhỏ, ai cũng không biết ở cử cần những gì.

“Ai u, cái loại chuyện nữ nhân như thế, ta sao biết!” Lão nhân đầu bóng lưỡng nói.

“Ta nghe lão bà nhà ta nói không nên gọi đầu, này ta xác định, vợ ta vừa sinh xong không bao lâu, kia đầu thối đến xa xa ngửi thấy cũng biết nàng đang đến, thối cực kì.” Lão Vương lúi kéo lưng quần, vừa nhớ lại liền nhịn không được che mũi.

“Vậy người giúp ta hỏi lão bà người ở cử như thế nào, nhớ hỏi rõ chút.” A Trà vội vàng nói.

“Bằng không ta hỏi rồi viết giấy đưa cho người.” Lão Vương nói.

“Không nên, ta không biết chữ, người viết cho quý xem à?” A Trà có chút nổi giận. “Gọi điện thoại, người không phải biết số điện thoại nhà ta sao, hỏi xong liền gọi cho ta.”

“Giữ chứ, ai có số nhà người, dù ta có, cũng không muốn gọi cho người!” Lão Vương không khách khí đáp lại một câu.

Kết quả kế tiếp, hai người kia ngay tại công viên cãi nhau không ngừng.

Một lão nhân gia vây xem bên cạnh há mồm phá lên cười, răng nanh toàn bộ đều lộ ra, môi hướng bên trong, phát ra thanh âm ha ha a. A Trà cùng lão Vương vẫn là tiếp tục cãi qua cãi lại.

Cuối cùng hai người mắng đến mệt, A Trà ngược lại bắt đầu đau, mọi người cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng đỡ A Trà ngồi xuống.

“Người đi khám bác sĩ chưa?” Nhóm lão hữu lo lắng hỏi, tiếp theo thất chủ bất thiết đàm luận xem người nào từng đột nhiên chấn bị tái kiến ông bà như vậy.

thất chủ bất thiết: ngạc nhiên, nao động

tái kiến ông bà: chết ấy

A Trà thở hổn hển, phát tay chứng minh mình không có việc gì, hấn không muốn tiếp tục ồn ào ở nơi này, nhưng người ta đã bày cờ ra mời, hấn đành phải nghỉ một chút rồi đánh vài ván, đến khi sắc trời dần chuyển tối.

Hoàng hôn nơi công viên, các lão nhân tiêu sái rời đi, mấy chiếc BMW đậu bên ngoài công viên đã li khỏi không sai biệt lắm, A Trà mấy ngày nay bị gây sức ép cũng đủ mệt, hôm nay không đủ thể lực quét dọn rác chung quanh, hần cầm chìa khóa chậm chạp nện bước, hướng xe máy đi đến.

“A trà sắc mặt người rất không tốt, muốn ta chở người về không?” Một chiếc tân sĩ ngũ bách chạy đến bên cạnh A Trà, cửa kính xe hạ xuống, lão nhân đầu bóng lưỡng thăm dò hỏi.

tân sĩ ngũ bách: Mercedes-Benz 501

A Trà phát tay bảo hần cứ đi đi, về mặt ngại người ta phiền.

Sau đó hần khởi động xe máy chậm rãi chạy về nhà, tốc độ đại khái là ba mươi đi, thết bị đo tốc độ của xe bị hư đã lâu, bất quá hần cảm thấy tốc độ như vậy là đúng rồi.

Tuổi lớn chạy chậm một chút mới tốt, sẽ không phát sinh mấy chuyện nguy hiểm.

Hơn nữa hần năm nay năm mươi chín gần sáu mươi, mỗi lần đến số 9 rất dễ gặp chuyện không may.

Nghĩ nghĩ cảm thấy được không ổn, liền đem tốc độ giảm chút nữa, hai mươi xem ra thỏa đáng.

Buổi tối sáu giờ trời có chút u ám, tựa hồ sắp mưa, tiếng sấm ầm vang rung động.

Xe vừa dừng, đẩy ra rèm cửa phía trước, A Trà đột nhiên phát giác tất cả đèn điện nơi phòng khách đều sáng, lại truyền đến từng trận mùi thơm.

“A?” Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? A Trà cứng người tại chỗ. Là vì hần chưa khóa cửa nên có trộm, nên tất cả đèn đều sáng? Chính là trộm dùng nhà bếp của hần để làm chi?

“Ông nội người đã về rồi!” Trạch Phương mang bao tay cách nhiệt bưng đến một nồi canh nóng, từ từ phòng đi tới.

“Trạch Phương?” A Trà thấy tôn tử bảo bối đột nhiên xuất hiện, cao hứng cười thoải mái.

“Người như thế nào lại trở về?” A Trà nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là có linh cảm, hần mấy ngày nay tim không được khỏe, tôn tử bảo bối cảm ứng được, nên chạy về nhà muốn chiếu cố hần?

“Ta mấy ngày nay nghỉ.” Trạch Phương cười nói dối, không nghĩ làm cho ông nội nuôi nặng y biết y là theo Hải Uyên thân yêu trở về.

“Nấu cái gì vậy?” A Trà dò hỏi người được mùi canh cá.

Trạch Phương nhe răng cười. “Đây là nấu cho dì Huệ Mĩ, nàng vừa sinh đứa nhỏ nên ăn nhiều cá một chút mới tốt. Ta bưng đi cho nàng a!”

“Không phải cấp cho ông nội ác.....” A Trà nhất thời đầy tức giận như bóng cao su.

Chỉ thấy Trạch Phương hừ một tiếng bưng nồi cá, mông một đường điêu a điêu hướng cách vách mà đi, A Trà thở dài, tay đặt nơi trái tim, cảm giác ngực thoáng đau buốt.

“Vì cái gì vừa mới trở về liền qua nhà cách vách, ông nội cũng biết nên chiếu cố tốt Huệ Mĩ, nhưng là ông nội cũng muốn Trạch Phương chiếu cố a, vừa về liền bỏ sang nhà người khác, ném ông nội một mình a..... Ông nội từ nhỏ đem người cưng chiều, đến lớn như vậy, người cư nhiên đối ông nội.....”

A Trà một mình trong phòng khách không người miệng không ngừng oán giận. “Ta cũng muốn uống canh cá..... Ta yêu nhất uống canh cá, ăn bong bóng cá..... Nấu bong bóng cá chỉ cần thêm ít tương du (nước tương, xì dầu), ăn cũng rất ngon.....”

A Trà đi vào phòng bếp, phát hiện vẫn còn nồi canh trên bếp gas, hần nghĩ đến Trạch Phương chưa một chút cho hần ăn với cơm tối, vì thế thật cao hứng chạy đến.

Nào biết mở nồi ra, lại phát giác bên trong đã sớm chẳng còn gì. Nguyên lai Trạch Phương đem tất cả cho nhà cách vách, ngay cả đầu xương cá cũng không lưu cho hần.

A Trà tức giận đập cái nôi, một lần còn chưa đủ, đập leng keng hai ba lượt, mới phát tiết hết bất mãn trong lòng. Tắt tất cả điện trong nhà, hắt hai chân suy yếu run rẩy, chậm rãi theo cầu thang lên lầu hai đi ngủ, ngay cả cơm cũng không muốn ăn.

Mấy ngày nay sét cứ đánh liên tục.

Mỗi lần thời tiết thay đổi, đầu gối hắt lại một phen phát đau, ngay cả đài khí tượng cũng chẳng thể chuẩn bằng hắt.

Trời mưa sắp đi! Trước khi ngủ a Trà nghĩ.

Hắt ôm đau nhiều như vậy, vì cái gì tôn tử không chịu quan tâm hắt?

Nửa đêm, sét ầm ầm thẳng đánh.

Nhà Huệ Mĩ cách vách truyền đến từng trận thanh âm nôi nôi bát đĩa rơi bể, A Trà tuổi tác có chút lớn, lão nhân gia vốn ngủ không sâu, lại thêm tiếng khóc tiếng la, trong chốc lát hắt liền thanh tỉnh.

Cầm lấy đồng hồ báo thức bên giường cẩn thận xem, thật vất vả mới từ trong khoảng không mông lung tối tăm nhìn ra thời gian hiện tại. Hai giờ đêm, cách vách là ồn cái gì?

Lở tai hắt dán vào vách tường cẩn thận nghe, lại chỉ mơ hồ nghe được thanh âm tôn tử khóc thê thảm.

Trạch Phương bị khi dễ!

Phản ứng đầu tiên của A Trà chính là như thế. Trời tối thế này mà vẫn còn ở nhà hàng xóm, khẳng định là Huệ Mĩ bộ dáng hung ác bắt tôn tử bảo bối Trạch Phương nhà làm việc cực nhọc! Tệ hơn còn bắt Trạch Phương giặt quần áo và vâng vâng, cho nên tôn tử nhà hắt mới khóc đến vậy.

A Trà đem áo lót cùng quần đùi tùy tiện mặc vào, vừa đi vừa kéo khóa quần, trong lòng lo lắng tình huống của tôn tử.

Dưới lầu cửa bị đẩy ra, Trạch Phương nước mắt trở lại phòng khách, A Trà xuống lầu vừa lúc gặp hắt.

“Ai u, sao lại khóc thành như vậy!” A Trà đau lòng hướng tôn tử đi tới. “Có phải hay không tên Diệp Hải Uyên khi dễ người, người nói với ông nội, ông nội đi giúp người trút giận!”

“Như thế nào trút giận a!” Trạch Phương lớn tiếng, dậm dậm chân, khóc không ngừng.

“Đến đến đến, ông nội thương. Nói cho ông nội biết đã xảy ra chuyện gì, thân thể ông nội rất tốt, cùng tên kia đánh nhau chắc chắn không vấn đề.” A Trà tâm hảo đau, tôn tử bảo bối bị người khi dễ thảm như vậy.

Trạch Phương gạt gạt mái tóc dài, đem chúng nó nhét vào sau tai, lộ ra khuôn mặt nam hài.

Trạch Phương không thích mặt mình, hắt thường thường mộng có một ngày cùng có được khuôn mặt xinh đẹp, mềm mại như các bạn nữ trong trường học, cái loại làm cho các bạn nam liếc mắt một cái liền nhin không được ca ngợi về ngoài mỹ lệ.

Nhưng hắt mỗi lần soi gương sẽ vỡ mộng, hắt từ trước đến nay là cái nam hài tử không hơn không kém, có đôi lúc tỉnh ngủ râu cũng sẽ dài!

Trời ạ, này hết thấy hết thấy đều là sự thật khiến hắt thương tâm!

“Ông nội, người có rất nhiều tiền đúng không?” Trạch Phương khóc hỏi, bộ dáng yếu đuối như tiểu nữ sinh.

A Trà tuy rằng cảm thấy tôn tử nhả nhỏ không giống nam nhân, lại có chút là lạ, nhưng cũng không hiểu vấn đề nằm ở nơi đâu. “Có a, người hỏi cái này để làm chi?”

“Cho ta tiền, ta muốn đi biến tính.”

“Biến tính?” A Trà không hiểu cái gì kêu biến tính. “Là cái gì? Ở đâu bán?” Hắt biết tôn tử rất thích đi công ty bách hóa tiêu tiền mua mấy món đồ gì đó mắc muốn chết.

“Không phải, người ta muốn đổi tính làm nữ sinh!” Đối việc đáp phi sở vấn của ông nội, Trạch Phương tức đến dậm chân.

đáp phi sở vấn: tương tự ông nói gà, bà nói vịt.

“Làm nữ sinh? Người có thể nói rõ ràng một chút, giảng như vậy ta nghe không hiểu.” A Trà mặt nhăn thành một đoàn, giống như vỏ quýt phơi khô, những nếp nhăn sâu cạn không đồng nhất càng hiện lên rõ ràng.

“Chính là đem hầu kết lấy ra, phía dưới cắt đi, làm một cái động, sau đó ở trên làm !” Trạch Phương khóc nói. “Như vậy người có hiểu chưa?”

“Cáp? Phải cắt còn muốn làm động á!” A Trà hít sâu một hơi, kêu lên. “Đầu người có phải bị hư chỗ nào không, sao đột nhiên nghĩ đến chuyện này! Cắt rồi sẽ không có nữa đâu!”

Đột nhiên không hề báo trước, một đạo lôi liên đánh xuống, ầm ầm chấn động cả gian phòng, xe cảnh báo từ ngõ nhỏ không ngừng vang lên.

A Trà ở trong lòng âm thầm lo lắng, tôn tử cho hấn kinh hách còn hơn cả sâm sét, khiến tim hấn hung hăng co lại, thiếu chút thì ngừng luôn.

“Ông nội người này ngu ngốc, nói với người người cũng không hiểu, ta không nói nữa!” Trạch Phương che mặt từ sofa đứng lên, bước ngắn bước dài chạy hướng trên lầu.

“Trạch Phương a, người đừng nói đến một nửa đã bỏ chạy, trở về cùng ông nội giải nghĩa a! Người muốn chạy đi nơi nào?” A Trà không ngừng hướng tôn tử la lớn.

“Người làm gì muốn đổi thành nữ sinh, người biến thành nữ sinh sẽ không thể sinh cho ông nội tăng tôn, người không sinh tăng tôn cho ông nội, nhà của chúng ta sẽ không có hậu a! Trạch phương, xuống dưới cùng ông nội nói rõ ràng!”

A Trà một phen lão xương cốt rỗng thanh, hấn cố gắng muốn đuổi kịp tôn tử, lại thấy Trạch Phương một đường hướng trên lầu chạy, lo lắng hỏi: “Người là muốn đi nơi nào, từ từ chờ ông nội!”

“Ta muốn nhảy lầu!” Tiếng Trạch Phương khóc la từ trên lầu truyền đến.

“Hạt mật (cái gì), nhảy lầu!” Nương a, A Trà vừa nghe, cũng không chỉ lão xương cốt như muốn hỏng, cả trái tim cũng muốn ngừng, một tay bắt lấy cầu thang gỗ liễu mạng chạy lên trên.

thuộc ngôn ngữ địa phương.

Nhưng mà chờ A Trà thở hồng hộc đến được mái nhà tầng năm, đã thấy Trạch Phương đứng bên ngoài vách tường tầng cao nhất, chăm chăm nhìn xuống dưới đường.

“Trạch Phương, Trạch Phương, người đừng dọa ông nội, ông nội tuổi lớn, kinh không nổi chuyện này đâu.” A Trà bối rối vô cùng, tay chân hấn không ngừng phát run, giống như không còn là của mình.

Trạch Phương là độc đinh nhà hấn thật vất vả mới sinh được lun xem bảo bối kim tôn, sao lại đột nhiên muốn làm nữ, còn muốn nhảy lầu tự sát, này đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

độc đinh: con trai duy nhất

Sự tình phát sinh quá nhanh, A Trà thật bế tắc, hoàn toàn không thể đuổi kịp tốc độ biến hóa cảm xúc của tôn tử.

“Người ta muốn làm nữ, không cần làm nam.” Trạch Phương nhìn xuống đường cái, sâu kín nói. “Ông nội người căn bản là không hiểu làm nam nhân có bao nhiêu thống khổ!” Trạch Phương khóc lớn.

“Ông nội làm nam nhân đã mấy mươi năm, cũng không có thống khổ như vậy! Người là đau ở đâu, người trước xuống dưới rồi chúng ta sẽ nói chuyện!” A Trà ôm ngực, cảm thấy choáng váng, như muốn té xỉu.

Trạch Phương nước mắt liễu mạng rơi xuống.

“Ông nội, ta vẫn cảm thấy mình là nữ người biết không? Ta thích mặc váy, thích thoa son, thích làm gia sự (việc nhà), thích nam nhân.”

“Cáp, người nói cái gì?” A Trà mở lớn miệng. Hắn giống như nghe thấy thanh âm trái tim mình nảy lên, nguyên bản trái tim vẫn còn miễn cưỡng động a động, lại bị lời nói này dọa muốn ngừng.

“Người ta thật sự rất thích, rất thích Hải Uyên nhà cách vách. Người biết không, từ lần đầu tiên thấy hắn nơi trường học, ta liền yêu thương hắn.”

Trạch Phương nói: “Từ đó ta một mực nghĩ, nếu..... Nếu ta có thể biến thành nữ sinh, nói không chừng có thể cùng hắn đàm luận ái, nếu phát triển thuận lợi, ta còn có thể gả cho hắn làm lão bà.”

A Trà đã khiếp sợ đến vô pháp mở miệng nói chuyện.

Tôn tử thích nam, hơn nữa là thích đứa con nhà Huệ Mĩ cách vách..... Tôn tử còn muốn cắt hết thầy để làm nữ, sau đó gả cho đứa con nhà Huệ Mĩ cách vách làm lão bà...

A Trà thấy thế giới thiên toàn địa chuyển, không cách nào tiếp nhận nổi chuyện này.

Trạch Phương hít nước mũi, tiếp tục nói: “Nhưng là..... Nhưng là hiện tại đều không kịp rồi!” Hắn vừa dậm chân vừa khóc.”Hắn cư nhiên nói với ta, hắn đã có đối tượng, hắn yêu thương người khác, muốn ta đừng quẩn luyến hắn nữa. Hắn còn nói ta thực phiền, ta làm sao phiền, ta còn nấu canh cá cho mẹ hắn uống a!”

“Rất nguy hiểm.....” A Trà hướng phía trước đi từng bước, nơi có thể đứng bên ngoài vách tường rất nhỏ, hắn thực sợ Trạch Phương dậm dậm chân, sẽ làm chính mình ngã xuống.

Nguyên bản tinh không vạn lí (bầu trời quang đãng), không biết từ nơi nào bay tới mây đen, chậm rãi tối sầm. Từ tầng mây nơi phương xa mơ hồ nghe thấy có tiếng sấm, ầm ầm rung động, mưa phùn nhất thời cũng đến.

Xi măng trên mặt đất của tầng cao nhất rất gấp ghe, không bao lâu những vùng trũng bắt đầu tích nước.

“Ta chết có thể hay không hảo một chút!” Trạch Phương rống to nói: “Kiếp sau đầu thai làm cái nữ, cái gì phiền não đều không có.”

“Ai u uy, đừng nói gì mà đầu thai, ông nội chỉ có một cái tôn tử là người mà thôi, người đi rồi ông nội làm sao bây giờ! Người trước nhanh chạy xuống dưới, muốn cắt có phải không? Mấy chuyện đó đều có thể bàn bạc, người trước xuống dưới, mặc kệ muốn cắt cái gì, cắt làm sao, ông nội đều cho người cắt hết!” A Trà khấn trương nói.

“Thật sự?” Trạch Phương đột nhiên quay đầu lại, nước mắt chọt đình chỉ.

“Thật sự, thật sự!” A Trà điểm đầu.

“Người phải cho ta tiền mỗ, không hối hận?” Trạch Phương xoa xoa nước mắt.

“Sẽ không, sẽ không!” A Trà đè lại ngực, từng bước một hướng phía tôn tử đi đến. “Đừng dọa ông nội nữa, mau tới đây.” Xem Trạch Phương tựa hồ bị hắn khuyên nên ngấm lại, A Trà khấn trương vội vàng đi qua muốn đem tôn tử lại đây.

“Hảo.....” Trạch Phương lộ ra một chút tươi cười.

Mưa rơi xuống ngày càng lớn thêm, những hạt mưa nặng trĩu đánh vào mắt khiến không cách nào nhìn rõ.

A Trà chậm rãi tới gần tôn tử, khoảnh khắc tay vươn ra, dưới chân không ổn định, liền như vậy trượt đi, đôi dép lê plastic bay ra ngoài, cả người hắn cũng bay qua tường vậy, hướng đường cái rơi xuống.

“Ai u uy!” A Trà hét to một tiếng.

“Ông nội!” Trạch Phương giữa lúc cấp bách, không chút suy nghĩ liền vươn hai tay ôm chặt lấy thất lưng ông nội hắn.

Mưa tối vừa nhanh vừa vội, tiếng sấm ầm vang rung động, một đạo tia chớp vừa mạnh vừa sáng bắn trúng cột điện cạnh nóc nhà, dây điện cách cách bị đốt đứt, hướng trên người bọn họ rơi xuống.

Trái tim a Trà run rẩy một chút, nhột nhạt hấp một ngụm không khí mang theo hương vị mưa.

Sau đó một trận quấy nhiễu khiến ngực hần khó chịu, chợt tiêu thất, ngực hần rối cuộc không – cảm giác đau đớn, cả người trở nên thật thoải mái.

Lại một đạo tiếng sấm vang dội đánh xuống, thanh âm gần kề như ngay bên tai.

Ầm ầm vang, ầm ầm vang.

Trạch Phương ôm chặt A Trà.

Trước khi rơi xuống mặt đất, A Trà thấy một đạo tia chớp bao phủ hần cùng Trạch Phương, nháy mắt xuyên thấu hai người bọn họ.

Thế giới biến thành màu ngân bạch chói mắt, lỗ tai nhất thời mất đi thính giác, tất cả âm thanh trong vòng ngân quang đều đình chỉ.

Ngọc Thiên.....

A Trà thấy một nửa khác của mình năm nào đã mất, đang đứng đầu kia biển hoa ngân sắc, đối hần cười.

Ngọc Thiên..... Người đang đợi ta a..... Ta tới gặp người.....

Miệng hần thì thảo niệm.

2. Chương 2

A Trà mở mắt ra, ngân quang chói mắt đột nhiên tiêu thất, bốn phía một mảng tối om, Ngọc Thiên nửa khắc trước giờ cũng không biết chạy đi đâu.

Cước bộ có chút hư không, hần phát giác mặt đất dưới chân mềm mại như bông vải chẳng giống nhựa đường trước kia.

A Trà nhảy nhảy thăm dò trên đất, cả người như đứng trên giường lò xo, có thể nhảy thật cao

“Ha ha, kia ai an niết (Sao có thể như vậy)?” A Trà càng không ngừng nhảy loạn, đôi dép lê cũng theo nhịp điệu đôi chân phát tiếng ba đất ba đất.

tiếng địa phương, a Trà thường nói phương ngữ như vậy =.=!

Gió nổi lên, truyền đến hương vị trà ngọt ngào quen thuộc.

A Trà cảm thấy thật kỳ quái, bởi vì hiện tại ít ai biết thưởng trà, kể cả vị sư phó già hần biết mười mấy năm trước cũng đã về coi Tây Thiên, ngay cả kĩ thuật pha chế trà cũng mang theo trong quan tài.

A Trà bất giác men theo hương trà kia, phát giác nơi địa phương xa xôi có ánh sáng, cùng một gốc đại dong thụ, dưới tàng cây là cái gốc lão nhân năm nào trong trí đang phao trà.

Hần nhìn nhìn, kia không phải là vị sư phó về trà đạo nhiều năm trước sao?

A Trà nhớ rất rõ sư phó kia mang râu sơn dương dài, kia phiền râu ăn cơm dính cơm, uống trà dính nước, lúc ăn thịt nướng mừng lễ Trung thu thậm chí dính cả tương thịt.

Đang muốn đi qua chào hỏi, bên tai lại vang lên thanh âm quen thuộc.

“Ba.....”

Ai gọi hần?

A Trà quay đầu lại, thấy con dâu đứng cách không xa hướng hần ngoắc ngoắc.

Hần thấy nàng, trong đầu cực kỳ cao hứng, nghĩ thầm rằng hai người cũng không biết đã không gặp gỡ bao năm, đang muốn hướng nàng đi đến, chân thể nhưng không thể bước, mà nàng cũng đã đi đến trước mặt hần.

“Ô!” Khi con dâu vừa tiếp cận, A Trà phút chốc lạnh run, cảm thấy không khí chung quanh không hiểu sao lạnh băng, rất giống người chết được ướp lạnh trong nhà tang lễ.

Nàng hơi hơi cười nói: “Ba, người đi nhằm phương hướng rồi.....”

Vừa nói nàng vừa chỉ về một điểm sáng trắng nơi hướng ngược lại, A Trà cũng nhìn theo, thâm sâu đen ngịt, còn cả một lốc xoáy hắc ám không ngừng đảo quanh.

“Đi nhanh đi, bằng không sẽ không kịp.....” Nàng đẩy hẳn một phen.

Nàng vừa dứt lời, A Trà cảm thấy chân mình như bị điều khiển từ xa, tự chuyển động rất kì lạ.

Hơn nữa, cước bộ hẳn còn trở nên thập phần nhẹ nhàng, tựa như khi trẻ tuổi xương cốt dững kiện, lúc đi đường tuyệt không phát ra thanh âm rầm rắc, cũng không giống xe đạp rí rít phát ra thanh âm kì quái.

Con dâu dần dần cách hẳn ngày càng xa, phất tay đối hẳn nói tái kiến.

Hắn bỗng chốc dâng lên cảm giác mờ mịt, hướng con dâu phất tay đáp lại, thế nhưng thời khắc giờ tay lên, khóe mắt xuất hiện ánh sáng đỏ, A Trà ngửa đầu quan sát, mới phát giác trên ngón út của mình có một sợi chỉ đỏ thắm.

Không có nút kết tơ hồng một vòng lại một vòng quấn quanh ngón út, phần còn lại rơi trên mặt đất, uốn lượn thẳng đến nơi phương xa nhìn không thấy kia.

A Trà cúi đầu suy nghĩ rốt cuộc là ai vào lúc nào buộc loạn sợi chỉ này cho hắn, dù thử vài lần hắn vẫn không cách nào đem sợi chỉ trên tay tháo ra.

“Đi nhanh đi..... Ngàn vạn lần đừng để muộn.....” Thanh âm con dâu lại nhẹ nhàng vang lên.

“Đây là người buộc sao? Người không giúp ta đỡ nó xuống?” Hai người trong lúc đó khoảng cách càng ngày càng xa, A Trà sợ con dâu nghe không thấy, vì thế lớn tiếng hỏi.

Nàng cười cười lắc đầu, thân ảnh mơ nhạt dần dần biến mất trong không khí.

Như trải qua một giấc mộng dài, khoảnh khắc mở mắt ra, mí mắt thật đau xót.

Dưới thân mềm mại không giống ván gỗ giường ngày thường hẳn vẫn quen ngủ, A Trà hít sâu một hơi, đảo mắt nhìn quanh, ngửi được trong không khí tràn ngập mùi trầm hương.

Nhìn kỹ một chút, hẳn lúc này mới phát hiện mình nằm ở một không gian nhỏ hẹp hắc ám, ánh sáng theo khe hở phía trên thản nhiên xuyên tiến vào, trong tai mơ hồ nghe thấy tiếng các vị sư đọc kinh cùng tiếng chuông leng keng leng keng, thanh âm dàn nhạc tây tác thướt (kèn Xô-na) âm ỉ đến chết người.

A Trà dùng sức đẩy nắp ché phía trên, sau đó từ không gian nhỏ hẹp cố gắng đứng lên, nháy mắt, toàn bộ kim chỉ (giấy vàng), ngân chỉ (giấy bạc), tiền âm phủ đặt trên người hắn rơi xuống khắp nơi.

Trong phòng khách mọi người đang cúi đầu cầu nguyện muốn tạm biệt hắn, đột nhiên ngẩng đầu, tất cả mọi người sắc mặt hoảng sợ dồn về nơi hắn, ngay cả dàn nhạc diễn tấu ca khúc cũng đều ngừng.

A Trà mắt nhìn bốn phía, phát hiện sao phòng khách nhà mình bố trí như linh đường, sân trước cùng bốn bức tường chung quanh đều treo câu đối phúng điệu màu trắng, ngay cả nhan đèn cùng mấy thứ linh tinh đều có đủ.

Hắn xoay người về sau liền thấy, “A, Cái gì vậy?” Chính giữa linh đường, cư nhiên là hình hắn cùng bảo bối tôn tử Trạch Phương của hắn.

Tái cúi đầu lại thấy, “Tên chết yếu nào cho ta mặc cái này!” Trên người hắn thế nhưng là một bộ áo liệm chuyên dụng cho người chết.

“Trạch..... Trạch Phương.....” Lấy khăn tay chính sát sát nước mắt, Huệ Mĩ bị dọa cứng đờ phát ra thanh âm hự nhựt.

“Huệ Mĩ người ở trong này làm gì?” A Trà kinh ngạc nói: “Người như thế nào không ở trong nhà ở cũ, sinh tiểu hài tử không thể tùy tiện chạy loạn!”

A Trà lập tức trái nhìn phải xem, hỏi: “Trạch Phương nhà ta đâu? Như thế nào không thấy hắn?”

“A Trà..... Tôn tử A Trà hấn hoàn hồn.....” lão Vương kì hữu (bạn đánh cờ) đột nhiên đứng lên, như điên chạy ra bên ngoài. “Tôn tử của a Trà không có chết, hấn hoàn hồn a!”

Lão Vương quát lớn như vậy, tất cả lão nhân gia trong phòng đều kinh hoảng hướng ngoài phòng chạy đi, chỉ mới vài giây, trong phòng trống rỗng chẳng thừa lại nửa người, giống như kẻ vừa mới từ trong quan tài bước ra so với quỷ còn khủng bố hơn.

“Trở lại a!” A Trà cũng bị động tác của nhóm lão hữu dọa sợ. “Ta không có chết, vốn là phải chết, bất quá bị con dâu ta kêu trở lại! Các người miệng nói giúp hỗ trợ thế mà một cái so với một cái còn chạy nhanh hơn, thật đúng là không có cốt khí, như thế nào chạy còn nhanh hơn bay nữa.”

Huệ Mĩ vẫn lưu lại tại chỗ, bên cạnh chính là Hải Uyên. Hai người bọn họ đều dùng một loại vẻ mặt kinh hách quái dị nhìn A Trà.

A Trà cũng không để ý đến, nhìn đến chiếc quan tài trơn nhẵn bày ra bên cạnh, nghĩ kia đại khái là tôn tử Trạch Phương của hấn, liền bước đến quan tài, hưng phấn mà dùng sức đem nắp quan xốc lên.

“Trạch Phương ”

A Trà nghĩ thầm nếu mình đã trở lại, tôn tử tự nhiên cũng có thể theo trở về đi!

Nào biết quan tài vừa mở ra, lại thấy chính mình thẳng tắp nằm ở bên trong, không biết là ai hóa trang, khuôn mặt trắng đến ghê rợn, hai má lại hồng hồng giống mông khỉ, miệng cũng bị tô lên màu đỏ tiên diễm.

A Trà há to miệng.

Giống như chiếu gương, nhưng là bộ mặt trong quan tài bất đồng, cái trán đã bị lõm xuống. Hấn đưa tay sờ sờ, cả da đầu thế nhưng cũng bị trũng xuống.

Sau đó nhìn đến thân thể đã không biết đặt đây bao ngày, tựa như con chuột thối rửa bị ô tô cán qua cán lại kinh khủng đến độ cả thịt và nội tạng đều lòi ra, ruồi bọ ong ong bay qua bay lại, mùi bốc lên quả thật không sao chịu nổi. (Viêm: ta cũng sắp tiêu rồi ah TT^TT)

A Trà hít sâu một hơi, mắt trợn to so với trâu còn lớn hơn.

“Huệ Mĩ, Huệ Mĩ hiện tại là sao?” A Trà lớn tiếng hỏi.

Huệ Mĩ từ trong kinh ngạc hoàn hồn, chậm rãi nói: “Lúc Hải Uyên phát hiện các người, hai người đều đã muốn tắt thở. Ông nội người rơi trước xe, đầu bị xe cán trúng, óc và vân vân đều chảy ra.....”

Huệ Mĩ càng nói càng thương tâm, lại bắt đầu khóc lên. “May mắn người tỉnh lại, này nhất định là ông nội người nơi hoàng tuyền phù hộ.....”

“Không đúng không đúng, không phải hỏi cái này!” A Trà chỉ vào khuôn mặt chính mình trong quan tài. “Nếu này là xác của ta, ta đây hiện tại là làm sao?”

“Trạch Phương.....” Huệ Mĩ có vẻ thực nghi hoặc.

“Trạch Phương?” A Trà hít sâu một hơi. “Người bảo ta Trạch Phương?”

Hấn nhìn nhìn Huệ Mĩ, lại nhìn nhìn Hải Uyên, theo lại nghĩ tới vừa nãy cũng có người gọi hấn là tôn tử A Trà.

“Không có khả năng đi.....” A Trà miệng thì thảo niệm, đầu chậm rãi trái phải lay động, xuyên qua linh đường nhóm lão hữu tử tử chuẩn bị, cứng ngắc nện bước chậm rãi hướng WC lầu hai đi đến.

Hấn muốn xác nhận kĩ thân thể này một chút.

Đương a Trà mở ra cửa WC, thấy phản chiếu trong chiếc gương nơi WC, không phải là chính mình, mà là khuôn mặt tôn tử Trạch Phương, hấn không thể không chế hết to.

“Oa a a a kia ai an niết (sao có thể như vậy) ”

Thế giới đột nhiên gian thiên toàn địa chuyển.

Hấn trực tiếp té trên mặt đất, bất tỉnh tại chỗ.

Bác sĩ đi tới lại đi lui, cẩn thận kiểm tra xác nhận thân thể A Trà đang mê man, thay hân tiêm dịch dinh dưỡng bổ sung thể lực, dù sao hân không hô hấp tim không đập gần mười ngày mới tỉnh lại, bác sĩ cũng không dám sơ suất.

Bác sĩ cũng đề nghị Huệ Mĩ chờ hân tỉnh, nhớ dẫn hân đi bệnh viện lớn để cẩn thận kiểm tra một chút.

Huệ Mĩ gật gật đầu.

Đám bằng hữu kia của a Trà cũng đến rồi đi.

Bọn họ nghĩ, tôn tử A Trà tỉnh lại là chuyện tốt, nhưng lễ tang không thể làm một nửa lại bỏ dỡ, vì thể run như cây sậy cho nhau cái hẹn ước cùng chạy về nhà, thỉnh thầy pháp tiếp tục tụng kinh. Tới giờ lành, liền đem thi thể A Trà trong quan tài khiêng đi hỏa táng, đem hũ tro cốt cùng linh cữu đưa vào chùa, coi như là tiễn đưa A Trà cuối cùng đoạn đường.

Thời điểm A Trà tỉnh lại, đã qua không biết bao lâu.

Hân mở mắt ra, nhìn trần nhà, sau đó thật sâu thở hắt ra.

Trước mắt là hoàn cảnh lạ lẫm, vách tường là sắc vàng nhàn nhạt, đèn huỳnh quang trực tiếp chiếu rọi trên mắt hân, khiến hân cảm thấy có chút chói mắt.

“Người tỉnh.” Ngồi ở ghế bên giường Hải Uyên phát ra tiếng.

A Trà trừng mắt nhìn, cảm thấy hiện tại hân là ở nhà Huệ Mĩ.

Hân nhớ tới những chuyện đã xảy ra lúc trước, thân thể của mình thối rữa chẳng còn hình dạng, hân hiện tại ở trong thân thể Trạch Phương, mà Trạch Phương thật sự không biết đã chạy đi đâu.

Trạch Phương sẽ không là bị con dâu mang đi đoàn viên? Nghĩ đến đây, A Trà mặt đau khổ, mi vừa nhú, hốc mắt cùng mũi liền đỏ.

Hân lời ống dịch trên cách tay ra nói:

“Vì cái gì lại bắt ta mang loại đồ vật này nọ, nhỏ nó ra, nhanh lên.”

Hải Uyên cẩn thận quan sát người có cùng dung mạo với Trạch Phương bạn học hân, thời điểm người này trước khi hôn mê, rõ ràng là Trạch Phương mình nhận biết, như thế nào lúc tỉnh lại liền nói chuyện thành phân không rõ phát âm Đài Loan quốc ngữ.

Hải Uyên suy tư thấy hết thấy đều không thích hợp, cũng không để ý tới yêu cầu của A Trà.

“Nơi này là chỗ nào?” A Trà hỏi.

“Phòng ta.”

“Mẹ người đâu?” A trà hỏi lại.

“Nàng đang ngủ.”

“Ngủ a, kia đừng làm ồn nàng!” A trà gảy kim tiêm truyền dịch trên tay, cố gắng nhìn nhìn, mắt híp lại rồi mở lớn, mở lớn rồi híp lại, cuối cùng quyết định tự mình động thủ.

A Trà thật cẩn thận xé miếng băng dán bán trong suốt trên tay, sau đó đem ống tiêm lôi ra. Làn da phía dưới có chút đau đớn, lúc nhổ được ống tiêm, từng giọt máu cũng nường theo đó tuôn ra, A Trà sưng sờ không biết nên làm gì bây giờ, đem ống tiêm thuận tay kéo ra, kết quả máu đầy đất.

“Uy!” Hải Uyên sắc mặt không hảo hướng hân hô thanh. “Chung quanh đều là máu, người muốn tự lau?”

“Bảo người giúp ta, nhưng người lại làm ngơ, ta tự mình nhổ, cho nên liền biến thành nơi này đầy máu a!” A Trà nhún vai. “Ta phải về nhà, người nhớ rõ nói mẹ người hảo hảo nghỉ ngơi.”

“Sao lại lo lắng mẹ ta như vậy?” Hải Uyên hỏi.

Trong ấn tượng Hải Uyên, Trạch Phương cũng không loại tốt đẹp nhiệt tình gì, Trạch Phương hể có thời gian liền đối mẹ hân ồn ào xum xoe, Hải Uyên luôn không thích loại người có tính như vậy.

“Mẹ người một mình đem người nuôi lớn, hiện tại còn phải dưỡng đứa nhỏ thứ hai. Thực vất vả, làm hàng xóm coi như cũng có duyên, cần hỗ trợ gì về sau cứ nói ta một tiếng đi!” A Trà nói.

“Đúng rồi, lễ tang của ta..... Ra sao.....”

Nhớ tới tang lễ của hân cùng tôn tử, A Trà hốc mắt cái mũi liền đỏ lên. Lòng đầy chua xót a! Đáng thương Trạch Phương mới mười bảy tuổi, liền như vậy ra đi!

“Ngày mấy lão nhân gia chuẩn bị cho tốt.” Hải Uyên nói: “Tro cốt đặt ở chùa miếu.”

“Như vậy thật sự rất kỳ quái, ta chết rồi, thế nhưng vẫn còn ở nơi này, hơn nữa là dùng thân thể Trạch Phương sống lại.” A Trà niệm a niệm, một đường niệm tới dưới lầu.

Hải Uyên nguyên bản cũng không muốn để ý tới người này, bởi vì chính mình ở trường học đã bị Trạch Phương bộ dạng như tiểu nữ sinh dọa sợ, nhưng không biết vì cái gì hiện tại thấy người này ủ rũ, đi đường còn bộ dáng như lão nhân tám mươi tuổi, trong lòng bỗng có loại xôn xao khó hiểu.

Từ lúc người này tỉnh lại bây giờ, đều nói mình không phải Trạch Phương. Hải Uyên mơ hồ cũng có cảm giác như vậy, bởi vì Trạch Phương hân nhận thức tính cách cũng không giống vậy.

Trạch Phương đối phòng hân trước nay đều rất hứng thú, huống chi lúc trước ở kí túc xá chỉ cần Trạch Phương nằm trên giường hân, muốn đuổi Trạch Phương xuống giường phải mất khí lực rất lớn.

Nhưng người này.....

Hải Uyên nhú mi.

A Trà vừa đi đến cửa phòng, cảm thấy được mông ngựa ngựa, thân thủ bắt đầu cào cào, gãi gãi, quần phía dưới tiện đà rút ra một mảnh giấy vàng nho nhỏ.

“Ai..... Trạch Phương không còn..... Kế tiếp bảo lão nhân gia ta như thế nào sống a.....” A Trà tự nhủ nói: “Con dâu a, như thế nào không đồng đem ba mang đi luôn? Lưu ba lẻ loi sống một mình làm gì? Ba sống lâu như vậy, sớm đã chuẩn bị tốt tùy thời có thể đi, ai u, mau kêu Trạch Phương trở về, ta và các người đi là tốt rồi, Trạch Phương rõ ràng còn nhỏ như vậy!”

Hải Uyên nhìn động tác cùng cách nói của a Trà, cơ hồ cùng bộ dáng lần đầu tiên bọn họ gặp mặt không sai biệt lắm, đáy lòng dâng lên loại cảm giác hứng khởi khác thường, khiến hân một trận nổi da gà.

Hải Uyên nhắm mắt lại, cân nhắc có nên hay không tin tưởng trong thân thể Trạch Phương, hiện giờ chính là lão nhân gia kia.

Lúc này, nguyên bản chạy tới đầu cầu thang A Trà đột nhiên lại chạy trở về.

A Trà cúi đầu nhìn tới lui trên mặt đất, một tay còn nắm ngón áp út bên phải của mình, dùng loại ngữ khí thập phần ngạc nhiên hô to:

“Có hay không thấy, có hay không thấy, một cái chỉ tuyến màu đỏ trên mặt đất, nó còn có thể chuyển động!”

Hải Uyên mở to mắt, chỉ thấy A Trà vẽ mặt hoảng hốt rống to, không phát hiện nửa sợi chỉ đỏ.

“Thời điểm ta đi ra ngoài liền thấy được, nó vẫn động động động.....” A Trà duyên chạy theo sợi to hồng, đã thấy nó chạy đến bên chân Hải Uyên, chậm rãi hướng nơi hân đứng biến mất, không đến nửa giây, ngay cả màu đỏ tiên diễm rõ ràng trên tay hân cũng lập tức tiêu thất.

“A?” A Trà lắc lắc tay, như thế nào cũng vô pháp đem mảnh tơ hồng kia xuất ra. “Lại không có.”

“Người có hay không nhìn thấy?” A Trà nghi hoặc hỏi Hải Uyên.

“Ta chỉ nhìn thấy người chạy tới chạy lui!” Hải Uyên lắc đầu.

Phòng cách vách truyền đến tiếng trẻ con khóc, oa oa oa dùng hết khí lực liều mạng khóc lớn.

“Ngay cả đệ đệ cũng bị người đánh thức.” Hải Uyên nhanh chóng che lỗ tai, đứa nhỏ này tiếng khóc đê-xi-ben cực cao, trừ bỏ mẹ nó, không ai có thể chịu được.

“Chụp viết (thực xin lỗi, ngưng ngưng), ta hiện tại trở về đi.” A Trà có điểm bản khoăn. “Vậy người có chuyện gì cứ nói với ta, ta sẽ qua giúp.”

phương ngữ, những từ khó hiểu phía sau có ngoặc đơn đầu là từ phương ngữ hết ^^

“Nơi này không cần người, có chuyện gì ta tự mình có thể xử lý.” Hải Uyên nói. “Người chiếu cố hảo chính mình đừng phiền đến mẹ ta là được.”

“Di, tiểu hài tử người nói chuyện lúc nào cũng vậy!” A Trà đối ngữ khí Hải Uyên rất không vừa lòng.

Hải Uyên đối hần sao vẫn có địch ý, chẳng những thích trêu hần, hơn nữa đối lời hần nói cũng không thêm phản ứng. Huệ Mĩ rõ ràng thiện lương thân thiết như vậy, sao lại sinh ra đứa con quái gỡ thế?

Hải Uyên nhất định là giống thân sinh lão ba hần! Đối, nhất định là như vậy!

A Trà này cũng biết chuyện lão ba của Hải Uyên, cũng là người chồng đầu tiên của Huệ Mĩ, một tên hắc đạo. Chính vì vậy Hải Uyên mới chưa từng nhìn người khác với ánh mắt hòa nhã, gương mặt lúc nào cũng đông chết người, này đúng là lời giải thích tốt nhất.

“Ta nói chuyện vẫn luôn như vậy.” Hải Uyên từ trên ghế đứng lên, đi qua bên người A Trà, hướng phòng mẫu thân hần đi đến. “Đi nhanh đi, chướng mắt quá!” Hần không rõ trần xôn xao trong lòng kia từ đâu đến, chỉ biết phải nhanh chóng đuổi đi kẻ trước mắt, như thế mới có thể thanh tĩnh.

Hải Uyên đi vào phòng mẫu thân.

“Có phải hay không đối tã?” trong phòng Huệ Mĩ, thanh âm Hải Uyên hạ thấp ẩn ẩn truyền đến. “Đại tiện hay là tiểu tiện? Tiểu hài tử thực phiền toái, ăn xong liền.....”

“Người lúc nhỏ cũng giống như vậy, thậm chí còn nhiều hơn!” Huệ Mĩ nhẹ nhàng cười vài tiếng.

“Ta đến đổi tã là được rồi, người nằm trên giường nghỉ ngơi.”

A Trà trộm ở ngoài cửa phòng nghe mẫu tử bọn họ đối thoại. Hần cảm giác Hải Uyên kỳ thật cũng không phải kẻ lãnh đạm, vì cái gì nói chuyện luôn không lễ phép khiến người phát hỏa?

Cầm bịch tã béo phệ đi ra, Hải Uyên vừa mở cửa, đã thấy khuôn mặt A Trà.

“Người như thế nào còn chưa đi?” Hải Uyên không hề giận hỏi han.

“Sắp đi.” A Trà nở nụ cười hai tiếng, xoay người xuống lầu.

A Trà đoán Hải Uyên chẳng lẽ là loại từ nhỏ lớn lên trong gia đình mồ côi cha, vì bảo hộ chính mình cho nên dùng lạnh lùng cùng kiên cường để ngụy trang, để mình không bị mấy tiểu hài tử khác khi dễ?

Cẩn thận ngẫm lại, có điểm giống nga!

A Trà nghĩ, Hải Uyên nếu tâm địa thật sự xấu, như thế nào cả hai lần mình té xỉu phải truyền nước biển, tỉnh lại đều là Hải Uyên ở bên cạnh nhìn hần?

Huệ Mĩ tâm địa rõ ràng tốt như vậy, đứa con nàng hần là cũng không kém đi! Hướng chi tang lễ này, Hải Uyên cũng mẹ nó chuẩn bị rất tốt, muốn được như vậy nhất định hần cũng có hỗ trợ tìm cách bố trí và vân vân.

A Trà hùng hực nhớ tới, xem người không thể nhìn mặt ngoài. Đạo lý ấy, sống đến năm sáu mươi tuổi mà còn quên, thật sự là không xong.

Linh đường bố trí ở đại sảnh đã dỡ xuống, còn lại một ít gió cùng lẳng hoa dựa vào tường, không ai lấy đi.

A Trà một mình về nhà, đối mặt bốn bức tường lạnh tanh, lại nhịn không được mũi bắt đầu chua xót.

Chỉ còn lại một mình, hần đau khổ nghĩ như vậy.

Ngay cả tôn tử duy nhất cũng đi rồi, hiện giờ chỉ còn lại duy nhất một mình sống trong cuộc đời này.

A Trà đi lên lầu hai vào phòng, bài trí trong phòng vẫn giống ngày nào. Nhưng khi hắn mở ra tủ quần áo, phản chiếu trên gương trên cánh tủ lại là gương mặt Trạch Phương, thân thể Trạch Phương.

Trạch Phương dáng người xem như nam sinh tiêu chuẩn, cơ thể cũng rắn chắc, đôi mắt lớn lại hữu thần, lông mày dày, lông mi cũng dài, cái mũi thẳng tắp, môi không lớn không nhỏ mà vừa vặn.

Rõ ràng chính là đứa nhỏ thực anh tuấn, A Trà không hiểu Trạch Phương suýt (đẹp trai) như vậy, vì sao còn muốn biến thành nữ nhân.

Nếu không phải chuyện này, Trạch Phương cũng sẽ không muốn nhảy lầu, nếu không nhảy lầu, bọn họ cũng sẽ không tổ hôn (ông cháu) thiên nhân vĩnh cách, sẽ không còn được gặp lại.

Nếu không phải chuyện này, hắn lại càng không hoàn hồn trở lại trong thân thể tôn tử.

Bất quá ngẫm lại nếu trở về thân thể chính mình sẽ khủng bố cỡ nào, đầu đều nát vụn đến óc cũng chảy ra hết, nếu thực sự sống lại như vậy, khẳng định hù chết mọi người.

Đến lúc đó mấy lão bạn hữu thay hắn làm tang lễ, chỉ sợ đứng tim tại chỗ hẹn nhau cùng hắn quy thiên.

A Trà trêu chọc chính mình một chút, khoe miệng khe cười cười, lại lập tức cúi đầu thở dài.

Hắn từ dưới giường lôi ra một cái hộp bánh lễ hình tròn bề ngoài rỉ sắt, ngồi ở trên giường, đem hộp sắt mở ra.

Bên trong là tất cả bảo bối của hắn, hắn lục a lục, cuối cùng cũng tìm được ảnh chụp lão bà Ngọc Thiên thời trẻ tuổi.

Ảnh chụp trắng đen nho nhỏ sớm đã ố vàng, này là thời điểm hắn cùng Ngọc Thiên kết hôn đã đi chụp. Ngọc Thiên thật sự xinh đẹp, trong nhà lại có tiền, khi đó là đệ nhất đại mỹ nhân trong thôn, khi nàng chủ động theo đuổi hắn nói phải gả cho hắn làm lão bà, tất cả mọi người kinh ngạc đến vỡ mắt.

Hắn đã từng cho rằng Ngọc Thiên là đầu thai vào đại thiếu gia mất trong tai nạn trên biển năm ấy, bởi vì đều rất bốc đồng tùy hứng, thích gì đó cũng giống nhau, đều rất yêu tiếng huyền não ồn ào của thiên (con ve) mùa hè.

Hắn đối Ngọc Thiên nói, có loại đại hắc thiên lớn như lòng bàn tay này, lúc cánh mở ra sẽ hiện ánh sáng bảy màu, mà loại thiên này so với mấy loại khác kêu lớn hơn nhiều, hắn từng ở trong núi gặp qua, nếu hắn có tái kiến nữa, tuyệt đối sẽ bắt một con về cho nàng.

Ngọc Thiên chính là cười cười.

Khi đó sự nghiệp của hắn đang khởi bước, mỗi ngày đều vội vàng thay khách nhân trang hoàng phòng ở, sửa chữa đường ống, nghề mộc trang hoàng làm không xong, vách tường sơn quét không xong, vội đến một ngày chỉ ngủ ba bốn giờ, Ngọc Thiên cũng biết hắn vất vả.

Sau lại cuối năm ấy, lúc Ngọc Thiên sinh đứa nhỏ, đứa nhỏ giữ được, còn nàng lại ra đi.

Hắn vẫn cảm thấy thực có lỗi với nàng, thời gian sau kết hôn, hắn đều không có hảo hảo bồi cạnh nàng.

Lặng nhìn ảnh chụp đã ố vàng, A Trà rốt cục nhịn không được lên tiếng khóc lớn.

Lão bà đi rồi, đứa con nàng cũng bởi vì tai nạn xe cộ rời đi hắn, hiện tại tôn tử cũng không còn nữa, chỉ còn lại bản thân cô độc một mình khóc nơi phòng này, không ai để ý tới, cũng không ai an ủi.

Hộp sắt bị đánh nghiêng trên mặt đất, bên trong những thứ hắn coi như trân bảo rơi khắp nơi.

Ảnh chụp đứa con kết hôn, nhẫn cưới của lão bà, cái răng đầu tiên tôn tử rút ra vì thay răng, còn có một cái, màu đen tỏa sáng, xác ve xinh đẹp giống hắc diệu thạch.....

Sau khi Ngọc Thiên đi rồi, hắn luôn tìm kiếm các loại thiên, nhưng ở trong núi đợi suốt bảy ngày, lại đợi không được gì hắc thiên xuất hiện. Hắc thiên mùa đông là không hiện ra, bọn chúng đều ngủ vùi trong lòng đất băng lạnh nơi núi rừng.

Từ ngày đó, tâm hắn cũng bị chôn vùi nơi bùn đất lạnh băng, mỗi ngày đều đau, đều lạnh, không thể tự mình đào đất chui ra, chỉ có thể co rúm lại.....

Co rúm lại.....

3. Chương 3

Huệ Mĩ cùng Hải Uyên đều nghe thấy tiếng khóc khoa trương ở phòng cách vách bên kia, nguyên bản đứa nhỏ vì được thay tã mà ngừng khóc, giờ cũng anh anh nức nở khóc theo.

“Trạch Phương cũng thật sự đáng thương.” Huệ Mĩ thở dài. “Người trong nhà đều đã ra đi, chỉ còn lại mình hăn, quả rất khó khăn.”

“Ân!” Hải Uyên thổi thổi sữa, thử độ ấm một chút, liền đưa cho mẫu thân.

“Người qua an ủi hăn đi, dù sao A Trà thúc một năm nay đã chiếu cố mẫu tử ta rất nhiều. Nếu không có A Trà thúc giới thiệu bằng hữu hăn đến tiệm chúng ta, thì tiệm bánh mì ở một hẻm nhỏ như vậy sao có thể chống đỡ nổi.” Huệ mĩ nói nói, hốc mắt cũng đỏ lên. “A Trà thúc là người tốt khó gặp a, sao cứ vậy liên ra đi.....”

Hải Uyên vẫn đứng bất động, hăn cảm thấy mình không nên qua bên kia, cũng không nghĩ muốn đi.

Hăn không cảm thấy mình đã từng nhận cái gì giúp đỡ của “A Trà thúc” như mẫu thân đã nói, thậm chí, cũng không nguyện phá vỡ vòng giới hạn bản thân đặt ra, để đi an ủi người kia.

“Tiểu Uyên, qua đó một chút đi!” Huệ Mĩ đẩy đứa con một phen.

“Chỉ còn một mình trong nhà, loại cảm giác này thực rất cô đơn. Trạch Phương lại mảnh khảnh như vậy, nếu để hăn một mình, không biết hăn có hay không nghĩ quẩn nữa. Chúng ta coi như trả A Trà thúc một cái nhân tình, trong khoảng thời gian này hảo hảo chiếu cố Trạch Phương, đi thôi, đừng cứ đứng bất động a!”

Hải Uyên vẫn không muốn đi, nhưng cách vách lại truyền đến tiếng khóc lớn, thê thảm như vậy, thậm chí hăn cảm thấy người kia khóc khàn cả giọng, có khi cũng chẳng còn khí lực sống sót.

Hăn do dự nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đánh không lại tình cảm cuộn cuộn trong lòng, chậm rãi từng bước một, hướng nhà cách vách đi đến.

Đại môn Hạ gia cũng không khóa, có lẽ vẫn còn vài công nhân vẫn chưa về phòng.

Đương Hải Uyên chậm rãi đẩy ra cánh cửa treo rèm mỏng, hướng trên lầu đi đến, càng tới gần cái người đang khóc kia, tâm tình của hăn lại càng chấn động. Hăn cũng không hiểu bản thân đang xảy ra chuyện gì, chỉ cần người kia ở bên cạnh, hăn lại có chỗ không thích hợp.

Hăn muốn mãi nhìn biểu tình người kia khi nói chuyện, muốn cẩn thận nghe âm điệu người kia, thậm chí muốn đoán nội dung kế tiếp người kia định nói.

Khi người kia nhìn hăn, thời gian như ngừng trôi. Hăn hy vọng tầm mắt người kia vĩnh viễn không rời đi: thủy chung dừng trên người mình.

Hải Uyên mở cửa phòng A Trà, nhìn thấy A Trà đang lục lọi mấy tấm ảnh cũ ở góc phòng.

A Trà một bên khóc một bên nhặt, cẩn thận cất giữ ảnh chụp vào hộp sắt phía trước, nhất định phải xem đi xem lại mới thôi khi hăn nhìn kĩ ảnh chụp trong tay, nước mắt cũng vì vậy mà không ngừng rơi, hăn liền mạng lấy quần áo lau chùi bức ảnh, đem nước mắt biến mất, nhưng cũng bởi vậy tiếng khóc lại càng lớn hơn. “Trạch Phương, người vì cái gì bỏ lại ông nội.....” Hăn đem nhũ nha (răng sữa) của tôn tử bảo bối cẩn thận để vào trong hộp.

“Vọng Lai, ba cũng rất nhớ người.....” Hăn đem ảnh chụp đứa con cẩn thận thu vào trong hộp.

“Con dâu a, người thả Trạch Phương trở về đi..... Muốn thu hãy thu ta là được rồi.....” A Trà tình cảm vô pháp che giấu, cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Rốt cục nhặt được ảnh chụp lão bà, hăn lại tiếp tục oa oa khóc thảm thiết.

“Ngọc Thiên..... Ngọc Thiên..... Người có biết hay không ta rất nhớ người a....”

Hải Uyên hẳn là phải cảm thấy phiền phức, bởi vì hẳn trước giờ không thích gương mặt tươi cười nịnh nọt của Trạch Phương, càng không thích Trạch Phương hờ hững là rơi nước mắt, nhưng khi hẳn nhìn thấy một cái màu đen như xác trùng bên chân, hẳn lại nhin không được dao động.

Hải Uyên đem đồ vật này nọ nhặt lên, đi đến trước mặt người kia, đưa cho hẳn.

A Trà đang quỳ trên mặt đất lục lọi ảnh chụp đột nhiên ngẩng đầu, mắt ngập lệ, ánh vào thân ảnh Hải Uyên.

Tiếng khóc lập tức đình chỉ, hẳn hai mắt mở to nhìn Hải Uyên.

“Người như thế nào lại ở đây?” Cư nhiên để cho tiểu hài tử cách vách nghe hẳn khóc, A Trà then thùng xoa xoa nước mắt, sau đó đem xác ve cất lại trong hộp.

“Người có biết hay không người khóc lớn tiếng lắm?” Hải Uyên một bộ vẻ mặt “Người còn dám hỏi”.

“Là nga.....” A Trà hít nước mũi, cố gắng khống chế tình cảm của mình, nhưng nước mắt vẫn không ngừng theo hốc mắt rơi ra. “Ngượng ngùng rồi.....” Hẳn kéo quần áo sát nước mắt cùng nước mũi, nhưng là quần áo vừa buông, mặt liền nhú lại, nước mắt lại rơi xuống.

Chân chính bị thương sao có thể dễ dàng dừng lại. Đây Hải Uyên có thể hiểu.

“Trong hộp đó là cái gì?” Hải Uyên hỏi.

“Đây a...” A Trà gơ lên khoe môi, cười cười, nhưng duy trì không được nửa giây, tiểu dung lại suy sụp thành mặt khóc.

“Bảo bối của ta...” A Trà nói: “Lão bà, đứa con, con dâu, tôn tử, tất cả đều hảo hảo ở bên trong. Ta chỉ muốn lâu lâu lại lấy ra nhìn.....” Hẳn muốn nói lại thôi, nghẹn ngào đến không nên lời. “..... Lấy ra nhìn một chút, suy nghĩ một chút, nhớ lại một chút bọn họ lúc còn sống là cái bộ dáng gì.”

“Con người bộ dáng xem ra rất kiêu ngạo.”

Hải Uyên ngắm ảnh chụp trong hộp.

“Nga —— này mở a ——” A Trà cầm lấy ảnh con trai cùng con dâu lúc kết hôn cho Hải Uyên, xem vừa khóc vừa cười nói: “Vọng Lai có mũi to, tất cả mọi người nói hẳn không giống ta, còn có người nói hẳn là do lão bà của ta ngoại tình, kỳ thật là bọn hẳn ghen tị ta cưới được lão bà xinh đẹp mới nói lung tung, muốn phá hư cảm tình của ta với lão bà.”

A Trà như dâng vật quý xuất ra ảnh chụp ái thiếp, cấp Hải Uyên nhìn thoáng qua. “Lão bà của ta, xinh đẹp đi!”

Hải Uyên miễn cưỡng gạt đầu, loại ảnh chụp thời đại kia cho dù xem ở trong mắt người hiện tại mà nói, tổng cảm thấy không phù hợp thẩm mỹ.

Nữ nhân trong ảnh không có mỉm cười, mái tóc gọn sóng, đôi mày lá liễu loan thành độ cong phiêu lượng, ánh mắt dài nhỏ nhưng sắc bén hữu thần, phía dưới khoe mắt mơ hồ thấy được một tiểu khỏa chí (nốt ruồi).

Hải Uyên trong đầu nghĩ nghĩ một chút, sờ sờ tiểu khỏa chí của mình. Đột nhiên, một trận ác hàn theo lòng bàn chân dâng lên, không ngừng hướng lên trên, đến khi đầu hẳn mất cảm giác.

“Nhà của chúng ta nữ nhân đều rất được, mặc kệ là lão bà ta, hay con dâu ta cũng vậy.” A Trà nói nói, nước mắt chưa từng ngừng lại. “Ta vốn cũng muốn giúp Trạch Phương nhanh chóng thú lão bà, lão bà của hẳn nhất định phải xinh đẹp, nào biết lại xảy ra loại chuyện này.”

Hải Uyên gặp A Trà nước mắt đã muốn thấm ướt y phục trước ngực, hẳn nhìn chung quanh bốn góc phòng phát hiện không có hộp giấy, vì thế vào trong WC cầm một bó to giấy vệ sinh đi ra, đưa cho a Trà.

“Cám ơn!” A Trà tiếp nhận giấy vệ sinh, nhưng giống như nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn Hải Uyên.

“Làm sao?” Hải Uyên bị nhìn có điểm không được tự nhiên.

“Trạch Phương nhảy lều tự sát, đều bởi vì ngươi, ngươi có biết hay không ăn ở không thể thất đức như vậy.” A Trà không có ý tứ trách cứ Hải Uyên, hẳn chính là muốn nhắc nhở Hải Uyên, hành vi xử sự của một người không chỉ ảnh hưởng đến chính mình, đáng sợ nhất còn có thể gián tiếp xúc phạm tới người khác.

“Cho dù vậy, cũng không phải ta bảo hấn nhảy.” Hải Uyên nói.

“Nhưng Trạch Phương nhà ta bởi vì rất thích ngươi, muốn ngươi thích hấn, nên đòi làm nữ nhân, còn nói phải cắt nơi này lấy nơi đó, sau đó làm lão bà của ngươi, còn muốn sinh tiểu hài tử cho ngươi!” A Trà dùng thân thể của mình khoa tây múa chân, muốn Hải Uyên hiểu hấn làm cái gì. “Nếu ngươi có thể đối Trạch Phương nhà ta hảo một chút, không cần cùng hấn cãi nhau, cũng không cần phải nói với hấn người yêu ngươi mang thai.....”

A Trà nghĩ nghĩ, nói như vậy giống như có điểm không đúng, vì thế lập tức sửa miệng: “Cho dù bạn gái ngươi mang thai, cũng nên hảo hảo nói, thực ôn nhu nói, tốt nhất là một bên cho hấn ‘tú tú’, một bên tái nói với hấn. Như vậy hấn sẽ không khóc nháo, giống như thế giới đến ngày diệt vong, sau đó chạy tới nhảy lều tự sát, ngay cả ông nội cũng không chịu nghe.”

tú: nở hoa, theo nghĩa là vui vẻ ấy. ^^

“Ta chưa từng nói với hấn ta có người yêu.” Hải Uyên có chút biện giải. Việc này hẳn là cùng hấn không quan hệ, hấn không muốn để ý tới nhiều.

“Kia hấn nói với ta bạn gái ngươi có thai a!” A Trà trừng lớn mắt nhìn Hải Uyên, bởi vì tôn tử tuyệt đối sẽ không lừa hấn, chẳng lẽ là thiếu niên trước mắt này đang nói dối.

“Phiền muốn chết, ta cũng không có nghĩa vụ báo cáo tất cả với ngươi!” Hải Uyên rống lớn, cảm thấy phiền chán, nghĩ muốn xoay người bỏ đi.

“Bán tạo (chớ đi)!” A Trà hô thanh. “Ngươi lưu lại giải thích rõ ràng cho ta! Có phải hay không ngươi thích hấn, sau đó lại đi yêu người khác vứt bỏ hấn, cho nên hấn mới thương tâm như vậy? Kể chết là một người, không phải một con miêu, cũng không phải một con cẩu! Cho dù thật là một con miêu hoặc một con cẩu, ngươi cũng phải cùng ông nội hấn công đạo (ăn nói) rõ ràng mới được a, người trẻ tuổi sao có thể thiếu trách nhiệm như vậy!”

Hải Uyên cảm thấy người này như thế nào ” Lô ” như vậy. Kỳ thật bản thân có thể không để ý tới hấn, nhưng Hải Uyên do dự từ chối trong chốc lát, cước bộ vừa nâng lên vẫn là hạ xuống, hấn hôm nay không biết làm sao, lúc đối mặt người này, lại đột nhiên nhiều thêm tính nhẫn nại cùng kiên nhẫn.

lô: mình cũng không biết là gì nữa =”=

Hải Uyên hít vào một hơi, áp chế tính tình, nói:

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nói ta thích hấn!”

“Kia hấn sao lại thích ngươi!” A Trà hỏi lại.

“Ta làm sao biết hấn vì cái gì thích ta?” câu hỏi của người kia thật khiến Hải Uyên có chút nổi giận, Hải Uyên phát hiện người kia căn bản không chịu nghe hấn giải thích, vẫn cứ nhìn hấn bằng ánh mắt xấu. “Cho dù ta không thích hấn, hấn cũng có thể thích ta, ta căn bản ngăn cản không được!” Hải Uyên nói.

“Di? Là sao?” A Trà nghĩ nghĩ, Hải Uyên nói cũng có đạo lý. “Kia cho nên là Trạch Phương nhà ta ngốc ghêch đi yêu ngươi, này.....” A Trà vốn muốn nói “Người không máu không nước mắt”, sau lại cảm thấy không nên đối tiểu hài tử nói nặng như vậy, vì thế sửa miệng: “Yêu người không nên yêu như ngươi, cho nên, hấn mới thực thương tâm chạy tới nói với ta hấn phải cắt hết biến thành nữ sinh? Vì vậy mới không cần thận rất xuống lầu.....”

A Trà nghĩ nếu vậy thập phần đều là tôn tử mình không đúng a.

Hải Uyên lạnh lùng gạt đầu.

“Tôn tử ngốc ghêch, chỉ cần cắt hết thủy, lập tức gả hấn cho ngươi làm lão bà thì được rồi, nhảy cái gì lầu, lại còn đòi tự sát..... Sớm biết vậy ta cũng không cùng hấn âm ỉ một trận, hấn nói cái gì ta đều đáp ứng hấn, sau đó nhanh tới nói với mẹ ngươi chuyện kết hôn thì tốt rồi..... Hiện tại nói không chừng ta còn có

cháu gái, còn có một cháu rể.....” A Trà lại tiếp tục bi thương, nhưng rồi như nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn Hải Uyên một cái.

“Không đúng, hần nói người không thích hần, người vì cái gì không thích hần?” A Trà hỏi.

“Người rót cuộc là ghét bỏ Trạch Phương nhà chúng ta không tốt? Hần đều vì người thống khổ hy sinh, người sao không vừa lòng ác——”

Nói đến tôn tử bảo bối, A Trà cái gì lý trí cũng không còn. Cho dù rõ ràng cảm thấy mình nói những lời này thật sự không đạo lý, nhưng chính là oán hận người trước mắt này một chút tình yêu cũng không có, ngay cả nói dối Trạch Phương, cấp Trạch Phương một chút hy vọng nho nhỏ cũng không chịu. Thật là tàn nhẫn!

“Ta vì sao phải giải thích với người!” Hải Uyên càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, A Trà càng ngày càng cố tình gây sự, hần cũng không cần trả lời bản thân vì cái gì không thích tôn tử của hần!

“Các người sao lại cãi nhau, có chuyện gì hảo hảo nói không được ư?” A Trà hốc mắt chột hồng. “Như vậy sẽ không mất một mệnh da, người sao không thể nói cho ta biết đã xảy ra sự tình gì?”

Hai người bọn họ (A Trà + Hải Uyên) trong lúc đó đối thoại như nã pháo, lúc A Trà vẫn là lão A Trà trước kia (tức chưa trọng sinh), tim rất dễ mệt, căn bản không dám cùng người khác âm ỉ như vậy, hơn nữa bên người hần cũng đều là mấy lão nhân gia, tất cả mọi người sợ rất kích động sẽ đột nhiên vỡ mạch máu hoặc trúng gió bán thân bất toại và vân vân, dù có cãi nhau vẫn sẽ có người giảng hòa hạ nhiệt, cho nên rất ít phát sinh trường hợp nóng nảy.

Nhưng hiện tại hần là A Trà trẻ tuổi, thân thể khỏe mạnh, trái tim hữu lực cộng thêm mười phần khí thế, cùng người khác cãi nhau, hần sẽ không dễ dàng nhận thua!

“Hần ngày đó nấu canh cá cho mẹ ta” Hải Uyên cảm thấy được đêm nay, có thể là buổi tối hần nói nhiều nhất từ trước đến nay. “Mẹ ta hành động không có thuận tiện, khi ăn canh không cẩn thận đổ, kết quả tôn tử người không vui cho rằng tâm huyết của mình bị đập hư, sau đó cứ cần nhằn mãi.”

Hải Uyên liếc nhìn A Trà, tiếp tục nói: “Ta xem không quen loại người giả vờ ân cần có mục đích, đối hần nói nếu mất hứng, trở về nhà mình đi, sau hần bắt đầu đại khóc đại nháo, còn quăng chén quăng bát trên bàn, giống mấy nữ nhân cổ tình gây sự. Mẹ ta bởi vì giã lên canh cá hần quăng trên mặt đất mà trượt chân, hần ngay cả đỡ cũng không chịu đỡ, cho nên ta đánh hần một quyền, đem hần đuổi khỏi nhà ta, không muốn nhìn hần tiếp tục điên.”

A Trà trừng lớn mắt. Tình hình này cũng không thể nói Trạch Phương đúng, Hải Uyên sai, ngay cả A Trà cũng cảm thấy Trạch Phương tính tình có chút thái quá.

A Trà đem Trạch Phương dưỡng lớn như vậy, cũng biết Trạch Phương rất bướng bỉnh, khi gặp người khác không thuận theo hần, cãi nhau so với ai khác đều lợi hại hơn.

Xem ra, Hải Uyên không dễ dàng tha thứ Trạch Phương nhà hần!

“Hần hỏi ta nguyên nhân, cho nên ta nói với hần ta đời này vĩnh viễn cũng vô pháp thích hần, hần lại hỏi ta có phải vì nữ nhân mang thai kia không, ta bị hần làm phiền không muốn nói chuyện, tùy tiện gặt đầu.” Hải Uyên gần từng tiếng chậm rãi nói, hàm răng nghiêng lại. “Nào nghĩ đến tên kia cư nhiên chạy tới nhảy lầu, còn kéo người cùng chết.”

Nói tới đây, Hải Uyên cũng chắc chắn người ở trong thân thể trước mặt, không phải linh hồn Trạch Phương. Từ cách nói năng của người này, đến thần thái, hoàn toàn là lão nhân gia ngày đó hần gặp trong bệnh viện. Một tiếng đại lôi đánh xuống, như đánh vào tâm khảm hần lý khiến hần cả người đều nổi da gà.

Hải Uyên thập phần chắc chắn, bởi vì hần tin tưởng thế gian thực sự có chuyện như vậy.

Hần tin tưởng người đã chết nếu vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành hoặc còn chuyện ăn năn nơi nhân thế, sẽ hoàn hồn trở về. Chính là A Trà này đầu bị xe cán thành hai nửa, cho nên hồn phách mới tự do, thoát khỏi quan tài của mình rồi chạy vào thân thể tôn tử hần.

Hần là tin tưởng như vậy.

Theo bản năng, Hải Uyên lại duỗi tay sờ sờ tiểu khỏa chí của mình.

“Ta còn không hiểu, vì cái gì người không chờ đến lúc hần biến thành nữ sinh, lại thử xem có muốn cùng hần kết hôn không?” A Trà đang nghe qua Hải Uyên giải thích, đầu vẫn đang choáng váng nói:

“Chúng ta trước kia trong thôn cũng đều như vậy a, lần đầu tiên gặp mặt có thể xem không vừa mắt, nhưng là sau khi kết hôn cái gì cũng tốt cả, giống như A Tước cùng lão công của nàng, hay lão Quang đầu cùng lão bà hần..... Còn có cái kia.....” A Trà bầm tay tính số vợ chồng hạnh phúc mà mình nhận được.

“Người căn bản tuyệt không hiểu được!” Hải Uyên cảm thấy mình càng không ngừng giải thích, A Trà vẫn không thể câu thông. Lão gia hỏa này trong óc quả thực đầy xi măng, ngay cả cái cân cũng bị bẻ cong!

“Không rõ cái gì!” A Trà nói: “Người chỉ cần cho hần cơ hội, hai người có quyết tâm, sắt cũng mài thành kim a!” Hần nói về thành ngữ trên TV, dùng để giáo huấn thiếu niên không biết quý trọng này.

“Ta lại không thích nữ, cho dù hần cắt toàn bộ, ngay cả đầu cũng cắt, ta vẫn không thích hần!” Hải Uyên rốt cục chịu không nổi, thấp giọng rống giận.

“Cáp?” A Trà ngẩn ngơ. “Người nói cái gì?”

“Người không thích nữ.....” A trà nghĩ nghĩ. “Trạch Phương nhà ta sẽ không cần cắt a..... Nếu người nói sớm, Trạch Phương nhà chúng ta cũng sẽ không nhảy lầu.....” A Trà đầu óc quay vòng vòng không hiểu nổi.

“Vấn đề là Trạch Phương nhà các người muốn làm nữ, hần tuy bề ngoài là nam, nhưng trong lòng cũng không hơn không kém nữ nhân, thanh âm nói chuyện, cái mông diều diều lúc đi đường, người hiểu hay không!” (Tiểu Lang: anh k thích ng' ta thì nhìn mông ng' ta làm gì???)

“Người nói người..... Không thích nữ.....” A Trà lại ngẩn ngơ, thực cố gắng lý giải nội dung Hải Uyên vừa nói.

Phát giác chính mình nói không nên lời, Hải Uyên sắc mặt dần thay đổi, cắn chặt môi.

A Trà tự cổ tự địa tiếp tục nói: “Người không thích nữ, chính là thích nam, tiếp đó Trạch Phương nhà chúng ta là nữ, cho nên người sẽ không giới ý (thích) Trạch Phương? Không đúng a, Trạch Phương rõ ràng có kia cái, ta mới trước đây giúp hần tắm rửa mỗi ngày đều có tẩy qua a, hần như thế nào là nữ? Lý liệt công tôm mật (người đang nói cái gì), ta không hiểu nổi!”

A Trà cảm thấy được chính mình đầu nhanh muốn nổ tung.

Vô ý nói ra chuyện tình của mình, Hải Uyên ý thức được chuyện bản thân đối đồng tính có cảm giác bị A Trà phát hiện, sắc mặt như bị phá hư, vô luận A Trà tái niệm niệm cái gì, hần cũng không chịu đáp lại.

“Nhưng là người thích nam ác —— người có nói với mẹ người?” A Trà lẩm bầm lẩm bầm nửa ngày, tiếp theo lại chuyển đến hỏi Hải Uyên. “Ta biết chuyện này là có điểm không nên nói, bất quá người vẫn là nói sớm thì hơn, nếu cứ nghẹn trong lòng có khi sẽ nghẹn chết mất, ta cũng không hi vọng người giống Trạch Phương nhà ta, cũng bởi vì loại vấn đề nam nữ này mà nghĩ quẩn.”

“Tóm lại, hết thấy đều là mệnh a!” A Trà thật sâu thở dài. “Người sinh ra là nữ thì tốt rồi? Như vậy người có thể thích nam nhân. Trạch phương sinh ra làm nữ cũng tốt, như vậy hần cũng có thể vui vẻ tìm cái nam nhân sinh đứa nhỏ, làm lão bà người ta. Sau đó hần cũng sẽ không thích người, sự tình gì cũng không sẽ phát sinh. Tóm lại, hết thấy đều là mệnh a!”

A Trà lại thở dài. “Tốt lắm tốt lắm, chúng ta cũng đừng nói tiếp việc này, dù sao người chết không thể sống lại, Trạch Phương cùng mẹ nó đi cũng tốt, ít nhất mẹ nó sẽ hảo hảo chiếu cố nó, a chúng ta liền quên đi, như vậy ai cũng không thiếu nợ ai.”

Kết quả buổi trường đàm (nói) tối nay, liền chấm dứt trong tiếng A Trà thở ngắn thở dài.

Hải Uyên bắt đầu cảm thấy đau đầu, vì sự tình mặc danh kì diệu (khó hiểu) bắt đầu, lại mặc danh kỳ diệu chấm dứt?

A Trà này rốt cuộc có cái dạng đầu kiểu gì thế?

Như thế nào sóng điện chỉ cần truyền đến nơi hấn, sẽ đột nhiên đoạn tẩn (cắt đứt). Ngay sau đó lại bị phiên dịch thành một loại hoàn toàn bất đồng khác, chỉ A Trà mới tự mình lý giải nổi.

“Ai.” A Trà tiếp tục thở dài.”Lão thiên gia, người không cần đùa giỡn người ta như vậy! Ta có bệnh đau tim a, sẽ chết người đó!”

Hải Uyên lần đầu tiên đối một người, cảm thấy được bản thân quá bất lực.

Sống đến từng tuổi này, đều ăn đến năm mươi chín tuổi, đối với nhân sinh hợp tan vô thường A Trà cũng thấy thông suốt.

Sau khi xác định Trạch Phương thật sự đi không trở về, A Trà tránh ở trong nhà thương tâm khoảng vài ngày, cuối tuần lại phấn chấn tinh thần lên, quyết định không lãng phí thân thể tôn tử lưu cho hấn. Hấn tự nói chính mình từ nay về sau phải hảo hảo thay thế tôn tử, bù lại những tiếc nuối của tôn tử sớm li khai nhân thế.

Rạng sáng bốn giờ, hấn đem các loại bàn thờ, lẵng hoa có thể đốt thì đốt, có thể thu thì thu, cái gì hộp tổ yến, hộp cá muối, hộp mật đào, mấy món xa xỉ đều cho vào tủ lạnh, rồi bắt tay quét dọn, đem cái bàn, ghế dựa, sàn nhà, trần nhà toàn bộ tẩy rửa quá một lần.

Tiếp theo lại vọt đi tắm rửa, tượng trưng phá cũ, xây mới, hết thấy đều phải bắt đầu lại.

Tiểu oa nhi (trẻ con) cách vách không biết khi nào thì bắt đầu khóc, lúc A Trà tắm rửa xong đi ra, vừa dùng khăn mặt lau tóc, vừa nghe động tĩnh nhà hàng xóm.

Tiếp theo nhìn xem đồng hồ báo thức, cũng chín giờ hơn, bụng có chút đói, A Trà vì thế đi đến chợ phụ cận mua mấy phần hàm chúc (cháo mặn) trở về, đến nhà Huệ Mĩ, nhấn chuông.

Ra mở cửa chính là Hải Uyên, hấn mặc quần bò sậm màu, cả quần lót cũng hở ra, nửa người trên cái gì cũng không có mặc, để lộ hai khối cơ ngực.

A Trà nhìn thoáng qua, không khỏi cảm thấy người trẻ tuổi hiện tại thật sự là không được, quần lót lộ lớn một khúc như vậy, có mặc so với không mặc cũng như nhau.

Hải Uyên vẻ mặt mỗi một tinh thần không tốt chẳng sức lực rời giường, hai vành mắt đen đen nơi hốc mắt, ngữ khí cực kém hỏi: “Sáng sớm ồn cái gì mà ồn, không cần ngủ sao?”

“Không còn sớm, nhìn xem hiện tại đã giờ nào!” A Trà dùng thị lực tôn tử lưu cho hấn, rành mạch nhìn đến chiếc đồng hồ cũ trên cổ tay đã điểm mười giờ. “Ta mang bữa sáng tới cho các người ăn, các người còn không có ăn đi!”

Hải Uyên trừng mắt A Trà, sau một lúc lâu không nói lời nào.

“Hàm chúc” A Trà đưa tay nâng lên bữa sáng, cho Hải Uyên ngửi mùi.”Ăn ngon ác!”

Hai người ở cửa nghiêm mặt vài phút, Hải Uyên không tính cho A Trà tiến vào, A Trà cũng không chịu rời đi, cuối cùng Hải Uyên thật sự rất mệt mỏi, nói: “Tùy tiện người!” sau liền xoay người trực tiếp lên lầu ngủ.

A Trà cười hì hì đi theo sau Hải Uyên vào nhà, hô to: “Huệ Mĩ ta đưa cơm đến đây cho người.”

“Nàng đang ở trong phòng uy tiểu hài tử.” Hải Uyên nói.

“Không quan hệ, ta trực tiếp lên lầu hai cấp nàng. Người muốn trước lấy một chén không?” A Trà đứng trước hỏi Hải Uyên.

Hải Uyên không muốn để ý đến hấn, bước lên lầu hai vào phòng của mình tiếp tục ôm chăn bông ngủ.

Chiều cổ trẻ con mới sinh thật đủ mệt mỏi, vì làm cho mẫu thân sinh sản xong có thể hảo hảo nghỉ ngơi, hấn mỗi tối cách mấy giờ sẽ vì đệ đệ khóc nháo mà đi thay tã pha sữa, sau đó tái đóng đưa lay động đem ru hấn ngủ.

Nhưng hôm nay rạng sáng, lão nhân gia cách vách cứ nhiên ba bốn giờ liền đông xao xao tây đánh đánh cũng không biết đang làm cái gì, cả nhà bọn họ đều bị làm tỉnh, mà đệ đệ cũng khóc đặc biệt lớn tiếng, mặc kệ như thế nào đang đưa cũng không chịu tiếp tục ngủ.

Hải Uyên bị A Trà khiến cho cơn tức rất lớn, nửa điểm hoà nhĩ cũng không muốn cho hắn.

A Trà nhún vai, Hải Uyên không ăn cơm cũng không quan hệ, thanh niên trai tráng ăn ít chút cũng không sao, nhưng Huệ Mĩ bất đồng, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là đem Huệ Mĩ cùng tiểu oa nhi mới sinh dưỡng mập mạp, đây là mục tiêu vĩ đại đầu tiên nhân sinh mới này của hắn.

Huệ Mĩ mang theo một mồi cầm bình sữa nằm trên giường, đứa nhỏ trong lòng ngực tạm thời ngừng khóc, dùng sức mút nướm vú cao su.

“Ai u, người sao lại dùng sữa bột cấp tiểu hài tử uống, người ta không phải nói uống sữa mẹ thì tiểu hài tử mới có sức đề kháng và phát triển tốt sao?” A Trà đem điểm tâm sang đặt ở bàn trang điểm của Huệ Mĩ.

Đứa nhỏ trong lòng Huệ Mĩ vừa nghe thanh âm A Trà, động tác mút mút dừng lại, mặt vừa nhú, lại muốn khóc.

“Nga nga nga ——” Huệ Mĩ vội vàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa con. “Không khóc nga, tiểu Dương không khóc nga ——”

Trẻ mới sinh vẫn là anh anh khóc nức nở.

“Ta thân thể không hảo, không có sữa cấp đứa nhỏ uống, Tiểu Uyên trước đây cũng là uống sữa bột lớn lên.” Huệ Mĩ một mồi nói xong.

“Ai u uy a, thân thể không tốt còn chạy tới lộng tang lễ của ta, người thật sự là không muốn sống nữa, không thay chính mình ngẫm lại, cũng nên thay tiểu hài tử suy nghĩ a!” A Trà trước cảnh thận đem đứa nhỏ ôm lại.

Huệ Mĩ bộ dáng không quá yên tâm cho hắn ôm.

“Yên tâm, ta một đứa con một tôn tử đều là chính mình nuôi lớn, kinh nghiệm dưỡng tiểu hài tử so với người không sai biệt lắm!” A Trà vừa ôm tiểu oa nhi, đem hàm chúc đưa cho Huệ Mĩ ăn, liền chơi đùa cùng tiểu hài tử.

A Trà tự hỏi có phải hay không Hải Uyên cũng bởi vì trước đây không được uống sữa mẹ, nên lớn lên mới âm dương quái khí như vậy lại còn thích phát giận. Hắn vừa làm mặt ngoáo ộp (le lưỡi nhát ma ấy ^^) cấp đứa nhỏ xem, vừa đoán.

Huệ Mĩ cười cười. “Trạch Phương, ta gọi là Hải Uyên cùng người đi khám bác sĩ được không?” Nàng có chút lo lắng trước tình hình đứa nhỏ Trạch Phương này hồ ngôn loạn ngữ.

Huệ Mĩ đã hỏi qua bác sĩ, bác sĩ trả lời là, Trạch Phương bởi vì áy náy bản thân hại chết ông nội, cho nên đem chính mình tưởng tượng thành ông nội, để giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng. Bệnh như vậy cần trường kỳ xem trị liệu tâm lí, Huệ Mĩ nghĩ, A Trà khi còn sống chiếu cố nàng như vậy, hiện giờ hắn đi, nàng cũng nên hảo hảo mà chăm sóc tôn tử của A Trà.

Đứa nhỏ trong lòng A Trà, bị hắn không ngừng phẫn lộng (trêu đùa), trạc lỗ mũi, làm mặt quỷ, tẽ mi lộng nhân đùa đến cười vui vẻ. A Trà gặp tiểu hài tử cười, liền càng hăng say giỡn với hắn, một lớn một nhỏ đùa vui vẻ trong lúc Huệ Mĩ ăn cơm.

“A, ta đi giúp người tìm cái vú em thì tốt hơn.” A Trà đột nhiên ngẩng đầu lên đối với Huệ Mĩ nói: “Một phòng đều là đại nam nhân, chiếu cố người không tốt, chờ một chút ta phải đi gọi điện thoại, người không ai chăm sóc thật sự không được.”

“Không cần, Trạch Phương.” Huệ Mĩ hoảng sợ. Đứa nhỏ này ngữ khí nói chuyện, thật sự cùng ông nội hắn giống nhau như đúc, luôn thích thay người khác phiên nào quan tâm.

“Cần a cần a!” A Trà lại cúi đầu chọc tiểu hài tử. “Bằng không coi như là ta cho tiểu gia hỏa này lễ vật, người xem hắn cười vui vẻ như vậy, cũng không khóc tí nào, xem ra ta với hắn rất có duyên.”

Đứa nhỏ lại khanh khách cười.

Dưới lầu chuông điện đột nhiên vang lên.

“Có người đến đây a!” A Trà quay đầu lại nhìn một chút, “Ta đi mở cửa, người chậm rãi đem chúc (cháo) ăn xong, từ từ là được rồi.”

“Phiền toái người!” Huệ Mĩ suy yếu nói.

Đương A Trà ôm tiểu hài tử xuống thang lầu, Hải Uyên cách phòng Huệ Mĩ cũng bò xuống giường, “Phanh ——” một tiếng âm thanh dùng sức mở cửa ra như động đất. Sắc mặt kia không phải A Trà muốn nói, quả thực chính là vẻ mặt đại tiện, rất giống có người thiếu hân mấy trăm vạn.

Hải Uyên gặp A Trà ôm đệ đệ mình, vươn tay, đem đứa nhỏ ôm trở về.

Hải Uyên đi đến trước cửa, A trà đi theo phía sau.

Hải Uyên còn chưa tỉnh ngủ, trên người như trước là một cái quần bò hở ra quần lót, nửa người trên trần trụi, từng khối cơ thịt lộ ra.

A Trà thân thủ đậm đậm, đối lấy Hải Uyên quay đầu trừng hân một cái.

“Rất cứng rắn ” A Trà sau khi thử qua nói: “Hán cây cỏ mỗi bán u (thể trạng không tồi u)! ” Bất quá A Trà đắc ý chính là, Trạch Phương tuy rằng không có khối cơ lớn như vậy, nhưng cũng chẳng phải loại tay chân yếu ớt đến nỗi đi đường run run. Thân thể tôn tử hân cũng là chăm sóc không tồi.

u: thán từ, tỏ ý kinh ngạc

Hải Uyên không để ý tới a Trà, đi qua nơi trưng bày bánh mì trong tiệm, đem cửa sắt mở ra.

Ngoài cửa một người thanh niên khoảng chừng hai mươi ba mươi tuổi, để tóc húi cua mang mắt kính, dáng người cường tráng khôi ngô, mặc bộ động phục màu trắng ngắn tay, làn da phơi nắng thành màu đồng cổ.

“Như thế nào lại là người!” Hải Uyên sắc mặt đã tối càng thêm tối, đối với thanh niên ngoài cửa nói: “Ta không phải đã xin phép cho ta tạm nghỉ học sao? Người còn?”

“Nhưng là này học kỳ đã qua một phần ba, vì cái gì không học xong học kì này? Như vậy thật sự rất đáng tiếc.” Thanh niên ngoài cửa sắc mặt ngưng trọng nói: “Lão sư cũng là vì tốt cho người, mới tới đây tìm người. Lão sư biết tình huống nhà người, nhưng học ở trường là rất trọng yếu, vẫn là hy vọng người không nên dễ dàng tạm nghỉ học.”

“Người là lão sư hân ác!” Đứng ở phía sau A Trà đem Hải Uyên đẩy ra, cung kính mời lão sư Hải uyên vào nhà. “Mời ngồi, mời ngồi, đừng đứng ở bên ngoài nói chuyện.”

“Hạ Trạch Phương, thân thể người hảo chút nào chưa?” Thanh niên thấy A Trà, kinh hỉ nói: “Ta biết người vẫn còn rất buồn, chuyện ông nội người là ngoài ý muốn, ngàn vạn lần đừng quá tự trách biết không?”

“Cáp?” A Trà chỉ vào thanh niên trước mắt, nhìn nhìn Hải Uyên, ý tứ là hân không hiểu được người ta nói cái gì.

“Hân cũng là thầy hướng dẫn của người, Hạ Trạch Phương.” Hải Uyên lúc niệm cái tên Trạch Phương đặc biệt dùng sức.

“Ác ác ác ——” A Trà gật đầu, vội vàng tiếp đón đối phương nhập tòa. “Lão sư mời ngồi. Ta không có chuyện gì, hiện tại tốt lắm tốt lắm, cũng không có chá nản thất vọng gì cả.”

“Nếu người thân thể thật sự đã không có gì trở ngại, cũng nên cùng nhau đến trường đi!” Thanh niên vỗ vỗ bả vai A Trà. “Người học tốt như vậy, bài vở mấy tuần qua nhất định cũng sẽ nhanh theo kịp, nếu có vấn đề cứ tìm lão sư là được.”

“Không phải a lão sư, ta không phải tôn tử Trạch Phương, ta không thể đi đến trường!” A Trà hoảng sợ, vội vàng thụt lui hai bước. Nguyên bản Huệ Mĩ ở trên lầu nghỉ ngơi nghe thấy thanh âm tranh cãi ầm ĩ, đứng dậy xuống lầu nhìn đứa con cùng bạn học và giáo viên chủ nhiệm, có chút ngoài ý muốn vội vàng đi về phía trước.

“Thái lão sư nhĩ hảo!” Huệ Mi hướng đối phương gật đầu.

“Diệp thái thái (bà chủ) nhĩ hảo.” Thái Đồng cũng rất lễ phép đáp lại.

“Mẹ, người xuống dưới làm gì?” Hải Uyên nói.

Ôm đệ đệ ở trong ngực đang ngậm ngón tay của mình, nước miếng lưu đầy mặt, Hải Uyên nhìn thấy, đi rút khăn mặt giúp đệ đệ lau lau, sau lại trở về.

“Thật xin lỗi Thái lão sư, đứa nhỏ này chính là lo lắng ta một mình ở nhà, cho nên mới không chịu đến trường. Kỳ thật ta hiện tại thân thể đã hảo rất nhiều, ta sẽ bảo hấn ngày mai đi học, người trước hết mời quay về đi!” Huệ Mi hết sức ý tứ hướng Thái Đồng cúi mình vái chào.

Này lão sư thực tấn trách, thường thường vì chuyện Hải Uyên xin phép đi làm công không đi học mà tìm đến nói chuyện cùng cha mẹ, nhưng Hải Uyên tính tình kiên cường, khi quyết định chuyện gì, ngay cả nàng cũng khuyên không được.

Bọn họ ba người ở một bên nói chuyện đi học, A Trà cảm điện thoại Diệp gia cạnh quầy, đánh tới số di động bằng hữu hấn.

“Uy?” Điện thoại bắt thông. (ko biết này là cái j nữa =.=!)

‘ hạt lang (ai a)? ’

“Lão Vương, ta A Trà.”

‘ răng rắc ——’ điện thoại lập tức bị đối phương cắt đứt.

“Ngắt điện thoại ta? Có làm hay không!” A Trà lập tức gọi lại, điện thoại vừa kết nối, a Trà lập tức giảng: “Người hiện tại trước hết nghe ta nói, nói cái gì cũng nên nghe kĩ, ta là sống, không phải chết, người nghe rõ ràng cho ta.....” A Trà như nã pháo liên tục cách cách đem chuyện mình chết như thế nào xuống âm phủ ra sao, tiếp theo gặp được người vợ lại dẫn tới hoàn hồn, từ đầu tới đuôi hoàn hoàn toàn toàn nói một lần.

‘ Nực cười —— nào có có thể ——’ đầu kia truyền đến tiếng hô cuồng loạn của lão Vương.

“Người ngày đó cũng nhìn thấy ta sống lại a!” A Trà nói.

‘ cái kia là Trạch Phương. ’

“Người như thế nào nói đều không nghe, thân thể là Trạch Phương, nhưng bên trong chính là hồn của ta.” A Trà nói.

“Bằng không ta chứng minh cho người xem. Có một lần người cùng đầu bóng lương đi tìm trà, kết quả tìm trà đụng đến lão a ma, cái a ma kia tuổi so với người còn lớn hơn. Sau đó có một lần người chạy tới Thailand tắm, kết quả đã quên mang tiền, vẫn là ta chạy tới cứu người. Việc này đều chỉ có ta mới biết được, người còn bảo ta không được nói cho người khác, có phải hay không muốn ta với nói với lão bà người, người mới tin ta là A Trà!”

‘ A Trà —— thật là người ——’ đầu kia điện thoại lại truyền đến tiếng khóc hô thiên thương địa (kêu trời kêu đất). ‘ người hoàn hồn —— người hoàn hồn —— A Trà lão bằng hữu của ta a —— ta nghĩ người cứ như vậy một đi không trở lại —— không nghĩ tới lại trở về ——’

“Nhỏ chút!” A Trà đem ống nghe để xa ra.

A Trà quát trong điện thoại: “Ta là trước muốn hỏi người chuyện ở cũ, Huệ Mi chuẩn bị tang lễ của ta rất vất vả, hiện tại cả người gió thổi cũng ngã, xem có biện pháp nào giúp đỡ không!”

‘ có! ’ lão Vương lập tức nói: ‘ ta đã giúp người hỏi, có một trung tâm ở cũ, bao gói một tháng, còn có hộ sĩ mỗi ngày trông nom, khẩu phần ABC cho người tuyền, toàn bộ đều là thuốc bổ, bảo đảm nữ nhân sinh xong đứa nhỏ so với trước khi sinh còn muốn tốt hơn. ’

“Để ta nói với nàng.” A Trà cũng thực a tát lực (rõ ràng) nói: “Người ngày mai tới đón Huệ Mi đi trung tâm đó, nhất định phải đem thân thể của nàng tốt lên.”

“Uy!” Hải Uyên nghe được nội dung a trà bọn họ nói chuyện, bất an hô A Trà một tiếng.

A Trà hướng hấn hất tay, nói: “Như vậy ngươi có thể hảo hảo đi học, yên tâm a! Lão Vương làm việc rất đáng tin cậy!”

Huệ Mĩ sắc mặt âm trầm, nàng thật sự không hiểu nổi cái gì. Ở trong mắt nàng, người đang nói điện thoại kia là Trạch Phương, Trạch Phương muốn nàng đi trung tâm ở cũ, này thật sự rất kỳ quái.

Huệ Mĩ không khỏi nhìn về phía đứa con, nàng cảm thấy được Trạch Phương hiện tại tính cách cùng thần thái ngữ khí nói chuyện căn bản tuyệt không giống Trạch Phương lúc trước, hiện tại ngay cả tư thế đi đường đều quá giống A Trà. Nàng không khỏi hoài nghi lời nói của bác sĩ. Nếu Trạch Phương chỉ nghĩ mình là A Trà, kia thần thái động tác, còn có kia khẩu âm quốc ngữ không tiêu chuẩn, có thể học được giống như vậy sao?

“Có phải hay không ta có người chiếu cố, các ngươi có thể an tâm?” Huệ Mĩ do dự hồi lâu, cuối cùng hỏi.

“Đương nhiên là!” A Trà nói. Hấn tiếp tục cùng lão bằng hữu thảo luận tiền trả đối phương là dùng chi phiếu hay tiền mặt.

Hải Uyên gật đầu.

“Vậy được rồi, ta dọn dẹp một chút, ngày mai liền mang cục cứng đi trung tâm ở cũ.” Huệ Mĩ nói.

Thái lão sư vẫn một mực ở bên cạnh mặt cơ may cáu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lộ nét tươi cười.

“Chính là..... Hai người các ngươi.....” Huệ Mĩ còn có phần điều kiện. “Ngoan ngoãn đi đến trường cho ta, ai cũng hứa không được tái xin phép nghỉ khóa!”

Hải Uyên nhún vai, hấn thấy cũng không sai biệt lắm.

“Cáp? Đến trường?” A Trà ngẩn ngơ. “Ta đã là lão bụi a lang (lão nhân gia) năm mươi chín tuổi, đi cái gì học?”

“Đây là điều kiện trao đổi.” Huệ Mĩ trả lời.

4. Chương 4

Sáng sớm cách ngày, lão Vương liền đem chiếc BMW siêu đại của hấn đến chỗ Huệ Mĩ, Huệ Mĩ dặn dò bọn họ vài câu, muốn bọn họ nhanh chóng thu thập các thứ rồi trở về ký túc xá, sau đó ôm tiểu oa nhi đi cùng lão Vương.

Hải Uyên sau khi tiễn mẹ mình, cảm thấy vẫn còn mệt, liền chạy vào ngủ tiếp. A Trà gặp Hải Uyên cũng không để ý mình, vì thế trong lòng không yên, vào phòng sửa sang lại hành lý.

Trạch Phương lúc trước vẫn là trợ ở trường, bởi vì từ trường học về nhà phải ngồi xe khoảng bốn, năm mươi phút. Hấn không muốn tốn tử bảo bối mỗi ngày vất vả như vậy, cho nên bảo Trạch Phương trợ ở trường.

Hiện tại hấn thay thế thân phận Trạch Phương, cũng liền biến thành chính mình đến trường học đọc sách, trụ ký túc xá.

A Trà cũng thấy là lạ, nào có người sống đến sáu mươi còn muốn đi học cao trung?

Nhưng Trạch Phương chính là học sinh a!

A Trà luôn nghĩ, hấn hiện tại ở trong thân thể Trạch Phương cũng chỉ là tạm thời, chờ ngày nào đó Trạch Phương trở về, hấn đã có thể đi tìm lão bà, đứa con cùng còn dẫu, sau đó Trạch Phương sẽ sống lại.

Hấn là như vậy đi, a Trà một bên sửa sang đồ vật này nọ một bên ngây ngô cười. Kia hấn thay thế Trạch Phương đi học cũng không có gì, dù sao thời thiếu niên hấn cũng rất muốn đi đọc sách.

Thời điểm đó đi học tốn rất nhiều tiền, ngay cả sáu năm tiểu học trong nhà cũng vô pháp cho hấn đi. Vì thế a Trà đến bây giờ cũng chỉ biết viết tên mình, niệm , cùng nhận thức một ít chữ đơn giản mà thôi. Hiện giờ có thể đi học, đối hấn mà nói, tuy rằng sợ hãi không thôi, nhưng vẫn là ôm mong mỏi nho nhỏ.

Không biết lão sư cùng bạn học là như thế nào? Bọn họ có hay không khoái hoạt cùng nhau học ở trường, cùng nhau lên lớp, sau giờ học cùng nhau đi hỏi lão sư mấy bài tập không hiểu? (Viêm: = =b. Tiểu Lang: vâng, giống như thế, có điều đây là thời Đồ đá hay Kỷ phần trắng j đó)

Mấy tình tiết TV đều là như vậy.

A Trà ngực tràn đầy hưng phấn cùng sợ hãi, cả ngày đều lộ vẻ ngơ ngác tươi cười, đồ vật này nọ thu thập đến một nửa, còn có thể ha hả ngây ngô cười hai tiếng.

Muốn đi đọc sách.

Hắn cũng muốn giống tôn tử đi đọc sách.

Hắn nhớ rõ đi học hình như là phải mang ba lô, mặc đồng phục, đội mũ?

Hắn trước kia có trộm lấy túi sách trung học của Trạch Phương chạy đi soi gương, cảm giác thật rất tuần tú, a Trà tràn đầy chờ mong, thanh âm trái tim nhảy lên rất nhanh ngay cả bản thân cũng nghe thấy. Hắn lại có thể đi học.

Để sửa sang đồ đạc chuẩn bị đi ký túc xá gì đó, a Trà ngay cả thời gian ngủ trưa cũng bỏ qua. Thẳng đến chạng vạng, sắc trời có chút tối, hắn mới dừng lại đến nghỉ ngơi một lát.

A Trà cảm thấy bụng có điểm đói, vì thế từ ngăn kéo lấy ra một ít tiền nhét vào túi áo, đeo nón bảo hộ liền chuẩn bị cưỡi xe xuất môn.

A Trà còn chưa đẩy chiếc dĩa lang 125 ra ngoài cửa, chợt nghe cửa sắt nhà cách vách mở ra rồi đóng lại, thanh âm động cơ xe máy khởi động thập phần lớn, hắn thò đầu quan sát, vừa lúc nhìn đến Hải Uyên đội nón bảo hiểm, “Phốc —— phốc —— phốc ——” đạp chân ga.

“Người muốn đi đâu?” A Trà gặp Hải Uyên bộ dáng không giống muốn về trường học.

“Xuất môn.” Hải Uyên lưu lại hai chữ này, sau đó đạp mạng chân ga xe máy, “Ồ ——” đã đi.

“Đi? Không phải nói về ký túc xá sao, hành lý ta đều đã chuẩn bị tốt lắm a!” A Trà đứng tại chỗ. “Người này sao lại như vậy!”

A Trà đi ra ngoài mua bữa tối, một mình ăn sạch, sau đó ngồi chờ Hải Uyên trở về.

Nhưng là hắn đợi đến lúc đi ngủ, vẫn không thấy thanh âm xe máy, cửa sắt cách vách cũng không hề động tĩnh.

A Trà ở phòng khách tùy tiện tìm cái thảm liền ngủ, Hải Uyên đứa nhỏ này nửa đêm cũng không biết đi nơi nào làm cái gì, sao không nghĩ trong nhà có người hội lo lắng.

Từ lúc Huệ Mĩ đến cách vách nhà hắn, hắn cảm thấy Huệ Mĩ là người tốt lại thân thiết, thời gian một năm ở chung, sớm đem Huệ Mĩ trở thành con gái của mình mà đối đãi. Huệ Mĩ là con gái, tiểu tử Hải Uyên kia chính là tôn tử.

Hiện tại Huệ Mĩ đi dưỡng thân thể, Hải Uyên lại chạy lung tung, tiểu tử này nếu xảy ra sự tình gì, Huệ Mĩ trở về hắn như thế nào ăn nói.

Mơ mơ màng màng ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, đêm đều đã qua hơn phân nửa, lúc a Trà hai mắt đã muốn hoàn toàn nhắm lại, thanh âm xe máy đột nhiên truyền đến.

Xe dừng trước đường cái nhà cách vách, có người xuống xe, tiếp theo cửa sắt bị mở ra.

A Trà nghe được thanh âm lập tức tỉnh lại, đem tấm thảm mỏng bao trên người, vội vàng lao ra bên ngoài.

Hải Uyên đem xe máy vào trong phòng, sau đó lấy nón bảo hiểm ra, tắt đèn chuẩn bị đóng cửa, không nghĩ tới a Trà liền xông vào như vậy.

“Trời đã sắp sáng, người là đi nơi nào, sao trễ vậy mới trở về?” A Trà nhu nhu hai mắt khô khốc, thanh âm chưa tỉnh ngủ giống như nói chuyện ngậm lỗ đản (trứng muối), thật không rõ ràng.

Hải Uyên không nói chuyện, nhanh kéo cửa sắt. A Trà thấy hắn muốn đóng cửa, không chút suy nghĩ chạy vào bên trong, Hải Uyên khóa cửa, lướt qua bên người a Trà trực tiếp lên lầu.

A Trà ngồi được trên người Hải Uyên truyền đến mùi rượu nồng nặc. “Người đi uống rượu? Người mới vài tuổi a, mùi rượu nồng như vậy, uống rất nhiều sao?” A Trà kinh ngạc đuổi theo Hải Uyên lên lầu.

“Người có thể hay không im lặng một chút, làm ta đau đầu muốn chết!” Hải Uyên đi vào trong phòng, ngã mình lên giường, đèn cũng không mở, cả phòng tối om.

A Trà sờ sờ vách tường, cuối cùng đụng đến chốt mở đèn điện, mới đem đèn huỳnh quang bật lên.

Hải Uyên trên người thay đổi một bộ quần áo, kia quần đen áo sơ mi trắng cùng áo bó tay đen, rất giống đồng phục khách sạn.

bó tay: áo 3 lỗ, áo may ô (không tay không cổ) (Tiểu Lang: QT là thể nhưng ta nghĩ là áo gile đen =A= chứ ai đòi mặc sơ mi với áo ba lỗ đen =A=)

“Người theo người ta đánh nhau a.....” A Trà thật cẩn thận tới gần Hải Uyên, nhẹ giọng hỏi.

“Đem đèn tắt đi, ta mệt chết, muốn ngủ.” Hải Uyên rống lớn.

“Hào hào hào, ta tắt.” A Trà vội vàng ấn hạ chốt mở đèn huỳnh quang, làm cho phòng lần nữa trở lại thành một mảng đen tối.

Hải Uyên không hề để ý tới hắn, trở mình đối mặt vách tường, không nói gì. A Trà vẫn đứng ở cửa, đứng thật lâu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Lúc sau hắn đi vào trong phòng Hải Uyên, thay hắn mở quạt điện thổi đi mùi rượu đầy phòng, nhưng lại cẩn thận không cho quạt thổi đến chân của hắn, sau đó ngay tại bên giường Hải Uyên nhẹ nhàng ngồi xuống, thở dài. (Tiểu Lang: vợ hiền)

Trời cũng chưa sáng nhanh như vậy, đêm dài đằng đẵng, cửa sắt khóa dưới lầu, a Trà lại lo lắng thương thế Hải Uyên, nhất thời nửa khắc cũng không hạ được quyết tâm về nhà.

“Tiểu Uyên a... ” a Trà nhớ rõ Huệ Mĩ cũng gọi hắn như vậy. “Nếu người có cái gì phiền não, liền cùng a Trà thúc nói, ta tuy rằng không nhất định có thể giúp được người liền, nhưng so với cứ ghen mãi trong lòng vẫn tốt hơn. Người nói quá ít, thực dễ dàng bị nội thương.....”

A Trà dừng một chút, phát giác Hải Uyên vẫn không trả lời. Nhưng nghe tiếng Hải Uyên hít thở, lại không giống người đang ngủ có quy luật pháp phòng. A Trà nghĩ nghĩ, Hải Uyên hẳn là còn chưa ngủ đi.

“Mẹ người nói người đi làm công, sinh hoạt phí và vãn vãn đều rất ít xin nài. A Trà thúc biết người mới lớn như vậy đã phải hỗ trợ chia sẻ trách nhiệm gia đình, này thực rất vất vả, nhưng là người đang làm ở khách sạn phải không a? Người ở khách sạn rất phức tạp, nếu gặp gỡ khách nhân không tốt, thực dễ dàng bị thương, tựa như người hôm nay. Người muốn hay không thử tìm chỗ khác làm công a, a Trà thúc có rất nhiều bằng hữu, đi nói một tiếng có thể thay người tìm được nơi công tác thích hợp, người nói được không a?” A Trà nói một đồng lớn, nhưng Hải Uyên không đáp lại chính là không đáp lại.

“Tiểu Uyên? Người ngủ rồi?” A Trà lại hỏi.

“Người ồn như vậy ta sao ngủ được.” Hải Uyên vẫn là nghiêng thân mình không quay đầu.

“Ta đây không nói nói, người ngủ đi! Chờ người tỉnh ngủ nói sau hắc, không ồn người, mau ngủ đi!” Nghe thanh âm Hải Uyên tựa hồ mệt chết đi, a Trà nghĩ thầm cũng đừng tái niệm niệm hắn. Hải tử này lúc còn nhỏ, còn có thể đi làm công chia sẻ gia kế (sinh kế gia đình), đáng vẻ không giống như Trạch Phương nhà hắn, nói là phải giúp hắn mua sắm đồ đạc tiện lợi, sau đó lấy tiền tự mình chạy tới công ty bách hóa mua một đồng đồ vật này nọ trở về.

Tiếng quạt điện cũ kĩ khách khách vang lên, cánh quạt chuyển động tựa hồ như tan rã.

Bóng tối trong phòng không có nửa điểm sáng, hai người bọn họ một cái trên giường một cái dưới giường, khoảng cách thân thể gần như vậy, chỉ cần duỗi tay ra là có thể đụng tới đối phương, trong không gian yên tĩnh, khoảng cách tâm tựa hồ cũng đột nhiên ngắn lại rất nhiều.

A Trà nghĩ hắn phải cùng Hải Uyên chung sống hoà bình mới được, Hải Uyên kỳ thật chính là có điểm ngạnh (cứng) miệng, tâm địa cũng không xấu xa. A Trà lại nghĩ tới thời trẻ tuổi bản thân đi làm công, ra xã hội cái gì cũng không hiểu, mỗi ngày nếu không phải bị sư phó dạy nghề mắng, cũng là bị khách hàng khi dễ. Khi đó chính mình cũng bị áp lực rất lớn, cảm thấy toàn bộ thế giới đều là người xấu, mỗi người đều là kẻ thù của hắn.

Hải Uyên hiện tại chắc cũng giống vậy đi! Mãi giấu bí mật trong lòng, không chịu cho bất luận kẻ nào chạm vào. Ai cũng không cho phép tiến vào phạm vi của hắn, cũng không muốn để người khác bước vào trong lòng.

“Kiến tử ngữ, kiến tử ngữ, một mình đại một tác ——” a Trà miệng khê hát đồng dao. “Kiến tử ngữ, kiến tử ngữ, một mình đại một tác ——”

“Người lại đang làm gì?” Hải Uyên trở mình lại, khẩu khí không tốt hỏi.

“Xướng bài hát ru con cho người nghe, để người ngủ ngon hơn a!” A Trà nói.

“Chịu không nổi người.....” Hải Uyên vô lực lên tiếng.

“Được rồi, nhanh ngủ đi. Trời đều sắp sáng.” A Trà tiếp lời.

“Hay là muốn ta vỗ vỗ lưng người mới ngủ được, muốn ta vỗ vỗ lưng có thể ác. A Trà thúc miễn phí tiền phục vụ tận giường.” Hắn ha ha cười hai tiếng.

“Thật sự là không hiểu nổi người.” Hải Uyên nhìn trong bóng tối, a Trà xướng khúc hát ru xướng đến rung đùi đắc ý, trong lòng lại dấy lên tình cảm khác thường.

A Trà đưa lưng về phía hắn, bọc lấy tiểu mao thảm, tóc nâu lộn xộn vểnh lên, thân thể điêu (dao động) đến điêu đi.

Hải Uyên nhìn không thấy mặt hắn, lại mơ hồ dự đoán được biểu tình hiện tại của hắn là cái gì. Người này chính là thích quan tâm người khác, tuy rằng ngốc ngốc, nhưng không có tâm cơ, luôn khiến người ta cảm thấy đau lòng.

Rõ ràng là khuôn mặt Trạch Phương, thân thể Trạch Phương, nhưng linh hồn bên trong lại là người tốt a Trà, tướng mạo kia cũng vì vậy thay đổi, trở nên ấm áp, dịu dàng rất nhiều.

Tướng từ tâm sinh ra là đạo lý này sao?

Hải Uyên càng ngày càng cảm thấy bản thân rốt cuộc nhìn không thấy Trạch Phương, hắn chỉ thấy a Trà, một a Trà vĩnh viễn mặc áo lót quần đùi, giẫm lên đôi dép lê plastic, lúc đi đường cảm thấy mông ngứa liên lấy tay搔搔。(Tiểu Lang: em thụ trong tim anh công là như thế xao T^T)

Hải Uyên nhắm mắt lại, trong tiếng ca trầm thấp có chút ồn của a Trà dần dần thiếp đi.

Không biết đã bao lâu, thời khắc bị thương, cô đơn không ai làm bạn với hắn. Hắn vẫn nghĩ bản thân không quyền luyến loại cảm giác có người làm bạn này, cho nên tới bây giờ cũng không theo mẫu thân làm nũng, không cần người khác thương hại. Nào biết có người bên cạnh, có người chăm nom, ban đêm lại trở nên yên tĩnh như vậy, an tường như vậy.

Ngủ ngủ, tay vung đến trên đầu a Trà nằm ngoài giường, Hải Uyên lúc này mới tỉnh một chút.

A Trà đang ngủ gật cũng bị hoảng sợ, nhưng sau liền đem cánh tay Hải Uyên thả lại trên giường, giúp hắn đắp lại chăn, đuổi người một cái, trở về chỗ cũ tiếp tục ngủ.

Hải Uyên nhìn thấy sau gáy a Trà, chậm rãi, khóe miệng dất lên một mặt cười nhạt đến chính hắn cũng không phát hiện. Hắn nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Hải Uyên vẫn ngủ thẳng đến hơn bốn giờ chiều mới tỉnh, còn có dấu hiệu đau đốn thiêu đốt không thôi.

Bởi vì Hải Uyên miệng bị thương, cảm cũng sưng đến lợi hại, a Trà phải đi mua hai chén chúc (cháo) Quảng Đông trở về, cùng Hải Uyên ăn. Hắn muốn nói uống chúc không cần cần, Hải Uyên xem ra cũng đỡ phí khí lực.

“Người là ở nơi nào làm công a?” A Trà vừa ăn chúc, vừa hỏi.

“PUB.” Hải Uyên miễn cưỡng đáp lại, không mấy có tinh thần.

“Phạ phở?” A Trà nhú mày nghĩ nghĩ, nhưng vẫn nghĩ không ra có cái ngành sản xuất gì kêu “Phạ phở”.

“Phạ phở phải công tác đến tối như vậy, người sao có thể đến trường?” A Trà lại hỏi. “Ban ngày đi học phải làm sao bây giờ?”

“Ngủ cho lão sư xem.” Hải Uyên nói.

“Nguyên lai đệ tử cũng có thể làm như vậy.” A Trà lắc lắc đầu. “Vừa muốn đi học vừa muốn làm công, cần thân thân thể người suy sụp.”

“Àn.” Hải Uyên ứng thanh.

Bọn họ từ lúc Hải Uyên rời giường đến khi uống xong chúc đều không có xung đột, a Trà tâm tình khoái trá, cảm thấy hôm nay là một ngày đáng kỉ niệm.

Hải Uyên lại tiếp tục lăn ra ngủ, a Trà nghĩ thầm hắn hơi phát sốt nên dừng ồn hấn, sau đó về nhà một chuyến, đem mấy thứ cần thiết thu vào túi lớn, khóa cửa kĩ, mang theo hành lí trở lại nhà Hải Uyên.

Hắn cũng không có việc gì làm, vì thế an vị ở bên người Hải Uyên, rồi lại chuyển qua xem TV trong phòng.

Hải Uyên cuối cùng bị thanh âm TV phát tin tức làm ồn. Hắn mở mắt ra, vừa vặn đáp lại ánh mắt a Trà.

“Người tỉnh!” A Trà nói.

Hải Uyên trừng mắt nhìn, uể oải từ trong chăn bông ngồi dậy, nửa thân trần, trên người chỉ có một cái quần bò, tóc đen mềm mại xoa tung hỗn độn.

“Tái nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chúng ta trở về đi ký túc xá!” A Trà nói.

“Ngày mai sẽ trở về.” Vừa nghe quay về ký túc xá, Hải Uyên lại buồn ngủ.

“Không thể!” A Trà đem hấn kéo dậy, dùng hết khí lực toàn thân tha hấn xuống giường, đẩy mạnh vào WC muốn hấn rửa mặt đánh răng. “Người đã quên chính mình đáp ứng mẹ người cái gì sao? Có phải muốn mẹ người chạy về đưa người đi học, người mới bằng lòng ngoan ngoãn đến trường?”

Hải Uyên sách một tiếng, rửa mặt đánh răng kiêm tắm rửa, đem cả phòng tắm biến thành bang bang bang, cuối cùng quần khăn mặt đi ra, ở trước mặt a Trà đi tới đi lui.

Hải Uyên thân thể rắn chắc cân xứng, cơ thể có tỉ lệ đường cong hoàn mỹ, bả vai rộng lớn phổi cùng thất lưng nhỏ hẹp, hơn nữa cặp mông kiêu kiêu (vểnh lên), hấn như vậy lúc ẩn lúc hiện, làm hại a Trà mắt cũng không biết nên đặt ở đâu. (nhỏ dãi)

Hải Uyên nhìn a Trà một chút, vốn muốn bảo a Trà ra ngoài cho hấn thay quần áo, nhưng sau lại cảm thấy đều là nam nhân, làm như vậy thật sự dư thừa, vì thế mở ra cửa tủ quần áo, liền đem khăn mặt giặt ra đổi quần.

“Yêu thọ!” A Trà hô nhỏ. Hải Uyên không biết làm quỷ gì, mặc quần lót mà cũng lộ ra cặp mông cho hấn xem.

“Người sao không ở bên trong thay đồ?” A Trà oán giận một câu.

“Trong phòng tắm tất cả đều là ướt, làm sao có thể thay?” Hải Uyên vẻ mặt không hờn giận, tức giận lúc rời giường còn chưa có tiêu tan. “Ta bình thường đều là ở trong phòng thay, người nhắm mắt một chút không được sao?”

“Không kịp nhắm liền thấy được a!” A Trà oán giận. “Ta nếu đau mắt hột, kia nhất định là người làm hại.”

“Ồn muốn chết, người sao lại nói nhiều như vậy.” Hải Uyên nói.

Tiếp theo Hải Uyên cái gì cũng không cầm đã đi xuống lầu, khi hấn thấy gia sản của a Trà, kinh ngạc đến mắt mở tròn vo. “Người là muốn chuyển nhà sao? Rất khoa trương đi!”

Bên trong túi vải của a Trà không biết chứa cái gì, cao đến ngang thắt lưng, một người giang hai cánh tay cũng ôm không vừa độ rộng.

“Này sao đem đi?” Hải Uyên hỏi.

“Bằng không ta gọi là lão Vương lái xe đến chỗ là được.” A Trà vội vàng đi đến cạnh quầy, cầm lấy điện thoại muốn gọi.

Hải Uyên đem túi vải kia mở ra, cũng không đợi a Trà đồng ý, liền tự tiện đem gì đó bên trong lấy ra.

Radio để bàn cũ kĩ siêu bự, nồi cơm điện cỡ lớn, một đồng quần áo tấy đến độ rách lỗ chỗ cũng luyến tiếc vất đi, ấm trà chuyên dùng của mấy lão nhân gia, hai thùng lá trà cao như núi, bàn cờ vua, một chuỗi đồ dùng theo thói quen giấy vệ sinh, ấm thép đun nước, một cái hộp bánh sắt rỉ sét đã sẫm màu..... (đúng là chuyển nhà =A=)

Hải Uyên đem vật nên lưu toàn bộ lưu lại, cuối cùng chỉ để a Trà đem theo khăn mặt, bàn chải đánh răng linh tinh gì đó.

“Cái khác Trạch Phương đều có, người dùng của hần là được, đỡ phải phiền toái.” Hải Uyên đem túi vải cột lại, ném cho a Trà.

“Ai u, như vậy ta sẽ không quen, bằng không người ít nhất cũng cho ta mang ấm trà cùng lá trà đi, không uống trà ta sẽ khó chịu cả ngày.” A Trà tự động đem công cụ pha trà cùng lá trà để vào túi vải. “Còn có này, này cũng muốn mang đi.” Hần tái đem hộp sắt để vào.

“Tùy tiện người.”

Sau đó Hải Uyên chở a Trà, a Trà khiêng gia sản của hần, hai người cưỡi xe máy “Vù vù ——” hướng ký túc xá bọn họ đi tới.

Lúc Hải Uyên lái xe, a Trà bỗng nhiên nghĩ đến Hải Uyên còn chưa đủ mười tám tuổi, vì thế vội vàng vỗ vỗ vai hần. “Người có bằng lái không a?” Hần cách nón bảo hiểm hỏi.

“Cái gì?” Gió rất lớn, lại thêm nón bảo hiểm che đầy ngăn lại, Hải Uyên không nghe thấy a Trà hỏi cái gì.

“Người có —— bằng —— lái —— không ——”

“Không có.” Hải Uyên nói.

“Vậy người dừng xe để ta chở, không bằng lái không thể cưỡi xe ——” a Trà la lớn tiếng.

“Bệnh thần kinh!” Hải Uyên quăng lại một câu. “Người hiện tại chẳng phải cũng là người không bằng lái sao, ai chở cũng như nhau.” (Viêm: chết cười ah =)))

“Đối rỗng ——” a Trà lúc này mới nhớ tới, thân thể hiện tại cũng mới mười bảy tuổi.

“Chính là ——” a Trà lập tức nói: “Chúng ta đây hai cái đều dừng cưỡi xe, ngồi xe đi, để cho người khác chở là tốt rồi a —— ta đã nói kêu lão Vương đến chở, người như vậy rất nguy hiểm a, lại còn chạy nhanh như vậy.”

A Trà lộ đầu nhìn nhìn dáng vẻ người phía trước.”Trời ơi —— chạy đến chín mươi —— người muốn đem trái tim lão nhân gia hù chết phải không? Chậm một chút a —— chậm một chút chậm một chút ——”

“Ồn muốn chết, không cần niệm nữa, người niệm đến lỗ tai ta đau chết được.” Hải Uyên gào thét.

Xe máy phóng nhanh, lướt qua tiếng gió gào thét mà đi.

Hai Người bọn họ trên lộ trình dài đằng đằng, người một bên ta một hướng, không ngừng nói nói.

A Trà cảm thấy Hải Uyên tuy rằng vẫn oán giận, nhưng trên thực tế hần là cũng nói chuyện khá vui vẻ. Bằng không Hải Uyên như thế nào vẫn tìm hần nói chuyện, mà lẽ ra phải dứt khoát ngậm miệng không để ý tới hần?

Trường tư lập Tân Hoa Trung, ký túc xá nam.

Hải Uyên đem xe máy đậu ở hẻm nhỏ trong ký túc xá, mang theo a Trà hướng ký túc xá đi đến.

Tân hoa ký túc xá phía trước kia được sửa sang theo kiến trúc thép xi măng hiện đại, bên trong có trung tâm điều hòa, đông ấm hạ lạnh, còn có nhà ăn buôn bán đến mười một giờ đêm cho học sinh, tổng thể cảm giác phi thường thời thượng xa hoa.

Nhưng Hải Uyên mang theo hần xuyên qua ký túc xá xa hoa này, đi vào viện tử rộng lớn trồng nhiều phiến cây xanh phía sau. Giữa sân có tòa song tầng mộc kiến trúc không nhỏ, niên đại thoát nhìn đã lâu, nhưng vẻ ngoài bảo dưỡng cũng không tệ lắm, có loại cảm giác hoài niệm cổ xưa.

“Ta tưởng là tòa nhà phía trước chứ.” A Trà nho nhỏ thất vọng một chút.

“Tòa kia là cấp năm ba, thí sinh cùng lão sư trong trường mới có thể.” Hải Uyên nói. “Năm nhất cùng hai năm đều trụ trong tòa nhà rách nát ở mặt sau này.”

Hơn tám giờ học sinh cơ hồ đều trở về, là lúc diễn ra sinh hoạt thường ngày. Trên hành lang đứng mấy đệ tử đang nói chuyện phiếm ngay cả đồng phục cũng chưa chịu thay, bọn họ vừa thấy Hải Uyên cùng a Trà đi tới, liền châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ.

“Rốt cục đã trở lại..... Bỏ học cũng bỏ lâu lắm đi..... Hai người như thế nào lại đi cùng một chỗ.....” Bọn họ đầu cúi thấp tán gẫu.

Hải Uyên hai tay rút túi quần rất tự nhiên hướng lầu hai đi lên, không để ý đến những người đó, a Trà nhắm mắt theo sát ở phía sau, hai mắt vội vàng quan sát hoàn cảnh cùng nhân vật bốn phía.

Hần ôm túi vải, trái tim phùng phùng nhảy thật lợi hại. Nơi này chính là ký túc xá của Trạch Phương, trừ bỏ bên ngoài cũ một chút, rất có hơi thở đệ tử a.

A Trà lộ vẻ mỉm cười, vừa đi vừa nhìn.

Hải Uyên quay đầu thấy hần lạc hậu một mảng lớn, liền hô: “Đi nhanh lên, ngươi là rùa sao?”

“Ngươi sao lại bảo lão nhân gia đi nhanh, ngươi chậm một chút a!” A Trà chạy hai bước muốn đuổi kịp, Hải Uyên dừng lại cước bộ, chờ a Trà đi đến bên cạnh mình, mới cùng hần đi.

Chung quanh mọi người biết rõ sự tình Hải Uyên cùng Trạch Phương hết sức lắp bắp kinh hãi, Hải Uyên trước kia rất không để ý tới Trạch Phương, như thế nào hôm nay lại đổi tính.

Còn có cái Trạch Phương đi đường từ trước đến nay mông diêu đến diêu đi nói chuyện thì ảo lả, hôm nay thoát nhìn giống nhưng lại không giống, một trận cả kinh không thôi, kia khuôn mặt thiếu đi vài phần nữ tính, thần sắc lại sang sảng ánh mặt trời. (T.Lang: Trạch Phương lúc trước sao ba trăm thế =A=)

Hải Uyên đứng trước cửa phòng viết số “Hai một”, mở cửa xem bên trong không có ai, liền đem a Trà đẩy vào.

“Bàn cùng giường còn có cái tủ quần áo kia bên trong gì đó hần là của Trạch Phương.” Hải Uyên chỉ chỉ, “Bên trong đồ vật này nọ thu thập lại gọn gàng, ta chờ một chút sẽ đem ngươi qua phòng ta.”

“Di?” A Trà mặc danh kỳ diệu. “Không phải vào trụ là được rồi, còn muốn đổi phòng gian ác?”

“Bảo ngươi đổi liền đổi.” Hải Uyên nói.

Trên hành lang chỉ cần có người đi đường, sẽ phát ra thanh âm “Dát chi dát chi”, ký túc xá xem ra thật sự là quá cũ.

Đang lúc Hải Uyên cùng a Trà nói chuyện, phía sau có người vỗ Hải Uyên một cái.

“Đã về rồi!” biểu đệ Hải Uyên — Cổ Thiên Tuế nhìn nhìn thăm dò tình hình bên trong.

“Àn.” Hải Uyên ứng thanh.

“Cùng ta trở về một chút, ta có lời muốn với nói ngươi.” Thiên Tuế kéo Hải Uyên một phen.

“Không phát hiện ta đang vội sao?”

“Nói sự tình kẻ thù của người làm trong mấy ngày qua, nên nghe a.” Thiên Tuế để lại những lời này, liền hướng phòng ngủ mình mà đi.

“A Trà, người thu tốt các thứ, trực tiếp đến ‘hai chín’ tìm ta.” Hải Uyên đối a Trà nói.

“Úc, hảo!” A Trà vội vàng xem nơi Trạch Phương ở, ngay cả đầu cũng không quay lại, liền cổ mở ra tủ quần áo cùng ngăn kéo bên trong, nhìn xem Trạch Phương lưu lại những gì.

Hắn đem quần áo cùng sách vở Trạch Phương toàn bộ nhét vào túi vải, đồ vật trong túi càng ngày càng nhiều, cuối cùng phồng cả lên.

A Trà một bên sửa sang lại, một bên phát hiện tiểu vật phẩm trang sức của Trạch Phương thật nhiều, gương cùng lược một đồng lớn, còn có chút tiểu biệt châm (kim cài), trên kim còn nạm cái gì đó sáng như thủy tinh, a Trà nhìn nhìn, hốc mắt đều đỏ.

“Ông nội nếu sớm biết người muốn làm nữ sinh, lúc trước thời điểm mẹ người hoài người, sẽ không sẽ đi trong miếu lễ bái, kêu Quan Âm sinh một cái nam hài cấp ông nội.” A Trà mũi ê ẩm. “Trạch Phương a, là ông nội có lỗi với người, người nếu còn sống thì tốt rồi.....”

A Trà nước mắt không chịu thua kém rơi xuống, hắn vội vàng lấy quần áo xoa xoa, hút hấp nước mũi tiếp tục thu thập đồ đạc.

“Người đã chịu trở lại rồi sao?” Phía sau cửa, đột nhiên vang lên một trận thanh âm âm trầm.

A Trà quay đầu lại, nhìn thấy một thiếu niên tóc vàng đứng ở sau lưng hắn.

Thiếu niên lộ vẻ tươi cười tà tà, một đầu tóc vàng ở dưới ngọn đèn lờ lờ tỏa sáng, hắn chân mày liễu lĩnh hướng lên trên, một đôi mắt tam giác (?) đầy vẻ hung ác, môi lẳng hình (hình thoi) cười nhếch lên, đáng người cường tráng cùng thân cao hơn người, khiến hắn thoát nhìn phi thường có tính uy hiếp.

A Trà ngây dại, người này là bạn cùng phòng của Trạch Phương sao? Sao biểu tình khủng bố như vậy, cứ như muốn ăn người.

Cửa phòng ngủ “Phanh ——” một tiếng bị dùng sức xem ra, cửa sổ thủy tinh chấn động một chút, khuông lang vang lên.

“Vì cái gì người luôn muốn chống đối ta đi tìm hắn, biết rõ ta cùng hắn thủy hỏa bất dung, có hắn sẽ không có ta, còn bị nhiều ánh mắt như vậy nhìn đến người và hắn cùng nhau rồi đi ký túc xá, người như vậy muốn ta sao ăn ở, mặt đều bị người làm mất hết.” Thiếu niên đem cửa đóng lại, hướng a Trà từng bước tới gần.

A Trà không rõ người trẻ tuổi này nói cái gì, vì sao phải đóng cửa, lại còn khóa cửa. Bất quá cho dù trì hoãn như hắn, khi thấy động tác đóng cửa kia, trong lòng cũng vang lên cảnh báo.

Phải đánh nhau sao? Hắn biết người trẻ tuổi động động chút sẽ đánh nhau, chính là người này cường tráng như vậy, a Trà nghĩ thầm mình không biết có đánh thắng được hắn không.

Hay là chạy trốn? Nhưng cửa phía trước đã bị chặn.

Kia nhảy cửa sổ? A Trà quay đầu lại nhìn nhìn cửa sổ, tuy rằng lầu hai không tính rất cao, chính là hắn cũng sợ sợ, sợ đem thân thể Trạch Phương cho hắn ngã chết, vậy nguy.

“Vì cái gì không nói lời nào, chột dạ sao?” Thiếu niên đi đến trước mặt a Trà.

Ngồi xổm trước tủ quần áo sửa sang lại đồ vật a Trà ngẩng đầu nhìn thanh niên, chỉ có thể khẩn trương hướng hắn ngây ngô cười, nhưng bên dưới tay lại nắm chặt chuẩn bị chỉ cần đối phương có động tác, liền lập tức phản kích lại.

Khi thiếu niên đánh tới, a Trà giơ lên nắm tay đánh lại hắn, nhưng thiếu niên nhanh chóng tránh được, thân thủ bắt lấy áo a Trà, dùng sức đem a Trà hướng bên cạnh quăng xuống.

A Trà cả hướng không bay lên, nguyên bản nghĩ đến tình hình lúc rớt xuống chắc chắn đau đến kêu a ma, nào biết phía dưới thân thể lại là nệm tử mềm mại, a Trà lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là bị quăng lên giường. (Viêm: may mắn? o.O xui xẻo thì có ah)

Thiếu niên tiếp theo quỳ gối lên giường, hung hăng đem a Trà đặt dưới thân. “Ta hôm nay nếu không cho người một chút giáo huấn, người vĩnh viễn không biết chính mình là ai!”

“Ba ——” một tiếng, áo lót tẩy đến có điểm bạc trên người a Trà dễ dàng bị xé rách, cả lòng ngực lộ ra trong không khí.

Từ dưới nhìn lên gương mặt thiếu niên, chỉ thấy bao hàm phần nộ cùng dục niệm tổng hợp lại. A Trà nổi lên một trận lại một trận hàn ý, theo lòng bàn chân hừng hực xông thẳng lên óc.

Thiếu niên áp xuống dưới, môi dừng trên cổ a Trà, dùng sức mút, khiến người ta cảm giác đau đớn như bị chó cắn (TL: hết cách so sánh sao =))). Hắn dùng lực một chút, ngay cả thất lưng cùng quần của a trà cũng bị kéo ra.

“A nương uy!” A Trà sợ tới mức ba hồn bảy vía toàn bộ bay lên trời, hắn liều mạng giãy dụa, lại bởi vì hoàn toàn bị áp chế mà tìm không thấy nơi thì lực phản kích.

Cuối cùng, khi thiếu niên đặt tay trên bộ vị trọng điểm nơi thân dưới của hắn, a Trà rốt cuộc nhịn không được trong lòng sợ hãi, đem hết khí lực từ trước tới nay, phóng yết hầu kêu to:

“Tiểu Uyên a —— cứu người ác —— người là chạy đi nơi đâu —— ta bị người thoát quần a —— mau tới cứu người a ——”

Vì cái gì rõ ràng là tới đi học, lại hội ngộ loại chuyện tình kì quái này.

A Trà hỗn loạn chỉ có thể không ngừng lên tiếng kêu cứu mạng.

5. Chương 5

A Trà lần đầu tiên gặp phải tình hình khủng bố như vậy.

Tiểu hài tử đem quần lót của hắn lột xuống, sau đó còn vừa cắn vừa táp, liếm tới liếm lui.

Cắn cắn, liếm liếm còn chưa tính, tiểu hài tử này lại cố tình lấy tay ấn hạ thân của hắn, dùng sức nhu nhu, vân vân.

A Trà thoáng chốc như nhũn ra, bị gắt gao đè nặng vô pháp đứng dậy. Đầu hắn rối bời, vừa sinh khí vừa sợ hãi, đến tột cùng vì cái gì người thiếu niên này lại làm chuyện như vậy với hắn, rõ ràng cả hai đều là công a, hiện tại tiểu hài tử rốt cuộc là như thế nào, cứ nhiên muốn áp liền áp.

“Người không cần bóp nữa, đều sắp bị người bóp nát rồi a!” A Trà cảm thấy hạ thân vừa đau vừa ngứa, thiếu niên trước mắt dùng lực rất lớn, cầm lấy nơi đó của hắn không tha.

“Tiểu Uyên a ——” a Trà tiếp tục kêu to.

“Câm miệng! Không cho phép người gọi tên hắn.” Thiếu niên dừng lại động tác ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn hắn. “Cứ nhiên kêu thân thiết như vậy, mấy ngày qua người cùng hắn đã làm gì đừng cho là ta không biết.”

“Cái gì cùng cái gì, oa long nghe mô lạ (ta đều nghe không hiểu a!)” A Trà nói: “Người không cần bóp ta được không, đau muốn chết, sắp gãy rồi này!”

“Kêu người không nên cử động, người giãy dụa cái gì! Cùng Diệp Hải Uyên ngủ liền biến thành trinh tiết liệt nữ có phải hay không?” Thiếu niên trở tay cho a Trà hai cái tát, muốn hắn an tĩnh lại.

A Trà cảm giác ấn ký nóng rực trên gương mặt, hắn ngẩn người, mình thế nhưng bị ăn tát.

Hắn ghét nhất là dùng bạo lực, bởi vì đánh nhau dễ dàng gây thương tổn. Nhưng khi một người như thế nào cũng nói không nghe, không ngừng dùng vũ lực để thương tổn người khác, vậy không phải nhẫn nại là có thể giải quyết.

“Ngoan như vậy không phải tốt lắm sao.” Thiếu niên tóc vàng nhỏ nước bọt, tách ra đầu gối người dưới thân.

A Trà mặc cho thiếu niên tóc vàng đem đầu gối của mình nâng lên, sau đó thừa dịp đối phương mất đi cảnh giác, đem tất cả sức mạnh tập trung lại, một cước hung hăng hướng bụng người kia đá tới.

Thiếu niên ngay cả ai cũng không kịp ai, cả người liền bị đá bay ra ngoài, đụng vào vách tường treo đầy khuôn giấy khen, khuôn gỗ từng cái từng cái rơi xuống, không ngừng đập lên đầu thiếu niên.

Thiếu niên không nghĩ tới a Trà công kích hần, tức giận đứng lên, nổi trận lôi đình.

Cùng lúc cánh cửa đã khóa bị đá văng ra, Hải Uyên mặt lạnh đi vào phòng ngủ, nhìn nhìn a Trà, lại xem xem thiếu niên tóc vàng, sau đó đi đến bên cạnh thiếu niên động tác nhanh chóng đem hình thể cường tráng của thiếu niên bắt lại, dùng sức đánh vào cái đỉnh trên vách tường.

Không kịp phản ứng thiếu niên chỉ có thể kêu rên, đỉnh đâm vào da thịt, làm hần thống khổ nói không nên lời.

“Quan Nhật Thanh, ngươi nghe rõ cho ta!” thanh âm Hải Uyên chứa đầy uy hiếp, ánh mắt hung ác nham hiểm như muốn giết người khiến kẻ khác không khỏi lạnh run.

Hần chỉ vào a Trà: “Tên kia hiện tại là người của ta, ta trịnh trọng cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám gặp mặt hần một chút, ta sẽ đem tay chân ngươi đánh gãy, sau đó đem ngươi phơi khô nơi cột cờ. Đến lúc đó, đừng nói là ai, cho dù là lão tử (cha) ngươi, cũng vô pháp cứu được ngươi!”

Hải Uyên ở bụng thiếu niên bổ một quyền, lực đạo cực lớn, ngay cả tường cũng không khỏi chấn động.

Hần buông thiếu niên ra, thiếu niên liền chậm rãi trượt xuống mặt đất, trên tường gỗ vết máu loang lổ. Thiếu niên yếu ớt ngã trên đất, đau đến hôn mê bất tỉnh.

“Còn có các người đứng xem cũng vậy!” Hải Uyên đối đám người vây quanh nơi cửa phòng nói.

Bọn học sinh ở cửa sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, lập tức như ong vỡ tổ, chạy trốn ngay cả bóng người cũng không thấy.

Hải Uyên đi đến bên giường, xem a Trà bộ dáng chật vật, không quá cao hứng hỏi: “Đứng lên được không?”

A Trà gật gật đầu.

“Đồ vật này nọ cầm theo ta trở về.” Hải Uyên xoay người bước đi. “Mới rồi đi một chút liền phát sinh chuyện như vậy, ngươi thực làm người ta phát hỏa.”

“Uy, này cũng không phải ta nguyện ý, ta nào biết nói có người muốn cướp quần của ta.” A Trà lôi kéo phà bố (vải rách) trên người, một lần nữa đem quần đùi mặc vào, nhưng khi đứng lên mất cả chân lại thoáng đau một cái.

“Như thế nào?” Hải Uyên liếc mắt nhìn thấy.

“Lúc đá hần dùng nhiều sức, trẹo chân rồi!” A Trà khập khiễng đi đến bên cạnh bàn học, đem mấy thứ chưa kịp thu trong ngăn kéo nhanh chóng bỏ vào túi vải, chặn bông gối đầu cuốn cuốn ôm vào trong lòng, lại khập khiễng hướng Hải Uyên đi đến.

Hải Uyên lạnh lùng nhìn a Trà, vốn không muốn để ý tới hần, ai kêu hần tự dẫn phiền toái đến. Nhưng cuối cùng vẫn là xem không được bộ dáng a Trà đi đường, thân thủ liền đoạt lấy túi vải to lớn, cầm tay a Trà đem hần thả vào phòng ngủ của mình.

A Trà trên mặt nửa điểm tươi cười cũng không có, chính hần cũng không phải tự nguyện trêu chọc cái tên Quan Nhật Thanh gì đó, Hải Uyên sao lại lấy cái mặt đại tiện nhìn hần?

“Tức chết ta, hiện tại đám trẻ tuổi các người rốt cuộc suy nghĩ cái gì, toàn thân cao thấp đem ta trần truồng sờ sờ, trước kia ngay cả lão bà của ta cũng không sờ qua như vậy, thật sự là yêu thọ cốt (không biết ^^! Chắc mắng người ah).” A Trà một bên đi đường, một bên lầm bầm.

Khi Hải Uyên đem a Trà vào phòng ngủ của mình, bạn cùng phòng Cố Thiên Tuế đang ngoạn trò chơi quay đầu nhìn thấy một màn quái dị này, không khỏi sững sờ một chút.

“Ta phải ở đây sao?” A Trà hỏi: “Nơi này cũng chỉ có hai cái giường.” Hấn thấy ký túc xá cũ hắt đều là phòng đôi, cũng không có phòng cho ba người.

“Sàn nhà rất sạch sẽ, người có thể nằm ngủ trên đất.” Hải Uyên đem a Trà phóng tới bên giường, tùy tiện cuộn cuộn chân bông rồi đá một cước, chăn bông bị đá văng liền ngấn nắp mở ra trên mặt đất, ngay cả vị trí gối đầu cũng rất vừa vặn.

“Người cùng Hạ Trạch Phương cảm tình khi nào thì biến tốt như vậy?” Thiên Tuế kinh ngạc nói.

“Gần đây.” Hải Uyên đơn giản trả lời.

“Đồng hài nhi hảo, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” A Trà hướng Thiên Tuế cười cười, hô một tiếng, liền thẳng hướng chăn bông đã trải tốt trên đất ngồi xuống, chậm rãi mở ra túi vải, đem di vật của Trạch Phương nhất nhất lấy ra.

Hải Uyên từ bên trong kéo ra một kiện áo ngủ màu phấn hồng, cho a Trà thay trước.

“Vậy người còn có chỗ nào đặt mấy thứ của Trạch Phương không?” A Trà ở trên giường thay xong áo ngủ, tiếp theo ngẩng đầu hỏi Hải Uyên. Hấn hướng nhìn mặt Hải Uyên, đã không còn tức giận như vừa rồi.

Hải Uyên đi khỏi phòng ngủ trong chốc lát, chỉ nghe thấy cách vách vang tiếng binh binh bang bang, khi trở về trong tay liền mang hai cái rương lớn. “Trước cứ như vậy đi.”

A Trà mơ hồ nghe thấy phòng ngủ cách vách có người đang khóc, hai cái này rương chỉ sợ là Hải Uyên dùng bạo lực cưỡng ngạnh cướp về.

Hấn đem vật phẩm vụn vặt của Trạch Phương chậm rãi bỏ vào rương, miệng lầm bầm: “Người đối bạn học đều là như vậy sao? Sao không chịu nhẹ nhàng, cứ nhất định phải cưỡng ngạnh như thế.”

“Còn không mau lên.” Hải Uyên theo thói quen nói.

“Mẹ người nhất định không biết được bộ dáng trong trường này của người.” A Trà đã sớm biết Hải Uyên tính cách không tốt, nhưng càng ngày càng buồn bực, tôn tử là coi trọng hấn điểm nào?

Hải Uyên trừ bỏ bộ dạng so với tiểu hài tử bình thường đẹp hơn một ít, cũng quyết đoán hơn một ít, so với người khác ác hơn một ít, cũng chẳng còn gì khác a?

A Trà ngẩn ngơ, không nghĩ ra.

“Người nói với mẹ ta, ta sẽ giết người!” Hải Uyên lạnh lùng nhìn a Trà.

A Trà miệng mở thật to, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần. “Người này tiểu hài tử nói chuyện sao lại như vậy, không lớn không nhỏ.”

“Người đã quên người hiện tại thân phận gì sao?” Hải Uyên ngồi xổm xuống, cùng a Trà cao ngang nhau. Hấn hai tay bóp chặt đôi má hồng hồng của a Trà, xoay trái xoay phải. “Chúng ta tuổi tác giống nhau, ít ở trong này cật già lên mặt.”

“Đau chết được.” A Trà đau đến nước mắt đều bị bức ra, hấn dùng lực phát tay, đem Hải Uyên đẩy ra.

“Cái tên Quan Nhật Thanh kia, người về sau mặc kệ ở nơi nào nhìn thấy hấn, nhớ rõ cách xa hấn một chút.” Hải Uyên vẫn là ngồi chồm hổm, nhưng sắc mặt thận trọng đối a Trà nói.

“Người nào thanh?” A Trà nhu nhu da mặt phát đau.

“Tên cường gian người.” Hải Uyên nói.

A Trà vừa nghe hai chữ “Cường gian” này tóc gáy dựng đứng, nháy mắt toàn thân căng thẳng, da gà rớt khắp nơi. “Vừa rồi cái kia..... Kêu cường gian?” A Trà nuốt nước miếng một cái.

Hải Uyên gật đầu.

“Vì cái gì hấn muốn cường gian ta?” A Trà kích động đứng lên. “Cả hai rõ ràng đều là nam nhân, tiểu hài tử các người rốt cuộc đang làm cái gì, ký túc xá này rốt cuộc đang làm cái gì? Lão nhân gia ta trái tim rất không tốt, loạn thất bát tao đánh ta rồi lại cường gian, lẽ nào muốn ta mỗi ngày đều phát bệnh tim sao?”

Hải Uyên ngửa đầu nhìn a Trà đang kích động không thôi, cảm thấy người này phản ứng quá độ thật đúng là thú vị.

“Hắn..... Với Trạch Phương nhà ta đã làm cái loại sự tình này sao?” A Trà đột nhiên hạ thấp âm lượng, con người quan sát chung quanh, khom người nhẹ giọng hỏi Hải Uyên.

Hải Uyên gật đầu.

“A nương uy, kia an niết lập (sa có thể như vậy)! Ta phải như thế nào đối mẹ Trạch Phương công đạo (ăn nói) đây!” A Trà kêu to lên. “Ta đây cho Trạch Phương trụ kí tức xá căn bản là sai rồi, Trạch Phương tiểu hài tử ngoan ngoãn, liền vì ta bảo hắn tới nơi này trụ, nên mới bị cái tên thanh thanh gì đó ức hiếp.”

“Ta thực xin lỗi ba mẹ Trạch Phương, ta không có mặt mũi đi gặp bọn họ nữa.....” A Trà nhuỷ xuống, ngồi chồm hổm ủ rû trên chần bông. “Con trai, con dâu a, ba đã không hảo hảo chăm sóc đứa nhỏ, ba không xứng làm ba các ngươi a, ngay cả điểm ấy sự tình đều làm không tốt. Trạch Phương tiểu hài tử ngoan như vậy.....”

“Trước đem đồ vật này nọ sửa sang lại đi.” Hải Uyên vỗ vỗ vai a Trà.

A Trà hút hấp nước mũi, chán nản thu thập đồ vật này nọ.

Bạn cùng phòng Thiên Tuế vừa chơi điện tử vừa chú ý đối thoại hai người bên giường kia, nhưng khi hắn tiếp xúc đến ánh mắt Hải Uyên, đành đem tầm mắt mình dời đi.

Kỳ thật nếu hỏi Hải Uyên, y theo cá tính Hải Uyên đơn giản trực tiếp, nhất định sẽ nói cho hắn, nhưng Thiên Tuế lại cảm thấy không cần nhiều chuyện lại tốt hơn.

Cái người trước mặt này, cũng không phải Hạ Trạch Phương hắn nhận thức lúc trước. Ngữ khí nói chuyện, dáng vẻ đi đường của Hạ Trạch Phương mà hắn biết không giống như hiện tại.

Rõ ràng mùa xuân đã tới thật lâu rồi, vậy mà trong phòng ngủ lại tràn ngập hàn khí.

Rùng mình một cái, giả vờ như cái gì cũng không biết, tiếp tục tiến vào thế giới trò chơi của hắn.

Có một số việc không hiểu so với hiểu tốt hơn, không biết so với biết tốt hơn cho dù hiểu cũng phải giả vờ không hiểu, biết cũng phải nói không biết. Nhất là loại chuyện giống vậy..... Dễ dàng khiến da đầu kẻ khác run lên.

Ký tức xá học sinh quy định là hai người một gian phòng, trong phòng tả hữu cao thấp đều lót thảm, bên cạnh giường là tủ quần áo bên phải còn đặt một bàn học dài, bàn học phi thường lớn, phía trên là giá sách, phía dưới đặt máy tính, khoảng trống còn lại cho học sinh làm tủ sách.

Không gian hẹp dài còn lại, một bên là cửa phòng ngủ, một bên là cửa sổ. Nhà vệ sinh công cộng cùng phòng tắm đều thiết lập bên ngoài, mặt khác còn có máy giặt, máy sấy, máy nước lọc cùng các vật phẩm thiết yếu cung cấp cho cuộc sống học sinh.

Đêm đầu tiên ở ký tức xá, a Trà bị kinh hách không nhỏ, vì thế liền đi ngủ sớm.

Hắn trải chần bông trên sàn nhà bên giường Hải Uyên, bởi vì trực tiếp tiếp xúc mặt đất, cho nên buổi tối ngủ thật lạnh lẽo.

Hơn bốn giờ sáng, không cần đồng hồ báo thức a Trà liền tự động chuyển tỉnh. Hắn dậy thật sớm, đem chần bông gối đầu gấp hảo đặt dưới sàng, Thiên Tuế cùng phòng vừa đóng máy tính muốn đi ngủ.

Hắn đối Thiên Tuế gật đầu, nhỏ giọng nói: “Sớm!”

“Đã đói bụng chưa trên bàn ta có bánh bích quy, căn tin còn chưa có mở, ngươi trước ăn hết đi!” Thiên Tuế nói xong ngả đầu liền ngủ, đánh một đêm bằng món đồ chơi điện tử, hắn cũng mệt a.

Trong phòng lóe lên ánh đèn nhỏ, a Trà mặc áo ngủ hình phim hoạt hình màu phấn hồng của Trạch Phương, ngồi trên ghế trước bàn học, đột nhiên có loại cảm giác mờ mịt không biết kế tiếp mình nên làm gì. (Tiểu Lang: áo ngủ màu phấn hồng sao ... ôi ôi nhỏ dãi)

Hắn hiện tại biến thành Trạch Phương, đó không phải là muốn mình tiếp tục kế hoạch lúc trước đã đặt cho Trạch Phương sao.

Đầu tiên là đọc sách, đọc càng nhiều càng tốt, tốt nhất là có thể làm bác sĩ. Bởi vì Trạch Phương nhà bọn họ rất thông minh.

Sau đó thú lão bà, càng xinh đẹp càng tốt, bắt quá nhất định phải mong bự. Bởi vì loại này sinh sản rất tốt. (...)

Tiếp theo liền khai chi tán diệp, có thể sinh bao nhiêu liền sinh bấy nhiêu, vì Hạ gia lưu lại nhiều chút con cháu.

Hắn lúc trước là nghĩ muốn như thế này.

Nhưng hiện tại tất cả tình hình đều thay đổi.

Hắn không biết nên như thế nào giúp Trạch Phương đi học vì —— hắn không biết chữ.

Lão bà cũng không muốn kết hôn —— hắn chỉ có một lão bà là Ngọc Thiên.

Thế giới đại loạn.

Thỉnh thoảng lúc hắn bên cạnh Hải Uyên, hắn sẽ không nghĩ nhiều như vậy, vì muốn Hải Uyên đừng chạy loạn ngoan ngoãn đến trường liền tốn khí lực rất lớn, nào còn thời gian quan tâm chuyện khác.

Nhưng chỉ cần im lặng giống như bây giờ, tất cả mọi người đều ngủ nhưng hắn lại tỉnh, hắn liền nhịn không được loạn nghĩ, hơn nữa thực bất đắc dĩ muốn thở dài.

A Trà giơ lên tay phải của mình, nương theo ánh đèn mỏng manh mà nhìn. Cái dây tơ hồng kia không biết chạy đi đâu, có thể hay không lại xuất hiện? A Trà không ngừng nghĩ.

Vì cái gì sẽ mình đã muốn sáu mươi tuổi, đều sắp vào quan tài, lại gặp phải loại chuyện tình thần kỳ này?

Ăn nhiều muối như vậy, đi nhiều đường như vậy, hắn nghĩ hắn đã có thể thanh thản ra đi, nhưng rồi lại có người đưa hắn kéo về.

Là Ngọc Thiên sao? Là nàng sao?

Có phải hay không bởi vì bọn họ đã vượt mất quá nhiều thứ, nếu hắn tái rồi đi, khi nàng tái sinh bọn họ liền không thể gặp mặt? Cho nên hắn mới có thể chạy đến trong thân thể Trạch Phương, ở lại chờ Ngọc Thiên xuất hiện.

Bọn họ còn có một cái ước định, là về thiên (ve).

Có lẽ là bởi vì hắn còn chưa đem con đại hắc thiên kia giao cho Ngọc Thiên, cho nên, lão thiên gia mới không cho hắn đi! Nghĩ đến đây, a Trà không khỏi nở nụ cười. Có lẽ thật là như vậy á, Ngọc Thiên người kia rất cố chấp mà.

Trên giường Hải Uyên đánh tiếng hô, trở mình một cái, say ngủ.

Rời đi ghé dựa, a Trà rón ra rón rén ngồi xổm xuống trước giường Hải Uyên, nhìn gương mặt Hải Uyên lúc ngủ, a Trà phát giác chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này, hắn sẽ có loại cảm giác an tâm.

“Tiểu Uyên người phải ngoan một chút a!” A Trà nói xong: “Đừng làm cho mọi người lo lắng.”

Hắn chăm chú nhìn gương mặt tuấn mỹ đang say ngủ, tiểu hắc chí nho nhỏ gợi cảm dưới khóe mắt của Hải Uyên.

Lão bà Ngọc Thiên của hắn cũng có một khóa chí (nốt ruồi) như vậy, hơn nữa cùng Hải Uyên giống nhau, trùng hợp sinh trưởng ở khóe mắt.

Nhìn thấy hắc chí này, nhớ tới Hải Uyên cùng lão bà hắn cá tính đều quật cường, a Trà lại ngắm Hải Uyên, không tự giác được mỉm cười.

“Hai người các người thật sự rất giống nhau.”

Thật nhẹ nhàng, a Trà đưa tay vuốt ve Hải Uyên một chút, sau đó khăn trương dời đi.

Cách vài phút sau, phát giác Hải Uyên cũng không có tỉnh lại, vì thế a Trà yên lòng, tái ôn nhu vuốt ve khóe mắt hần lần nữa.

A Trà ngây ngốc cười, giọng nho nhỏ nói: “Vì cái gì nơi ấy lại giống như vậy? Thậm chí cả tính cách cũng như đúc.”

Giấc ngủ bị quấy rầy, Hải Uyên đột nhiên mở to mắt, thẳng ngoắc ngoắc nhìn a Trà.

A Trà kinh hách nhảy dựng lên, vội vàng lui tay về, bất ngờ mắt trọng tâm té xuống, đặt mộng ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo.

“Nửa đêm không ngủ ở nơi nào niệm niệm, niệm không ngừng làm gì?” Hải Uyên liếc nhìn cái tên nhiều mộng đẹp của mình.

“Ta ngủ no rồi.” A Trà thần sắc kích động đứng lên, vội vàng vàng đi ra bên ngoài.

“Hiện tại đi đâu?” Hải Uyên hỏi.

“Đi đại tiện.” A Trà cầm một bao giấy vệ sinh bỏ chạy.

Động tác sờ mặt Hải Uyên vừa rồi bị hần thấy được, a Trà cảm thấy là lạ, không rõ ý tứ lắm.

Đầu một mảnh hỗn loạn, cả khuôn mặt đều thẩu hồng lên. A Trà tự nhốt mình trong WC, cởi quần, giấy vệ sinh chuẩn bị hảo, ngồi chồm hồm liền ôm đầu buồn kêu.

Hần vì cái gì nhện không được chạy tới sờ mặt Hải Uyên? Hy vọng Hải Uyên không hiểu lầm. Hần chính là cảm thấy rất muốn chạm Hải Uyên, nhưng chỉ cần chạm một chút là tốt rồi, thật sự không có ý tứ khác!

Trong phòng Hải Uyên gặp a Trà vẽ mặt quỷ dị, cũng không hiểu hần là trúng tà cái gì.

Hải Uyên sờ sờ tiểu khóa chí nơi khóe mắt, sau đó đánh đánh gối đầu, tiếp tục ngủ.

A Trà chưa bao giờ ngồi chồm hồm WC thời gian lâu như vậy.

Hần đại khái bốn giờ rưỡi đi vào, nhưng là ngồi xổm đến sáu giờ, mộng đều muốn nứt ra, lại vẫn tắc trụ. Bên trong rõ ràng có cái gì, nhưng không chịu ra.

Thanh âm hơi gas trong bụng chạy tới chạy lui càng ngày càng vang, nhưng buồn phiền chính là, mặc cho bên trong thiên quân vạn mã quay cuồng tác cường, lại đáng thương đến cả cái rắm cũng ra không được. A Trà cuối cùng từ bỏ, hần tùy tiện xoa xoa, kéo quần lên, bước ra WC.

Sáng sớm sáu giờ, cơ hồ đại bộ phận học sinh đều còn đang ngủ, a Trà nhàm chán đi tản bộ quanh ký túc xá. Bên ngoài ký túc xá là một tảng rừng lớn, cây cối thưa thớt, chỉ có thể miễn cưỡng che chắn ánh mặt trời.

A Trà từ cánh rừng trông ra liền thấy sân thể dục của trường học, bỏ qua sân thể dục sẽ thấy giảng đường. Khó trách đã trẻ thể này học sinh cũng chưa chịu dậy, nguyên lai chỉ cần vài bước đã có thể đến phòng học, nghỉ lại cũng rất thuận tiện.

Dạo bên ngoài gần một giờ, đến bảy giờ bắt đầu trong ký túc xá liền tiếp truyền ra tiếng đồng hồ báo thức. A Trà lại dạo một chút, cảm thấy hần là nên trở về, liền trở về.

Vừa bước vào ký túc xá, a Trà liền cảm giác được rất nhiều ánh mắt đều chú mục trên người hần.

Là hần mặc áo ngủ rất bắt mắt sao? A Trà đi tới đi tới, sườn mặt lại nhìn đến mấy kẻ châu đầu ghé tai không biết đang nói cái gì.

Đột nhiên thoáng lão đảo, hần vướng vào cái gì đó, thân người liền ngã về phía trước, “Phanh —” một tiếng thật lớn, cả ký túc xá đều lâm vào chấn động.

Bên cạnh, có một cái chân vừa thu lại, rõ ràng là của kẻ theo sau a Trà nãy giờ.

Chung quanh truyền đến thanh âm che miệng cười trộm, sau đó đám người vây xem lại vội vàng tán đi.

A Trà hít một hơi thật sâu, nhin xuống. Minh đều đã sống đến cái tuổi này, cũng không nên cùng tiểu hải tử tranh cãi. Ưc hiếp thì cứ ực hiếp đi, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, không sao cả.

A Trà từ sà nhà gập ghềnh đứng lên, giẫm giẫm, phát giác bên trong đầu gối cũng bị sâu mọt không sai biệt lắm, như vậy thật sự rất nguy hiểm, hắn thấy trên hành lang dài này, có hai ba chỗ không được chắc chắn. Nay nếu dùng sức giẫm, nói không chừng có thể rơi xuống lầu một đi.

Trở lại phòng Hải Uyên, hắn cùng Thiên Tuế cả hai đều còn đang ngủ.

A Trà đi đánh răng rửa mặt xong, cầm đồng phục của Trạch Phương, một bên chiếu gương một bên nghiên cứu nên mặc như thế nào. Chờ quần áo mặc xong, bản thân cũng đổ đầy mồ hôi.

Cầm cà vạt màu lam thẫm, a Trà lắc lắc Hải Uyên đang say ngủ.

“Gi?” Hải Uyên cau mày, bị a Trà ngạnh kéo dậy.

“Này phải làm sao?” A Trà đem cà vạt đưa cho Hải Uyên.

“Làm như vậy.” Hải Uyên bị đánh thức, trong đầu phi thường khó chịu. Hắn cầm cà vạt cuộn quanh cổ a Trà, sau khi đan chéo liền dùng sức ghì chặt. (Viêm: đã man ah ==)

“A a a —” a Trà ra sức vỗ đầu Hải Uyên.

Hải Uyên đầu bị đánh lệch một bên, cà vạt cũng thuận tay buông ra.

“Yêu thọ ác, nhờ một chút sao lại giận như vậy!” A Trà thở gấp.

Hải Uyên không để ý tới a Trà, trở về vù vù ngủ tiếp.

Kết quả Hải Uyên vẫn ngủ thảnh đến khi toàn bộ người trong ký túc xá đều đi hết, trường học kéo cờ diễn lễ cũng xong, chỉ kém năm phút đồng hồ sẽ vào học, mới chịu chậm rãi từ trên giường ngồi dậy.

Hắn lưng đeo túi sách của mình, giúp a Trà thắt cà vạt, sau đó hai người chậm rãi hướng phòng học đi đến.

Tiết thứ nhất, giờ quốc văn.

Lão sư đã vào lớp, bọn họ hai người mới vào tới.

A Trà mang theo tâm tình không yên, trái tim phù phù phù phù không ngừng đập loạn. Hắn nhìn bàn ghế nơi phòng học, không biết đâu mới là chỗ mình ngồi.

“Tiểu Uyên, ta ngồi ở đâu?” A Trà hỏi.

Hải Uyên chỉ vị trí cuối lớp kế thùng rác cho hắn.

A Trà nơm nớp lo sợ đi đến chỗ ngồi, đặt túi sách xuống, sau đó cùng bạn học chung quanh ra tiếng tiếp đón, rồi lại từ trong túi sách xuất ra toàn bộ sách giáo khoa.

Hắn không hiểu nội dung khóa học này là cái gì, vì thế vừa ngồi xuống đã lập tức đứng lên xem bạn học phía trước lấy quyển sách hình gì, bởi động tác quá lớn khiến bạn học kế bên bị dọa sợ không thôi.

Xác nhận xong, a Trà liền khoái nhac đem sách vở mở ra.

A Trà nhìn một chút Hải Uyên ngồi bàn đầu bên phía cửa sau, phát hiện hắn đã ghé vào trên bàn vù vù ngủ tiếp.

“Hiện tại mở ra trang thứ bảy mươi tám.....” Phía trước quốc văn lão sư bắt đầu giảng bài, đằng điều (cây mây) đặt trên bàn, liếc nhìn Hải Uyên một cái, nhưng lập tới dời mắt tập trung vào sách giáo khoa.

“Bạn nào số ba mươi tám, đứng lên đem này đoạn này đọc một chút.” Quốc văn lão sư gõ gõ đằng điều nói.

“Hạ Trạch Phương, gọi người kia!” Bên cạnh có người đá cái bàn hắn một chút.

Còn đang vui sướng được cầm sách giáo khoa, khoái hoạt đến đầu óc choáng váng a Trà đột nhiên bưng tỉnh, vội vàng đứng lên. Hắn nhìn thấy sách vở toàn chữ không hiểu, có chút buồn rầu nhìn lão sư, lại nhìn nhìn quyển sách.

“A, là người a, Hạ Trạch Phương.” Quốc văn lão sư có chút kinh ngạc học sinh mình gọi là hắn.

A Trà gật gật đầu.

“Người trước ngồi xuống đi!” Quốc văn lão sư lộ ra vẻ mặt quan tâm. “Thân thể có hay không đỡ hơn chút nào? Nếu không thoải mái, phải lập tức nói cho lão sư, lão sư cho người đến phòng y tế.”

A Trà tái gật gật đầu. Kỳ thật hắn một chút cũng không hiểu lão sư này đang nói cái gì.

“Các vị bạn học, Hạ Trạch Phương gần nhất trong nhà xảy ra vài sự tình, hắn cũng vừa mới từ bệnh viện trở về. Mọi người nhất định phải quan tâm hắn một chút.”

Lão sư vừa nói khiến cho lớp học một trận xôn xao.

“Uy, người hơn nửa tháng nay đều nằm viện sao? Người làm sao vậy?” Bạn học phía trước tò mò quay đầu hỏi hắn.

“Ta từ tầng năm ngã xuống, thiếu chút nữa chết đi, bất quá đã sống trở lại.” A Trà tùy tiện nói nói, nhưng đây cũng là sự thật.

“Trời ạ!” Trong phòng học một người truyền một người, đợi cho tan học, cơ hồ cả lớp đều biết Hạ Trạch Phương lâu như vậy không có đi học, là bởi vì bị thương nằm viện.

“Chúng ta còn tưởng rằng người và Diệp Hải Uyên cùng nhau trốn học đi.” Có học sinh đối a Trà nói như vậy.

Này khóa học vừa kết thúc, Hải Uyên liền đi đến bên người a Trà.

“U, người tỉnh!” A trà lắc đầu. “Nào có học trò ngủ giống như người.”

“Người là muốn ta xiết chết người?” Hải Uyên vươn tay giữ chặt cà vạt của a Trà.

A Trà gặp chuyện vội vàng đem cà vạt từ trong tay Hải Uyên kéo ra.

“Người tới tìm ta làm gì?” Hắn hỏi.

“Chuyển nhà.” Hải Uyên hai tay nâng lên cái bàn của a Trà, một chân khác ôm lấy ghế dựa, đem cái bàn tha lại chỗ thứ hai ở cửa sau, cũng chính là vị trí bên cạnh hắn.

Tiếp theo người nguyên bản ngồi vị trí đó cũng nhanh chóng chuyển bàn ghế đến vị trí cạnh thùng rác.

Cái học sinh kia lộ ra biểu tình như được giải thoát, hỉ cực mà khóc, rốt cục có thể ly khai Diệp Hải Uyên đại ma đầu xấu xa này, hắn cao hứng vô cùng. (Tiểu Lang: chả nhẽ thùng rác có giá hơn tiểu công sao =A=)

Thời gian kế tiếp, a Trà cũng rất thành thật mở sách giáo khoa ra. Mặc dù hắn cái gì cũng nghe không hiểu, nhưng khi lão sư nói chuyện cười tăng hứng thú cho học sinh, a Trà luôn là người thứ nhất hãnh diện cười lên.

Cho dù là tiết học đầu tiên của buổi chiều, mọi người luôn trong tình huống mê man không dậy nổi, a Trà lưng vẫn thẳng tắp, tầm mắt luân phiên qua lại giữa lão sư cùng sách vở.

6. Chương 6

Cuộc sống trường học dần dần vào quỹ đạo, a Trà cũng bắt đầu quen với sinh hoạt như vậy.

Hắn duy nhất xem không vừa mắt chính là khi mình đi học thì Hải Uyên luôn đang ngủ, hơn nữa mỗi lần tan học, Hải Uyên quay về ký túc xá đem túi sách bỏ lại sẽ mặc danh kỳ diệu mất tích.

Tuy rằng ban đầu đã nói, Hải Uyên chỉ cần đến trường học hần cũng rất mỹ mãn, nhưng a Trà cảm thấy làm học sinh không được như vậy, đi học nhất định phải cố gắng nghiêm túc nhìn lão sư mới được. (Viêm: nhìn lão sư? ỒO chuyện lạ ah)

Hôm nay sau khi quay về ký túc xá, Hải Uyên thay đổi y phục hàng ngày cầm, chìa khóa máy xe hướng dưới lầu đi xuống, a Trà về đến phòng ngủ liền mặc áo lót quần đùi cùng chân mang dép lê vô cùng thoải mái, ngay cả hai phần trà điệp dần mua mới cũng lập tức buông, đuổi theo Hải Uyên bỏ xuống lầu.

“Người muốn đi đâu?” A Trà ở sau Hải Uyên hỏi.

“PUB.” Hải Uyên nói.

“Lại muốn đi phạ phổ ác! Người mỗi ngày đều sắp hừng đông mới trở về, ngày đêm điên đảo như vậy, gan sẽ bị hư a!” A Trà vẫn là lo lắng Hải Uyên. Người trẻ tuổi vì kiếm tiền mà làm loại ca đêm này, cũng không hiểu được đây là gây sức ép cho bản thân, đến già thân thể sẽ trở nên thực gay go.

“Ồn chết được.” Hải Uyên cảm thấy a Trà thật là phiền toái cực kì.

“Hơn nữa người trở về lại say khướt, ngày hôm qua mắt còn thũng một vòng, người rớt cuộc phải đi làm cái loại công việc gì, có phải hay không bị ông chủ đánh!” A Trà lo lắng nhìn mặt Hải Uyên, ngày hôm qua kia một vòng đã muốn tiêu chút chút, nhưng trên mặt Hải Uyên vẫn nhìn ra được dấu xanh tím.

“Không cần xen vào chuyện của ta.” Hải Uyên trả lời.

“Cái gì không cần xen vào chuyện của người, người nếu xảy ra chuyện gì ta phải hướng mẹ người công đạo như thế nào!” A Trà nói.

Hải Uyên đi đến hẻm nhỏ đậu xe máy, đem chìa khóa cắm vào trong xe, đội nón bảo hộ, cũng không để ý tới a Trà, liền cưỡi xe lướt nhanh đến đường cái.

“Người sao nói đều không nghe a!” A Trà ở phía sau tức giận đến giậm chân, tiểu hài tử này thật sự vô phương cứu chữa.

A Trà lập tức chạy vội tới đường cái, tùy tay ngăn cản một chiếc taxi, vừa ngồi lên liền đối tài xế hô: “Đi theo chiếc xe máy kia, nhanh lên nhanh lên.”

“Tiểu đệ đệ, muốn theo chiếc nào a? Trên đường một đồng xe máy!” Nhai nhai quả cau tài xế tiên sinh ới ra một ngụm chất lỏng màu đỏ đến vào trong chén plastic miễn tẩy, hỏi.

miễn tẩy: ý như là dùng một lần ấy ^^

“Chiếc phía trước, biển số 168, chính là chiếc chạy nhanh như gió kia! Người nếu không nhanh lên, hần sẽ chạy mất!” A Trà khẩn trương ở trong taxi không ngừng nhảy loạn.

“Bình tĩnh bình tĩnh, ngẫu kỹ thuật hảo, sẽ không để lạc đâu.” Tài xế taxi giống a Trà nói quốc ngữ Đài Loan.

ngẫu: nhân xưng ah.

“Phiền toái người rồi, tiên sinh.” A Trà cảm thấy tài xế này khẩu âm thật sự rất thân thiết.

Tài xế tiên sinh đạp mạnh chân ga buông lỏng bộ ly hợp, cả xe giống cung tiễn “Hưu –” bắn ra, gấp phía trước có khoảng trống liền chui vào, có xe liền vượt qua, dừng mảnh vô cùng.

Kết quả là, một chiếc xe máy cùng một chiếc taxi, ở đại đường cái bắt đầu diễn màn truy xe kinh hồn.

A Trà bị tốc độ lái xe của tài xế này dọa, đuổi nhanh như vậy là có thể bám sát Hải Uyên, nhưng dọc theo đường đi cũng chỉ thấy máy xe ô tô bên cạnh không ngừng lui về sau, gió vù vù lướt qua cửa sổ chưa đóng, hai mắt a Trà bị thổi đến sắp mở không lên.

Đột nhiên một chiếc ô tô từ đầu ngõ lao tới dừng cũng không dừng, a Trà hoảng sợ, tài xế tiên sinh cũng hoảng sợ, chỉ thấy xe run lên, xoay qua chuyển lại vài vòng lại tiếp tục đuổi theo, tài xế tiên sinh cả tam tự kinh cũng thuận tiện thốt ra.

kinh ba chữ, thật ra là nói bậy ah

“Oa liệt X người X!”

A Trà một thân mồ hôi lạnh, hần nữa thấy may mắn vì hai xe chưa đâm nhau, nửa lại mong muốn được trở về bên lão bà, con cháu cùng tôn tử.

Ngay lúc này, xe máy Hải Uyên quẹo vào một con đường nhỏ phía trước, tài xế phía sau lập tức vượt qua, nhưng khi đứng trước con đường cũng đã không thấy thân ảnh Hải Uyên.

“Có thể ở trong này!” a Trà trả tiền cho tài xế taxi, đối hần cúi mình vái chào cảm tạ, cảm ơn hần không muốn sống dừng cảm tiến tới giúp hần truy tiểu hải tử.

Sau khi xuống xe a Trà liền đi đến phía trước, cẩn thận tìm kiếm xe máy Hải Uyên. Trời cũng có chút tối sầm, trên con đường này một vài tiệm cũng bắt đầu buôn bán. Bóng đèn nê ông từng bước từng bước tiếp mở, bảy sắc uốn lượn cả con đường.

Xe máy Hải Uyên dừng trước một gian cửa hàng bản hiệu màu đen.”168, đúng rồi, là biển số xe này.” Hần xoay người muốn đi vào trong cửa hàng kia, nhưng không nghĩ tới cửa vừa đẩy ra, cư nhiên xuất hiện thang lầu đi xuống dưới.

“Phạ phở ở dưới đất? Này đến tốt cùng là loại cửa hàng gì a?” A Trà ôm tâm tình không yên, từng bước chậm rãi đi xuống dưới.

A Trà đẩy ra cánh cửa thủy tinh thứ hai, khi cánh cửa mở ra, bên trên phong linh (chuông gió) đong đưa, tiếng đàn dương cầm du dương theo đó truyền đến.

Ngọn đèn mờ nhạt âm u, bên trong cửa hàng còn chưa có khách nhân tới, cả đại sảnh thập phần rộng mở. Nhưng không biết vì cái gì, trong cửa hàng bàn cái ghế ngã một bên, giống như vừa trải qua bão táp, một đồng ly tách chén đĩa bình rượu vỡ trên mặt đất, mà hần thấy Hải Uyên đã thay xong chế phục, đang cầm cái chổi ở trong cửa hàng dọn dẹp.

“Tìm được người!” A Trà có chút khẩn trương đi đến trước mặt Hải Uyên, hần không quen tiến vào nhưng nơi này, hướng chỉ bản thân vẫn là bộ dáng quần đùi dép lê, cùng chỗ này có vẻ không hợp.

Hải Uyên nhìn thấy a Trà, cũng hoảng sợ. “Người sao lại đến nơi này?”

“Ai u, ta đã nghĩ đến xem nơi người làm hoàn cảnh như thế nào a.” A Trà lo lắng nhìn Hải Uyên. “Người có đôi khi say khướt trở về, có đôi khi bên này một chỗ xanh bên kia một chỗ tím, sau đó lại ngủ không đủ giấc, có phải hay không lão bản ngược đãi người a, a Trà thúc rất không yên tâm!”

“Người mau trở về, ta đang đi làm.” Hải uyên ngữ khí không tốt lắm nói.

“Người này tiểu hải tử, cứ tiếp tục như vậy thân thể nhất định sẽ hỏng.”

“Đừng cả ngày niệm niệm được không?” Hải Uyên duy trì động tác dọn dẹp, nhưng lực đạo huy chổi biến lớn, đá bàn ghế dựa đến bên cạnh phát ra thanh âm khanh khanh thương thương, hần cúi đầu tiếp tục quét rác.

“Ta cũng vì muốn người hảo.” A Trà co rúm lại một chút, Hải Uyên như vậy có điểm khủng bố.

“Nếu muốn ta hảo xin mời người cầm miệng, xoay người, sau đó quay về ký túc xá đi.”

Hai người vì chuyện đi làm hay không tranh chấp không ngừng, thanh âm lớn đến cả đại sảnh đều nghe được. Lão bản nướng bên trong quán bar đang tính toán sổ sách bị làm ồn, không hồn giận địa mở cửa phòng làm việc hướng bên ngoài hô:

“Là ai đang hô to gọi nhỏ, màn âm ĩ hôm nay tới trước thời gian rồi sao?” Nàng từ trong văn phòng đi ra.

A Trà nhìn đến là một người tuổi hơn ba mươi, mặc vừa người sáo trang nữ nhân. Nàng có chút trang điểm, mái tóc dài cuộn sóng, miệng còn ngậm một điều thuốc, thoạt nhìn quả thực là nữ nhân thành thực xinh đẹp động lòng người.

sáo trang: QT để là bộ đồ, còn bộ gì thì mình chịu =.=!

“Oa!” A Trà nhin không được kêu một tiếng. Nữ nhân này thất lưng là thất lưng, ngực là ngực, hông là hông nên nhỏ liền nhỏ, nên lớn liền lớn, nên kiêu (vênh) liền phi thường kiêu. (Tiểu Lang: tả y như siêu mẫu eh =A=)

“Uy, người đang nhìn cái gì!” Hải Uyên gầm nhẹ, đem a Trà đang phiêu hồn rổng trở về. “Nhìn đến cổ súc như vậy, coi chừng trông mắt rơi ra!”

“Da — không phải — bởi vì rất được a —” a Trà vội vàng ứng thanh.

“Khách nhân? Chúng ta hôm nay không buôn bán.” Lợi Á mang giày cao gót đi đến trước mặt a Trà, mỉm cười nhìn hấn một cái. Nàng nghe thấy tiểu tử anh tuấn trước mắt này khen ngợi nàng xinh đẹp, tâm tình ác liệt nhất thời tốt lên không ít.

“Ta là đến xem Tiểu Uyên a! Sau đó thuận tiện muốn hỏi lão bản, cũng không nên để hấn đi làm lâu như vậy, hấn vẫn là học sinh, sẽ mệt chết đi, hơn nữa cũng không có pháp luật (biện pháp) đọc sách!” A Trà đối mỹ nữ trước mắt nói. “Tốt nhất là xem có thể hay không cho hấn tan tâm trước mười một giờ, vậy hấn có thể trở về ngủ một giấc, lúc đi học cũng sẽ không ngủ gà ngủ gật.”

phương ngữ ah ^^

Lợi Á đối quốc ngữ Đài Loan của a Trà nhủu mầy, vốn ấn tượng về hấn thật tốt thoáng cái đã giảm xuống. Nàng quay đầu hỏi Hải Uyên: ” Bằng hữu người? Chưa thấy qua.”

“Hàng xóm cách vách.” Hải Uyên cúi đầu tẩy rửa ly tách trong quầy bar.

“Tiểu muội, người là lão bản á?” Nguyên lai lão bản nương nơi này tuổi trẻ như thế, a Trà hoảng sợ.

“Người bảo ta tiểu muội?” Lợi Á bật cười.

“Hấn đụng vào đầu, não đã muốn hỏng, cho nên nghĩ mình là lão nhân gia năm sáu mươi tuổi.” Hải Uyên không ngừng quét mắt nhìn hấn, sau đó dùng túi to đem này đồ vật nguy hiểm bỏ vào, trước để vào bên trong, chờ tới một chút tái vút luôn.

“Ta nghĩ có thể không được.” Lợi Á cười cười. “Nơi này chúng ta công tác thời gian là cố định, hấn khi đó đã nói chấp nhận! Người cứ dẫn hấn đi, về sau cũng không cần đến nữa, tìm một nơi khác đi!” Lợi Á mỉm cười nói xong, cũng không quay đầu lại liền đi vào văn phòng, tiếp tục tính toán sổ sách nàng chưa xong.

“Ai u, quy định nghiêm khắc như vậy á!” A Trà thở dài.

A Trà quay đầu nhìn nhìn Hải Uyên, trộm nhìn hấn một bên vắt khăn lau bàn ghế, một bên đem bàn sắp xếp lại. A Trà nghĩ nghĩ, dù sao bản thân nhân nhân không có việc gì làm, cũng đã đến đây, vậy hỗ trợ sửa sang lại đi!

Hấn đến quầy bar tìm khăn lau, học động tác Hải Uyên, chậm rãi đem đại sảnh sửa sang lại hảo.

Hải Uyên nghi hoặc liếc nhìn a Trà một cái, cũng không ngăn cản a Trà giúp hấn chia sẻ phân lượng công tác.

Đợi cho tất cả bàn ghế đều sắp xếp xong, bình bình quán quán nơi quầy rượu cũng vút đi sạch sẽ, a Trà đem khăn lau tùy tiện ném sang bên, khởi động thất lưng đều sắp không thẳng nổi, vịn vào bên cạnh quầy bar ai ai kêu.

“Ai u uy, thất lưng, thất lưng, thất lưng, đau muốn chết!”

Hải Uyên đi qua, tay một chương bổ tới trên lưng đang đau a Trà.

“Nga nga —” a Trà tiêu lệ, đau nhức vô cùng.

“Đáng đời.” Hải Uyên khé miệng hơi hơi giơ lên, cười một tiếng.

“Hiện tại dọn dẹp xong rồi, còn muốn làm cái gì sao?” A Trà chống thất lưng của mình, cảm thấy đau đến muốn thẳng cũng không nổi.

“Hôm nay không có buôn bán, lão bản nương nói đem đồ vật này nọ sửa sang hảo có thể đi rồi.”

“Thật sự ác!” A Trà nhả tình sáng lên. “Vậy ngươi là có thể trở về nghỉ ngơi, tốt lắm tốt lắm!” Cái lão bản nương kia vừa nãy còn thực tàn khốc nói muốn cho Tiểu Uyên rời khỏi, kết quả thì ra cũng không phải một người quá xấu!

A Trà hướng văn phòng hô thanh. “Lão bản nương, ta đây mang Tiểu Uyên về nhà!”

Người ở bên trong không có đáp lại, nhưng A Trà cảm thấy nằng hấn là đồng ý.

“Đi thôi!” A Trà lôi kéo cánh tay Hải Uyên, hướng bên ngoài đi. “Ngươi thật sự không có lo lắng muốn đổi công tác sao? Ta cảm thấy ngươi muốn vừa học vừa làm như vậy, rất vất vả!” A Trà nói xong.

“Không có.” Hải Uyên đơn giản trả lời. Nơi này tiền lương rất cao, nơi khác tìm không được.

Phong linh nơi quầy bar đột nhiên vang lên, cửa cũng bị người đẩy từ bên ngoài vào.

Năm sáu người trẻ tuổi hi hi ha ha đi đến, một đám người tóc nhuộm đủ màu sắc, mười bảy tám tuổi không sai biệt lắm, trong đó kẻ đi đầu còn mặc đồng phục trường học.

A Trà cảm thấy thiếu niên tóc vàng đi đầu kia có chút quen quen, nhắm mắt lại dùng sức nghĩ nghĩ, lúc này mới nhớ tới người kia là ai!

“A a a – cái tên cường gian –” a Trà hoảng sợ nói. Thiếu niên tóc vàng chính là người đêm đầu tiên hấn vào kí túc xá đã thoát quần bóp loạn hấn!

Hải Uyên đem a Trà kéo ra phía sau hấn, cả vẻ mặt tối sầm.

“U, hôm nay còn tới đi làm a, ngày hôm qua không đem ngươi đánh chết là chưa được không phải?” Nhật Thanh lộ vẻ kia tươi cười tà tà, dương lên khoe môi, tuy rằng nhếch miệng, nhưng thân hình cường tráng lại làm cho nụ cười kia thêm cảm giác hiếp bức.

Nghe được đối phương nói những lời này, a Trà mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai vết thương trên người Hải Uyên đều là do mấy người này làm. Lúc hấn trở về ký túc xá, thường thường nếu không phải mặt thì là tay xưng phù, a Trà thấy mà đau lòng vô cùng, cái tên Thanh Thanh gì đó sao lại biến thái như vậy a, chẳng những thích lột quần người ta, còn thích đánh người! Thật sự là quá mà, tên thanh niên này!

“Yêu thọ cốt!” A Trà có chút sinh khí.

a trà hay mắng câu này, cơ mà ta ko dịch nghĩa đc.

Nhật Thanh cầm trong tay gậy bóng chày, những người khác cầm thanh sắt hay mộc côn, đi theo phía sau Nhật Thanh.

Nhật Thanh bỗng nhiên thấy a Trà phía sau Hải Uyên, nguyên bản khuôn mặt còn tươi cười, giây tiếp theo lại nổi trận lôi đình. “Hạ Trạch Phương, ngươi ở trong này làm cái gì!”

A Trà không trả lời, cũng không muốn trả lời.

“Ngươi chẳng những đi theo hấn về nhà, còn vào phòng ngủ hấn ở, hiện tại cả trường học mọi người đang chê cười ta, nói ta ngay cả cái bô (từ ngữ thô bỉ, cơ mà ta k biết phải đổi thành từ j T^T) cũng quần không được! Hai người các ngươi hiện tại ở cùng nhau chắc vui về a, còn không lại đây cho ta, nếu không bây giờ ngay cả ngươi ta cũng không tha!” Nhật Thanh tư thái cao ngạo hướng a Trà vươn tay, dường như chắc chắn người đông thể mạnh, a Trà khẳng định sẽ ngoan ngoãn nghe lời hấn trở lại bên người hấn như bình thường.

“Thí!” A Trà nho nhỏ nói. Hấn đối mấy kẻ đánh Hải Uyên bị thương không hảo cảm.

tiếng mắng, tương tự cái rầm ^^

“Ngươi nói cái gì?” Nhật Thanh tức giận đến tóc đều muốn dựng thẳng lên.

“Thí!” Nếu người ta hỏi, a Trà nói một lần cho hấn nghe.

“Ngươi phản kháng ta! Sao ngươi luôn vì Diệp Hải Uyên cãi lại ta.” Nhật Thanh rống giận, quay đầu đem tầm mắt đối địch Hải Uyên. “Mấy ngày nay chưa cho ngươi chịu đủ giáo huấn sao? Ta đã nói với ngươi cách người của ta xa một chút, ngươi không nghe giờ còn muốn cùng ta đối nghịch.”

“Ta cũng nói qua, người này hiện tại là do ta quản!” Hải Uyên bình thản đáp trả, căn bản không đem uy hiếp của Nhật Thanh để trong mắt. (Tiểu Lang: tiểu công thật oai phong nga thêm nhỏ dãi)

Từ ngày a Trà ở ký túc xá lần đầu tiên gặp Nhật Thanh liền đập hấn một cước, sau đó Hải Uyên cũng đánh hấn một chút, vốn hấn mười ngày nửa tháng mới có thể gọi người đến quán bar nháo sự, nhưng gần đây lại ba lần bốn lượt phải người đến phá.

Hấn là vì chuyện a Trà mà Nhật Thanh phát cáu, bởi vì Trạch Phương lúc trước là bạn tình của Nhật Thanh này mọi người đều biết, nhưng hiện tại a Trà lại cùng Hải Uyên thân cận.

Nhật Thanh ngày hôm qua cũng là kêu một đám người đến đập quán, nhưng giống hôm nay tự mình lên sân khấu vẫn là lần đầu. Chính là lần này, lại đúng dịp hấn gặp phải a Trà ở đây.

Hải Uyên cũng hiểu rõ, không phải chỉ tùy tiện đập quán, đánh hai ba là có thể thoải mái chấm dứt.

“Hôm nay nếu không đánh gãy tay chân người, người sẽ vĩnh viễn sẽ không ngừng việc động vào đồ của người khác!” Nhật Thanh vung tay lên, lập tức những người kia liền xông tới, gây bóng chày mộc côn hướng Hải Uyên đánh tới.

Hải Uyên chút do dự nhanh chóng đánh trả, một quyền nhắm thẳng bụng tên nào đó, tiếp theo tay không đoạt được mộc côn của người kia, trong lúc hỗn loạn không ngừng đánh trả, nhưng năm sáu tên vây đánh một người, hấn tuy động tác nhanh chóng mãnh liệt phản kháng, nhưng vì hai mặt là địch mà bị bóng chày đánh trúng vài lần.

A Trà biết tình hình không ổn, lập tức chạy tới cầm cái chổi gia nhập hỗn chiến, hấn trước kia cũng không phải chưa từng đánh người, hiện tại tuổi trẻ, thân thủ lại thoăn thoắt, cái chổi tùy tiện vung lên, đánh nơi này đập nơi đó, cả đám thiếu niên cũng không phải đối thủ của hấn, vài cái công phu mà thôi, đã bị hấn cùng Hải Uyên liên thủ đánh nằm đầy đất.

“Tránh ra!” Phía sau đột nhiên có thanh âm vang lên.

A Trà quay đầu lại, chỉ thấy một ghế dựa bằng sắt đặc ruột bị nâng lên, hướng hấn cùng Hải Uyên nện xuống, a Trà tâm thoảng run rẩy, gặp Hải Uyên chỉ lo chống đỡ mộc côn cùng gây sát phía trước không phòng bị sau lưng, thuận tay liền đem hấn đẩy ra, kết quả ghế sắt mười phần trọng lượng liền như vậy đập lên đầu a Trà.

Hấn nghe “Ông –” một tiếng, thế giới đột nhiên thiên toàn địa chuyển, làm hấn ngay cả dừng cũng không được.

Lắc lắc đầu trong chốc lát, giống như có gì đó ẩm ướt từ trên trán chảy xuống dưới, a Trà thân thủ sờ sờ, phát hiện cư nhiên là máu.

Nhưng hấn bị đập đến tê liệt, chỉ cảm thấy đầu thật nặng giống như cả cổ cũng muốn rơi xuống, còn lại không cảm giác gì khác.

A Trà quay đầu lại, muốn hỏi người kia làm gì dùng ghế dựa đập hấn, nhưng chân mới chuyển động, đầu gối lại không có khí lực, cả người liền trụ xuống. Hấn trừng mắt nhìn, còn không hiểu đã xảy ra sự tình gì, chỗ quang dư ở khóe mắt thoáng nhìn thấy thân ảnh quen thuộc.

A Trà cúi đầu muốn kéo hấn, nhưng ngay cả chạm cũng không được, giống Trạch Phương sót ruột đến sắp khóc ra. Trạch Phương nước mắt cuộn cuộn, miệng hé ra hợp lại.

“Ông nội.....” A Trà nghe thấy thanh âm Trạch Phương gọi hấn.

“A Trà!” Hải Uyên xoay người sang chỗ khác, vừa vặn thấy a Trà nhuỷ xuống. Hấn vội vàng vươn tay đưa a Trà kéo vào trong ngực ôm lấy, ngay tại khe hở này, sau lưng lại có gây bóng chày đánh xuống.

“Tên hỗn đản!” Nhật Thanh rống giận, “Ai kêu người lấy ghế dựa đánh hấn!”

Nhật Thanh cầm trong tay gây bóng chày hướng đồng lõa cầm ghế dựa ném đi, tức giận đến xanh mặt. “Ta chỉ nói đối phó Diệp Hải Uyên, có nói qua ngay cả Hạ Trạch Phương cũng đánh sao?”

“Không phải..... Lão Đại..... Ta vốn là muốn đập Diệp Hải Uyên..... Nào biết..... Nào biết chính hần lại chạy tới để ta đập.....” Đồng bạn ngập ngừng, buông xuống ghế dựa, liên tục lui ra sau.

A Trà mặt nhợt nhạt, lời kéo hắc sắc bối tâm của Hải Uyên, nói không ra lời.

bối tâm: áo gile ấy

“A Trà, a Trà, người như thế nào?” Hải Uyên kêu tên của hần.

“Đầu..... Đầu.....” A Trà thực cố sức mới thốt ra được vài chữ. “Choáng choáng.....”

Đám người chung quanh đều dừng lại động tác, Nhật Thanh oán hận nhìn hai người ôm nhau vô cùng thân mật, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mới rồi là ai?” Hải Uyên cả người phát hỏa, buông a Trà, nâng lên ghế dựa bên cạnh hướng những người đó ném đi, trong đó một tên bị đập trúng, ai kêu một tiếng cả người liền ngã xuống dưới.

Hần cầm lấy gậy bóng chày trên mặt đất đi về phía trước, không tiếng phân trần liền hướng những người đó mạnh mẽ đánh xuống, tuy rằng là một đám người đánh một người, nhưng Hải Uyên nổi giận ai cũng ngăn không được, không đến vài phút, cả đám người đều bị đánh đến mặt mũi bầm dập đầu rơi máu chảy, nằm la liệt trên đất.

Lão bản nương nguyên bản vẫn ở văn phòng không đi ra, cuối cùng cũng chậm chậm xuất hiện. Giày cao gót dẫm trên mặt đất bóng loáng thanh âm thập phần vang dội.

Nàng lập tức cầm lấy điện thoại trước quầy bar, bấm mấy dãy số, nói:

“Uy, cục cảnh sát phải không? Nơi này của ta lại bị người tới phá, phiền toái các người nhanh tới bắt, trong một tuần liền đập nhiều thứ như vậy, nộp tiền thuế cũng không phải cho không các người!”

Lợi Á treo điện thoại lên, hai tay vòng quanh thắt lưng, mắt quét ngang đám người nằm trên đất, cuối cùng nhìn đến Hải Uyên còn dẫm trên người tên thiếu niên tóc vàng kêu Nhật Thanh, mắt lộ ra hung quang như chó điên.

“Muốn giết người sao? Đánh thành như vậy còn chưa đủ, cũng nên dừng tay đi!” Nàng nói.

“Còn có các người....” nàng hướng mấy kẻ té trên mặt đất nói: “Nhiều lần đến nháo như vậy, ta là không nghĩ cứ mỗi lần sắp xảy ra án mạng lại phải chạy ra hô dừng, các người là muốn có vài tên chết mới chịu bỏ qua!”

A Trà ở bên cạnh rên rỉ, giãy dụa muốn đứng lên, lại chỉ có thể vô lực lăn qua lăn lại.

Hải Uyên mắt nhìn thấy tình hình a Trà, liền dùng sức đập bụng Nhật Thanh một cước, đem hần quăng đến một bên, sau đó liền đi qua nâng a Trà dậy.

Nhật Thanh từ trên mặt đất đứng lên, ói ra cả miệng đều là máu cùng nước bọt, hừ một tiếng, quay đầu hô: “Đi!”

Nhất thời một đám người nổi nhau rời khỏi quán bar, chạy trốn không thấy bóng.

“A Trà!” Hải Uyên nhìn người trong lòng, ngực kịch liệt phập phồng, mới vừa rồi đánh nhau làm hần mồ hôi không ngừng tích tụ. “Có nặng lắm không?”

“Đầu choáng choáng.....” A Trà nói xong ba chữ này, chớp mắt, ngất đi.

“Trước đem hần đặt hần trên sofa ở bên trong, ta gọi bác sĩ lại đây.” Lợi Á vừa bấm điện thoại vừa nói, gọi tới bác sĩ ở phòng khám phụ cận.

Trong mơ mơ màng màng, A Trà phát giác chính lại tới cái nơi kia.

Xa xa có một ngọn đèn nhỏ, tỏa ra bạch quang, hần nhắc chân muốn hướng chỗ kia đi, bên tai lại truyền đến tiếng quát to quen thuộc.

“Ông nội..... Không thể đi hướng bên kia.....”

A Trà quay đầu lại, thân thể lão đảo, liền thấy tôn tử đứng ở cách đó không xa.

“Trạch Phương, ai u, Trạch Phương uy – ông nội tìm người rất lâu –” a Trà hướng Trạch Phương đi đến, nhưng đi được vài bước, khoảng cách cũng không hề ngắn lại.

“Ba người với bà nội hảo? Lần trước đến chỉ thấy mẹ người không có gặp bọn họ, bọn họ ở nơi nào, ta rất muốn hai người bọn họ!” A Trà hốc mắt có chút hồng, cái mũi ê ẩm. Hắn không hiểu vì cái gì người một nhà luôn không thể đoàn tụ cùng nhau, hắn rất muốn gặp lão bà cùng đứa con một lần.

“Ba ba cùng mẹ mẹ đều đã lên rồi.....” thanh âm Trạch Phương sâu kín, mơ hồ bất định.

“Đi lên đâu?” A Trà hỏi.

“Đầu thai a.....”

“Còn bà của người?” A Trà hỏi lại.

“Này.....” Trạch Phương hướng phía sau a Trà chỉ.

A Trà quay đầu lại, chỉ thấy một nữ nhân đưa lưng về phía hắn, hé ra nôi trẻ con đang lay động bên cạnh, thanh âm trẻ mới sinh anh anh mơ hồ truyền đến, đó là bóng dáng lão bà hắn.

A Trà nện bước không vững, hắn cảm thấy bản thân đang say, cũng rất cố gắng muốn hướng cái nữ nhân kia đi đến.

“Ngọc Thiên..... Ngọc Thiên.....” A Trà không ngừng đi, không ngừng hô. Chỉ hy vọng có thể chạy nhanh tới bên người lão bà, tái kiến lão bà một lần.

Vài chục năm qua hắn chỉ có thể nhìn ảnh chụp nhớ đến bóng dáng của nàng, tư tư niệm niệm lâu như vậy, thẳng đến hôm nay mới có cơ hội nhìn thấy người yêu dấu.

“Ngọc Thiên.....” A Trà thật vất vả đi đến phía sau lão bà, hắn đưa tay khoát lên vai lão bà, ánh mắt nóng nóng, nước mắt cùng nước mũi đều nhanh rơi xuống.

Nữ tử lay động nôi trẻ con vẫn đưa lưng về hắn chậm rãi quay đầu lại, kia khóa đầu chuyển a chuyển, rõ ràng xoay một trăm tám mươi độ đối mặt a Trà.

Nhưng khi đầu ngang hoàn toàn đối mặt a Trà, kia lại là khuôn mặt chỉ có tiểu chí (nốt rồi) bên mắt phải mang chút nữ tính, rồi đột nhiên biến thành mặt Hải Uyên. Giống nhau tiểu chí nơi khóe mắt, giống nhau nhãn thần sắc sảo, còn dùng loại giọng điệu âm trầm cứng nhắc mở miệng nói:

“Ai là lão bà của người?”

Sau khi nói xong mặt Hải Uyên bỗng nhiên lại biến đổi, thành thiếu niên tóc vàng dẫn đầu đám vây đánh bọn họ – Quan Nhật Thanh.

Khuôn mặt thiếu niên tà tà cười quỷ dị, cười cười cười, mặt càng ngày càng dữ tợn, tiếp theo miệng thiếu niên đột nhiên nứt ra nứt ra nứt ra, nứt ra đến phía sau mang tai, lộ ra thật nhiều răng nanh trắng cùng đầu lưỡi đỏ tươi.

Kia đầu lưỡi động a động, hư một tiếng liền dài ra, liếm liếm mặt hắn một chút.

“Oa a a a a a –”

A Trà kêu thảm thiết một tiếng, từ sô pha ngồi lên. Hắn toàn thân đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt đến cả môi cũng đều trắng xanh.

Lợi Á cùng Hải Uyên ở bên cạnh nói chuyện đều bị hắn dọa nhảy dựng.

“Làm gì kêu thành như vậy, muốn hù chết người sao?” Lợi Á vỗ vỗ ngực, trừng lớn mắt nhìn a Trà.

A Trà liếc nhìn Hải Uyên một cái, đầu bỗng nhiên lại choáng váng, hắn tiếp theo liền quay về sô pha nằm. “Không có việc gì không có việc gì, gặp ác mộng mà thôi.”

“Hắn tỉnh, ta đây dẫn hắn đi về trước.” Hải Uyên đối Lợi Á nói, rồi sau đó đến trước sô pha nắm lấy tay a trà kéo đi.

“Người a...” Lợi Á lo lắng nhìn Hải Uyên. “Nên khắc chế tính tình bản thân một chút, xem nhân không vừa mắt liền đánh, đánh nhau lại không thể giải quyết tất cả vấn đề.”

“Đứng lên được không?” Hải Uyên hỏi a Trà, cũng không để ý tới lời của Lợi Á.

“Đầu thực đau.....” A Trà không khí lực nói.

“Đứng lên, ta công ngươi ra ngoài.” Hải Uyên đem a Trà để ở trên xô pha, tiếp theo ngồi xổm thân xuống cho a Trà ghé vào trên lưng hắn, hít một hơi đứng lên, cùng Lợi Á nói tạm biệt, liền chạy lên lầu.

“Bác sĩ giúp người bằng bó qua, miệng vết thương của người không thành vấn đề. Nếu hai ngày này có nôn mửa hoặc đầu liên tục choáng váng, ta sẽ đưa người đi bệnh viện cẩn thận kiểm tra.” Hắn đem a Trà đặt ở xe máy, sau đó ngồi lên xe, đem tay a Trà kéo lại ôm chặt thắt lưng mình, sau đó khởi động xe chạy đến đường cái.

Sắc trời đã vào khuya, có lẽ là lúc nửa đêm. Trên đường cái chỉ có một hai chiếc xe ngẫu nhiên gào thét chạy qua, cơ hồ không có người đi đường.

“Hôm nay đừng quay về ký túc xá, về nhà trước đi!” Hải Uyên sợ trở lại ký túc xá, a Trà lại gặp Nhật Thanh. Hắn không sợ tên kia, nhưng a trà đối tên kia ứng phó không nổi.

Hải Uyên một tay thúc giục chân ga, một tay kia cầm lấy tay a trà, để hắn ôm lấy mình. (Viêm: tự nhiên ta thấy lãng mạn ah, cơ hồ chẳng có gì cả =.=! Tiểu Lang: nàg ...)

A Trà cả người ngồi phịch sau lưng Hải Uyên, trong đầu gì đó loạn thất bát tao không ngừng xoay chuyển.

Hắn nhớ tới giấc mộng vừa rồi, cảm giác thật rõ nét, không hề giống mộng. Có lẽ Trạch Phương là muốn nói cho hắn cái gì, nên tất cả mọi người đều đi đầu thai, Trạch Phương lại còn không chịu đi.

Bóng dáng nữ nhân kia, hắn nhận ra là lão bà Ngọc Thiên của hắn, tuy rằng mới chỉ vợ chồng được vài năm Ngọc Thiên đã ra đi, nhưng hắn đối Ngọc Thiên vẫn có loại cảm giác thực kỳ lạ, loại cảm giác này chưa bao giờ thay đổi, cho dù là ác mộng vừa rồi — ngực phồng phồng, chỉ cần vừa thấy nàng, hắn liền có loại cảm giác thân mật quen thuộc bọn họ nhận thức đã lâu.

Trạch Phương là muốn nói cho hắn cái gì?

Chẳng lẽ hắn muốn nói, Hải Uyên chính là Ngọc Thiên sao?

Nhưng sao lại có thêm tên Nhật Thanh kia?

Chẳng lẽ Trạch Phương muốn ám chỉ, một trong hai người kia là Ngọc Thiên đầu thai trở về tìm hắn?

Bất quá, Trạch Phương vì cái gì cho hắn thấy hình ảnh miệng nứt đến mang tai khủng bố như thế ni.....

A Trà vừa nghĩ tới chuyện này, nhện không được đánh cái rùng mình.

Đây là không có khả năng đi..... Ngọc Thiên của hắn như thế nào chuyển thể thành bạn học Trạch Phương.....

A Trà bắt đầu cảm thấy vừa rồi có thể chỉ là mộng.

Hắn cười cười. Đối, là bản thân mộng lung tung thôi.

Hai tên kia, một tên so với một tên còn hung ác kinh người hơn, sao có thể là lão bà Ngọc Thiên yếu điệu của hắn?

Hắn ha ha cười vài tiếng.

“Làm gì?” Đang chạy xe Hải Uyên nghe thấy tiếng cười của a Trà.

“Không a, người không cần để ý ta.” A Trà nói.

Vừa về đến nhà, Hải Uyên trực tiếp đem xe máy tiến vào trong nhà mình, tiếp theo khóa cửa sắt.

A Trà vừa mệt vừa buồn ngủ căn bản không biết đang ở phương nào, Hải Uyên lưng công hắn, hắn cũng để Hải Uyên công đi.

Bọn họ leo lên thang lầu, đi vào phòng lầu hai, Hải Uyên vắt khăn giúp a Trà lau vết máu trên đầu, sau đó hỏi: “Hiện tại thế nào?”

A Trà ngồi trên giường không tới hai giây, liền ngã đầu xuống gối. “Vẫn còn choáng choáng, đi không nổi.”

“Bác sĩ có thay người đánh thuốc gây mê, hẳn là được hiệu còn chưa tan. Người trước tiên ngủ đi!” Hải Uyên đem khăn mặt dính vết máu ném vào máy giặt quần áo.

Khi hắn trở lại gian phòng, phát giác a Trà đã nhắm mắt ngủ.

“A Trà?” Hắn gọi người kia một tiếng.

“Ngô.....” A Trà vô ý thức đáp lại, lập tức truyền đến tiếng ngáy vững vàng.

Hải Uyên cầm chăn bông trải dưới đầu giường, ngồi ở trên, lấy tay chống hai má, nhìn a Trà đang say ngủ.

Hôm nay nhìn đến a Trà bị đả thương, cũng khiến trái tim hắn đau buốt, tựa như bị người dùng tay bắt lấy sau đó hung hăng bóp nát.

Hải Uyên vẫn luôn thấy bản thân rất kỳ quái, vì cái gì lại để ý a Trà như thế, rõ ràng chỉ là kẻ không quan hệ, nhưng hắn trợn mắt nhắm mắt cũng đều nghĩ đến người kia.

Loại cảm giác này mãnh liệt khiến Hải Uyên mỗi lần nghĩ đến, đều tự hỏi bản thân có phải hay không điên rồi. Nếu không phải điên, như thế nào nội tâm lại đối một lão nhân gia sắp sáu mươi tuổi mà tưởng niệm.

Từ lần ở bệnh viện liếc mắt một cái, thần thái, tư thế đi đường của a Trà liền khắc sâu trong đầu Hải Uyên.

Lúc sau phát hiện a Trà cùng Trạch Phương nằm dưới lầu nhà mình, đầu đầu muốn vỡ ra, hắn sửng sốt tại chỗ hồi lâu không thể tin chính mình nhìn đến cái gì.

Lúc a Trà tiến vào thân thể Trạch Phương, nói với hắn kẻ trước mắt là a Trà không phải Trạch Phương, Hải Uyên có chút vui sướng, vui sướng chính là người này không có rồi đi, hắn đã trở lại.

Hải Uyên đem đèn huỳnh quang tắt đi, khiến trong phòng chỉ còn lại một mảnh hắc ám cùng tiếng a Trà hít thở.

Hắn chống hàm dưới, nhìn gương mặt a Trà trên giường ngủ say như chết, nhìn nhìn, khóe miệng liền giương lên.

Hải Uyên vốn không tính toán cùng a Trà tiếp cận, bởi vì này thật sự rất kỳ quái. Hắn đối a Trà ôm tình cảm khác thường, chỉ cần a Trà tiếp cận hắn, hắn sẽ lập tức vui vẻ, lại lập tức bất an.

Nhưng a Trà chính là như vậy, nhận định một người, liền liều mạng đối người ta hảo, cũng không quản người khác tiếp thu hay không.

Mẫu thân hắn là vợ bé của người ta, sau khi mang theo hắn rời khỏi đối phương, liền độc lập nuôi lớn đứa con như hắn. Hải Uyên từ trước đến nay không muốn làm gánh nặng quá lớn của mẫu thân, hắn luôn có thể độc lập chăm sóc bản thân thật tốt, một người độc lai độc vãng, thật cũng không nghĩ tới hiện giờ lại bị cái lão nhân gia năm mươi chín tuổi xông vào sinh mệnh.

A Trà hít một hơi, giống như trong mộng bị kinh hách, nhưng sau lại vững vàng ngủ tiếp.

Hải Uyên nhàm chán niết cái mũi cao thẳng của a Trà, a Trà thở không được, ngược lại hé miệng to mồm hô hấp.

Hải Uyên nở nụ cười.

Ở bên người a Trà, hắn tổng có cảm giác thật bình tĩnh.

“Ngủ đi!” Hắn đem miếng thấm mỏng ở trên người, tặng cho a Trà, chính mình ngủ dưới giường.

Hải Uyên phát giác hắn bây giờ rất thích a Trà, gần đây hắn, cũng càng ngày càng có thể dễ dàng tha thứ một người khác công khai tiến vào thế giới của hắn, từ sáng đến tối nói lảm nhảm, không ngừng quấy rầy hắn như vậy.

Ngủ một đêm, a Trà ngày hôm sau tỉnh lại, phát giác bản thân cư nhiên ở trên giường Hải Uyên mà không phải ở sàn nhà ký túc xá, thật sự là kinh ngạc vô cùng.

Sau lại nhớ tới ngày hôm qua hắn bị người đánh bất tỉnh, Hải Uyên lúc đó đã dẫn hắn trở về đi!

Chính là tiểu tử này không phải vẫn thực chán ghét hắn sao? Như thế nào lại cho hắn tới nơi này ngủ, lại còn nằm trên giường ni?

A Trà thật cẩn thận vượt qua Hải Uyên đang say ngủ dưới sàng nhà, ngồi xổm xuống nhìn hắn trong chốc lát.

Hải Uyên kỳ thật bộ dạng cũng rất suất (đẹp trai), mũi là mũi, miệng là miệng, cùng ngôi sao trên TV so ra đều hơn. Nhưng không hiểu vì cái gì cặp mắt kia chỉ cần mở liền lộ ra hung quang, xem bất luận kẻ nào cũng không thuận mắt, liên lụy người khác cũng rất khó tới gần.

Nhất định là nhân tố gia đình ảnh hưởng đi, a Trà trong lòng cảm thấy Hải Uyên hảo đáng thương, rõ ràng tâm địa không tồi, nếu hảo hảo lớn lên hắn là có thể làm một tiểu hài tử thiện lương ngoan ngoãn, nào như hiện giờ biến thành bộ dáng thích quát tháo dữ tợn này.

A Trà nhìn Hải Uyên, ánh mắt không tự chủ lại bay tới tiểu hắc chí nơi khóe mắt kia. Hắn nhớ tới cảnh tượng Trạch Phương cho hắn thấy, trong lòng cũng càng hết lòng tin tưởng Ngọc Thiên hắn là tại nhân thể chờ hắn, cho nên hắn mới nương vào thân thể tôn tử lần nữa sống lại.

A Trà ngây ngốc cười, giọng nho nhỏ nói: “Nếu là người thì tốt rồi, nếu là người, ta nghĩ hắn là không việc gì.” (Tiểu Lang: câu này là sao a ^v^)

Hắn tiếp theo lại nghĩ đến một người, lửa giận nơi đáy lòng cũng vì vậy dâng lên. “Tốt nhất không nên là cái tên Quan Nhật Thanh kia, quấy rối bữa bãi loạn thất bát tao, tuyệt đối không cần là hắn.”

Thật cẩn thận sờ soạng khuôn mặt Hải Uyên một chút, a Trà cảm thấy mỹ mãn thở dài, mỉm cười đứng lên.

Ở trong phòng đợi một lát, đầu đã không quá choáng váng nữa, a Trà liền tiến vào WC tùy tiện rửa mặt, sau đó đem kem đánh răng trong tay nặn ra loạn xoát một trận.

Hắn mấy ngày nay bụng đều kì quái, có loại cảm giác phúc tướng nặng trĩu.

Ở trước bồn rửa mặt phát giác một lát, a Trà mới nhớ tới là tại sao quái.

Nguyên lai từ lúc a Trà bắt đầu biến thành thiếu niên, hắn đều không có ngồi chồm hồm WC thành công quá. Mỗi ngày ăn ngon ngủ ngon, lại chỉ có tiến không ra, khó trách bụng hội càng ngày càng trưởng. (=))))

A Trà lột quần ngồi trên bồn cầu, loan hạ thất lưng, hai tay để nơi đầu gối, bàn tay chống cằm, tầm mắt bay tới trên người Hải Uyên bên ngoài WC.

Thời gian liền như vậy trôi qua, a Trà ở bồn cầu ngồi đến chân đều tê rần, dùng sức lại dùng sức, cố gắng đến cả khuôn mặt đều đỏ lên, làm vết thương trên đầu đêm qua cũng đau, nhưng vẫn không có ra được nửa điểm đồ vật này nọ.

“Tắc không được ra.....” A Trà cuối cùng tuyên cáo bỏ cuộc, xả nước xong liền đem quần kéo lên rồi đi WC.

Trước kia lúc hắn vẫn là lão a Trà, mỗi ngày đều rất thông thuận khoái nhạ a, vì cái gì thay đổi thân thể liền kẹt lại? A Trà không ngừng nghĩ.

Chẳng lẽ là Trạch Phương bị táo bón?

Cho nên hắn mới muốn lớn cũng lớn không được?

Vậy phải làm sao bây giờ a? A Trà ôm bụng chạy trở về trên giường, trưởng trưởng, càng ngày càng khó qua.

“Trạch phương a?” A Trà ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhỏ giọng hỏi han: “Người có ở bên người ông nội không? Người không phải là thường thường bị tắc chứ? Như thế nào đều ra không được a?” (Viêm: bó tay a!)

A Trà ngừng một chút, phát giác trong phòng không động tĩnh, Trạch Phương không có trả lời, cho nên a Trà cũng không xác định được Trạch Phương có ở bên người mình hay không, mà tối hôm qua hình ảnh nhìn đến ở phạ phổ (PUB), sợ là không phải Trạch Phương nhà hắn.

A Trà nghĩ nghĩ, mệt mỏi dăng lên, vì thế lại híp mắt ngủ.

Chờ hắn tái mở mắt ra Hải Uyên đã tỉnh, nhưng lại mua sữa đậu nành bánh quẩy a Trà thực thích trở về cho hắn ăn.

A Trà thần tình tươi cười, vui vẻ đến miệng cũng không thể khép, một bên ăn sữa đậu nành bánh quẩy ưu thích, một ngày ngô cười.

“Làm cái gì cười ghê tởm như vậy.....” Hải Uyên tà nhãn nhìn người kia.

“Người hôm nay đối ta tốt lắm.” A Trà cảm thấy mỹ mãn nói: “Như vậy cho dù bị ghế dựa đập đến vài lần, cũng rất đáng giá.”

“Thần kinh!” Hải Uyên lắc đầu.

Ăn xong cơm, lại nằm trên giường xem TV một chút, đợi cho a Trà ý thức được thời gian thì sắc trời cũng đã khuya, lúc này trở về ký túc xá cũng quá muộn.

Vì thế bọn họ lại ở nhà đợi một đêm, sáng sớm hôm sau, Hải Uyên mới cưỡi xe máy, trở lại ký túc xá.

Nhưng vô cớ ngoại túc (ngủ bên ngoài) hai đêm như vậy, ký túc xá tránh không được nhiều thêm mấy tin đồn.

Này đám nam sinh tạm trú nhân sự tán gẫu, đều sôi nổi bàn luận hai người lại ở chỗ nào trải qua xuân tiêu (đêm xuân), mà Trạch Phương đã bị Nhật Thanh vứt bỏ, đêm đêm cô chằm (cô đơn gối đầu) nào có thể ngủ.

7. Chương 7

A Trà cùng Hải Uyên trở về ký túc xá đã vài ngày, đầu hắn choáng váng một trận liền không có việc gì. Hải Uyên vốn muốn mang hắn đi khám bác sĩ, nhưng nhìn hắn mỗi ngày vui vẻ, cũng hiểu này không cần thiết.

Lúc sau Hải Uyên xem a Trà đã khỏe hẳn, liền khôi phục công việc như lệ thường, trời vừa tối đã không thấy bóng dáng, lưu lại a Trà lẻ loi ở ký túc xá.

A Trà đã quen sống một mình, Hải Uyên không để ý tới hắn, hắn kỳ thật cũng không sao.

Nhưng hắn đối phương diện chung sống cùng đám học sinh ở kí túc xá, vẫn là có chút khó giải quyết.

Không biết là do hắn đa tâm hay sao, lại cảm thấy đám học sinh luôn dùng ánh mắt không thiện ý nhìn hắn, vài lần a Trà cười hì hì hỏi mấy nước uống của kí túc xá ở nơi nào, hoặc là mấy giặt dùng ra sao, lại chẳng một ai chịu để ý đến hắn. Này học sinh không phải nhanh chóng tránh xa, chính là làm như không có nghe gặp, tựa hồ không ai muốn cùng hắn quan hệ.

A Trà buồn bực đi vào phòng ngủ, ngồi trên giường Hải Uyên vắt óc suy nghĩ, hoàn toàn không thể lý giải những người đó vì cái gì xa lánh hắn. Hắn đột nhiên hoài niệm thời gian làm lão nhân lúc trước, cả ngày nhàn nhã cùng các bằng hữu chơi cờ nói chuyện phiếm bất luận ở đâu cũng nói được. Ai, thời gian qua đi vĩnh viễn không quay lại, chuyện cũ chỉ có thể trở về chỗ cũ.

A Trà cô đơn một mình, ở trong lòng xướng khởi ai ca (nhạc buồn) bi thương.

Thiên Tuế dùng xong bữa tối liền về phòng ngủ mở máy tính tiếp tục chơi điện tử, a Trà nhìn thấy bóng dáng Thiên Tuế, cảm thấy tiểu hài tử này hẳn là không tệ lắm, ít nhất cùng bên ngoài bất đồng. Hắn có chuyện gì hỏi, Thiên Tuế chắc sẽ hảo tâm nói cho hắn. A Trà ngừng một lúc lâu sau mở miệng hỏi:

“Đồng hài kia, ta đã làm chuyện gì khiến người oán hận sao? Người trong kí túc xá giống như không quá thích bộ dáng của ta.” A Trà bởi vì chuyện này mà có chút buồn rầu.

“Đại khái là do người với bạn cùng phòng lúc trước có quan hệ đi.....” Thiên Tuế đưa lưng về phía a Trà tiếp tục chơi điện tử.

“Bạn cùng phòng lúc trước? Vì cái gì?”

“Tên kia bình thường thích khi dễ người trong ký túc xá, người trước kia..... Lại cùng hần thân cận, mọi người đương nhiên không muốn tới gần người!”

“Ta đây cũng có khi dễ bọn họ sao?” A Trà lo lắng hỏi.

“Hần là..... Có chút chút đi.....” Thiên Tuế hồi tưởng đến tình hình lúc Trạch Phương vừa tới.

“Đồng hài, người có thể hay không kể lại một chút cho ta nghe?” A Trà truy vấn. Hần vẫn rất muốn biết Trạch Phương ở trường học là như thế nào trải qua, hiện tại lại gặp được cơ hội tốt.

“.....” Thiên Tuế chần chờ một chút, phiền não có nên nói cho người này mấy chuyện đó. Hần nghe Hải Uyên gọi người này là a Trà, nhưng không rõ a Trà cùng Trạch Phương có quan hệ gì.

“Đồng hài, xin người nói cho ta! Ta thật sự rất muốn biết da!” A Trà thúc giục.

“Chính là..... Thời điểm người vừa tới liên tục bị đùa giỡn, sau khi Quan Nhật Thanh bắt đầu qua lại với người, đem đám người từng khi dễ người toàn bộ đánh một trận, cho nên người liền đứng hàng thứ hai danh sách bị người oán, thứ nhất là Quan Nhật Thanh.” Thiên Tuế dừng một chút, tiếp tục nói:

“Ta không hiểu người cùng Quan Nhật Thanh là như thế nào, bắt quá hiện tại các người cãi nhau, những người đó nhìn người đơn độc nên mới tìm đến gây phiền toái, lúc Hải Uyên không ở bên cạnh, chính người phải cẩn thận chút.”

“Ai u, bắt quá là đi học mà thôi, Trạch Phương sao lại đem quan hệ biến thành phức tạp muốn chết.” A Trà ai ai kêu. Hần hôm nay đã bị trượt ngã một lần, đụng đầu hai lần, bị đá ba lượt, số lần bị xem như không khí thì nhiều đến đếm cũng không nổi.

Thiên Tuế còn nói một ít chuyện thị phi trong ký túc xá cho hần nghe, kể cả người nào thích làm tiểu đoàn thể, người nào là trung lập phái, người nào chuyên đi gây phiền toái.

A Trà nghe đến rồi mù, hoàn toàn nghe tai này lọt tai kia. Phức tạp quá.

Tối nay Hải Uyên không có trở về như a Trà dự đoán, a Trà ở trên giường Hải Uyên chờ chờ, vốn nghĩ đợi hần trở về sẽ cùng hần tán gẫu một chút chuyện trường học của Trạch Phương, nhưng đợi mãi đợi mãi cũng chẳng thấy bóng dáng người kia, a Trà cuối cùng chịu không được, ngã trên giường Hải Uyên vù vù ngủ.

Tấm ván gỗ giường tuy rằng không có nệm, nhưng cũng thoải mái hơn, hơn nữa cũng không lạnh như sàn nhà.

Chăn bông có mùi Hải Uyên lưu lại, xà phòng bọn họ dùng là cùng một nhãn hiệu, vì thế hương vị kia thực dễ dàng bị a Trà tiếp nhận, không có sinh ra nửa điểm bài xích.

Quán bar Hải Uyên làm công hôm nay một lần nữa mở cửa buôn bán, cái đám người đến đập tiệm mấy hôm trước vừa bị hần đánh đến mặt mũi bầm dập tạm thời biến mất, thời gian làm việc rất yên ổn, khách quen đều đã trở lại, hần giống như ngày thường đi làm đến ba giờ rưỡi mới tan tầm, trở lại ký túc xá đã sắp bốn giờ.

Đem áo khoác tùy tiện cởi để trên bàn, hần mỗi một hai mắt không mở ra, kéo áo chuẩn bị lên giường ngủ, lại phát hiện giường của mình bị cái người đáng lẽ phải ngủ sàn nhà chiếm cứ.

“A Trà.” Hải Uyên vỗ vỗ mặt a Trà.

“Ân.....” A Trà ban này chờ người đến khuya mới ngủ, hiện tại mơ mơ màng màng còn không đứng dậy được.

“Người muốn ngủ ở nơi này sao?”

“Ân.....” A Trà trở mình, cuộn cuộn chăn tiếp tục ngủ.

“Nằm qua bên một chút, lưu ít chỗ cho ta.” Hải Uyên mệt đến đầu đều đình chỉ vận chuyển, hần vồ vồ a Trà, đem người kia hướng bên cạnh đuối, sau đó cỡi áo ném tới trên bàn, xoay người tiến giường, vượt qua a Trà, hướng bên trong nằm.

Hải Uyên nhắm mắt lại, sự buồn ngủ tự động dâng lên, không quá ba giây đồng hồ liền mất ý thức.

A Trà lại trở mình, thủ vắt ngang ngực Hải Uyên.

Hải Uyên vừa chớp mắt liền cảm thấy ngực có chút nặng, lại tỉnh dậy, bắt lấy tay a Trà di tới thất lưng.

A Trà ngủ ngủ, ở trong mộng khe khẽ thở dài, rồi lại mỉm cười, đầu bắt giắc tựa vào trong ngực Hải Uyên.

Hải Uyên sau đó không lâu cũng trở mình một cái, mơ hồ cảm giác bên cạnh có cái gì ấm áp tỏa nhiệt, theo bản năng liền kéo vào trong ngực ôm lấy, đảm đương nhiệm vụ noãn lô (lò sưởi).

Ở giường trên Thiên Tuế đột nhiên bừng tỉnh, mở to đôi mắt đen nhánh lẳng lẳng tuần tra trong bóng đêm hắc ám.

Ánh đèn ngủ sáng lên, chợt lóe chợt lóe, sau đó lại tắt.

Buổi tối mùa xuân lẽ ra không lạnh như vậy, vì cái gì hần đem chăn cuốn a cuốn đem bản thân thành bánh chưng rồi mà vẫn cảm thấy không khí lạnh bức người?

Thiên Tuế hơi hơi run rẩy, kéo chăn bông trùm cả đầu, tận lực khắc chế bản thân không được nghỉ trong phòng này đến tận cùng còn có cái gì đó tồn tại, mới làm cho nhiệt độ trong phòng tăng không nổi.

“Má ơi.....” Thiên Tuế nhỏ giọng hô, sợ muốn chết.

Khi đồng hồ báo thức trong ký túc xá bắt đầu một người tiếp một người không ngừng vang lên, a Trà cũng bị đánh thức.

Hần ngủ cực kỳ thoải mái, giơ tay lên đuối người, nắm tay lại đụng vào cái đồ vật gì đó, hần hướng bên cạnh nhìn đến, kinh hách nhảy dựng.

“Người sao lại ở chỗ này?” A Trà kêu lên.

Hải Uyên ngay ngủ bên cạnh hần thực sự rất nóng, hai tay còn gác trên người hần, ôm thất lưng hần, mà cái a Trà vừa mới đụng vào chính là trán Hải Uyên.

A Trà dùng sức đem tay Hải Uyên vặn bung ra, sau đó nhanh chóng nhảy xuống giường.

“Uy, uy!” A Trà cách khoảng cách kêu Hải Uyên.”Người ngày hôm qua vẫn ôm ta ngủ sao? Người làm gì ôm ta ngủ a!” Hần thần sắc hoảng sợ.

A trà đối với sự kiện bạn học Trạch Phương ở trên người hần cường gian vẫn luôn sợ hãi như mới xảy ra hôm qua.

Nếu là thời điểm bình thường bọn họ ôm như vậy, ngủ như vậy, a Trà có thể không cảm thấy gì.

Nhưng là từ khi vào cái trường học đáng sợ lại kỳ quái này, dù người vừa mới gặp gỡ một chút cũng muốn làm, lại còn quan hệ không phân biệt nam nhân hay nữ nhân, hơn nữa nhớ tới Hải Uyên chỉ thích nam nhân, a Trà liền phi thường khẫn trương.

“Uy, uy!” A Trà không ngừng hướng Hải Uyên hô.

Hải Uyên bị làm ồn chịu không nổi, cau mày mở mắt. “Người tái la một tiếng, ta liền đem quần áo người cỡi sạch, cường gian người!” (Viêm: gật gật đầu làm liền đi anh hò hét. Tiểu Lang: quát luôn đi anh, chúng e ủng hộ rầm rú)

A Trà trừng lớn mắt, nhanh chóng ngậm miệng.

“Người thật là ồn, con gà bị cắt cổ cũng chưa ồn như người.” Hải Uyên trở mình, chăn đơn đặt tại thất lưng, cả lưng trần trụi lộ ra, hiện rõ đường cong cơ thể rắn chắc.

A Trà ngậm miệng, nhìn Hải Uyên tiếp tục ngủ không để ý tới hần, cảm bàn chải đánh răng cùng chậu rửa mặt đi vào WC. Sau khi sơ tẩy xong trở ra thấy Hải Uyên vẫn còn ngủ, vì thế hần túm một bao giấy vệ

sinh tái đi vào WC ngồi chồm hổm, bất quá lần này vẫn một dạng như cũ, ngồi chồm hổm nửa ngày cũng không ra được.

A trà buồn đến cơ hồ muốn đánh giấy vệ sinh cho hết giận.

Cách thời gian đi học còn có nửa giờ, hần ôm bao giấy vệ sinh kia ở trên hành lang chậm rãi đi.

Trên hành lang có mấy người học sinh đang nói chuyện, ở giữa sàn nhà trải đầy tin tức báo chí, giấy báo chung quanh dùng băng dán dính lên, bên cạnh còn treo một biển hiệu “Sàn nhà thùng lỗ thỉnh cẩn thận”.

Một nam học sinh thấy a Trà đi tới, vươn tay đem cái biển hiệu kia lấy bẻ gãy, ném đến bên cạnh.

Khi a Trà nhìn đến trên hành lang trải đầy báo chí, trong đầu có điểm nghi hoặc là ai đem báo chí bày ra ở trong này.

“Đồng hài, là ai đem báo chí để tại nơi này a, muốn hay không cầm vứt bỏ a?” A Trà cảm thấy đồng báo chí kia hẳn là người khác vô ý để rơi xuống, vì giữ gìn môi trường sạch sẽ, đem đi vứt đâu đó xem ra tốt hơn.

Mấy người kia nhìn đến a Trà vẻ mặt ngờ ngạc giống như chưa ngủ tỉnh, chỉ cúi đầu cười gian, nghĩ thầm a Trà chỉ cần tiếp tục hướng nơi đó đi tới, tuyệt đối sẽ bước vào lỗ thùng của sàn nhà.

A Trà ôm giấy vệ sinh, chậm rãi ở trên hành lang đi tới. Chân hần buông thông, không có khí lực nâng lên, một bên ngấp dài, một bên dấp lê plastic phát ra thanh âm ba đát ba đát.

Ngay khi tới trước đám báo chí kia, a Trà ngẩng đầu hướng bên cạnh nhìn một chút, bên trong phòng ngủ viết dãy số “Hai O một” đột nhiên truyền đến tiếng vang, cửa bị dùng sức mở ra.

Học sinh ở bên ngoài “Hai O một” đang thì thào nói nhỏ nhìn thấy người bên trong đi tới, biến sắc, đành chỉ nói chuyện, mỗi người nín thở ngưng thần, chờ đợi người bên trong đi ra.

Nhật Thanh gương mặt sưng phù, hai mắt đều phủ hắc luân (vòng đen) giống gấu mèo, một bên miệng nguyên bản cười nhếch lên hiện tại thành hai phiến môi sưng như lap xướng, hàm dưới còn một tảng lớn xanh đen.

Nhật Thanh híp mắt, bộ dáng ăn không no ngủ không ngon, tầm mắt mơ hồ cũng không thấy rõ phía trước lắm, bụng đã đói hần tính toán ra ngoài đi ăn bữa sáng, trong tay còn cầm chìa khóa máy xe.

A Trà vừa thấy đến đại ma vương này, trong lòng kinh hãi, đôi chân sẽ bước lên đám báo chí lại vội vàng hãm lại, lập tức xoay người về phía sau, hướng WC chạy mất mạng, tiếp theo đem bản thân khóa trong WC, cùng ngoại giới ngăn cách một khoảng an toàn.

Nhật Thanh khi nghe thấy sau đầu có chút tiếng vang, quay lại chỉ nhìn đến một bóng dáng mơ hồ, hần chuyển động thân thể phát đau, hướng lầu hai đi xuống.

A Trà ở trong WC đợi vài phút, thẳng đến nghe thấy trên hành lang lại có người bắt đầu nói chuyện cùng thanh âm đi lại, xác định Nhật Thanh đã đi thật xa, lúc này mới ôm giấy vệ sinh lao ra, thẳng tắp hướng phòng ngủ của mình chạy về.

Hần mấy ngày nay không thấy Nhật Thanh, ngày trôi qua bình an, kết quả cư nhiên đã quên chuyện Nhật Thanh cũng ở kí túc xá. Vừa mới nhìn thấy Nhật Thanh xuất hiện, a Trà quả thực ba hồn bảy vía toàn bộ bay mất.

Hần không thích tên Nhật Thanh này, cũng không thích bộ dáng hần nhếch miệng cười ánh mắt gian tà. Tưởng tượng đến ái thê Ngọc Thiên của hần rất có thể đầu thai chuyển thế trở thành nam nhân, a Trà liền cảm thấy đau đầu muốn chết.

A Trà ở trên hành lang chạy như điên, kết quả lại ở trước phòng ngủ “Hai O một”, giẫm lên đồng báo chí cùng băng dán lỗ thùng.

Lúc này sàn nhà đột nhiên bắn ngược lên trên một chút, thời điểm a Trà kinh hãi phát giác có chỗ không thích hợp thì đã không kịp hãm lại, một chân kia của hần vẫn sải bước đi, tất cả sức nặng thân thể đều dồn trên một chân ở vị trí lỗ thùng kia.

Nhất thời chỉ nghe thấy tiếng vang tất tất ba ba thật lớn, lòng bàn chân phút chốc rơi vào khoảng không, phiến gỗ cùng cả người a Trà đều bị trũng xuống, nháy mắt tro bụi bay lên, toàn thân hần đầy mồ hôi lạnh sợ tới mức kêu thảm thiết một tiếng, nghĩ đến bản thân chắc chắn sẽ ngã chết.

Nhưng mà chờ định thần lại, a Trà mới phát giác chính hần bị kẹt giữa mảnh gỗ tại hành lang, từ phần eo trở xuống ở lầu một, chỉ có nửa người trên còn ở lại lầu hai.

Mấy nam học sinh bày trò đùa dai ban đầu đều đứng một bên xem kịch vui, chỉ vào a Trà ha ha ha cười không ngừng, bọn họ thấy hần ra bộ dáng này vậy mà vẫn vui ôm bụng cười to.

“Các người biết nơi này bị hư hỏng không! Một chút cũng không cảm thấy nguy hiểm sao? Còn cười!” A Trà thực sinh khí (tức giận), hần cảm thấy những người này hơi quá đáng, sàn nhà bị thủng lớn như vậy cũng không nói một chút, nếu ngã chết làm sao bây giờ?

Vài người ở trong phòng đều mở cửa ra thăm dò bên ngoài là cái gì phát sinh tiếng ầm ầm lớn thế, khi bọn họ nhìn đến a Trà mắc kẹt không thể động đậy, cũng lại cười dữ dội như sấm.

Mọi người nhìn thăm trạng của a Trà, nhưng không ai nguyện ý vươn tay trợ giúp, bọn họ chính là bàng quan, vui mừng không thể áp.

A Trà hai chân treo ở giữa không trung không có điểm thi lực, chỉ có thể dựa vào hai tay chống đỡ trên sàn nhà hành lang lầu hai, liệu mạng dùng sức muốn đem bản thân từ trong cái lỗ này lôi ra.

Nhưng hần càng cố gắng, càng đổi đến tiếng cười nhạo báng lớn hơn.

“Đồ độc ác!” A Trà một bên mắng một bên dùng sức, nhưng vô luận tái giấy dựa thế nào, đều chỉ là vô ích.

Hơn gần mười phút trôi qua, này đám người xem trò đi qua đi lại, tán tán hợp hợp, lúc sắp vào giờ học, tất cả mọi người liền vội vàng chuẩn bị thay quần áo, chỉ có a Trà một người bị kẹt trên hành lang, tiếp tục cùng cái lỗ kia đối kháng.

A Trà cảm giác phần eo bị kẹt truyền đến ần ần đau đớn, hạ thân bởi vì máu không lưu thông, cơ hồ đều tê liệt, rõ ràng biết không ai hỗ trợ hần khẳng định không thể tự mình rời khỏi cái lỗ này, nhưng hần cũng không muốn mở miệng cầu cứu, hần một hơi buồn bực trong lòng, tin tưởng chỉ dựa vào sức lực bản thân vẫn có biện pháp thoát vây.

Cho dù là kẹt ở trong này đến chết, biến thành xác ướp, a Trà thề bản thân tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước đám người này đó không máu không nước mắt đối hần thấy chết không cứu!

Thời gian, cứ như vậy tích tắc trôi qua, từng giây từng giây một.

Tất cả học sinh đều đã đi học, bên trong ký túc xá tĩnh lặng, một người cũng không có.

Thái dương chậm rãi lộ ra hào quang, từ bên ngoài cửa sổ gỗ tràn vào. Ngoài cửa sổ lá cây bị gió thổi trùng sát lay động, ánh sáng cùng bóng người kẹt trên đất dần dần đan vào nhau, ma tước (chim sẻ) lú rú ở trên cột điện nhảy lên đập cánh om sòm.

A Trà cảm thấy chính mình thực suy yếu. Tất cả mọi người đã đi học, lại chỉ còn một mình kẹt trong này không có biện pháp đến trường. Hần chính là nghĩ muốn đi học mà thôi, lại không biết sẽ gặp phải việc này.

Trên hành lang ngẫu nhiên sẽ có thanh âm người đi lại, nhưng hần là xá giam (giám sát kí túc xá, hay quản lý ấy) đang quét tước đi!

A Trà lại vùng vẫy hạ thân một lát, sau đó thở dài.

Đột nhiên hần nghe thấy có tiếng bước chân hướng mình đi tới, hần nhụt chí cúi đầu không muốn xem đó là ai.

Lúc sau, một đôi tay duỗi xuống dưới nách hần, tiếp theo dùng sức kéo lên trên, giống nhổ cây cải củ đưa hần từ dưới tấm ván gỗ rút ra.

“Ta còn đang nghĩ như thế nào ngủ được một nửa người lại không thấy đâu, nguyên lai là chạy đến nơi đây.” Thanh âm Hải Uyên chui vào trong tai a Trà.

A Trà cúi đầu, đối Hải Uyên nói một tiếng cảm ơn, rồi yên lặng đi trở về phòng ngủ.

Bị mắc kẹt nửa ngày, cuối cùng còn phải nhờ đến Hải Uyên cứu trợ, a Trà tâm tình hạ tới cực điểm, ngay cả đầu đều nâng không nổi, đi đường biến thành lưng còng.

Hải Uyên nhìn bóng dáng a Trà, cảm thấy hần thật im lặng.

A Trà cảm thấy lưng cùng eo có chút đau đớn còn có chút ngứa, hần cởi áo rồi mở ra tử quần áo, xoay người coi tình trạng. Lúc này mới phát giác có mấy vết thương lớn nhỏ không đồng nhất trên da thịt hần, một ít chỗ thậm chí đều đã chảy máu, tràn đầy vết thương vừa đỏ vừa tím.

A Trà vươn tay rút mấy mảnh gỗ ra, tư thế thật sự rất khó xê dịch, tay lại không đủ dài, mảnh gỗ trên lưng khiến hần càng rút càng đâm sâu vào thịt.

Hải Uyên sau khi tiến phòng ngủ vốn muốn ngã đầu ngủ tiếp, nhưng xem a Trà kiểu nào cũng là tình huống không tốt, nhượng mảy liền đem a Trà tha lên giường hần.

“Làm gì, ta không có tâm tình ngoạn với người.” A Trà vận cánh tay một chút.

“Nằm úp xuống.” Hải Uyên sau đó lại rời đi phòng ngủ.

A Trà nằm úp sấp, đem mặt vùi vào gối đầu, nhụt chí đến động cũng lười.

Khi Hải Uyên lần thứ hai trở về, trong tay cầm theo hộp cấp cứu. Hần một bên đem mảnh gỗ trên lưng a Trà từng cái cái nhổ đi, một bên dùng cồn i-ốt thay a Trà thượng dược (thoa thuốc).

Tiếp theo lại thuận thực lột xuống áo quần ngủ của a Trà.

“Mông có đau không?” Hải Uyên hỏi.

A Trà vội vàng giữ chặt quần của mình. “Không có a, người không cần cởi quần của ta.”

“Buông tay ra!” Hải Uyên đánh tay a Trà một cái, đem tay hần mở ra, sau đó động tác nhanh chóng đem vụn gỗ trên mông a Trà nhổ đi.

Mảnh gỗ đâm có chút sâu, khi nhổ ra còn văng lên chút máu, Hải Uyên tâm tình tốt hừ một tiếng, giúp a Trà dán băng cầm máu.

A Trà hiện tại tâm tình là uể oải vô cùng, nhưng Hải Uyên nhìn bộ dáng này của a Trà cũng không nghĩ đến ý.

Hải Uyên khó có cơ hội làm tiểu hộ sĩ thay người bệnh thượng dược, hần vừa cẩn thận vừa sung sướng làm, sau khi toàn bộ trên lưng xử lý xong, hần đem a Trà lật lại, bắt đầu xử lý tiếp miệng vết thương trước rốn a Trà.

“Phía trước không thể kéo!” Đột nhiên bị trở mình mặt đối mặt người kia, a Trà nguyên bản tưởng Hải Uyên chỉ tùy tiện thoa dược, giờ nhanh chóng nắm chặt khó đầu (quần trong -TL: ta nghĩ là quần đùi a), liều mạng chống cự.

“Người cho là người nói không được, ta sẽ nghe lời người sao?” Hải Uyên nắm tay a Trà lên, đem chúng cố định ở phía trên gối đầu, tay còn lại bắt đầu lột hạ khó đầu của a Trà.

Tay Hải Uyên chậm rãi vuốt ve làn da dưới phần eo của a trà, đến khi cảm giác tiếp xúc với dị vật liền dừng lại, đem vụn gỗ ở nơi đó lấy ra.

“Ai u, người đừng sờ nữa.” A Trà bị mò cả người không thích hợp, liều mạng giãy dụa nhúc nhích, lại làm cho Hải Uyên gắt gao ép chặt vòng eo, ngay cả xoay người cũng không được.

Khó đầu bị cởi, bên trong chỉ còn lại một cái quần lót tứ giác. Có một loại cảm giác rất quái lạ từ đáy lòng a Trà dâng lên, thắt lưng hần bị sờ đến hạo ngứa, kia trận ngứa mang theo chút đau khiến kẻ khác run rẩy, không ngừng lủi lủi, từ phần eo lủi tới ngực chui vào trái tim, từ thắt lưng lại lủi tới hạ thân rồi đến ngón chân.

Thân thể a Trà tê dại, ngón tay cũng tê tê, mặt nóng lên, động tác Hải Uyên dao động ở hần trên người tuy rằng chỉ đơn thuần là thay hần sát được, nhưng hần lại cảm nhận được, so với mấy cái này còn nhiều nhiều cảm giác kì dị hơn.

“Này quần lót thực vướng bận, cũng cởi luôn đi.”

Đang lúc Hải Uyên nói như vậy, a Trà đột nhiên kêu to lên.

“Không được, không được, quần lót không thể thoát.” A Trà hoảng sợ nói, càng thêm liều mạng giãy dụa.

Nhưng mặc dù cùng Hải Uyên thể trạng không sai biệt lắm, khí lực lại thua người ta một mảng lớn.

Cổ tay a Trà giãy dụa đến độ đỏ lên đau đớn, lại vẫn không đủ năng lực từ dưới thân Hải Uyên đứng lên.

“Không quan hệ, đều là nam cả, xem một chút cũng không ít khối thịt nào.” Hải Uyên nói.

“Cái gì không quan hệ, đều là nam mới có quan hệ. Người không phải thích nam sao? Cho nên người không thể xem ta, ta cũng không cho người xem. Nơi đó ta sẽ tự mình làm, không cần phiền toái người, người buông ra, ta tự mình làm thì tốt rồi, ai u ury a, không cần lột hết trơn a!” A Trà hồ nghi hét lớn.

“Đại gia hảo tâm giúp người, không thể cự tuyệt.” Hải Uyên cảm thấy biểu tình a Trà ngoạn vui lắm, hần khoái hoạt nhìn nhìn a Trà, tiếp theo trong tiếng kêu ai ai của a Trà chậm rãi lột quần lót xuống, sau đó lại chậm chậm chọc chọc, rồi thượng được.

Quá trình lâu, lâu đến cũng đủ cho a Trà bắt đầu hối hận bản thân vì cái gì lại làm hàng xóm cùng mẹ Hải Uyên, tiến tới nhận thức đứa con ác ma này của nàng.

Hải Uyên cẩn thận giúp a Trà thoa tốt thuốc, lúc sau mới buông tay a Trà ra.

A Trà vừa được tự do, liền lập tức bị hoảng sợ chiếm giữ mà đem quần lót cùng quần mặc vào, âm u tránh ở góc giường đối mặt vách tường, nói cái gì cũng không muốn đảo lại, người nào cũng không muốn gặp.

Hần lớn thể này còn chưa từng gặp qua chuyện như vậy, đầu tiên là bị người ta lột quần, tiếp theo lại bị xem hết trơn.

Hải Uyên thật ra tâm tình tốt lắm, thu xong hộp cấp cứu, lúc trở về liền leo lên giường.

“Người không phải cũng xem qua mông của ta, hiện tại xem lại, xem như huê.” Hải Uyên lên tiếng.

“Kia không giống, mông là người tự mình cho ta xem.” A Trà đối mặt vách tường âm trầm nói. (Viêm: a Trà tự kỷ? o.O. Tiểu Lang: ...)

“Đều giống nhau.” Hải Uyên hừ lạnh, tới gần a Trà, sờ sờ đầu hần.

“Ta muốn chết.....” A Trà u ám không thôi.

Kết quả a Trà cũng không đi tìm cái chết, hần vẫn là đối mặt vách tường, thẳng đến mọi người tan học nhất nhất trở về mới thôi.

Bởi vì bắt đầu táo bón, lúc trước bị coi thường, bị khi dễ, giữa trưa lại để Hải Uyên nhìn hết trơn, tâm tình a Trà thật sự tốt không nổi.

A Trà uể oải tới cực điểm, hần cảm thấy thế giới không còn chút ánh sáng nào, từ nay về sau sẽ lâm vào hắc ám.

Buổi tối, khó được hôm nay không phải làm công Hải Uyên liền mua sườn lợn cùng cháo quẩy trở về, đặt ở trước mặt a Trà, a Trà ánh mắt âm đạm nhìn nhìn món cháo quẩy mình yêu nhất, “Hừ!” một tiếng liền quay đầu đi.

“Như thế nào?” Thiên Tuế xem hai người bọn hần hôm nay giống như rất không đúng bản, thuận miệng hỏi.

“Ta nào biết?” Hải Uyên gặp a Trà không chịu nhận, đem ghế dựa ngồi đối mặt a Trà mở cháo quẩy ra, ăn cho hần xem.

“Gì mà người nào biết? Rõ ràng chính người cởi quần của ta, lại nói người nào biết!” A Trà cầm lấy gối đầu trên giường, hướng mặt Hải Uyên ném đi.

Gối đầu bắn trúng cháo quấy, cháo quấy bắn trúng mặt Hải Uyên, cũng văng luôn vào mắt hắn.

Đang ngồi ghé trên ăn cháo quấy Hải Uyên không dự đoán được a Trà lại phản công, ngay cả phòng thủ cũng không kịp, liền như vậy bị cháo quấy lật úp vào thân, cái gì dưa chuột, rau xanh, sườn lợn, tất cả đều đổ lên hắn người.

Hải Uyên quăng ngã cả hộp cháo quấy tới trước mặt a Trà, híp mắt, một phen lửa giận cháy cực vượng, giơ lên nắm tay một quyền đánh xuống.

A Trà quay lại trừng mắt hắn, cắn răng, không cam lòng yếu thế.

Hai người cương được vài giây, cuối cùng Hải Uyên ngăn lại nộ khí dùng sức đập giường một chút, tiếp theo xoay người cầm quần áo hướng phòng tắm đi đến.

Hành lang nguyên bản đã không bền chắc tấm ván gỗ còn bị Hải Uyên đập bang bang bang, khi hắn đến gần cái lỗ a Trà bị kẹt ban trưa, vừa vặn nghe thấy mấy học sinh đang nói chuyện.

“Đúng vậy, cũng không hiểu hắn sao lại ngu như vậy, ai cũng biết xá giam (quần lí kí túc xá) trải báo chí tất nhiên là có vấn đề đi, hắn lại một cước bước vào, kết quả bị kẹt ra không được.”

“Thật sự rất giống đánh chuột trong trò chơi, cười chết ta.”

Hải Uyên đứng phía trước những người đó, chậm rãi nói: “Nguyên lai là các người làm.....”

Mấy học sinh kia vừa ngẩng đầu lên, nhìn đến thần tình âm trầm của Hải Uyên, sợ tới mức chân đều nhuyễn.

“Diệp Hải Uyên.....”

Trên hành lang diễn ra một trận đánh nhau binh binh bang bang, đám học sinh kia bị đánh cho thất linh bát lạc, tên có can đảm trộm đào tẩu đều bị Hải Uyên bắt trở về, lại bị hắn nhét vào cái lỗ trên sàn nhà.

thất linh bát lạc: nói tắt là Thất bát, là bảy héo tám rụng, ý nói thua mất, không toàn vẹn, thường nói về mùa màng có số thu hoạch rất kém sút vì bị thiên tai hay bị sâu rầy phá hại.. Tiểu Lang: thông cảm ta chỉ có thể làm thế T^T

Buổi tối ký túc xá vì vậy náo nhiệt lên, sàn nhà cao thấp chấn động đến lợi hại, tâm tình Hải Uyên bị a Trà biến thành cực độ không tốt, ở trên hành lang đánh một đám người chỉ biết nhàn sự nằm bò ra.

Khi Hải Uyên rời đi phòng ngủ, Thiên Tuế nguyên bản vẫn đánh điện tử vội vàng quay đầu.

“Người còn thật muốn cùng cãi nhau hắn, người không biết hắn là loại người gì sao?” Thiên Tuế lắc lắc đầu nói.

“Nhưng là hắn không đúng, cho nên mới phải cùng hắn cãi nhau.” A Trà mở miệng. “Cái tiểu hài tử kia thật sự rất không xong, mỗi lần nói cũng chịu không nghe, trêu chọc lão nhân gia vui như vậy sao?”

A Trà nói xong nói xong, bản thân cũng phát hỏa, hắn kích động đứng lên, chỉ vào cánh cửa Hải Uyên vừa rời đi hô: “Diệp Hải Uyên, người đừng nghĩ đến lão nhân gia là dễ trêu chọc, ta nói cho người, ta đã nắm điểm yếu của người, người nếu dám đối với ta như thế nữa người sẽ chết, ta tuyệt đối sẽ nói chuyện này cho Huệ Mi!”

“Người nếu muốn thì cứ đối mặt hắn xem ra hảo hơn..... Hiện tại nói cho hắn nghe, hắn cũng nghe không được.....” Thiên Tuế nhắc nhở a Trà.

A Trà hồi tưởng một chút biểu tình khủng bố như muốn giết người của Hải Uyên, còn có nắm tay thiếu chút nữa huy xuống, đánh cái rùng mình, lắc lắc đầu.

“Hắn tính tình rất không tốt, người như vậy cùng hắn tranh luận đã muốn không ai bằng rồi.” Thiên Tuế nói.

“Người có thể ở cùng một chỗ hắn cũng là rất giỏi.”

“Đó là bởi vì không ai muốn cùng phòng với hấn, sau xá giam biết ta cùng hấn là anh em bà con, liền đem chúng ta xếp cùng nhau.” Thiên Tuế bản thân cũng là trăm ngàn lần không muốn. “Nếu có thể, ta cũng muốn đổi phòng.”

“Vậy Huệ Mĩ chẳng phải là.....”

“Dì Huệ Mĩ là em gái út của mẹ ta.”

“Kia nhà Huệ Mĩ còn có người a! Vì cái gì không có nghe nàng nhắc tới?” A Trà cảm thấy nghi hoặc. Huệ Mĩ một mình nuôi lớn Hải Uyên, thời điểm sinh đứa nhỏ cũng không ai chiếu cố, theo lý hấn có thể quay về nhà mẹ đẻ a, như thế nào khi đó cũng chưa gặp ai tới thăm Huệ Mĩ?

“Đó là bởi vì phát sinh rất nhiều chuyện, này ta cũng không tiện nói với người.” Về tình hình gia tộc, Thiên Tuế không nghĩ nói thêm.

“Có cái gì không tiện, ta cũng không nó ra ngoài.” A Trà mở to mắt, đơn thuần nhìn nhìn Thiên Tuế.

Nhìn thấy ánh mắt như con chó nhỏ kia, Thiên Tuế nhịn không được dừng trừng lớn mắt. “Không phải a, này thật sự rất phức tạp, hơn nữa ta cũng biết không nhiều lắm, chỉ biết lúc trước dì Huệ Mĩ vốn đã có đối tượng đính hôn, chính là đột nhiên chạy tới làm vợ bé của ba ba Hải Uyên, nhà mẹ ta lại là gia tộc rất có danh vọng, nhất thời không thể chấp nhận chuyện như vậy, cho nên liền cùng dì Huệ Mĩ đoạn tuyệt quan hệ. Ta chỉ biết như vậy mà thôi.”

“Ai u, động một chút liền đoạn tuyệt quan hệ, này thật sự rất giống việc mấy kẻ có tiền hay làm.” A Trà đột nhiên nhớ tới lão bà Ngọc Thiên của hấn.

Ngọc Thiên năm đó theo đuổi hấn nói muốn cùng hấn kết hôn, người trong nhà từ bố chồng đến ông bà đều phản đối, sau lại còn làm cái gì đoạn tuyệt quan hệ, nhưng đến cuối cùng Ngọc Thiên có Vọng Lai, hai nhà bọn họ liền chậm rãi hòa hảo lại.

Hấn còn nhớ rõ lúc Ngọc Thiên ra đi, hấn khóc đến toàn thân đều nhuyễn, vẫn là nhạc phụ cùng nhạc mẫu đại nhân lại đây giúp hấn lo liệu hậu sự cho Ngọc Thiên.

Hấn nhớ rõ nhạc phụ đại nhân đã nói qua: sớm biết đứa nhỏ sẽ đột nhiên rời đi nhân thế, như vậy lúc trước nàng muốn gả cho ai, hấn đều sẽ đáp ứng, chỉ cầu khi nàng còn trên đời không cần chịu một chút khổ, vui vẻ đến, lại vui vẻ đi thì tốt rồi.

“Quên đi quên đi, đừng nữa nói. Nói thêm gì ta sẽ khóc mất.” A Trà thở dài, hốc mắt hồng hồng.

Hấn sau đó như bình thường, ôm lấy bao giấy vệ sinh, sát sát nước mũi, hướng WC cố gắng ngồi chồm hổm.

Sự tình trước kia a, nhớ tới sẽ khiến cho mũi chua xót.

Nếu mỗi người đều có thể biết thân nhân của mình khi nào thì rời đi, biết được kì hạn của bản thân, như vậy ít nhất, sẽ càng thêm quý trọng thời khắc mình cùng thân nhân ở chung đi! (Tiểu Lang: nếu thế thì họ sẽ luôn bị ám ảnh việc mình sắp chết, như thế sống không hạnh phúc vui vẻ đâu a)

Dù sao đời này có thể ở cùng nhau, làm người một nhà cùng chung quan hệ huyết thống, cũng là kiếp trước rất không dễ dàng mới tu được duyên phận này a!

Hấn là phải quý trọng mới đúng!

Đợi đến lúc giống hấn, thân nhân bên cạnh từng người từng người ra đi mới chịu hối hận, đã là quá muộn.

A Trà đi vào WC, khóa trái cửa, nước mắt liền nhịn không được rớt xuống.

“Lão bà..... Vọng Lai..... Con dâu..... Trạch Phương..... Ta thật sự rất nhớ các người a.....” A Trà cầm lấy giấy vệ sinh sát sát nước mắt. (Viêm: ==b)

Hấn đã không còn thân nhân nữa.

8. Chương 8

Thật sự rất không thuận.

A Trà từ WC trở về, ủ rũ nửa điểm tươi cười cũng không có.

Vẫn là ra không được. Trong bụng rõ ràng tràn đầy đồ vật này nọ, còn kêu ùng ục ục ục, nhưng mặc kệ a Trà cố gắng thế nào, vẫn vô pháp thành công.

A Trà mở ra tủ quần áo, dùng sức đem giấy vệ sinh ném vào. Tiếp theo yên lặng trải chăn bông trên sàn nhà, nằm trên đó chuẩn bị ngủ.

Hải Uyên ôm máy tính xách tay ở trên giường cùng Thiên Tuế chơi game, nhìn a Trà từ lúc hần trở về không thèm để ý đến mình, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

“Uy!” Hải Uyên dùng chân đá đá a Trà.

“Ta hiện tại rất thống khổ, người không cần nói chuyện với ta.” A Trà ôm bụng, cuộn tròn thân thể.

“Đừng ngủ trên mặt đất.” Hải Uyên nói.

“Không ngủ trên mặt đất thì ngủ ở đâu?”

“Ngủ trên giường.”

“Ta mới không cần!” A Trà quay đầu buồn bực cuộn trong chăn bông, thấp giọng gào thét: “Chờ một chút người lại ôm ta ngủ, kia làm sao bây giờ?”

“Ôm ngủ ngon a!” Hải Uyên cảm thấy được ngủ cùng người dưới sàng này, cánh tay có thể ôm trọn đồ vật này nọ, kia đồ vật lại mềm mềm nóng nóng, có loại cảm giác khiến người ta thực an tâm. Như vậy hần sẽ ngủ thật sâu thật thoải mái.

“Đến tuổi này mà còn muốn ôm ngủ.....” A Trà trong chăn bông lăm bằm.

“Người nhất định là trước kia không thường cho người nhà ôm, nên trưởng thành mới thích ôm người như vậy. Nếu thích ôm, sao không đi ôm mẹ mẹ (mẹ) của người? Ta không phải để người khác ôm niết, hơn nữa ta còn là nam da, ta không thích cùng nam nhân ôm nhau ngủ!”

“Cư nhiên còn dám ghét bỏ ta.” Hải Uyên đóng máy tính xách tay, quăng nó lên giường Thiên Tuế, tiếp theo loan hạ thất lưng liền đem cả người cùng chăn bông của a Trà bế lên giường mình.

“A a a ——” a Trà kêu lên.

A Trà nằm vắt ngang trên giường, lưng bị đặt trên đùi Hải Uyên. Hải Uyên tìm được khóa đầu a Trà trong chăn bông, hai tay dùng sức trên gương mặt người kia, một đôi mắt hắc sắc nhỏ dài, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm a Trà, vẻ mặt thập phần không hồn giận nói: “Phân một nửa giường cho người, rất ủy khuất người sao?”

A Trà cảm thấy vẻ mặt Hải Uyên có chút khủng bố, nói không chừng hần vừa mới bị cháo quấy ném tới, tức giận khi bị đũa trúc đâm còn chưa tan, hiện tại muốn trả thù mình.

“Chính là hai nam nhân ngủ cùng nhau rất không bình thường a!” A Trà liều mạng vùng vẫy, muốn tránh thoát.

“Làm sao không bình thường? Có cái gì không bình thường!” Hải Uyên căn bản không để ý tới a Trà kháng nghị, hần đem chăn a Trà lôi ra, tiến vào dưới chăn bông, mở ra hai tay từ phía sau gắt gao đem ôm a Trà, sau đó hai tay dùng lại bên hông a trà, giữ chặt.

“A a a —— người không cần ôm ta —— người đi ôm Thiên Tuế đi ——” đại não a Trà không ngừng nhắc nhở người Hải Uyên thích là nam, này đám người kị tức xá ai cũng ưa thích nam nhân, hai tên nam nhân ôm nhau tựa như nam nữ thân a thân, hần cảm thấy cái thể giới đó hoàn toàn không thể chấp nhận a!

“Ôm người hảo hơn.” Hải Uyên ở sau lưng a Trà cười. A Trà giãy dụa động tác rất lớn, cả giường đầu bị hần biến thành dất dất rung động.

Phản ứng a Trà luôn thú vị như vậy. Hải Uyên ôm thật vất vả mới thuận lợi ôm được món đồ chơi này, hiện tại bất hãm buông ra, đó là không thể.

Đưa lưng về phía Hải Uyên cùng a Trà, Thiên Tuế từ gần kéo lấy ra tai nghe, tiếp tục nổi máy chủ trì chơi vào tai nghe, cố gắng làm bản thân bình tâm tĩnh khí, đừng để ý đôi tân nhân bọn họ ở trên giường làm cái gì vận động kịch liệt.

“Thiên Tuế a, cứu người!” A Trà hô.

“Thiên Tuế bề bộn nhiều việc, hãn đang làm công, người đừng ồn hãn.” Hải Uyên ở sau gáy a Trà “Thu” một cái, a Trà cả người liền cứng đờ. (“thu” = “chặt”)

“A a a ——” a Trà kinh hoảng kêu to. “Tiếng ‘ thu ’ mới này là cái gì a ——” (Tiểu Lang: tiếng Tiểu Uyên hôn anh đó:”>)

“Khó được ta hôm nay không cần đi làm, liền cùng nhau ngủ đi!” Hải Uyên nói xong, kéo gối đầu, dùng sức ôm a Trà không chịu tách ra.

Giấy dựa liên tục đến cuối cùng Hải Uyên ngay cả động một chút cũng không có, vẫn là đem hãn ôm chặt không buông.

“Ta sao lại yếu như vậy. Mấy chục năm qua đều quen ngủ một mình, trừ bỏ lão bà, cũng chưa từng cùng người khác ngủ. Hiện tại già thể này lại phải cùng người khác ngủ.....” A Trà buông tha nói.

Cái tên Quan Nhật Thanh thì thôi đi, giờ Hải Uyên cũng giống vậy, vì cái gì mấy người thích nam nhân đều kì quái như vậy ni? Không phải lột quần người ta sờ sờ nơi đó, thì là ôm người ta cùng nhau ngủ.....

A Trà giấy dựa đến cuối cùng, tất cả khí lực đều dùng hết, chỉ có thể cách một đoạn thời gian liền hướng bên cạnh trở mình một chút, hy vọng Hải Uyên có thể hảo tâm để hãn lăn xuống giường, ngủ lại chỗ cũ.

Khi a Trà an tĩnh, phòng ngủ cũng trở nên yên lặng.

A Trà trong bụng kêu ùng ục như giàn nhạc giao hưởng không ngừng diễn tấu, hãn đột nhiên cảm thấy mình rất muốn phóng thí (đánh rắm), bất quá nếu phóng trong chăn bông, mình khẳng định sẽ gặp đối đãi của vô nhân đạo Hải Uyên.

Vì thế nghĩ nghĩ, dùng sức nhẫn nại, cái kia thực thần kỳ liền thu lại.

Nhưng mà, tiếng vang trong bụng vẫn là không ngừng ầm ĩ.

“Thanh âm gì đó?” Hải Uyên nghe thấy.

A Trà một chút cũng không muốn trả lời.

Hải Uyên đè bụng a Trà, xác định là thanh âm từ nơi này đi ra.

“Ai u, ta đã thực nhẫn nại người còn ần, chờ một chút phóng thối thí cho người ngạt chết.” A Trà rất không cao hứng nói: “Ta cũng không muốn nói với người, nhìn ta hiện tại thống khổ như vậy, người không hỗ trợ thì thôi, còn đi trêu đùa lão nhân gia, ta bình thường đối người rất chu đáo a, chính là hiện giờ người lại đối đãi ta như vậy, thật là một chút lương tâm cũng không có.”

“Người đau bụng?” Hải Uyên hỏi.

“Không phải!”

“Viêm ruột thừa?”

“Cũng không phải.”

“Kia rốt cuộc là cái gì?” Hải Uyên hoàn toàn không hiểu a Trà rốt cuộc là làm sao, hãn mơ hồ cảm giác từ khi a Trà trụ vào ký túc xá, đã không còn vui vẻ như lúc trước. Hãn tưởng do vấn đề thích ứng nên không hỏi.

“Người hỏi nhiều như vậy làm gì!” A Trà chính là không muốn nói cho Hải Uyên.

“Không nói?” Hải Uyên sắc mặt tối sầm, cánh tay nguyên bản đặt trên bụng a trà dùng sức đè nén, chậm rãi hướng bên trong co lại.

A Trà cả lưng, cả người vùi vào trong ngực Hải Uyên, hơn nữa Hải Uyên một chân còn chèn vào giữa hai chân hắn, dùng sức hướng phía trên đẩy, đẩy đến mông hắn.

A Trà bị kinh hách, mông thịt buông lỏng, một tiếng “Phốc ——” thật dài từ chần bông phát ra, Hải Uyên xốc lên chần bông, nhất thời trong không khí tràn ngập mùi thối nồng nặc, tất cả mọi người nhú mày. (Tiểu Lang: ...!)

Hải Uyên chậm rãi từ trên giường trèo xuống, mở bung cửa sổ, sau đó đưa đầu ra ngoài, từng ngậm từng ngậm hít vào, hấp thu không khí mới mẻ sạch sẽ ngoài cửa sổ. (=||)

Thiên Tuế vội vàng quăng tai nghe, cũng không quan tâm trò chơi tiến hành ra sao, cả người chật vật như đang đứng trong tình trạng cực độ nguy hiểm, nhanh chóng chạy thoát thân, rời đi gian phòng tràn mùi lạ này.

A Trà yên lặng ngồi trên giường, vẽ mặt tro tàn.

“Là ‘lớn trong bảo khổ lớn mặt đi ra’(táo bón)..... Này có cái gì phải nói.....” A Trà chậm rãi nói: “Tuy rằng ta đã thống khổ vài ngày, nhưng ta cũng không nghĩ phải cho các người biết chuyện này. Chính là người lại trêu chọc ta, cho nên mới biến thành như vậy.”

A Trà cảm chần bông đầy mùi lạ của mình ném tới dưới sàng, kéo lấy chần Hải Uyên, đem bản thân từ đầu đến chân cuộn lại, uể oải vô cùng.

“Ta muốn đi ngủ, ngủ ngon. Người cũng đi ngủ sớm một chút, không cần tái chạy ra ngoài làm loạn, cũng không nên ôm ta ngủ, bằng không ta tái phóng thí (đánh rắm) cho người nghe.” Thanh âm hắn từ chần bông sâu kín lộ ra.

A Trà có thói quen là chín giờ, muộn nhất là mười giờ, nhất định phải nằm trên giường yên ổn ngủ.

Trước kia lúc là lão nhân gia, luôn ngủ không tốt, đám bằng hữu của hắn cũng không sai biệt lắm, mỗi lần nằm xuống liền lập tức tỉnh, hơn nữa ngoài phòng chỉ cần chút động tĩnh sẽ dễ tỉnh giấc. Đó là một loại bệnh lão nhân, chỉ lão nhân mới có.

Người a, lúc sơ sinh thì ngủ cả ngày, khi trẻ tuổi muốn ngủ liền ngủ, một đời nên ngủ đều đặn ở lúc thiếu niên, nên đến khi già dù thế nào cũng ngủ không được.

A Trà cảm thấy nhất định là như vậy.

Hắn ý thức mơ hồ nửa mê nửa tỉnh, nghĩ có nên hay không đem chuyện người khác ngủ nhiều này nói cho Hải Uyên, bởi vì a Trà cảm thấy Hải Uyên trong trường tám tiết học đã ngủ hết bảy, ngẫu nhiên tỉnh lại cũng chỉ ngán người. Hắn nghĩ người thích ngủ như Hải Uyên nếu cứ tiếp tục thế này, về sau đến già nhất định rất thảm, bởi vì kiểu nào cũng ngủ không tốt.

Nhưng trong mơ hồ nhớ rõ Hải Uyên luôn trêu chọc mình, a Trà liền không muốn để ý đến hắn.

Phòng ngủ truyền đến tiếng đập cửa, đèn huỳnh quang bên trong bị mở ra, nguyên bản gian phòng hắc ám đột nhiên trở thành một mảnh quang minh.

A Trà tỉnh lại, nhu nhu ánh mắt, phát hiện nguyên lai là xá giam vào điểm danh tối nay.

“Trời a, phòng của các người sao lại lạnh như thế?” xá giam đứng ở cửa mặc áo ngắn tay quần đùi đánh cái rùng mình.

“Cố Thiên Tuế, Hạ Trạch Phương, Diệp Hải Uyên, ba người đều đủ. Đúng rồi, ai là Hạ Trà, có người gửi một gói đồ cho hắn, viết phòng hai O chín, là của các người sao?” Xá giam ở cửa điểm điểm nhân số, sau đó khi hắn thấy cái học sinh kêu Hạ Trạch Phương từ trong lòng ngực học sinh kêu Diệp Hải Uyên chậm rãi đứng lên, kinh ngạc đến cầm đầu sắp rơi xuống.

“Là của ta.” A Trà mắt lim dim buồn ngủ nhìn xá giam.

Hải Uyên say ngủ trên giường tựa hồ cũng chú ý tới vật ẩm áp trong ngực chạy mát, hần bắt mẩn cau mày, muốn đem a Trà kéo về trên giường. (Viêm: dễ thương ah ^0^)

A Trà cúi đầu, phát giác Hải Uyên không biết từ khi nào thì cứ nhiên chạy lên giường ôm hần ngủ.

“Người sao lại bám dính như vậy! Không phải đã nói với người tự mình ngủ là được rồi, đừng tới ôm ta sao?”
A Trà cúi đầu nhìn Hải Uyên, thuận thể đem tay hần gỡ ra.

“Đồ bám dính, bám dính, tự mình ngủ đi!” A Trà oán giận nói.

Xá giam ngẩn ngơ, nhìn đến cảnh tượng như vậy cũng không biết nên phản ứng kiểu gì. Nguyên lai khi đó Diệp Hải Uyên nói muốn đem Hạ Trạch Phương đổi đến hần, là vì để hai người có thể ngủ ở cùng nhau sao?

“Xá giam lão sư ta đi theo người lấy gói đồ, có cần đem con dấu không?” A Trà chậm rãi xuống giường mang dép lê.

“Àn..... Không cần..... Kí tên thì tốt rồi.....” Xá giam nói.

A Trà đi theo xá giam ra khỏi phòng, khi ngang qua cái lỗ trên sàn nhà, xá giam còn dặn dò a Trà một chút. “Cẩn thận cái lỗ kia, hôm nay có rất nhiều học sinh không cẩn thận ngã xuống, bị mắc kẹt. Ngày mai ta sẽ thỉnh người đến sửa, trong lúc đợi các người phải chú ý một chút đừng để ngã xuống.”

“Hảo.” A Trà cười gượng một tiếng. Xá giam giống như không biết cái lỗ kia là hần đạp lên. (T.Lang: anh không biết Tiểu Uyên nhấn đầu 1 đám xuống cái lỗ đó à =)

Trở lại lầu một xá giam cầm một kiện đồ được bọc kĩ càng, a Trà nhìn nhìn gói đồ, chậm rãi hướng lầu hai đi lên.

Địa chỉ phía trên viết chính là phòng “Hai O chín” không sai, nhưng nào có người biết hần là Hạ Trà, còn ở nơi này?

A Trà cảm giác là lạ, đoán rằng có thể là do lão Vương gửi. Nhưng mặt trên gói đồ lại cổ tình không viết địa chỉ cùng tính danh người nhận. Hần ước lượng sức nặng, đại khái chừng một cân (1/2 kg) đi, bọc kĩ như vậy, làm người ta đoán không ra là cái gì.

Đang lúc hần ở thang lầu trầm tư suy nghĩ, đột nhiên nơi cổ căng thẳng, bị người từ sau đầu bắt lấy.

A Trà hoảng sợ, gói đồ trong tay thiếu chút nữa bắt không được.

“Đã trễ thế này, một mình ở bên ngoài du dãng (dạo chơi), người không sợ gặp chuyện không may sao?”
Thanh âm Nhật Thanh từ sau lưng a Trà truyền đến.

A Trà hít sâu một hơi. “Thần linh phù hộ, mong cái tên đáng ghét nhất từ trước đến giờ này mau chóng rời khỏi ta.” Hần từng bước hướng trên cầu thang đi, tiếp theo dùng sức vịn cổ tay phía sau của Nhật Thanh, đem tay đối phương chuyển khai, nhưng áo đồng thời cũng truyền đến một tiếng vào, sau đó là tiếng xé rách.

A Trà liên tục đạp vài bước chạy lên lầu, sau đó mới quay đầu lại xem người kia đến tột cùng là muốn làm gì.

Nhật Thanh ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm a Trà. “Ta sẽ không tha cho người.” Hần mở miệng: “Ta thích người tuyệt đối so với tên kia lâu hơn, người nói đi liền đi, trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy.”

A Trà trừng lớn hai mắt. Người này thích Trạch Phương? Hiện tại là như thế nào? Vì cái gì Trạch Phương không nói với hần mấy chuyện trong trường này?

“Người tốt nhất nhanh hồi tâm chuyển ý. Người là người của ta, đời này đều là người của ta.” Nhật Thanh về mặt âm trầm, như thể nếu hần không chiếm được, người khác cũng đừng mong có.

A Trà lắc lắc đầu, “Ta không phải Trạch Phương a, ta là ông nội hần! Người tìm lầm người, hơn nữa Trạch Phương hiện tại đã không còn, ta không biết phải làm sao nói với người, chính là Trạch Phương thật sự đã mất, thời điểm hần nhảy lầu đã chết rồi, hiện tại bên trong thân xác này chính là hồn của ta, ta gọi là a

Trà! Ta là ông nội Trạch Phương! Cho nên người không cần ... tái xằng bậy ta, ta không giống các người thích ôm nam nhân!”

A Trà nói một chuỗi dài ngoằng, sau đó rút lại, nghĩ muốn lập tức thoát khỏi hiện trường.

Hắn biết bản thân thay thế Trạch Phương đi học, nhất định sẽ gặp bạn học Trạch Phương, tiếp nhận chuyện tình của Trạch Phương. Nhưng hắn không nghĩ tới cư nhiên lại có một nam nhân yêu Trạch Phương, này thật là muốn đầu hắn nổ tung a.

Nhật Thanh cũng không có dễ dàng để hắn rời đi, a Trà cước bộ vừa động, Nhật Thanh cũng lập tức đuổi theo.

Nhật Thanh tâm thầm nghĩ cách nào để Trạch Phương lần thứ hai trở lại bên hắn, vì có được người trước mắt này, hắn sự tình gì cũng nguyện làm. (Viêm: tự nhiên ta thix tên này ah ^^ . T.Lang: đáng tiếc chị Từ đã đem hắn làm nhân vật phản diện mất rồi)

Lúc trước rõ ràng là Hải Uyên không cần Trạch Phương, hắn mới cùng Trạch Phương bên nhau. Hắn tuy biết tâm Trạch Phương không ở trên người hắn, nhưng chỉ yếu nhân (người quan trọng) còn bên cạnh, hắn tin tưởng một ngày nào đó Trạch Phương sẽ quên Hải Uyên.

Nhưng ngày đó hắn không ở ký túc xá, Trạch Phương theo Hải Uyên cùng nhau trở về nhà, hết thấy liền thay đổi.

Hắn không thể chấp nhận thay đổi như vậy, người của hắn, ai cũng không thể cướp đi, nhất là Hải Uyên kia, cái tên vẫn luôn là cái đinh trong mắt, đối thủ một mắt một còn của hắn.

“Người đuổi theo làm gì!” A Trà quay đầu lại nhìn Nhật Thanh đang tới gần, hoảng sợ vô cùng.

Hắn lập tức gia tăng tốc độ chạy như điên, nhưng vẫn không vẫn không đánh lại động tác của Nhật Thanh, hành lang dài mới chạy đến một nửa, đã bị cường ngạnh bắt lấy cánh tay, tiếp theo cả người bị Nhật Thanh kéo vào trong lòng ôm chặt lấy, lực va đập khá mạnh, làm cho hai người đều đứng không vững thiếu chút nữa té ngã trên đất.

“Người thấy ta liền muốn trốn đến vậy sao?” Nhật Thanh miệng sát gần bên tai a Trà, giọng nói trầm thấp mang điểm đau xót. (Viêm: tội anh ah T^T)

A Trà ngẩn người. Vì cái gì những lời người này nói đều như sắp khóc, đột nhiên a Trà có loại cảm giác tội lỗi, nếu hiện tại Trạch Phương còn sống, sự tình nhất định sẽ không như vậy đi! Nếu đứa nhỏ này thật sự cùng Trạch Phương là một đôi, kia Trạch Phương khẳng định sẽ không tổn thương tâm đứa nhỏ này.

Nhưng a Trà lại nghĩ, hiện tại hắn không phải Trạch Phương a! Vì thế a Trà lại bắt đầu giả vờ. (T.Lang: coi như anh còn thông minh một chút =)

Nhật Thanh ôm a Trà, không hề tính buông tay, hắn không để ý tới a Trà kháng cự, mở ra cửa phòng mình, đem a Trà mang vào trong, sau đó trở tay đem cửa khóa lại.

“Người không cần tái khóa cửa.....” A Trà thực sợ hãi sẽ giống lần trước bị cởi quần áo, hắn ai oán đến độ sắp khóc ra. “Cứu người ác.....”

Nhật Thanh ôm a Trà, hai người đứng trong phòng, cả đèn cũng không mở, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, khả dĩ nhìn thấy một ít cảnh tượng mờ lung.

“Người nói cho ta biết, ta đối người không tốt chỗ nào?” Nhật Thanh hỏi: “Người muốn cái gì ta đều cho người, người sao vẫn thấy chưa đủ, luôn li khai ta đi tìm Hải Uyên.”

“Ai u uy a, người không cần cùng ta nói này đó, ta không có cách nào trả lời với người!” A Trà hiện tại cũng không là tôn tử Trạch Phương, hắn nào biết nói Trạch Phương vì sao lại bỏ rơi tiểu hài tử này đi tìm Hải Uyên. (T.Lang: vì thằng cháu anh nó háo sắc)

“Chúng ta cùng một chỗ rõ ràng rất khoái nhạc (vui vẻ), nhưng vì cái gì vẫn không được? Người trong mắt cũng chỉ có Diệp Hải Uyên. Hắn tốt chỗ nào? Lúc trước đối người hờ hững khiến người đau thấu tâm can, này đó người đều quên sao?” Nhật Thanh nói.

Lúc này Nhật Thanh ngôn ngữ thiếu một chút uy hiếp, hơn phiến phiến nhu tình, a Trà cảm thấy được Nhật Thanh có điểm đáng thương, cũng phát hiện Nhật Thanh hình như rất thích tôn tử Trạch Phương nhà hắn.

“Không cần như vậy, ta đã nói ta không phải Trạch Phương a!” A Trà vẫn là không ngừng giãy dụa.”Ta cùng tiểu Uyên sống hảo vì hắn cùng ta rất có duyên a! Tiểu Uyên tuy rằng thoát nhìn mặt thối thối, nhưng kỳ thật tâm địa tốt lắm, cũng rất chiều cổ người khác!”

“Đừng ở trước mặt ta nói nam nhân khác thật là tốt!” Nhật Thanh ngữ khí đột nhiên chuyển biến một trăm tám mươi độ, ngay lúc a Trà đề cập tên Hải Uyên, liền dùng sức ôm a Trà, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng rống giận.

“Là người tự mình hỏi hắn tốt chỗ nào a!” A Trà hoảng sợ.

“Người cùng hắn thượng qua giường?” Nhật Thanh lật lại thân mình a Trà, đối mặt hắn hung tợn hỏi.

“Trên giường?” A Trà dùng sức suy nghĩ một chút ý tứ của Nhật Thanh. “Hắn gần nhất có điểm thích làm nũng, giống tiểu hài tử muốn ôm đồ vật này nọ ngủ. Bất quá ta cũng chỉ cho hắn ôm qua một lần mà thôi, chúng ta không có gì!” A Trà ngượng ngùng nở nụ cười. (Viêm: ngốc ah! ||| T.Lang: ta lúc này vừa khen anh....)

“Người cùng hắn trên giường.....” Nhật Thanh ánh mắt tối sầm, bộ mặt trở nên dữ tợn. “Người rất cục đã như nguyện có được hắn, nên không cần ta có phải hay không? Tình cảm trong một năm qua giữa chúng ta tính cái gì?”

A Trà bị ánh mắt khủng bố của Nhật Thanh dọa rung người, hắn liều mạng quan sát hoàn cảnh bốn phía suy xét cách đào tẩu, lại ngại Nhật Thanh trảo được ngay, không dám khinh thường vọng động, sợ nếu bỏ chạy không thành công kết cục sẽ thực thê thảm.

A Trà trước đem quần ngủ kéo ra, đem gói đồ người ta gửi nhét vào bên trong, dùng dây thun kẹp chặt. Như vậy là biện pháp vẹn toàn nhất, chờ một chút muốn chạy mới nhanh được.

“Nói chuyện a, sao lại không nói chuyện.” Nhật Thanh mãnh liệt lay động a Trà.

A Trà bị lay đến độ choáng váng.

“Ta không biết!” A Trà rất cục nịnh không được hô to. “Người cùng Trạch Phương như thế nào ta cũng không hiểu được, nhưng người luôn tìm người đi đánh Tiểu Uyên là người không đúng! Có thể học chung trường ở cùng kí túc xá đã là có duyên, sao cứ đánh qua đánh lại, mỗi ngày đầu rơi máu chảy mất thâm vòng đen, này thật hơi quá đáng!”

“Đó là bởi vì hắn cướp đi người.” Nhật Thanh nói.

“Người một mình ở trong này, không có gì cướp hay không cướp gì hết! Người đối Trạch Phương hảo, Trạch Phương đương nhiên sẽ biết, nhưng hiện tại ta không phải Trạch Phương, hơn nữa ta còn bị những người người gọi đến dùng ghế dựa đập qua, ta chỉ cảm thấy được người thực khủng bố!” A Trà đem tất cả kính khùng trong lòng nói ra.

“Đó là.....” Nhớ tới chuyện này, Nhật Thanh cầm tay a Trà lực đạo đột nhiên giảm xuống, hắn có chút hối hận nói: “Đó là ngoài ý muốn, ta cũng không có ý định đả thương người.”

Lúc lực đạo thu nhỏ lại, a Trà liền nắm bắt thời cơ giẫm lên ngón Nhật Thanh một chút, Nhật Thanh đau đến nhíu mi, a Trà thừa cơ vội vàng vùng khỏi tay Nhật Thanh, hướng cửa chạy đi.

Nhưng ngay khi đụng tới ổ khóa nơi cửa phòng, nhanh chóng mở cửa ra, Nhật Thanh lập tức vọt lại ôm chặt cổ tay a trà.

“Làm gì, làm gì, làm gì!” A Trà sợ hãi liên tiếp nói ba tiếng làm gì. “Hiện tại đã khuya, ta phải đi về ngủ, người không nên ngăn cản ta ác, bằng không..... Bằng không..... Bằng không ta cũng muốn giống Tiểu Uyên đem người đánh ngã!” Hắn thực không khí thế đe dọa Nhật Thanh.

“Người dám!” Nhật Thanh mị mị mắt.

“Nhanh buông tay.” A Trà một khắc cũng không muốn tiếp tục ở trong này, hắn cảm thấy tiểu hài tử Nhật Thanh này thật sự không có duyên cùng hắn, hắn cả đời cũng vô pháp hảo hảo nói với tiểu tử này dù chỉ một câu.

Nhật Thanh lần thứ hai kéo a Trà trở về phòng, hắn phải ở bên cạnh mình, cho dù tâm mắt cũng không quan trọng, hắn sẽ không làm cho Trạch Phương trở về bên cạnh Hải Uyên, tiện nghi người kia.

A Trà liều mạng bám chặt cánh cửa tránh bản thân bị kéo trở về, hai người liền như vậy ở cửa giằng co.

Nhật Thanh hướng phía trước từng vận bung cánh tay đang bám chặt trên cửa của a Trà, a Trà không để lỡ cơ hội, nắm chặt nắm tay dùng sức vung lên, liền đánh trúng dưới cằm Nhật Thanh.

Nhật Thanh đầu bị đánh lệch sang một bên, lực đạo của a Trà thực cũng không nhỏ.

“A!” sau khi đánh người, a Trà lập tức hối hận. “Người có sao không?”

“Hạ Trạch Phương ——” Nhật Thanh ánh mắt sắp phun ra hỏa.

A Trà gặp nạn lập tức bỏ chạy, hắn lao ra hành lang, lại phát giác có mấy học sinh bởi vì thanh âm hai người bọn họ khắc khải mà dừng chân ở một bên vây xem, khi Nhật Thanh đuổi theo hắn đến hành lang, người đứng trước cửa phòng vô giúp vui càng ngày càng nhiều.

Tiếp theo a Trà mắt chỉ lo xem phía có Nhật Thanh đuổi theo hay không liền đụng phải một tường thịt, hắn ngẩng đầu lên, phát hiện đó là Hải Uyên vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Sao ngươi lại tới đây, không phải đang ngủ?” A Trà nghĩ thầm nguy rồi, Hải Uyên và Nhật Thanh cùng ở một chỗ, chắc chắn sẽ đánh đến hôn thiên ám địa. (Viêm: theo lẽ là thiên hôn địa ám, nhưng QT để thế, một cách nhấn mạnh chẳng?)

“Người cùng hắn ồn như vậy, toàn bộ thế giới đều thanh tĩnh, ai còn ngủ được.” Hải Uyên nhú mày, đồng thời xoay cổ, tay nắm chặt lại thả, thả lại nắm, động tác làm ám thân thể.

“Ai u uy, các người đừng tái đánh nhau!”

A Trà vừa nói xong, Nhật Thanh liền vọt lên.

Hải Uyên đem a Trà kéo sang bên cạnh, từng bước đi về phía trước, đối mặt Quan Nhật Thanh, hai người liền như vậy ở trên hành lang trái câu quyền, phải cũng câu quyền, thẳng quyền, xoay tròn quyền, đánh cho cả vách tường ký túc xá cũng bang bang rung động.

A Trà chính là sợ hai người kia đánh nhau, lúc vừa mới bị Nhật Thanh bắt lấy cũng không lên tiếng la to Hải Uyên đến trợ giúp, hắn nhìn thấy bọn họ đánh đến đây, bên cạnh lại có học sinh trong ký túc xá, sốt ruột vô cùng, e sợ hai tiểu hài tử này không chỉ làm bản thân bị thương, ngay cả người bên cạnh cũng bị liên lụy.

“Không cần đánh!” Nhật Thanh một quyền đánh tới Hải Uyên, Hải Uyên quay người né tránh, sau đó đuổi theo đánh trả Nhật Thanh, ngược với đám học sinh chỉ biết đứng trong phòng lộ đầu nhìn, a Trà hét to lên.

Nhật Thanh lại cho Hải Uyên một quyền, Hải Uyên giơ tay lên, nhanh chóng đáp trả.

A Trà bắt lấy nắm tay Hải Uyên nghĩ muốn ngăn Hải Uyên tiếp tục nổi điên, nào biết Hải Uyên ánh mắt đều đỏ cũng không quản là ai tới gần, tay bị nắm chặt liền không suy nghĩ vung lên, huy trung mặt đối phương, cũng huy rút kiếm chế của đối phương.

“Ai u!” A Trà đau đớn kêu một tiếng, mũi bị nện, ánh mắt đều đau đến nheo lại mặt cũng nhú.

Hải Uyên nghe thấy a Trà kêu thảm thiết, lúc này mới phục hồi tinh thần.

Hắn quay đầu thấy đứng a Trà bên người hai tay che mũi, máu mũi càng không ngừng chảy xuống, cả khuôn mặt đau đến độ muốn xiêu vẹo, lúc này mới phát hiện người mình đánh nguyên lai là hắn.

Hải Uyên cùng Nhật Thanh hai người hỗn chiến, bởi vì a Trà vô tội chịu thương mà dụi đi.

“Người có sao không?” Hải Uyên thăm dò hỏi.

“Bảo các người không cần đánh mà vẫn đánh, có phải hay không muốn đem cả ký túc xá đều hủy đi mới cao hứng à!” A Trà đau đến cả cơn tức cũng dâng lên. “Ai tới gần các người liền đánh người đó, nhìn xem bạn học đều bị các người đánh tới mấy người, các người sao không chịu dừng lại hảo hảo nói chuyện, lẽ nào nhất định phải nắm tay huy đến huy đi mới được!”

“Đó là bọn họ thích vô giúp vui.” Hải Uyên nhìn nhìn người chung quanh, thật là có vài tên học sinh đều bị thương, trong đó còn có người bị vấp cửa kẹt cổ.

Hải Uyên hướng đám học sinh rít gào. “Nhìn cái gì, tất cả đều trở về ngủ.”

Nhóm học sinh bị đe dọa sau đều tránh né, mọi người tất cả đều lui về trong phòng, cửa cũng khóa kĩ.

Hải Uyên liếc nhìn Nhật Thanh một cái, lạnh lùng đối hắn nói: “Không có tâm tình đánh với người.”

Hắn lưu lại Nhật Thanh, tiếp theo đẩy đẩy a Trà, đem a Trà từ trên hành lang chậm rãi hướng phòng ngủ trở về.

Nhật Thanh phần hận nhìn hai người vô cùng thân thiết rồi đi, vốn định đuổi theo tiếp tục chuyện ban nãy chưa xong, nhưng cúi đầu xem trên mặt đất một bãi máu cũng đau lòng Trạch Phương bị thương không thôi.

Trạch Phương thành như vậy tất cả đều do Diệp Hải Uyên!

Nhật Thanh đem điều này nhớ kỹ, hắn một ngày nào đó sẽ đòi lại tất cả những gì Hải Uyên nợ hắn.

Hắn sẽ không bỏ qua!

Hôm nay chẳng qua là nhấn nại thôi.

9. Chương 9

A Trà một đường máu mũi nhỏ giọt quay về phòng ngủ.

Trong phòng Thiên Tuế vẫn giống như trước mang tai nghe chơi điện tử, ngăn cách với tiếng ồn ào trên hành lang vừa rồi, đắm chìm trong thế giới chò trôi.

A Trà đem gói đồ cặp ở đây thun quần đặt trên bàn, sau đó xuất ra bao giấy vệ sinh lớn của hắn, cầm một đồng đến lau máu tươi trên mặt trên tay rồi trên đất. Chính là vết máu không dễ dàng lau sạch sẽ như thế, dù lau thế nào vẫn để lại dấu vết.

Hải Uyên nhìn a Trà bộ dáng ngốc, liền cầm khăn mặt đi đến máy nước uống dùng nước ấm thấm ướt, sau đó to tiếng hô, thay a Trà chậm rãi chà lau.

A Trà ngửa đầu ngồi ở trên giường Hải Uyên, trong lỗ mũi tắc hai luồng giấy vệ sinh.

Hải Uyên sát sát tay a Trà, rồi lại sát sát mặt a Trà, hắn ngẫu nhiên nhìn a Trà một chút, nhưng a Trà một câu cũng không chịu nói với hắn.

Hải Uyên cuối cùng rút xuống giấy vệ sinh trong mũi a Trà.

“Để làm chi!” A trà vừa kích động, máu mũi liền chảy ra.

“Trước đem cái mũi lau khô sách sẽ.” Hải Uyên cẩn thận đem cả khuôn mặt a Trà đều lau qua, sau đó nhìn nhìn thương thế của hắn. Cái mũi vẫn thẳng tắp chỉ là có chút sưng, hắn là không có gãy đi.

Hải Uyên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại cuộn cuộn giấy vệ sinh mới, giúp a Trà nhét mũi.

Sau đó hắn đem khăn mặt đầy vết máu ném vào thùng rác.

A Trà nhìn thấy động tác của Hải Uyên, “Ai!” một tiếng. Miệng lầm bầm thật sự là lãng phí, đem khăn mặt từ thùng rác lấy ra, tự mình đem nó chạy tới WC rửa, sau đó lại đặt ở ngăn tủ của Hải Uyên hong khô.

A Trà vốn nghĩ muốn đem ngăn tủ đóng lại, nhưng ngẫm kĩ khăn mặt sẽ không có gió lùa, như vậy rất dễ dậy mùi, cho nên vẫn là quyết định đem ngăn tủ mở ra.

Hải Uyên nhìn a Trà, cũng không để ý a Trà đem ngăn tử của hân đóng đóng mở mở.

A Trà từ khi trở về vẫn không để ý tới Hải Uyên, hân trải chăn xong đánh đánh gối đầu dụi dụi hai mắt liền ngủ trên mặt đất, còn đưa lưng về phía Hải Uyên. Mũi hân không ngừng co rút đau đớn còn nóng vô cùng, cũng không có cách nào hô hấp, chỉ có thể giương miệng cố gắng hấp không khí.

A Trà sinh hờn dỗi. Không chỉ đối Hải Uyên, đối Nhật Thanh, mà còn đối chính mình.

Hân vốn không muốn để mọi người phiền toái, thầm nghĩ hảo hảo đi học mà thôi, nhưng không ngờ lại khiến ký túc xá không được an bình, còn ồn tới nhóm học sinh đang ngủ.

Nếu hân ít nhất có thể quản hảo đứa nhỏ Hải Uyên này, tên Nhật Thanh kia nào có thể cùng Hải Uyên đánh nhau. Bởi vì chuyện này, a Trà đối tất cả mọi người cảm thấy hết sức có lỗi, hơn nữa cực kỳ ảo não.

“A Trà, lên đây ngủ.” Trên giường, Hải Uyên nghiêng thân thể, tay chống đầu, nhìn bộ dáng a Trà miệng thở phì phì trên sàn nhà.

“Người tự mình ngủ!” A Trà thấp giọng nói. Trong ký túc xá đã an tĩnh hẳn, hân sợ làm ồn người cách vách, không dám nói chuyện quá lớn.

Hải Uyên gặp a Trà không chịu đi lên, bò xuống giường đến sau lưng hân, một phen đem hân bắt đến lên giường.

“Nói sao người không chịu nghe a!” A Trà thở phì phì giống con tôm rơi xuống nước sôi, không ngừng nhảy lên, không chịu an phận ở trong ngực Hải Uyên.

“Ngủ.” Hải Uyên ôm lấy a Trà, sờ sờ mái tóc mềm mại của đối phương, sau đó đem cằm tựa trên đỉnh đầu a Trà, cũng không để ý tới a Trà kháng nghị, nhanh nhắm mắt lại.

A Trà giãy dụa trong vô vọng, cuối cùng cũng hết tức giận, không nhúc nhích ngồi phịch trong vòng tay Hải Uyên, giống bunn nhào vô lực chăm chú nhìn bụi đen trên trần nhà.

Hải Uyên dùng cằm cọ cọ a Trà, tựa như con chó nhỏ dùng đỉnh đầu đối a Trà bày tỏ.

A Trà đương nhiên cũng hiểu tiểu hài tử trước mắt dùng phương thức này là biểu đạt cái gì.

Hải Uyên luôn như vậy, đã làm sai chuyện tình cũng sẽ không nói xin lỗi. Cho dù một quyền kia đánh trúng mũi hân, trong đầu có xin lỗi, miệng vẫn nói không nên lời.

A Trà lại nghĩ nghĩ, cái đó và tính cách Hải Uyên chắc có quan hệ đi! Nếu biết Hải Uyên đang làm nũng hân, kia a Trà lửa giận đầy mình nhất thời cũng tiêu một nửa.

“Người a, về sau đừng luôn theo người ta đánh nhau. Đánh nhau không tốt có biết hay không.” A Trà miệng thì thảo niệm niệm.

Hải Uyên cũng không đáp lời, nhưng lại cọ cọ a Trà.

“Ai, còn có, ta không thích bị người khác ôm ngủ.” A Trà nói.

Hải Uyên liền tục không để ý đến hân.

A Trà thở dài, xem chừng Hải Uyên không có ý định buông tay.

Nội tâm hân một trận phân vân, nghĩ thầm dù sao chỉ là bồi ngủ, Hải Uyên chắc sẽ không đối hân làm cái gì, vì thế sau một phen nhân tâm đại chiến, cũng liền thuận theo đối phương.

Muốn ôm cũng tốt, muốn sưởi ấm cũng được, chỉ cần không đưa tay vói vào trong quần áo sờ loạn, hân đều có thể chấp nhận. Dù sao tuổi đã lớn như vậy, để người ta ôm ngủ cũng chẳng mất miếng thịt nào. Coi như là cùng tồn tử ngủ chung, dù sao Hải Uyên cùng Trạch Phương niên kỉ cũng không sai biệt lắm.

A Trà nhìn gương mặt say ngủ của Hải Uyên, vỗ vỗ hai má hân.

“Thật sự là tiểu hài tử phiền toái.” A Trà nhắm mắt lại, bồi hân ngủ.

Thuận đường cũng tha thứ chuyện Hải Uyên một quyền đánh hân chảy máu mũi vừa rồi.

Này buổi tối độ ẩm trong phòng “Hai O chín” vẫn là so với các phòng khác thấp hơn, không khí lạnh lẽo cũng không phải từ cửa sổ hoặc hành lang tiến vào, nhưng bên trong lại đột nhiên nổi lên một trận gió mặc danh kỳ diệu (khó hiểu), thổi đến người nổi da gà.

Còn đang chiến đấu hăng hái trên trò chơi, Thiên Tuế cũng phải rụt lui cổ.

Sáng hôm sau, a Trà vẫn dậy sớm nhất.

Bởi vì Hải Uyên ngủ rất say, cho nên a Trà bồi hấn ngủ thêm chốc lát, thẳng đến sáu giờ hơn mới bò xuống giường.

Lúc này giấy vệ sinh rớt ra hần mới phát giác máu mũi ngừng chảy, cao hứng đem viên giấy dính máu ném vào thùng rác. Sau khi đánh răng xong liền vui vẻ trở lại phòng ngủ, đem dụng cụ rửa mặt bỏ vào tủ quần áo của Hải Uyên. Tiếp theo xoa xoa tay, cầm lấy gói đồ tối hôm qua, chậm rãi đem bao bì bên ngoài mở ra.

Là một bao lá trà màu hồng hạt (hạt = nâu). A Trà mở ra gói trà, đưa mũi để sát vào ngửi ngửi, mùi hương thanh diễm quen thuộc làm hần hai mắt đều sáng lên.

“Này không phải là cao sơn trà của sư phó râu sơn dương làm sao?” A Trà vừa mừng vừa sợ. “Ai u uy a, rốt cuộc là ai có tâm như vậy, biết ta muốn khoản trà này đã lâu, đặc biệt đến cho ta uống?”

A Trà đột nhiên nhớ tới tháng trước lần đầu tiên ở bên kia nhìn thấy con dâu, cũng vì ngửi được hương trà này thiếu chút nữa đi theo, sau có con dâu gọi hần lại, nếu không hần đã một đi không trở lại.

A Trà bừng tỉnh đại ngộ, này nhất định là con dâu đặc biệt tìm đến cho hần. Nên mới không viết địa chỉ cùng tính danh người gửi, chỉ viết tên vốn có của hần.

“——” a Trà cười đến vui vẻ.

Hần nhanh đem hai cái rương trong góc phòng chứa mấy món tạp vật của mình và Trạch Phương mở ra, tiếp theo lấy ra bộ trà cụ, hần tìm a tìm, phát hiện một bình màu phấn hồng Trạch Phương lưu lại, mặt trên viết bốn chữ “Mãn côi hoa trà (Trà hoa hồng)”.

“Trà hoa hồng? Đây là loại gì?” A Trà sống đến tuổi này, còn chưa có nghe qua tên loại trà này.

Hần đem trà hoa hồng cùng bao trà con dâu gửi tới đặt lên bàn, sau đó đem một bếp gas nhỏ đặt trên bàn, lại đi lấy thêm ấm nước sôi, bắt đầu đun nước.

Rắc lá trà vào, a Trà chậm rãi thực hiện các bước pha chế, trước chỉ hương ngửi thấy hương trà nhẹ thoảng qua, thật sâu hít một hơi, đem hương vị ngọt lành của lá trà tỏa khắp lục phủ ngũ tạng, sau đó chậm rãi thở ra.

Tái uống một ngụm trà, nước trà hàm nhập trong miệng lưu lại một chút, sau đó nuốt vào, hoàn toàn cảm thụ hương vị cao sơn trà thất truyền đã lâu.

Uống xong một bình, a Trà cảm thấy cả người như hồi sinh. Hần thỏa mãn ngồi phịch nơi ghế dựa, trên mặt mỉm cười thản nhiên.

Điều vui vẻ hạnh phúc nhất đời người, nào có qua một bình trà hảo, nhàn nhã pha chế, sau đó chậm rãi thưởng thức hương vị của nó.

A Trà ngừng trong chốc lát, lại tiếp tục pha bình thứ hai.

Lúc thả lá trà, a Trà liếc đến “Trà hoa hồng” của Trạch Phương. Hần có chút tò mò đó là loại gì, vì thế đem bình trà mở ra, ngửi ngửi hương vị, sau đó tái cầm lấy lá trà bên trong.

“Di? Nguyên lai là cả một đóa hoa a?” A Trà nhìn thấy trong tay cánh hoa đậm đậm màu đỏ tía, cảm thấy rất ngạc nhiên. “Phải pha như thế nào a? Trạch Phương sao không chịu nói với ta cái này, biết rõ ông nội yêu nhất pha trà, cũng không chịu lấy một bao pha cho ông nội thử.”

A Trà không biết nên đo lường như thế nào, nên cầm một nắm hoa hồng cùng một chút lá thả vào nước ấm.

Nguyên bản hương trà vừa rồi thoang thoảng thơm ngát, nhưng thực ngạc nhiên, khi hòa hợp cùng hoa hồng, hương vị lại rất đặc biệt, mùi thơm nồng đậm nhưng không hắc, còn chậm rãi tỏa ra.

Thiên Tuế cùng Hải Uyên cơ hồ đồng thời tỉnh lại, bọn họ nhìn thấy a Trà đang chuyên tâm pha trà, không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong phòng ngủ đột nhiên tràn ngập mùi trà.

“Thối muốn chết!” Hải Uyên mặt nhăn mày nhu, cơn ngủ vừa lúc bị mùi thối làm tỉnh, hẳn thật sự chịu không nổi. “Người đang làm cái gì? Dem nó ra bên ngoài mà làm.”

“A.....” A Trà không nghĩ tới hai người trên dưới giường đều tỉnh, hẳn hô to một tiếng, bưng bộ trà cụ, vội vàng dời trận đến trên hành lang.

Nhưng hành lang cũng có không bàn ghế để hảo hảo phẩm trà, a Trà linh cơ vừa động, nghĩ đến phòng của xá giam. Xá giam bình thường quen dậy sớm, ngày hôm qua hẳn đến phòng xá giam cũng nhìn thấy có mấy hộp trà. Hẳn cảm giác người kia hẳn là đồng đạo, vì thế bưng khay trà, bếp gas cùng ấm trà khiêng đi, hướng dưới lầu chạy xuống.

A Trà cả đường đi đều pha trà hoa hồng, dẫn tới không ít chú ý, những học sinh mắt lim dim buồn ngủ khi đi ngang a Trà không khỏi bị hương thơm hấp dẫn.

“Xá giam lão sư!” A Trà đứng trước cửa sắt màu đen lâu một, nhìn xá giam năm mươi tuổi bụng tròn đầu trơ trọi đang quét rác. “Ngày hôm qua cái gói đồ kia là trà người nhà ta đưa tới, thật sự là thơm vô cùng, ngài có hứng thú muốn cùng thưởng thức hay không.” A Trà vọt tới trước mặt xá giam, nói.

“Oa, hương vị thơm quá.” Xá giam cũng ngửi được.

“Mong ngài cho ta mượn phòng pha trà.”

“Người tuổi nhỏ như vậy, cũng học lão nhân pha trà sao?” Xá giam có chút kinh ngạc.

“Ta pha cũng đã vài thập niên.” A Trà cười cười, hai người đi vào phòng ngủ nơi lầu một của xá giam.

Bọn họ liên tiếp uống vài bình trà hoa hồng thêm cao sơn trà, trước đến giờ cũng chưa từng uống qua hương vị tuyệt như vậy, nước trà lại ngọt thuận nhuận cổ.

A Trà cùng xá giam ở trong phòng một bên phẩm trà một bên nói chuyện phiếm, xá giam còn xuất ra bàn cờ, bố trí tốt ván cờ, hai người liên chém giết đến bất diệc nhạc hồ. Hai người bọn họ một nước cờ muốn hạ cũng rất lâu, ván cờ chơi cuối cùng, ấm trà ban này pha cũng chỉ uống được phân nửa. Nhưng tựa hồ chỉ cần ngửi được hương trà là đủ rồi, hai người đều muốn toàn lực chú ý nơi quân cờ.

Bên ngoài phòng xá giam có vài tên học sinh thò đầu hướng bên trong xem, a Trà khéo mắt dư quang thấy được, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn ba bạn học kia.

“Sớm an!” Hẳn đối này bạn học gật đầu nói.

Ba người nhìn nhau một chút, chậm rãi từ cửa đi vào.

“Chúng ta..... Chúng ta nghĩ đến xem người có chuyện gì hay không.....” Các học sinh ngáp ngừng, thanh âm nho nhỏ, rất ngượng ngùng.

Bọn họ nguyên bản cũng xem không vừa mắt Hạ Trạch Phương, nhưng chuyện hẳn hôm qua dừng cảm ngăn cản hai tên đại ma vương tiếp tục đánh nhau, lại khiến bọn họ bắt đầu thay đổi cái nhìn đối với hắn.

“Úc!” A Trà sờ sờ cái mũi.”Không có việc gì, tới sáng máu mũi liền ngừng.” Trên mũi hẳn một mảng xanh tím, còn sưng sưng. (T.Lang: Tiểu Uyên, ta đánh trét người ==>)

Trong đó một người đứng dậy, đối a Trà nói: “Cám ơn!”

“Cáp?” A Trà không hiểu vì cái gì đồng hài này phải nói cảm ơn hắn.

“Ta khi đó thiếu chút nữa bị Quan Nhật Thanh đánh tới, nếu không có người, ta liền xong rồi.” Bạn học kia mặt có chút hồng, nhưng vẫn rất cố gắng nói hết lời.

“Ai u, không có việc gì thì tốt rồi.” A Trà kỳ thật đối chuyện bạn học kia nói hoàn toàn không ấn tượng, hẳn uống hai ngụm trà cười cười đáp lời.

Hương trà trong phòng xá giam lượn lờ, các học sinh nhìn ấm nước đang sôi liếc mắt một cái, sau đó nhìn nhìn cái chén bọn họ uống trà.

A Trà lập tức nói: “A, trà này rất thơm ác, người trong nhà gửi cho ta, các người muốn cùng uống hay không?”

“Di, không cần!” Bọn họ lập tức lắc lắc tay.

“Đến đến, không cần thẹn thùng!” A Trà đưa ba chén trà cho bọn hắn.

Xá giam cũng cầm ghế dựa lại, cười ha hả chiêu đãi bọn hắn.

Kết quả, ba đệ tử này liền ngồi xuống, bên uống trà, bên nhìn a Trà cùng xá giam chơi cờ tướng.

Thời gian buổi sáng cứ thế nhàn nhã trôi qua, ngẫu nhiên bọn họ còn có thể cùng a Trà nói một chút, các học sinh bắt đầu tỏ vẻ thân thiện khiến a Trà vui vẻ vô cùng.

Mãi cho đến bảy giờ rưỡi, a Trà mới nhớ tới còn phải đi học, hắn vội vàng từ trên ghế đứng lên cùng bọn họ nói tái kiến, muốn đi về kêu Hải Uyên rời giường.

“Di? Người phải đi?” Bác xá giam lưu luyến không rời nói.

“Phải đi học a!” A Trà nói: “Này đó trước đặt ở chỗ ngài, ngài muốn uống liền uống, còn lại chờ buổi tối ta trở về tái tiếp tục.”

“Chúng ta cũng phải đi rồi.” Ba học sinh kia cũng nói.

“Cùng nhau trở về đi!” A Trà nói.

“Hảo.”

A Trà hướng bằng hữu mới của hắn cười cười, thực vui vẻ cùng bọn họ sóng vai đi tới, mãi đến lúc trở lại phòng ngủ ở lầu hai.

Hôm nay không biết vì cái gì, đi học được một nửa, bụng a Trà liền một đường trở mình quấy nhiễu ừng ực kêu không ngừng. Hắn vốn nghĩ nhấm một chút hắn có thể qua đi, nên cũng không để ý.

Nào biết trước khi kịp chuyển từ tiết thứ bảy đến tiết âm nhạc môn đã sắp ra, hắn muốn đi WC ngồi chồm hổm xem có thể ra được không, lại bị bạn học kêu trở về.

“Hạ Trạch Phương người muốn đi đâu, không chạy nhanh đến phòng học âm nhạc, sẽ bị nhớ muộn ác!” Vị bạn học họ Tô ngồi trước hắn nói.

“Hảo, ta đến đây.” A Trà cảm thấy hắn là có thể nhịn một chút nữa, vả lại đi học cũng trọng yếu hơn.

Nhưng từ lúc bắt đầu tiết âm nhạc, dấu hiệu cuộn cuộn trong bụng càng ngày càng kịch liệt, như có thiên quân vạn mã hướng vách tràng tử (ruột) đột nhiên mạnh mẽ xông tới, đau đến hắn nổi da gà một trận lại một trận, thậm chí co giật.

Cuối cùng a Trà rốt cục nhịn không được, được nửa tiết liền lão sư âm nhạc giơ tay.

Tiếng đàn dương cầm trong phòng học âm nhạc ngừng lại, nữ lão sư ngẩng đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

“Lão sư ta đau bụng muốn đi WC.” A Trà ôm bụng, nhấm đến mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Nhanh đi, nhanh đi.”

Được lão sư ân chuẩn, a Trà bay nhanh khỏi phòng học, chung quanh tìm kiếm WC. Hải Uyên ở trong phòng học nhạc ngủ rất say, nếu hắn bị rượt không trở lại kịp, a Trà hy vọng sẽ có bạn học hảo tâm đánh thức Hải Uyên.

Vì phòng âm nhạc của bọn họ ở một tòa cao ốc hành chính khác, a Trà chạy khỏi phòng học, liền phân không rõ ràng phương hướng, hắn ôm bụng chạy tới chạy lui, nhưng thủy chung tìm không thấy WC ở nơi nào.

Cuối cùng không còn cách nào, a Trà đành phải dùng sức kẹp chặt môn hướng phòng học trở về. Sau đó vọt vào WC bên cạnh phòng học, ‘phanh’ một tiếng đem cửa khóa trái, tiếp theo kéo quần xuống, liền ngồi chồm hổm.

Tắc gần một tháng, cũng không phải chỉ đơn giản nói ra là có thể ra như vậy.

A Trà đầu gối mới bung ra mông vừa ngồi chồm hổm đúng vị trí, liền lập tức xuất ra vài cái thí (rắm) vừa thổi vừa vang, xông đến hần muốn té xỉu.

Sau đó cánh mông chỉ động được một chút, dù phía trên ân thể nào cũng ân không ra.

ân: giống ừ, hử (ta nghĩ là tiếng a Trà đang cố gắng... =))))))))))

A Trà cắn chặt răng liều mạng sử lực, ở trong WC một bên hít sâu, một bên bật hơi, tiếp theo ân một tiếng, thanh âm bởi vì quá mức dụng lực mà từ cổ họng phát ra.

Hần cảm thấy bản thân đầu óc thật sắp đứt đoạn, gắng sức đồng thời không khỏi nhớ tới mấy tin tức trước kia trên TV, “Quản lý viên đi làm trong cao ốc khi chạy đến WC, dùng sức quá mạnh dẫn đến xuất huyết não bại liệt, bỏ mình nơi bồn cầu lạnh như băng.” (T.Lang: khiếp =A=)

A Trà bắt đầu lo lắng mình có thể hay không sẽ giống tin tức nói trên TV.

Rồi sau đó ngay trong tình huống bên phiền não bên dùng sức, rốt cục, “Phù phù” một tiếng, bắt đầu có cái gì hướng bồn cầu dạng ngồi xổm kia rơi xuống.

Tiếp theo, lại phù phù một tiếng.

Đầu tiên là chậm rãi “Phù phù, phù phù ” rớt xuống nước, theo sát mà là tiếng vô cùng khí thế như vạn mã lao nhanh “Vèo, vèo xích xích xích ”, gì đó trong bụng tích lũy mấy chục ngày lập tức tiết hết mà ra, chen lấn áp đoạt hậu môn đi ra.

A Trà thở dài một hơi, mỉm cười từ phía sau quần xuất ra giấy vệ sinh, làm công tác sạch sẽ sau cùng.

Sau khi hoàn toàn giải quyết hần liền đi ra ngoài, ở bên ngoài WC hấp mấy ngụm không khí mới mẻ, cảm giác bản thân như sống lại, thật nhẹ nhàng.

Hiện tại vẫn chưa kết thúc tiết học, đột nhiên trong phòng học bên phải chạy ra một người, người kia bay nhanh vào WC, tiếp theo hô to: “Sao lại thối như vậy!”

A Trà quay đầu đáp lại: “Vừa mới lạc trong bảo khổ (tiêu chảy)! ”

Người ở bên trong tiếp theo cũng phốc lập phốc lập cuồn cuộn một trận, sau đó ôm bụng suy yếu từ trong WC đi ra. Kế tiếp trong một gian phòng khác cũng chạy ra hai người, tình hình giống người trước mặt.

Học sinh kia ngẩng đầu nhìn a Trà một cái, sắc mặt tái nhợt. “Hạ Trạch Phương.....”

“Các người cũng tiêu chảy ác ——” a Trà hảo kinh ngạc.

“Chúng ta từ giữa ngõ kéo đến hiện tại.” Bạn học không khí lực nói. “Nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ cũng phải xin phép để bác sĩ khám.”

“Ai u uy, tại sao có thể như vậy, ta bị các người cũng bị.” Bất quá a Trà hoàn toàn là thần thanh khí爽, các học sinh kia mặt lại xanh lè.

“Trà hoa hồng ——” trong WC truyền đến tiếng người còn lại buồn bực hô: “Ban nữ sinh nói tiệc trà hoa hồng làm cho người ta tiêu chảy, người hại chúng ta thê thảm, Hạ Trạch Phương!”

“Thật sự ưc, ta không biết cái kia sẽ tiêu chảy!” A Trà ánh mắt trừng thật lớn.

Mấy học sinh bên ngoài WC hồ nghi nhìn hần, bọn họ vốn nghĩ kia hần là Hạ Trạch Phương cố ý chỉnh bọn họ nên mới cho uống trà hoa hồng, nhưng thoát nhìn lại không giống. Về mặt Hạ Trạch Phương một chút cũng không chột dạ, hơn nữa hần xem ra cũng mới từ trong WC đi ra.

“Bị thành như vậy thật sự rất nghiêm trọng!” A Trà lo lắng nói: “Các người chờ ta một chút, ta trở về ký túc xá lấy được cho các người ăn, được kia rất hiệu nghiệm, ăn xong lập tức sẽ không đau nữa.”

A Trà vừa dứt lời, lập tức chạy về ký túc xá, ở trong rương chứa đồ vật này nọ của mình cùng Trạch Phương tìm a tìm, cầm một lọ thủy tinh màu nâu đi ra.

“Chính là người!” A Trà cười to.”Có đánh dấu xem ra đúng là chính lộ hoàn!”

Này là thuốc chuyên dụng trị tiểu chảy hần ăn từ nhỏ tới lớn, mỗi lần bụng bị cái gì, chỉ cần ba liều là có thể san bằng.

Thở hồng học trở lại trước WC, ba bạn học đều ôm bụng ngồi bên cạnh thang lầu, sắc mặt trắng bệch nhìn a Trà.

“Đến đến đến, một người sáu viên.” A Trà thấy bọn họ bị rất nghiêm trọng, vì thế tăng thêm được lượng.

Mấy người kia vốn không dám ăn được trong tay a Trà, nhưng nhìn a Trà chạy đi vừa vội vừa mệt người đầy mồ hôi còn nhìn lo lắng bọn họ, vài người nhìn thoáng qua nhau, quyết định tái tin nhiệm a Trà một lần, tiếp nhận viên thuốc đen tã ra mùi kì quái trong tay a Trà.

A Trà lập tức chạy tới mấy nước uống bên cạnh lấy nước ấm, từng bước từng bước uy.

“Đây là cái gì vậy?” Trong mấy bạn học cầm lấy bình được xem.

“Thối được hoàn!” A Trà nói, đây là tên tục của chính lộ hoàn.

Sau hần lại đem bình được kia lưu cho bọn họ, dặn dò buổi tối tái ăn một lần, lại vội vội vàng vàng chạy trở về phòng âm nhạc.

Ba người bên ngoài WC kia cầm bình thuốc nhìn nhau dò xét.

“Các người đoán, hần là cố ý khiến chúng ta tiêu chảy sao?”

Có một người do dự hồi lâu, sau lại lắc lắc đầu.”Không quá giống.”

“Ta cảm thấy Hạ Trạch Phương gần đây trở nên là lạ.....” Một người khác nói.

“Phải không?”

“Hần giống như trở nên cởi mở hơn, không giống trước kia luôn khinh thường người khác, nói chuyện thích đâm chọc.”

“Ta cũng vậy thấy như vậy.”

“Ta có hỏi qua lớp bên cạnh, nghe nói Hạ Trạch Phương lúc trước không có đến trường kỳ thật là từ tầng cao nhất ngã xuống bị đưa vào bệnh viện, hơn nữa còn là gần kề tử vong, trong nhà thậm chí còn chuẩn bị linh đường cho hần.”

“Có phải bởi vì chết qua một lần, cho nên sau khi sống lại tính tình liền đại biến hay không?” Bọn họ thảo luận khả năng cá tính Trạch Phương chuyển biến, hơn nữa Trạch Phương hiện tại, tính cách quả thực là tốt đến bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi), cùng trước kia cứ như hai người.

“Đại khái là vậy đi.....”

“Bất quá được hần cho chúng ta ăn thật sự rất thối.” Có người bật cười. “Không hiểu hần rốt cuộc suy nghĩ cái gì, cứ nhiên lấy được thối như vậy đến, miệng ta hiện tại tất cả đều là mùi hôi.”

“Ta cũng vậy.” Hai người khác phụ họa.

Chuyện ngày hôm qua khuyên can bị đả thương cùng sự kiện trà hoa hồng hôm nay, vài người này cũng rõ ràng Hạ Trạch Phương tính cách ngạo mạn trước kia đã biến mất, trở thành người thoát nhìn không tồi, cũng rất hảo ở chung.

Ba bước cũng chỉ nhảy hai bước đã vui vẻ trở lại phòng học âm nhạc, a Trà cảm thấy cả người nhẹ nhàng đến sắp bay luôn, cũng không biết ba học sinh đứng trước WC đã thay đổi cách nhìn với hần, thậm chí còn chuyển biến một trăm tám mươi độ.

A trà khoái trá cùng các học sinh xướng khởi quốc ngữ ca ưu nhã dù hần căn bản có nghe không có hiểu, mà Hải Uyên ngồi bên cạnh mở mắt ra nhìn hần đã trở lại, liền tiếp tục đi ngủ.

“Nhẹ nhàng ta đi, chính như ta nhẹ nhàng đến.” Mọi người lắc lư đầu, nhẹ giọng hợp xướng, a Trà tiếp theo cũng xướng hợp. “Ta nhẹ nhàng mà ngoắc, chia tay áng mây Tây Thiên. Kia bên bờ sông kim, là tân nương

giữa trời chiều, bóng dáng ba quang tươi đẹp, khiến lòng ta nhộn nhạo. Rêu xanh dao động nơi bùn ao, du du ở đáy nước chiều diều ”

du: dầu mỡ

Ai, gì đó tắc lâu như vậy tất cả đều đi ra, thật sự là hảo thoải mái a!

10. Chương 10

A Trà quen giải quyết bữa tối ở nhà ăn dành cho học sinh, bởi vì gian nhà ăn này này cực kì xa hoa. Hơn nữa chính sách của trường học là muốn cho đệ tử ăn no cho đầu óc phát triển, thế nên các bác ở nhà ăn mỗi lần đều đưa một chén cơm lớn, đồ ăn cũng một đồng lớn.

Nhưng chính yếu vẫn là, nhà ăn hấp đầu cá thồn bơn ăn ngon khủng khiếp, a Trà cơ hồ mỗi ngày đều đến. Bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, mỗi bữa đều là cá đầu thồn bơn cùng tương du (xì dầu aka nước tương) và cơm trắng.

A Trà bưng khay, tìm được một vị trí ngồi xuống giữa nhà ăn cơ hồ ngập người, hần phát hiện mấy học sinh thường vươn chân đến ngáng hần đã không thấy, không ai quấy phá, hơn nữa hôm nay lại rất thông thuận mà đi, a Trà mặt mày hớn hờ ăn đầu cá của hần. Khoét mắt cá hấp, miệng hút hai má cá, hút đến kêu qua qua. (T.Lang: thô bỉ!)

Hải Uyên bưng một mâm cơm thịt nướng đi tới bên cạnh a Trà, ngồi xuống liền từng ngụm từng ngụm ăn.

A Trà nhìn thịt nướng một cái, phiến thịt hồng hồng tiêu tiêu, vừa ngọt vừa mặn, hần không rõ Hải Uyên vì cái gì thích món này.

tiêu: cháy xém

“Người không cần ăn quá nhiều thịt, về già dễ đau bệnh.” A Trà nói.

“Này ăn ngon.” Hải Uyên không để ý tới lời a Trà khuyên, cắn cắn miếng thịt của hần.

“Có muốn ăn cá không, ta lấy một cái đầu cá cho ngươi.” A Trà nâng đũa gấp đầu cá thồn bơn hấp, đưa tới khay cơm của Hải Uyên, thuận tiện giúp hần thêm chút tương du. “Hôm nay không cần làm việc sao? Người ngày hôm qua cũng không đi.”

“Lão bản nướng hai ngày này có chuyện, hôm nay sau chín giờ mới mở tiệm. Ta cơm nước xong sẽ đi.” Hải Uyên hai ba đũa liền đem cơm thịt nướng toàn bộ ngón sạch, tiếp theo nhìn nhìn món bánh pút-đing nướng của a Trà.

“A, Hạ Trạch Phương.” Một học sinh bưng khay cơm đi tới nhìn a Trà, hướng tới hần gọi một tiếng.

A Trà ngẩng đầu lên, phát hiện là cái bạn học buổi chiều bị tiêu chảy kia. “Người cũng đến ăn cơm ác!” A Trà đối bạn học kia nói.”Bụng đã hảo chút nào chưa, có còn bị lạc bảo (tiêu chảy) không?”

“Hảo rất nhiều.” Bạn học bị tiêu chảy cười khổ một chút, xung quanh tất cả mọi người đang ăn cơm, nhưng a Trà tựa hồ không nghĩ tới đề tài này rất không thích hợp nói ở căn tin. (T.Lang: đã bảo a Trà là con ng' thô bỉ mà)

“Vậy là tốt rồi.” A Trà nói.

“Thuận tiện ta đem được của ngươi trả lại cho ngươi.” Bạn học kia từ trong túi sách đem ra một bình lọ hoàn, đưa tới trên bàn a Trà.

“Người có muốn lấy thêm mấy khóa được trở về không, bằng không buổi tối nếu lại lạc bảo liền khổ.” A Trà cực kì nghiêm túc nói.

“Không cần a!” Bạn học kia lại cười khổ một cái.

Hải Uyên cơm ăn đến một nửa liền phát giác a Trà cùng học sinh ở kí túc xá nói chuyện còn nói rất cao hứng, bản thân mình lại bị lạnh nhạt, trong đầu có chút mất hứng.

Bưng khay cơm đã dùng, bạn học vừa trả bình lộ hoàn cất bước rời đi, nhưng nghĩ tới gì đó liền dừng lại, quay đầu đối a Trà cười cười. “Đúng rồi, tên của ta là Thái Chính Nam, từ trước tới nay, chúng ta hình như không có chính thức tự giới thiệu qua.”

“Ác ác ác, Thái đồng hài nhi hảo. Tên của ta là Hạ Trà, người có thể bảo ta a Trà cũng được!” Cư nhiên có người đối hẩn tự giới thiệu, a Trà cao hứng hốc mắt rưng rưng, hẩn vội vàng bắt tay cùng Thái đồng học, cảm thấy hôm nay là ngày thật tốt đẹp a!

đồng học = bạn học

Thái đồng học cũng bắt tay a Trà, bất quá có chút nghi hoặc tên của hẩn khi nào thì từ Hạ Trạch Phương đổi thành Hạ Trà?

Hải Uyên vẫn bị lạnh nhạt ở bên cạnh không hờn giận đưa tay khoát lên vai a Trà, sau đó cả người dựa vào, bám trụ a Trà. Ánh mắt hẩn hung tợn nhìn chăm chăm Thái đồng học, nhân thần tàn bạo tựa hồ không ngừng nói:

“Cút qua một bên đi, người này là của ta, ta không định tặng cho bất luận kẻ nào!”

Thái đồng học bị ánh mắt khủng bố của Hải Uyên trừng, sợ tới mức lùi tay về vội vàng bước đi. Hải Uyên ban nãy an phận ăn cơm, ngay cả nói cũng chưa nói một câu, hại hẩn đều quên sự tồn tại của người này, cũng quên luôn người này có bao nhiêu đáng sợ.

A Trà không hiểu Hải Uyên vì sao tựa vào người hẩn, khi hẩn quay đầu lại, vẻ mặt hung ác ban nãy của Hải Uyên đã khôi phục như bình thường.

Hẩn phát hiện Hải Uyên nhìn chăm chăm món điểm tâm bánh pút-đing nướng của hẩn.

“Người muốn ăn a, cho người.” A Trà đem bánh pút-đing đưa cho Hải Uyên.

Hải Uyên mắt lộ ra vẻ sung sướng, nhanh chóng mở ra màng plastic trên bánh pút-đing, dùng thìa mút ăn.

Kỳ thật đôi khi a Trà cảm thấy Hải Uyên vẫn là một tiểu hài tử, mới mười bảy tuổi mà thôi, tuy bộ dáng hung tợn nhưng rất đơn thuần.

A Trà cười nhìn Hải Uyên ăn bánh pút-đing, cảm giác như mình có thêm một tôn tử.

“Một cái có đủ hay không? Không đủ ta tái mua thêm.” A Trà nói.

Hải Uyên gật gật đầu, đem bánh pút-đing ăn sạch. (Viêm: Hải Uyên, em thật muốn cắn anh một cái ah nhỏ dãi. T.Lang: vả vả, tát tát)

Cuối cùng bọn họ trong không khí vui vẻ ăn xong bữa tối, chuẩn bị quay về ký túc xá, mới đến cửa nhà ăn, liền thấy người không muốn gặp.

Nhật Thanh nhìn Hải Uyên một tay khoát trên người a Trà, hai người dựa vào chặt chẽ từ nhà ăn đi ra, hẩn ngẩng đầu vừa vặn thấy màn này, một ngọn lửa vô danh từ trong lòng nổi lên, đôi mắt trừng to, nhìn thẳng những nơi thân thể bọn họ tiếp xúc nhau.

“Ở nơi đông người như vậy lại ôm ôm ấp ấp, thật sự là chướng mắt.” Nhật Thanh phẫn hận nói.

Nhật Thanh thanh âm có chút lớn, dẫn tới mấy học sinh ở cạnh cửa cùng các bác chủ (nấu) cơm đều chú ý.

Hải Uyên cảm nhận được địch ý của Nhật Thanh, nhưng hẩn nghe xong Nhật Thanh nói chẳng những không tách khỏi a Trà, ngược lại hai tay ôm trọn cổ a Trà, ra vẻ vô cùng thân thiết kéo a Trà vào lòng, sau đó ở trên mặt a Trà nhẹ nhàng “Thu” một cái, biểu thị công khai chủ quyền. (Thu = chu = chụt = hôn =]])

Lập tức cả nhà ăn ồn ào ban nãy liền lâm vào trầm lặng, mấy học sinh đang ăn cơm kinh ngạc đến đũa cũng rơi xuống, bác nấu đồ ăn bị dọa đến miệng mồm há hốc, nhưng ba đương sự ở cửa hình như không phát hiện ra, tiếp tục giăng co.

“A —— người làm gì lại ‘ thu ’ ta?” A Trà kêu to.

“Ta thích.” Hải Uyên nói.

“Diệp Hải Uyên, đừng tưởng rằng ở đây nhiều người, ta cũng không dám đánh người.” Nhật Thanh nắm chặt nắm tay.

“Chỉ có người không thực lực mới đe dọa người khác.” Hải Uyên nói.

Hải Uyên nói lời này giống như thiết chùy (búa sắt) hung hăng đập vào tim Quan Nhật Thanh, khiến Nhật Thanh trọng trọng đau đớn. Từ trước đến giờ, hắn đã khiêu khích Diệp Hải Uyên không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần người bị thương nặng đều là mình, Diệp Hải Uyên giống như người điên, cho dù chân đứt tay đoạn, cũng muốn đem đối phương đánh tới bầm dập mới thôi. (T.Lang: a a công chuẩn của ta)

“Đi thôi, chúng ta trở về phòng tiếp tục tương thân tương ái.” Hải Uyên ôm a Trà, đẩy ra Nhật Thanh mặt mày xanh mét đứng đối diện bọn họ, quay đầu hướng ký túc xá đi đến.

Nhật Thanh nắm tay siết chặt, hắn cúi đầu nhìn mặt đất nơi nhà ăn, sắc mặt âm u mà phẫn nộ. “Diệp Hải Uyên, người chờ! Ta rất nhanh sẽ cho người biết, cướp người của ta sẽ có kết cục gì.”

Nhật Thanh áp chế tính khí phẫn nộ sắp bạo phát của mình, tự nói với bản thân phải nhẫn nại một chút. Hắn một mình tuyệt đối đánh không lại Hải Uyên, nhưng nếu là một đám người, hắn không tin không đánh bại được Diệp Hải Uyên.

Hắn lúc này, tuyệt đối sẽ không để Diệp Hải Uyên sống yên ổn.

Hải Uyên buổi tối trêu chọc a Trà xong mới cho hắn đi ngủ.

Chín giờ hơn hắn rời khỏi ký túc xá cưỡi xe máy đi đến chỗ làm, tuy vì khu đại học cùng trung học giao nhau, trên đường xe không hề ít, nhưng Hải Uyên vẫn chạy rất nhanh, một chiếc xe máy hạng nặng ở trên đường cái lướt đến lướt đi, không ngừng vượt qua.

Đột nhiên hắn phát hiện phía sau có tiếng động cơ xe hạng nặng đồng dạng truyền đến, hơn nữa nghe qua là ba bốn chiếc đồng thời tiếp cận, trong nháy mắt, một cây gậy bóng chày hung hăng đập vào thắt lưng hắn, chiếc xe máy từ bên cạnh hắn nghiêng ngang mà đi, lại một cây bóng chày khác mãnh lực đánh lên lưng hắn, trọng tâm cả người bất ổn, lập tức người cùng xe máy đều ngã trên đường cái.

“Phanh” âm thanh xe máy trượt ra ngoài, xung lượng quá lớn khiến Hải Uyên ở đường xe chạy lăn vài vòng, nón bảo hộ trên đầu cũng rơi xuống đất, bị chiếc xe bên cạnh cán qua.

Người lái ô tô chạy ngược dòng trên đường cái thấy Hải Uyên ngã xuống giữa lộ, lo lắng vội vàng bóp còi, thanh âm hăm phanh chói tai truyền đến.

Hải Uyên gơ tay che lại ánh đèn chói mắt của ô tô.

Một chiếc lại một chiếc ô tô đâm thành một đoàn, nguyên bản dòng xe ngược xuôi đông đúc trên đường, nhất thời tắc thành một khối lớn, mùi khét cùng khói trắng nổi lên bốn phía, cảnh tượng hỗn loạn cùng tiếng còi xe vang lên không dứt.

A Trà hít sâu một hơi, từ trong mộng bừng tỉnh.

Hắn cả người mồ hôi lạnh ướt đầm, trái tim thành thạch mãnh liệt đập không ngừng.

Trong phòng ngủ tĩnh lặng chỉ có Thiên Tuế lúc chơi điện tử phát ra một chút tiếng vang, a Trà đi tới bên trái nhìn, phát giác Hải Uyên còn chưa trở về.

Hắn vội vàng bò lên giường chụp cái đồng hồ báo thức.

“Mười giờ rồi..... Mới mười giờ rồi mà thôi a.....”

“Làm sao vậy?” Thiên Tuế quay đầu, khó hiểu nhìn a Trà vẻ mặt sợ hãi.

“Ta gặp mộng, trong mộng Tiểu Uyên xảy ra tai nạn xe.....” A Trà chậm rãi nói xong, ý thức còn chưa thoát khỏi cảnh tượng khủng bố trong mơ. “Không được, ta muốn đi gọi điện thoại hỏi Tiểu Uyên đến phạ phổ (PUB) chưa. Hắn cưỡi xe như lái máy bay, chạy đến hai trăm chân cũng không nhuỷễn. Ta muốn đi hỏi hắn có hay không bình an đến phạ phổ, nếu không ta đêm nay tuyệt đối ngủ không được.”

A Trà mở ra ngăn kéo nơi bàn học Hải Uyên, đem tờ tiền lớn của mình ở bên trong đẩy qua một bên, lấy ra mười mấy đồng tiền, cùng danh thiếp phạ phổ Hải Uyên lưu cho hắn.

Hắn mặc kiện áo ngủ phấn hồng dù cổ áo bị kéo hư cũng luyến tiếc không đổi, vội vàng chạy đến bên ngoài hành lang, cầm lấy máy điện thoại công cộng đem toàn bộ tiền ném vào, sau đó chiếu số điện thoại trên danh thiếp, ấn gọi.

Điện thoại đô đô vài tiếng, đối phương liền tiếp.

“Uy.....”

Đối phương còn chưa nói xong chữ uy, a Trà liền nhanh chóng mở miệng hỏi: “Uy, tiểu Uyên nhà ta có ở đó không, hắn có đi làm hay không? Hắn.....”

Nhưng khi a Trà muốn hỏi Hải Uyên có an toàn không, giữa hành lang đột nhiên đi tới một bóng người, chậm rãi hướng về phía hắn.

A Trà trừng mắt nhìn, phát giác đúng là Nhật Thanh.

Nhật Thanh không hảo ý nở nụ cười một cái, sau đó đem cướp lấy điện thoại trong tay a Trà, treo máy.

“A a a —— người làm gì a, điện thoại này sẽ không trả lại tiền a da, như vậy tiền của ta toàn bộ bị ăn luôn!” A Trà thật muốn nâng lên điện thoại công cộng ném vào mặt tên này. (T.Lang: ném đi, ném đi!!!)

“Ta tới đón người đi.” Nhật Thanh nhẹ giọng nói.

“Cái gì? Đi đâu? Ta không muốn đi, gọi điện thoại xong sẽ trở về ngủ.” A Trà đối với điện thoại bị treo thờ dài, xoay người muốn về phòng ngủ.

“Ta hiện tại trở về lấy tiền lẻ, người không cần tái treo điện thoại của ta ác!” A Trà dùng sức nói.

Nhưng lúc a Trà đi trở về, Nhật Thanh bước từng bước theo sau a Trà, giơ cánh tay mãnh lực hướng cái ót a Trà bổ tới, a Trà nhất thời cả người run lên, đau đến trước mắt trắng bệch, hai chân đều nhuyển xuống.

Nhật Thanh gấp a Trà lưng lay sắp đổ, lại bổ một cái trên cổ ở a Trà, a Trà khó chịu kêu một tiếng làm bừa, sau đó té trên mặt đất mất trợn trắng, hoàn toàn chết ngất.

“Tất cả đều là người tự tìm lấy.” Nhật Thanh âm trầm nói, ôm lấy a Trà khiêng lên vai, chậm rãi ra khỏi ký túc xá, mang theo người này rời khỏi địa phương không thuộc về hắn.

...

A Trà đầu óc hỗn loạn, bên tai tựa hồ nghe tiếng mèo nhỏ đang kêu, “Yêu yêu yêu ——”, giống như không ai cho nó ăn cơm, đói bụng không ngừng kêu.

A Trà cảm giác có người đang liếm mặt hắn, chậm rãi chuyển tỉnh, đầu truyền đến từng trận đau đớn, hắn mờ mịt nhìn phía trước, phát hiện bản thân ngã xuống nền đất, sàn nhà có chút lạnh lẽo, mà trên sàn nhà có một tiểu miêu lông xám nhỏ thật nhỏ tựa hồ vừa mới sinh.

“Yêu ” mèo nhỏ liếm liếm hai má a Trà, ánh mắt tròn vo nhìn a Trà, sau đó kêu một tiếng.

“Nơi này là chỗ nào a?” A Trà muốn đứng lên, nhưng phát hiện tay cùng chân đều bị dây thừng gắt gao trói buộc, khiến hắn không thể động đây.

A Trà cố gắng để mình từ sàn nhà ngồi dậy, sau đó nhìn nhìn cảnh vật bốn phía. Ngoài cửa sổ vẫn là một mảng hắc ám, hắn không biết bản thân bất tỉnh bao lâu, có lẽ mới mấy giờ, hoặc có thể đã một ngày.

Nơi này không biết là nhà ai, ngoài tường vây lân cận cửa sổ ngẫu nhiên còn có tiếng xe máy chạy qua, hắn bị ném trên sàn gỗ trong phòng, sàn nhà có hương vị cây tùng, là chất liệu gỗ rất cao cấp.

Dựa vào ánh đèn đường mỏng manh ngoài cửa sổ, a Trà mơ hồ có thể nhìn thấy kết cấu trong căn phòng tối đen này.

Nơi này thập phần rộng lớn, trừ bỏ mấy tủ quần áo chỉ đặt giường lớn. Nhưng bên trong tất cả bài trí cùng sàn nhà đều che kín tro bụi, không khí trường kì bị bịt kín mang mùi nấm mốc, căn phòng này hẳn là đã rất lâu không ai trụ qua.

Ngay khi a Trà tỉnh lại không lâu, cửa phòng bị mở ra, Nhật Thanh cầm mấy ngọn nến đi vào, đem ngọn nến nhất nhất đốt lên, khiến gian phòng hắc ám xuất hiện một chút quang minh.

“Người bắt ta tới nơi này làm gì?” A Trà cảm thấy hết thảy thật sự mạc danh kỳ diệu (khó hiểu). “Ta ngủ bao lâu, có phải đã qua một ngày? Người nếu hại ta không lên lớp được, người liền thăm với ta!”

A Trà thủy chung cảm thấy bốn phận học sinh chính là đọc sách, nhưng mấy tiểu hài tử hiện tại không ai nghĩ như vậy. Nhật Thanh lúc này lại dùng chiêu bắt cóc, thật sự là tức chết người mà.

“Áo ngủ trên người người, là người kéo ta đi dạo phố mua.” Nhật Thanh cười cười, nhưng nụ cười cùng ánh mắt khinh thường kia ở dưới ánh nến lay động khủng bố như ma quỷ.

A Trà rùng mình một cái.

“Ta từ trước tới giờ không nghĩ sẽ nắm tay nam nhân, cùng nhau đi dạo phố mua đồ vật này nọ.” Nhật Thanh nói xong: “Ta thương người như vậy, người muốn cái gì ta đều cho người, vì sao người còn muốn phản bội ta, cùng Diệp Hải Uyên bên nhau?” Nhật Thanh đề cập đến tên Hải Uyên, lại thăm dò nhìn nét mặt a Trà, đột nhiên dữ tợn lên.

“Ai u, ta không có phản bội người!” A Trà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tiểu hài tử này hiện tại thoát nhìn tuyệt không giống tiểu hài tử, mà giống lưu manh cho vay nặng lãi, không trả tiền cho hắn sẽ bị hắn đánh chết khiếp.

“Người trắng trợn cùng hắn ôm đến ôm đi lại ngủ cùng giường, còn nói không phản bội ta?” Nhật Thanh nắm chặt nắm tay, nếu không đè nén phần nộ nơi nội tâm của mình xuống, chỉ sợ nắm tay của hắn đã sớm vung ra.

“Khuôn mặt này rõ ràng đơn thuần như vậy, lại luôn nói dối gạt người.” Hắn bóp chặt cằm a Trà, nhìn chăm chăm khuôn mặt a Trà.”Trước kia cùng hiện tại, mỗi một trôi qua chỉ cần ta không ở bên cạnh người, lòng của người sẽ vội chạy đến bên Diệp Hải Uyên. Ta liền tiếp dễ dàng tha thứ người, vì người làm rất nhiều chuyện, đã lâu như vậy, người vẫn không chịu xuất ra chân tâm của người cho ta.”

Ngày Thanh không ngừng nói: “Ta có chỗ nào kém hắn? Chỉ bởi vì ta thích người trước, cho nên người cảm thấy đồ dâng tận miệng so với ăn không được thì tệ hơn?”

“Ai yêu ư a —— người nói nhiều như vậy ngẫu (ta) đều nghe không hiểu!” A Trà lo lắng liều mạng lay động thân thể, hàm dưới của hắn bị Nhật Thanh xiết chặt, lúc nói chuyện phát âm không rõ. “Ngẫu với người nói ngẫu không phải Trạch Phương a!”

“Ta không hiểu người đang đùa xiếc cái gì, cũng không hiểu người làm cách nào khiến Diệp Hải Uyên hồi tâm chuyển ý đi thích người, nhưng người nghĩ chỉ như vậy liền đá ta, không khỏi cũng quá tự cao rồi. Người không biết là bản thân người không có đủ năng lực để li khai từ trong tay ta sao?” Ngón tay Nhật Thanh trên mặt a Trà càng ngày càng dùng sức, móng tay đâm sâu vào da thịt a Trà.

A Trà đau đớn liều mạng muốn thoát khỏi hắn, nhưng chỉ nghe thấy tiếng xương cốt mình dật dật rung động. Người này hận hắn tận xương hơn nữa hận đến phát điên, hiện tại giống như muốn đem xương cốt của hắn bóp nát mới vui vẻ.

Tay Nhật Thanh chậm rãi dời xuống, cầm chiếc cổ tinh tế của a Trà.

Hắn hai tay bóp ở cổ a Trà, chậm rãi siết chặt lại.

“Nói cho ta biết người muốn hồi tâm chuyển ý.” Nhật Thanh nói: “Chỉ cần nói ra những lời này, trở lại bên cạnh ta, ta có thể xem như cái gì cũng chưa phát sinh, tái cho người trở về.”

“Khụ.” A Trà kêu rên.”Trạch Phương đã chết rồi..... Khụ.....” Hắn cố gắng muốn cùng Nhật Thanh nói rõ, nhưng vô luận nói thế nào, nghe không vào vẫn là nghe không vào.

“Chưa, bây giờ vẫn chưa, nhưng ta rất nhanh sẽ chấm dứt mạng người.” Nhật Thanh tăng dần lực đạo ở trên cổ a Trà, hấn cao ngạo lại tàn nhẫn đem ánh mắt chăm chú nơi khuôn mặt thống khổ của a Trà, trong đó có trăm ngàn ái luyến, nhưng cũng có vô hạn hận ý.

Hắn trước đây từng hạ giọng khẩn cầu Trạch Phương trở về, nhưng Trạch Phương vẫn không chịu. Hiện tại hắn tình nguyện để Trạch Phương chết, cũng không nguyện ý đem hắn giao cho Diệp Hải Uyên. Trạch Phương là của hắn, vĩnh viễn đều là hắn.

“Người biết rõ chỉ cần có hắn sẽ không có ta, biết rõ ta ghét hắn nhất, lại còn phản bội ta đi tìm hắn, người làm như vậy thật sự khiến ta đau thấu tâm can.” Nhật Thanh nói xong: “Ta sẽ không cho các người cùng một chỗ, những người ta phải đi hiện tại đại khái cũng giải quyết xong Diệp Hải Uyên, bất quá chỉ cần người gạt đầu, ta có thể xem như chuyện gì cũng chưa phát sinh. Không có hắn vướng bận, chúng ta bên nhau sẽ rất tuyệt.”

“Khụ.” A Trà nghe thấy Nhật Thanh nói đến tên Hải Uyên. Hắn ở trong lòng không ngừng nhớ kỹ cái tên này, thầm nghĩ người này không biết muốn đối phó Hải Uyên như thế nào.

Không khí không thể lưu tiến trong khí quản, lỗ tai a Trà bắt đầu ông ông tác hưởng, đầu cũng trướng như sắp nổ tung. A Trà lo lắng mà bối rối, rồi lại bối vì cổ bị bóp không thể nói ra lời.

“Yêu yêu ” mèo nhỏ ở bên cạnh không ngừng dùng móng vuốt nắm lấy vải vóc trên đùi a Trà, đáng thương hề hề kêu.

“Con mèo này, bởi vì người từng nói muốn dưỡng mèo, cho nên ta sai người đi mua. Nhưng ta lại không cơ hội tận tay giao cho người, bởi vì người luôn ở bên người Diệp Hải Uyên.” Nhật Thanh nói.

Cánh cửa sổ khẽ mở, gió ngoài phòng chậm rãi lướt vào, bức màn tơ tằm màu trắng bị gió thổi trúng vù vù phiêu khởi, đảo mấy ngọn nến đang phát sáng, tạo nên bay lượn phiên động.

“Ta không phải Trạch Phương..... Ta là ông nội hắn.....” A Trà liều mạng giãy dụa, lại vì tay chân đều bị trói mà vô ích.

“Trạch Phương..... Trạch Phương..... Nhảy lầu chết rồi..... Hồn ta loạn thất bát tao chạy đến trong thân thể hắn..... Trạch Phương đã chết rồi..... Chết rồi..... Người không cần xăng bậy..... Không cần thương tổn Tiểu Uyên.....” A Trà không ngừng giải thích, nhưng vô luận giải thích bao nhiêu lần, Nhật Thanh vẫn không chịu nghe.

“Vì cái gì đến bây giờ trong lòng người vẫn là Diệp Hải Uyên?” Nhật Thanh gào thét.

Dần dần, a Trà bắt đầu cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, đầu đình chỉ vận chuyển. Hắn há hốc miệng muốn hút không khí mới mẻ, lại bị đôi tay trên cổ.

“Nói, chỉ cần nói với ta người sẽ hồi tâm chuyển ý, chỉ cần như vậy, vô luận bao lâu, ta đều chờ người.” Sau khi hứa hẹn, Nhật Thanh kề sát bên tai a Trà, phóng thấp âm lượng, thanh âm như thổi khí nhẹ giọng nói: “Trở lại bên ta, ta tuyệt đối sẽ hảo hảo đối đãi người. Đừng để ý tới Diệp Hải Uyên nữa, hắn sẽ biến mất khỏi thế gian này mãi mãi, sẽ không thể tái dây dưa cùng người.”

Bức màn trắng bị gió thổi quán nhập vào phòng, mặt vải lay động phát ra tiếng vang, gió thổi liên tục nguyên bản ngọn nến phải tắt nhưng chẳng những không tắt, còn đốt thành màu quất hồng (trần bì/vỏ quýt), lay động nhấp nháy cổ quái.

A Trà nhìn chăm chăm ánh nến kia, nhìn thấy bức màn thổi đến lại thổi đi, vài thứ thiếu chút nữa đã bị ngọn nến hỏa thiêu. Phía góc bức màn đều đã cháy xém một mảnh, như vậy thực dễ dàng gây hỏa hoạn.

A Trà ý thức bắt đầu rời rạc, cảm thấy bản thân thật sự không ổn. Lỗ tai như bị nhét vào chuông lớn trong chùa miếu còn có cây búa đánh qua đánh lại, “Ong ong ong ong” vang dội không ngừng.

Nhưng hắn trong lòng vẫn nhớ Hải Uyên, không biết Hải Uyên hiện tại thế nào, có phải hay không lại bị thương, có phải hay không lại bị người lấy gậy bóng chày đánh.

Ý thức mơ hồ, a Trà đã quên bản thân đang ở hiểm cảnh, còn lo lắng an nguy của Hải Uyên. (T.Lang: ôi ôi T^T)

Nhật Thanh khi bóp chặt cổ người trước mặt, trong đầu hiện lên một mạc quá khứ thời gian bọn họ hai người cùng nhau vượt qua.

Hắn cùng Trạch Phương kì thật là thông qua một người khác —— Diệp Hải Uyên mà nhận thức

Lúc học kì năm lớp 11, hắn nghe phụ thân của mình nói, Diệp Hải Uyên chuyển trường đến trường học của bọn họ, phụ thân muốn hắn chiếu cố Diệp Hải Uyên vừa tới trường học, muốn hai người hòa bình ở chung.

Nhưng trí nhớ của hắn, chính là cùng Diệp Hải Uyên đánh nhau đánh tới lớn, Diệp Hải Uyên cá tính không dễ dàng nhận thua, hắn cũng vậy.

Khi hắn dẫn theo mấy huynh đệ có quan hệ tốt đi chiếu cố Diệp Hải Uyên lớp bên cạnh, liền thấy Hạ Trạch Phương tươi cười sáng lạn ở bên người Hiệp Hải Uyên nhiều qua nhiều lại.

Hắn nghĩ Trạch Phương cùng Hải Uyên là một đôi tình lữ, ngay từ đầu đối đồng tính yêu nhau chỉ cười nhạt, đến cuối cùng chậm rãi tiếp cận Trạch Phương, lại bị tâm tư kín đáo cùng nụ cười ngọt ngào của người này mê hoặc.

Trạch Phương là yêu Diệp Hải Uyên, nhưng bởi vì cầu ái liên tục bị cự tuyệt, nhiều lần bị chà đạp, những người bên cạnh Trạch Phương cũng vì vậy xem nhẹ hắn, những người đó nghĩ bọn họ có thể giống Diệp Hải Uyên, đem Trạch Phương dẫm nát dưới chân hô đến gọi đi đủ loại cười nhạo, như đối đãi một tên nô lệ hèn mọn.

Là hắn đem Trạch Phương từ trong vực sâu lôi ra, là hắn đem Trạch Phương đặt bên người mình, chỉ cần có người dám nói Trạch Phương một câu, hắn không tha cho người kia, chỉ cần có người dám đụng Trạch Phương dù chỉ một sợi tóc, hắn nhất định bắt người kia cút khỏi ký túc xá.

Hắn chính là không rõ, đã làm nhiều việc như vậy, vì cái gì Diệp Hải Uyên mới hồi tâm chuyển ý một cái, Trạch Phương tựa như tiểu hài tử được kẹo ngọt, quên đi hết thảy những việc hắn từng làm, vội chạy đến bên người Diệp Hải Uyên.

Hơn nữa đáng giận chính là hai người bọn họ ở chung khoái trá như vậy, cười vui vẻ như vậy.

Nhật Thanh nhìn người trong tay bị hắn bóp cổ sắp chết, người này sắc mặt trắng bệch không hề giấy dựa, cơ hồ cũng đã không còn hô hấp.

Hắn đột nhiên lấy lại tinh thần, lập tức đưa tay từ cổ người này rút về.

Nhìn thấy cánh tay bản thân mãnh liệt run rẩy, Nhật Thanh không thể tin được mình đã làm cái gì.

Hắn bị hận ý che mất lý trí, một khắc kia trong đầu cứ nhiên nghĩ, nếu Trạch Phương không trở về bên hắn, hắn cũng sẽ không cho Trạch Phương đến bên cạnh Diệp Hải Uyên.

A Trà đầu va chạm sàn nhà, môi trắng bệch hôn mê đi.

Nhật Thanh ôm lấy hắn, dùng hai tay run rẩy, gắt gao đưa hắn ôm vào trong ngực.

“Người biết rõ ta có bao nhiêu thích người..... Người biết rõ.....” Nhật Thanh hốc mắt phiếm hồng. “Ta so với hắn còn muốn thích người hơn..... Còn muốn..... Còn muốn thích người.....”

11. Chương 11

Ban đêm mười giờ hơn, Thiên Tuế cố gắng ngồi trước màn hình tiếp tục chơi điện tử.

A Trà vừa mới nói muốn đi gọi điện thoại, nhưng chơi khá lâu vẫn không thấy người trở về, hắn trong lòng cảm thấy là lạ, có loại dự cảm không tốt lắm, vì thế quyết định tạm thời rời trò chơi, ra ngoài tìm A Trà.

Hải Uyên lúc trước có dặn dò Thiên Tuế, khi không có hắn nhất định phải trông chừng A Trà, tránh việc A Trà đi chọc cái gì phiền toái hoặc lại bị Nhật Thanh đến quấy phá linh tinh.

Nhưng khi Thiên Tuế mới rời đi chỗ ngồi, cửa phòng ngủ lại “Bịch” một tiếng bị đá văng ra, cái loại chấn động đến bức tường phòng lầu hai cũng rung này, chỉ có Hải Uyên mới làm nổi.

Hải Uyên đầy mặt đầy cổ đều là máu tiến vào, máu dọc theo cánh tay chảy xuống ngón tay, rồi tí tách rơi trên mặt đất.

Bộ dáng này của hắn càng làm Thiên Tuế hoảng sợ. “Phát sinh chuyện gì?”

“Vừa rồi có người lấy gậy bóng chày đánh lên ta, khiến ta té xe ở đường cái.”

“Té xe cứ nhiên té thành như vậy còn toàn thân đều là máu, rất nghiêm trọng!” Thiên Tuế trên mặt vẫn cố gắng duy trì trấn định, nhưng kỳ thật sắp bị hù chết.

Hắn dùng ngữ khí nhìn như bình tĩnh nói: “Ta giúp người kêu xe cứu thương, người phải nhanh đến bệnh viện!”

Hải Uyên lắc đầu. “Sau ta lại ở trên đường cái đánh trả bọn họ, đây là bị dao con cắt phải.” Hắn đẩy ra phần tóc dính máu, lộ ra miệng vết thương dài chừng 10 cm bên trái trán. (T.Lang: Anh là người hay là quái thú? 10cm đó TTOTT)

Cũng bởi vì bọn họ ở đường cái kéo bè kéo lũ đánh nhau, kết quả là giao thông ngay giờ cao điểm trên đường tê liệt suốt gần một giờ. Sau Hải Uyên đánh bầm dập những người đó, đem bọn họ cột vào hàng cây trên hàng cây phân cách, rồi dắt xe trở về. (T.Lang: Anh đích thực là hồn thể ma vương =A=)

“A Trà đâu?” Hải Uyên nhìn cái giường hỗn độn, A Trà bình thường đều ngủ vào giờ này, nhưng hiện tại người lại không thấy đâu.

“Hắn vừa rồi nói muốn gọi điện thoại cho người, sau khi rời khỏi đây còn chưa thấy trở về.” Thiên Tuế nói.

Hải Uyên nhớ tới sự kiện bị tập kích ban nãy, trong lòng có dự cảm bất hảo.

Hắn xoay người rời khỏi, cả hành lang nơi nơi đều là máu hắn nhỏ xuống, mấy học sinh thấy hắn bộ dáng như vậy, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Thiên Tuế cầm di động ở phía sau hô to: “Hải Uyên, ta giúp người kêu xe cứu thương.”

Hải Uyên đi đến trước phòng ngủ Nhật Thanh, nhắc chân đá văng cửa phòng, trên ván cửa liền lưu lại một dấu chân máu size số tám.

“Quan Nhật Thanh!” Hắn hô một tiếng, nhưng trong phòng Nhật Thanh trống rỗng, ngay cả đèn điện cũng không mở, người cũng không biết chạy đi đâu.

Thiên Tuế đi tới, hỏi: “Như thế nào?”

“Quan Nhật Thanh cũng không thấy.” Hải Uyên nói.

“Àn.....” Hai người bọn họ kế tiếp đều suy nghĩ, làm cách nào mới có thể tìm được tên Quan Nhật Thanh kia. Phạm vi hoạt động của A Trà từ trước đến nay chỉ có ký túc xá, hướng chỉ hắn tới giờ sẽ tự động đi ngủ không chạy lung tung, hiện tại không thấy người, khẳng định Nhật Thanh thoát không được can hệ.

Thiên Tuế đến hỏi mấy học sinh khác, không ai biết Nhật Thanh ở nơi nào.

Có người nói vừa rồi mới nhìn thấy hắn, nhưng không biết hiện tại hắn chạy tới đâu?

Hải Uyên thần sắc ngưng trọng, hé ra khuôn mặt âm trầm như muốn giết người.

Thiên Tuế ở trong phòng Nhật Thanh nhìn qua nhìn lại, vươn tay tìm kiếm xung quanh, đột nhiên trong đầu linh quang vừa hiện, quay đầu lại đối Hải Uyên nói: “Gọi điện thoại cho ba người, ba người sẽ biết hắn đi đâu.”

Hải Uyên biết giác quan thứ sáu của biểu đệ hắn vô cùng chuẩn xác, cũng không có hỏi nhiều, lập tức từ túi lấy ra di động, ấn danh bạ tìm kiếm dãy số của người đó.

Tín hiệu vừa phát, Hải Uyên nguyên chữ không kiên nhẫn toàn bộ viết trên mặt, ánh mắt sắc bén trừng thật lớn, không ngừng ở trong phòng Nhật Thanh thông thả bước đi, dùng dấu chân máu đem sàn nhà người ta giẫm nát.

“Uy, Tiểu Uyên a, người sao lại gọi điện thoại cho ta lúc này.” Đầu kia di động truyền đến thanh âm nam tử trung niên, phía sau còn có tạp âm ai đó báo cáo với hắn.

“Đứa con của người hiện tại ở nơi nào?” Hải Uyên nghe được thanh âm trầm thấp ngọt nị của nam nhân, mày liền nhíu lại.

“Nhật Thanh không phải ở ký túc xá sao?” Nam nhân nói.

“Nếu ở ký túc xá ta hỏi người làm gì!” Hải Uyên gào thét.

“Đừng nóng đừng nóng, ta sẽ gọi điện thoại hỏi quản gia xem hắn có về nhà hay không.” Nam nhân hướng bên cạnh nói nhỏ vài tiếng, sau đó thanh âm một nữ tử từ rất xa xuyên thấu qua điện thoại truyền đến:

“Ngài hảo, ta là thư kí của Quan tiên sinh, Quan tiên sinh muốn ta hỏi ngài tiểu Quan tiên sinh hiện tại có nhà không? Vừa mới trở về? Kia xin hỏi ngài biết hắn đi nơi nào không? Ân, phiền toái ngài.”

Nữ tử lại nói nhỏ vài câu.

“Uy, Tiểu Uyên a!” Nam tử vô cùng thân thiết kêu tên Hải Uyên. “Quản gia nói hắn cầm một đồng đồ vật này nọ đi ra ngoài, nhưng chưa nói hắn muốn đi đâu da!”

“Đem những nơi tên kia có thể đi toàn bộ nói ra, ta muốn đi tìm hắn tính sổ.” Hải Uyên rống giận. Hắn cực chán ghét nam nhân này học mẹ hắn kêu tên hắn như thế.

“Hai huynh đệ đừng cãi nhau như vậy, hai người các người từ nhỏ liền cãi đến lớn, còn chưa cãi đủ a!”

“Hắn đem bằng hữu ta bắt đi. Người có nói không? Người không nói ta liền báo cảnh sát nói con người bắt cóc vợ vét tài sản cưỡng gian giết người, để cảnh sát giúp ta tìm hắn!” Hải Uyên tức điên rồi, hướng điện thoại không ngừng rống. (Viêm: = =b chiêu này của anh thật.... tiện lợi ah. T.Lang: ân, anh là ma vương công của lòng em TT)

“Hảo hảo hảo, ta biết hắn có thể sẽ đi đâu.” Nam nhân cảm thấy Hải Uyên là thật sự nghiêm túc, lập tức trấn an nói. “Hắn có lẽ sẽ quay về chỗ mẹ hắn, người cứ đến địa chỉ này.....”

Nam nhân đọc xong địa chỉ, còn muốn nói hy vọng hai huynh đệ bọn họ hảo hảo ở chung linh tinh các thứ, nhưng Hải Uyên vừa rõ địa chỉ liền không muốn tái nghe thấy tiếng nam nhân, tắt điện thoại lập tức lao xuống lầu.

Tốc độ cực nhanh ngay cả Thiên Tuế bên cạnh đều không kịp phản ứng.

Hải Uyên cũng không để ý tới bản thân chảy bao nhiêu máu, hay đổ máu quá nhiều có thể sẽ chết cùng đại loại mấy thứ khác, hắn cưỡi xe máy mãnh lực đạp ga nhanh như chớp rồi đi, trong lòng tất cả đều là an nguy của A Trà.

Cái người đơn thuần lại ngu ngốc kia nhất định là bị Quan Nhật Thanh bắt đi, Hải Uyên rất rõ tính cách Nhật Thanh, Nhật Thanh nếu chính diện đấu không lại, xoay người liền ngấm ngấm hãm hại.

Hôm nay hắn ở trên đường bị người tập kích, tuyệt đối là tên Nhật Thanh kia giở trò quỷ.

Hải Uyên dừng xe trước một tòa nhà xa hoa rộng lớn.

Căn nhà này trước kia là mẹ Nhật Thanh ở, nhưng sau khi mẹ hắn xuất ngoại, ngôi nhà liền bỏ không, Nhật Thanh thỉnh thoảng cũng trở về, sau đó cô độc một mình trụ ở đây một hai ngày, rồi lại rời đi.

Hải Uyên xoay tay nắm cửa, phát giác đại môn bị khóa từ bên trong. Hơn nữa cửa sắt này rất dày nặng, muốn đẩy cũng đẩy không được.

Hắn dọc theo tường vây đi quanh nhà vài vòng, cầm ghế xếp người ta dùng hóng mát bên ngoài, sau đó hướng cửa sổ bên cạnh đại môn dùng sức nện xuống.

Cửa sổ thủy tinh cùng lan can gỗ chạm trổ ưu mỹ liền ứng thanh vỡ vụn, mảnh nhỏ hướng trên người hắn văng đến, bất quá hắn toàn thân là máu, cũng không để ý bản thân có thêm bao nhiêu đạo vết thương.

Hải Uyên đi vào trong phòng, không có đèn, căn nhà xa hoa không điện không nước này càng thêm âm trầm mờ ảo tựa quỷ ốc.

“A Trà!” Hắn hô lớn cái tên ngu ngốc kia. Hắn thật sự không ngờ cái người kia lại ngốc đến thế, dễ dàng bị người bắt đi. A Trà đối với mọi người không hề cảnh giác, hắn đại khái nghĩ toàn bộ thế giới đều là người tốt, không có người xấu.

“A Trà, người ở đâu, tốt xấu cũng đáp một tiếng.” Hải Uyên gào thét, hắn sắp điên rồi.

“Lại là người, Diệp Hải Uyên!” Nhật Thanh khuôn mặt lạnh lùng, chậm rãi từ lầu hai đi xuống.

Dù có ánh trăng cùng ánh đèn đường mờ nhạt chiếu vào phòng khách, Nhật Thanh vẫn nhìn không rõ thân ảnh đã quen thuộc từ lâu kia, trong đầu nhanh chóng mô tả lại dung mạo khách không mời mà tới này.

Diệp Hải Uyên này, Nhật Thanh đối hắn vô cùng quen thuộc. Hải Uyên là đứa nhỏ phụ thân hắn ở bên ngoài lén lút với vợ bé sinh ra, là người đời này hắn vĩnh viễn chán ghét.

“Người đem hắn đưa đi đâu?” Hải Uyên áp chế tính tình hỏi.

“Vì cái gì người không chết? Ta rõ ràng bảo bọn họ phải đem người xử lý.” Nhật Thanh nói.

“Mấy cái bị thịt kia bị ta cột vào giải phân cách trên đường rồi. Ta sẽ không dễ dàng chết như vậy.” Hải Uyên hướng phía trước đi đến, giơ cánh tay cho Nhật Thanh một quyền.

Nhật Thanh nghiêng người tránh thoát, bắt lấy cánh tay Hải Uyên, dùng sức bẻ ngược. Hải Uyên đánh trả lại, một quyền trúng cằm Nhật Thanh.

Tuy rằng lực đạo rất lớn, nhưng Nhật Thanh chỉ ói ra khẩu huyết, hắn trêu tức cười nhạo Hải Uyên nói: “Là lưu quá nhiều máu nên tay chân người trì độn sao? Yếu như vậy, kiến cắn so ra còn đau hơn.”

Hải Uyên rút quyền về, nhắc chân, một cước đem Nhật Thanh đạp xuống cầu thang, khi hắn cúi người muốn đem Nhật Thanh bắt lại tiếp tục đánh, lại bị Nhật Thanh đạp trả hắn một cước. Một cước kia, đem Hải Uyên vì chảy máu đến choáng váng đá bay ra ngoài, khiến lưng Hải Uyên va thật mạnh vào bàn trà gỗ nơi phòng khách.

Hải Uyên đau đến sao bay đầy đầu, ôm ngực ngã xuống đất.

Nhật Thanh đứng lên đi đến bên cạnh Hải Uyên, hướng bụng hắn đá mạnh, không chút lưu tình mà dùng sức.

Hải Uyên lập tức bắt lấy chân Nhật Thanh, lôi tới phía trước, khiến Nhật Thanh trọng tâm bất ổn té ngã trên đất.

Sau đó hắn nhào tới nắm chặt nắm tay, hướng mặt Nhật Thanh hung hăng đánh mấy quyền.

Nhật Thanh khoe miệng bị đánh chảy máu, thân thể dùng sức khê lật, đem Hải Uyên áp đảo dưới thân, hai người càng không ngừng đánh, dùng lực càng mạnh, mỗi quyền mỗi cước, đều nghe thấy tiếng thân thể va chạm phát ra “Bính bính bính ——” thật lớn.

Đang lúc trận đánh vô cùng gay go, không ai chú ý tới trên lầu xảy ra tiểu trạng huống.

Bức màn bị gió thổi bay qua bay lại trên ngọn nến, sau đó gió ngoài cửa sổ đột nhiên ngừng một chút, bức màn phía trên ánh nến cũng chậm rãi cháy lan.

Đầu mờ mịt, cước bộ phù phiếm, A Trà phát hiện bản thân lại đến địa phương quen thuộc này.

Bốn phía một mảnh hắc ám, phía trước có bạch quang, giữa bạch quang có người đang phA Trà. A Trà cảm thấy nơi này nhất định là thiên đường của lão nhân, mọi người mỗi ngày đều cùng nhau phA Trà, nói chuyện phiếm, chơi cờ, nghe radio.

Sau này nhìn lại, một đầu khác của lối xoáy màu đen kia chính là nhân thể.

A Trà lẳng lặng chờ, nhàm chán giẫm giẫm lên vùng đất mềm mại như vải bông còn có thể cao thấp lay động bên dưới, hắn nghĩ lần này cũng sẽ giống trước có người đến nói với hắn không thể đi về phía nguồn sáng kia, phải mau hướng nơi màu đen trở về. Nhưng đợi đã lâu, lại nửa cái quỹ ảnh cũng không thấy.

“A di?” A Trà cảm thấy được kỳ quái, nhìn nhìn trước sau trái phải, nhưng bốn phía trống rỗng không người, lúc này đây chỉ có hắn đợi tại địa phương đen như nước sơn này.

“Con trai a?” A Trà hướng bên trái nho nhỏ hô một tiếng.

“Trạch Phương a?” Sau đó tái hướng bên phải hô một tiếng.

“Con dâu a?” A Trà quay về sau nhìn nhìn.

“Yêu ” đột nhiên có tiếng mèo kêu từ dưới truyền đến.

A Trà cúi đầu nhìn, phát giác cư nhiên là mèo nhỏ mình gặp vừa rồi. “Người sao lại ở nơi này?”

A Trà cúi người ôm lấy tiểu miêu, tái nhìn nhìn chung quanh, tự nhủ nói: “Có phải bởi vì ta đến đây ba lượt, nên bọn họ cho rằng ta biết đường trở về, vì vậy không đến tìm ta?” Hắn nghĩ như vậy.

“Yêu ” mèo nhỏ lại kêu một tiếng.

A Trà đột nhiên nhớ tới, lúc trước từng ở nơi này gặp qua Trạch Phương, Trạch Phương còn nói con trai cùng con dâu đều đi đầu thai. Có thể hay không bởi vì vậy, nên mới không ai đến tìm hắn?

Kia Trạch Phương đâu?

Trạch phương cũng đi đầu thai sao?

“Trạch Phương, ông nội đến đây, người đang ở đâu?” Ánh mắt A Trà lướt qua lướt lại, không ngừng tuần tra bốn phía. Động tác của hắn không dám quá lớn, tiếng nói chuyện cũng nho nhỏ, bởi vì nơi này cực kỳ khủng bố, còn không có đèn điện, hắn rất sợ sẽ có cái gì đột nhiên từ trong bóng đêm chạy đến dọa hắn.

“Nếu các người đều không có ở..... Kia..... Ta đây tự mình trở về?” A Trà hỏi lại một câu, đồng dạng không ai trả lời.

Vì thế hắn ôm mèo nhỏ, đối mèo nhỏ nói: “Người gặp A Trà ông nội thật là có phúc khí, A Trà ông nội biết đường nào trở về, mèo nhỏ cùng ta trở về đi.”

A Trà trảo trảo đầu mèo nhỏ, hướng thiên quốc lão nhân nói một tiếng “Tạm biệt”, thong thả nện bước chậm rãi tới gần lỗ xoáy màu đen.

Nhưng hôm nay tình huống có điểm quái, rõ ràng hai lần trước khi tới chỗ này sẽ lạnh muốn chết, nhưng lần trở lại này đã có chút nóng, hơn nữa càng tới gần lỗ xoáy lại càng nóng.

A Trà không rõ đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, chỉ biết bản thân nhất định phải trở về, nếu không thể trở về, kia hắn sẽ vô pháp sống lại. Còn tên Nhật Thanh vừa mới bóp cổ hắn đem hắn tống xuống đây, thật sự là gay go mà, xằng bậy càn quấy, không biết giết người là phạm pháp sao?

Sau đó A Trà lại nghĩ tới Hải Uyên, hắn nếu thật sự không thể quay về chỉ có thể đợi ở thiên quốc lão nhân, kia hắn khẳng định sẽ rất tưởng niệm Hải Uyên. Hải Uyên tuy tính tình không tốt lại thích trêu chọc người, nhưng là đứa nhỏ tâm địa thiện lương, hắn cùng Hải Uyên ở chung, tựa như lại có thân nhân.

Bọn họ quan tâm lẫn nhau, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đọc sách viết tự, khi ở chung cũng càng ngày càng vui vẻ.

Nếu không thể quay về, kia Hải Uyên chắc chắn sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn.

A Trà cố gắng nện bước, hướng cái lỗ xoáy như hỏa lò kia đi tới. Chính giữa lỗ xoáy nổi lên từng điểm từng điểm màu đỏ như củi bị thiêu đốt.

“Liều mạng với người!” A Trà rống lên một tiếng, ôm chặt con mèo nhỏ tiến về trước, dùng sức giẫm mạnh nhảy vào lỗ xoáy.

Cùng lúc hắn cảm thấy toàn thân như bị hỏa thiêu, đau đớn cùng nóng rực kinh người đánh úp lại, khiến hắn kêu to không thôi.

A Trà không khỏi nghĩ có phải đi nhầm phương hướng rồi hay không? Nếu không sao lại giống nhảy vào trong núi lửa, chung quanh đều là nham thạch nóng bỏng?

Hắn lập tức hồi hận, bởi vì nóng vô cùng, khiến hắn nghĩ cố gắng bò trở lại, để thiên quốc lão nhân an tâm độ hắn nửa quãng đời còn lại là tốt rồi, không giống bây giờ cứ như cá nướng, nướng đến toàn thân hắn đều phát ra mùi khét.

“Yêu ” mèo nhỏ lại kêu một tiếng.

A Trà hít sâu một hơi dùng sức mở mắt ra, hình ảnh đập vào tầm mắt hắn khiến hắn nhìn không được kêu to.

“A nương uy a —— hỏa thiêu thố ——”

thố: chôn => hỏa táng

Vừa rồi gió thổi động bức màn, vài vóc cũng vì vậy nên bắt vào ánh nến nơi cửa sổ, bốc cháy.

12. Chương 12

Ngọn lửa từ góc màn nhanh chóng lan tới thảm treo tường cực lớn, lại từ thảm thảm dẫn đến tường gỗ, thế lửa một đường khuếch tán ra ngoài, cả phòng đều chìm vào biển lửa.

A Trà ngã trên mặt đất liều mạng giãy dụa, nhưng Nhật Thanh trói hắn rất chặt, A Trà tựa như rùa lật ngửa, ngay cả xoay người trở mình cũng không nổi.

“Nương uy, hiện tại làm sao bây giờ! Thật vất vả trở về, chẳng lẽ muốn ta đi xuống lần nữa?” A Trà lo lắng miệng không ngừng niệm: “Con trai a, người sao không phù hộ ba, ngay cả mẹ người ba cũng chưa tìm được, hiện tại lại muốn ba về với ông bà. Trạch Phương a, người sao không phù hộ ông nội, còn có cái đồng hài kia.....”

A Trà thì thào niệm, khói dày đặc đặc hắn không ngừng ho khan. “Con dâu a..... Khụ.....”

“Yêu ” tiểu miêu màu xám ở trước ngực A Trà bỗng nhiên kêu một tiếng.

A Trà nghi hoặc nhìn tiểu miêu một cái, sau đó quay về phương nào đó, tiếp tục nói: “Ba biết người luôn luôn rất ngoan..... Nhưng ba hiện tại gặp chuyện không may..... Khụ..... Người như thế nào chạy đi đầu thai a.....”

“Con dâu a.....” A Trà niệm niệm.

“Yêu ” đôi mắt tròn xoe lam xám của mèo nhỏ không ngừng nhìn về phía A Trà.

“Không có khả năng đi!” A Trà hồ nghi quay đầu lại, nhìn nhìn mèo nhỏ.

Hắn thử hô một tiếng: “Con dâu?”

“Yêu ” mèo nhỏ lại kêu.

A Trà trừng lớn mắt, thẳng ngoác nhìn tiểu miêu. “Con dâu người chuyển thế trở về, biến thành miêu a! Ai u uy a, hiện tại gặp hỏa thiêu, người sao cũng theo tới đây!”

A Trà lo lắng vô cùng, hắn xem thế lửa tuyệt đối sẽ không chấm dứt, thậm chí càng đốt càng mạnh, cứ tiếp tục như vậy hai người bọn họ sẽ bị tươi sống nướng đen.

A Trà thấy lửa lan đến gần, cảm giác tất cả lông mao trên người bản thân đều sắp bị nướng xoắn lại, hắn tuyệt đối không thể cứ như vậy mà xuống dưới, hắn nhất định phải đem con dâu thật vất vả mới đầu thai rời đi nơi này.

“Không phải sợ, ba sẽ cứu người!” A Trà cố hết sức, hé miệng thật to, đem đỉnh đầu mèo nhỏ ngậm kẹp miệng mình, nhẹ nhàng mà ngậm nó, sau đó nỗ lực tái nỗ lực, liều mạng giãy dụa xé dịch thân thể, cố sức khiến bản thân đứng lên. (T.Lang: anh cứ như mèo mẹ ấy =A=)

Mèo nhỏ hoảng sợ ở miệng A Trà giãy dụa, móng vuốt nó lung tung múa may, trảo đến cằm và cổ A Trà loang lổ máu.

“Vô phải vạn hoảng a (không cần lộn xộn)——” A Trà thật vất vả đứng lên, sau đó chậm rãi nhảy tới phòng cửa, nhưng cửa phòng khóa, tay hắn bị trói làm cách nào cũng mở không được.

A Trà dùng bả vai mãnh lực tông cửa, đem ván cửa bị đung bang bang kêu.

Thế lửa ngày càng lớn, cơ hồ đốt tới cạnh cửa. Khói đặc mãnh liệt làm A Trà sắp không thể hô hấp, nhưng hắn vẫn không ngừng ý nguyện muốn sống, liều mạng tông vào cửa.

Hắn phải mang con dâu rời khỏi nơi này.

Tiểu Đào con dâu thông minh của hắn, từ khi xuất giá đến nhà hắn làm vợ Vọng Lai, mỗi ngày đều chữ cơm cho hắn ăn, thời điểm hắn buồn sẽ bồi hắn nói chuyện phiếm, còn giúp hắn báo danh hội lão nhân, để hắn cùng mấy lão đồng niên giao hữu mở rộng cuộc sống luẩn quẩn trước kia.

Tiểu Đào là cái con dâu tuyệt lắm, luôn cười cười, việc trong nhà đều an bài rất tốt.

Hắn không nỡ để Tiểu Đào lại chịu khổ bị lửa thiêu sống thế này.

Hắn nhất định phải cứu Tiểu Đào, cứu con dâu ngoan của hắn.

Khói tràn ngập ở lầu hai chậm rãi bay tới lầu một, hai người đang đánh đến bất phân thắng bại cũng ngừng thấy mùi bị cháy.

“Người đặt A Trà ở trên lầu còn phóng hỏa đốt phòng?” Hải Uyên hô hấp khó khăn hỏi Nhật Thanh.

Nhật Thanh cau lên cái nhếch miệng, lộ ra tươi cười. Hắn không có phóng hỏa, nhưng hiện tại giải thích cũng chẳng được gì.

Hải Uyên dồn sức một quyền đánh trúng cằm hắn. “Hỗn đản!” Sau đó hắn quay đầu đi, muốn lập tức lên lầu cứu A Trà.

Nhật Thanh trúng một quyền liền ói ra máu, lại đứng lên giữ chặt cổ áo Hải Uyên, kéo hắn trở về, đánh một quyền vào hắn.

Hải Uyên trong mắt đều sắp phun hỏa. “Người rốt cuộc có yên hay không?”

“Ta chết cũng không để người cùng hắn bên nhau, Trạch Phương là của ta.” Nhật Thanh cười cười, rồi hướng Hải Uyên rống giận: “Hắn là của ta, ta sẽ không cho người cướp đi hắn!”

Nhật Thanh hướng về phía Hải Uyên đá mạnh, Hải Uyên một mực lo lắng an nguy A Trà, không muốn tiếp tục cùng Nhật Thanh triển đấu.

Hải Uyên một tay gãy, tay còn lại huy tới hàm dưới Nhật Thanh, sau đó áp chế thân thể Nhật Thanh, nâng lên đầu gối hướng hạ phúc (bụng dưới) Nhật Thanh đánh tới. Nhật Thanh vùng vẫy một chút, Hải Uyên lại hạ một quyền vào mặt hắn, mỗi lần đánh xuống đều dùng hết sức, tuyệt đối không hạ thủ lưu tình.

Cuối cùng Nhật Thanh chịu không nổi công kích kịch liệt liên tục này, khóe miệng chảy ra lượng lớn máu tươi, hai mắt trắng dã bất tỉnh.

Hải Uyên dùng sức ném Nhật Thanh tại sân nhà phòng khách, liếc nhìn hắn một cái, không có thời gian để ý tới hắn, liều mạng chạy lên lầu hai.

“A Trà, A Trà người ở nơi nào?” Hải Uyên hô.

“Đối lấy (nơi này)—— ngẫu yêu đối lấy (ta ở trong này)——” ở trong phòng A Trà nghe thấy thanh âm Hải Uyên, vừa nhảy vừa kêu tông vào ván cửa.

Hải Uyên đi tới trước cửa, phát giác cửa bị khóa không thể mở ra.

Hắn ở ngoài hô to một tiếng: “Tránh ra!”

A Trà phía sau cánh cửa lập tức lui lại mấy bước, thẳng đến ngọn lửa sắp lan tới nơi mới ngừng lại.

Hải Uyên nhắc chân đạp thật mạnh, lập tức đem khóa cửa đạp mở ra.

Hắn chạy vào bên trong đám cháy, gặp A Trà bị trói như bánh chưng, không chút suy nghĩ đã đem cả người A Trà ôm lấy chạy ra ngoài, rồi đi căn phòng sắp bị lửa nuốt chửng này.

A Trà thật cao hứng khi Hải Uyên tới cứu hắn, nhưng khoảnh khắc mở cửa kia thấy Hải Uyên cả mặt lẫn cổ đều đầy máu, lại thiếu chút nữa bị hắn hù chết.

A Trà muốn hỏi Hải Uyên đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng lửa phía sau sắp đốt tới móng, Hải Uyên chạy như bay, A Trà sợ chính mình nếu mở miệng nói chuyện, không khéo sẽ cắn xuống da đầu mèo nhỏ.

Ngọn lửa từ phía sau theo sát bọn họ, cháy lan cả thang lầu, tốc độ mau vô cùng.

Khi bọn hắn chạy xuống lầu, A Trà thấy Nhật Thanh nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, miệng hắn ngậm miêu vô pháp nói chuyện, vì thế vội vàng lay động thân thể, đụng phải ngực Hải Uyên.

“Còn muốn làm gì?” Hải Uyên hướng A Trà rống lên. Hắn hiện tại vội vàng chạy khỏi đám cháy, không đếm xỉa tới A Trà.

A Trà đem tầm mắt hướng tới trên người Nhật Thanh, nhìn nhìn Hải Uyên, tái đem tầm mắt hướng tới trên người Nhật Thanh, lại nhìn nhìn Hải Uyên.

“Cứu hắn?” Hải Uyên hỏi.

A Trà dồn sức gật đầu.

“Đầu người bị hỏng sao?” Hải Uyên lại rống lên.

A Trà vẫn cố gắng đụng vào ngực Hải Uyên, rõ ràng tỏ vẻ muốn hắn cứu người.

Nguyên bản chạy tới cửa Hải Uyên không lay chuyển được A Trà, quát “sách” một tiếng rồi quay đầu lại đi.

Bởi vì Hải Uyên hai tay đều ôm A Trà, thật sự không còn tay kéo Nhật Thanh. Vì thế hắn vướn chân, một cước lại một cước, đem Nhật Thanh đá lăn vòng vòng trên đất, sau đó duy trì phương hướng, ra sức đá hắn tới cửa.

Hải Uyên dùng sức đá vài cước kia, làm cho Nhật Thanh đang bất tỉnh đau đến tỉnh lại, rồi vì đau đớn nên tiếp tục bất tỉnh. (... =A=)

Khi bọn hắn xác định đã an toàn thoát khỏi đám cháy, Hải Uyên mới buông A Trà ra.

Nhật Thanh tỉnh lại chậm rãi chống đỡ thân thể đứng lên.

Ý thức không rõ hắn hai mắt mù sương, nhìn thấy gương mặt quen thuộc của A Trà, vướn tay tới gần, miệng thì thảo niệm tên Trạch Phương.

A Trà nhìn nhìn mặt Hải Uyên, sau đó lại xem xem tay Hải Uyên.

Hải Uyên hiểu ý, bàn tay hợp lại vướn đến phía trước, A Trà lập tức đem mèo nhỏ đang sợ chết khiếp tưởng đầu mình sẽ bị cắn rớt trong miệng, phóng tới lòng bàn tay Hải Uyên.

A Trà quay đầu bắt gặp tiểu hài tử Nhật Thanh đáng giận cực kỳ này dùng ánh mắt sắc bén trừng hắn.

Hắn trực tiếp mắng: “Người có biết người làm như vậy là sai hay không, người có biết chúng ta thiếu chút nữa bị người hại đến chết hết! Người trẻ tuổi có chuyện gì ngồi xuống pha chén trà hảo hảo nói là được rồi, làm gì động chút liền đánh, bóp cổ người khác, còn phóng hỏa đốt nhà! Ba người đến tột cùng có hảo hảo dạy người không, mỗi người đều là nhân sinh phụ mẫu dưỡng, chết rồi sẽ có người thương tâm có người khóc! Tiểu hài tử giống như người, nếu không giáo huấn người một chút, người sẽ không biết mình làm sai chỗ nào.”

Nhật Thanh hướng A Trà đi tới, vướn tay chạm vào bả vai A Trà, nghĩ muốn bắt Trạch Phương, muốn ôm gắt gao ôm hắn vào lòng mới yên tâm, A Trà ngưỡng đầu ra sau, tiếp theo dùng sức đập vào trán Nhật Thanh phía trước.

Nhất thời Nhật Thanh cảm giác lỗ tai “Không ông ông ông ——” vang lên, đau đớn kịch liệt đánh đầu, liền cứ vậy bị A Trà KO (knock out), hai mắt trắng dã ngã xuống đất hôn mê tiếp.

Hải Uyên oa một tiếng, không nghĩ tới A Trà phát giận. Hắn sau đó giúp A Trà cởi bỏ dây thừng.

A Trà được cởi trói, hai tay hai chân càng không ngừng vung a vung, thư giãn gân cốt.

Hắn cúi đầu nhìn Nhật Thanh hừ một tiếng: “Về sau nên cư xử hảo hảo, bằng không chờ người xuống dưới, chắc chắn sẽ bị chop tới núi đao chảo dầu, đến lúc đó không ai có thể cứu, người liền thăm!”

Ngọn lửa lan tràn rất nhanh, không đến vài phút, cả căn nhà lớn đều rơi vào biển lửa.

Xe cứu hỏa cùng xe cứu thương không lâu sau lập tức đuổi tới, bên ngoài căn nhà lớn nhất thời cũng vây quanh một đám dân chúng hưng phấn xem lửa cháy, mọi người chỉ vào tòa nhà bốc hỏa, nghị luận sôi nổi.

A Trà từ trong tay Hải Uyên tiếp nhận mèo nhỏ, sau khi cẩn thận kiểm tra phát hiện mèo nhỏ không có chuyện gì, thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai chân đều nhuyền.

“Quay về ký túc xá đi!” Hải Uyên nói.

Nhân viên y tế nhanh chóng từ xe cứu thương chạy xuống, đem Nhật Thanh té xỉu trên mặt đất nâng lên xe.

A Trà thấy xe cứu thương có hai chiếc, vội vàng đối nhân viên y tế ngoắc. “Tiên sinh, tiên sinh, nơi này còn một người, cũng phiền toái các người nâng một chút.” Hắn chỉ chỉ Hải Uyên đầu đầy máu.

Cánh cứu thương lập tức đưa tới.

“Ta không cần.” Hải Uyên mới nói như vậy, đã bị A Trà đẩy ngã trên cánh.

“Ngoan, nghe lời! Người cũng phải đi cho bác sĩ hảo hảo khâu một chút.” A Trà đẩy ra cái trán Hải Uyên, nhìn miệng vết thương của hắn. “Yêu thọ nga, khuôn mặt tốt xem như vậy, nếu lưu lại vết sẹo làm sao bây giờ?”

Hắn vỗ vỗ bả vai Hải Uyên, cùng Hải Uyên tiến vào xe cứu thương.

Nhưng ngay khi cửa hai chiếc xe cứu thương đích mở ra, A Trà lung tung ngã bên trong xe, đông xem tây xem, phát hiện trên ngón út tay phải, cứ nhiên lại xuất hiện sợi tơ hồng kia.

Hắn hít sâu một hơi, nghẹn không dám lên tiếng.

Khi nhân viên y tế đang vội vàng vì Hải Uyên cầm máu miệng vết thương.

A Trà muốn kiểm tra sợi tơ hồng kia, lại phát hiện chỉ có thể nhìn, không chạm được. Hắn theo tơ hồng chậm rãi đi xuống xe, sau đó uốn lượn, thẳng đến trước cửa một xe cứu thương khác.

A Trà nơm nớp lo sợ mở ra xe cứu thương, sau đó lại nhìn đến cảnh tượng bên trong xe, một trận ác hàn từ lòng bàn chân dâng lên, tê dại đến tận đỉnh.

Nhật Thanh nằm trong xe cứu thương, tay phải rơi xuống ở bên ngoài cánh. Mặt trên ngón út của hắn có một sợi tơ hồng quấn quanh, mà cái sợi kia trên mặt đất quấn vài vòng, uốn uốn lượn lượn, thẳng đến ngón út tay phải của A Trà.

A Trà ngây dại nói không nên lời, khẩu khí bị kẹt nơi cổ họng, trái tim cũng đập điên cuồng như sắp phát nổ.

Tơ hồng khiến trụ hai người, là mệnh vợ chồng, cả đời phải cùng một chỗ.

Người hắn muốn bên nhau cả đời từ trước đến nay chỉ có lão bà —— Ngọc Thiên.

Tơ hồng quấn ở trên người Nhật Thanh.....

Cho nên Nhật Thanh là Ngọc Thiên!

Nực cười a —— điều này sao có thể ——

A Trà há to miệng.

Này nhất định là lầm, Nhật Thanh sao có thể là Ngọc Thiên ni? Nhật Thanh căn bản một chút cũng không giống Ngọc Thiên, cũng không có tiểu khóa chí xinh đẹp nơi khóe mắt như Ngọc Thiên, hơn nữa lại là nam, sao có thể là cùng một người ni?

Ngọc Thiên làm sao lại biến thành nam chạy tới đây ai

Hắn tuyệt đối là vì vừa mới bị lửa nướng lâu quá, cho nên thần trí không rõ, mắt lờ lờ rồi.

Ba giây đồng hồ sau A Trà “A ——” một tiếng, thẳng tắp ngã xuống đất, té xỉu ở đường cái bên ngoài xe cứu thương.

Nhân viên y tế phát hiện lại có một gã bị nạn, lập tức nhanh chóng ôm lấy hắn, đưa vào trong xe cứu thương.

Sau đó hai chiếc xe đồng thời đóng cửa, xe cứu thương phát còi báo động ô vang, “Ngẫu y ngẫu y ngẫu y ngẫu y ”

Đem bệnh nhân hướng bệnh viện cấp cứu.

13. Chương 13

A Trà nghe thấy tiếng ve sầu kêu.

Từ ngoài cửa sổ truyền vào, chít chít chít chít liên tục, vừa vang vừa lớn, thanh âm như đập mạnh vào màng nhĩ, khiến tai đều đau cả lên.

Ý thức mơ hồ, hắn nhớ tới phía sau phiến rừng ở quê nhà lúc mùa xuân bắt đầu cũng sẽ có ve sầu, ve sầu nơi đó kêu “Y phốc phốc — y phốc phốc —” như vậy.

Trước kia hắn nguyên bản nghĩ thiên tiếng kêu đều giống nhau, sau này lão bà Ngọc Thiên nói với hắn trên đời có rất nhiều loại ve sầu, mà mỗi loại ve sầu cách gọi cũng không giống nhau.

Ngọc Thiên thích nhất loại ve sầu kêu “Chít chít lạp —— chít chít lạp ——”, nàng từng cho hắn xem qua, nhưng hắn cũng chỉ phân biệt được hai loại ve sầu nhỏ bình thường cùng ve sầu lớn sau núi, cái khác hoàn toàn không biết.

Thanh âm của ve sầu thật sự rất ồn, A Trà vốn ngủ ngon lập tức nhíu mày, chậm rãi mở to mắt.

Hình ảnh tiếp theo đập vào tầm mắt làm hắn phát giác bản thân cư nhiên lại ở bệnh viện, hơn nữa bên trái hắn là Nhật Thanh, bên phải là Hải Uyên, ba người ba giường bệnh xếp ngang nhau, trong cùng một gian phòng.

A Trà vừa phát hiện loại tình huống này liền hít sâu một hơi, thiếu chút nữa kêu to.

Nữ hộ sĩ sao có thể đem bọn họ đặt chung a? Nghĩ cũng biết cùng đưa vào bệnh viện còn bị thương thể này, nhất định là do đánh nhau. Hiện tại nằm gần như vậy, vạn nhất hai người bọn họ tỉnh lại thấy đối phương, không phải lại muốn đánh nhau tới bởi sao!

A Trà xuống giường sau đó thuận thực đưa tay nhỏ ống truyền dịch, chạy tới thỉnh hộ sĩ trước đem giường Nhật Thanh chuyển qua gian khác.

“Nhưng chúng ta chỉ còn lại phòng đơn ác!” Hộ sĩ nói: “Phòng đơn so ra đắt hơn.”

“Được rồi được rồi!” A Trà phát phát tay, để hộ sĩ đem giường Nhật Thanh chuyển qua phòng đơn đối diện.

A Trà đến bên cửa sổ, thái dương đã lên cao, trong sân bệnh viện ve sầu không ngừng kêu. Kỳ thật chỉ là thanh âm nho nhỏ mà thôi, nhưng lúc hắn ngủ không biết vì cái gì lại cảm thấy rất lớn, lớn đến hắn giật mình tỉnh giấc.

A Trà đóng cửa sổ, thuận tiện cũng đem bức màn thật dày kéo lại.

Trên chiếc giường cạnh cửa sổ, Hải Uyên vẫn say ngủ, nhìn hắn ngủ ngon như vậy, A Trà sợ ánh mặt trời chói mắt, đem hắn phơi nắng tỉnh.

Sau đó hắn lại chạy tới phòng đối diện nhìn nhìn Nhật Thanh, Nhật Thanh cả mặt đều sưng lên, miệng cũng nứt ra, Hải Uyên thật là muốn đem Nhật Thanh đánh cho ngay cả mẹ hắn cũng nhận không ra, cả mặt xưng phù khổng bố vô cùng.

A Trà hỏi vị hộ sĩ đang giúp Nhật Thanh chuẩn bị ống truyền dịch: “Hộ sĩ tiểu thư, xin hỏi hắn như vậy rất nghiêm trọng phải không? Hắn là bị thương ở đâu a?”

“Người bệnh có hai xương sườn bị vỡ, tay trái gãy, trên người bầm tím ứ thương, còn có não chấn động.....” Nữ hộ sĩ nói.

A Trà chỉ nghe cũng đã thấy đau, lại hỏi: “Kia đứa nhỏ nhà ta ra sao?”

“Bầm tím, trầy da, ứ thương, vết thương rách ra, trán may hai mươi sáu mũi, xương tay phải vỡ, có dấu hiệu chấn động não rất nhỏ.”

“... như thế hai người đều rất nghiêm trọng.” A Trà cảm thấy tâm hảo đau, Hải Uyên cư nhiên cũng bị thương thành như vậy.

“Người là bị sốc hôn mê.” Nữ hộ sĩ bổ sung.

Sau khi hộ sĩ rời đi, A Trà lại đợi ở phòng Nhật Thanh một chút.

Hắn nhìn nhìn ngón tay mình, cũng cẩn thận kiểm tra Nhật Thanh. Cái tơ hồng lúc chạy lúc động kia lại biến mất không thấy bóng dáng, ngay cả đầu sợi cũng nhìn không thấy.

A Trà thở dài, kéo ghế dựa lại ngồi.

Nhật Thanh hẳn không là Ngọc Thiên chuyển thể mới đúng, A Trà cảm thấy nhất định là ngày hôm qua bản thân quá căng thẳng, lại hít rất nhiều khói nên đầu mơ màng dẫn tới ảo giác.

Nhưng cho dù tự nói như thế, A Trà vẫn không thể hoàn toàn thuyết phục bản thân.

Hắn lo lắng nhìn Nhật Thanh, bị Hải Uyên đánh tới nỗi này không biết khi nào mới tỉnh lại. Bị thương nặng vậy, càng không biết có lưu lại di chứng hay không. (Viêm: A Trà! ta hận người! Tiểu Uyên bị thương người ko lo lại đi lo cho tên này, grừ quăng dép ta đình công!!!)

Giống hắn trước kia giúp đỡ tu sửa phòng ở nên leo lên cao, có một lần không cẩn thận ngã gãy chân, kết quả về già mỗi lần trở trời mưa gió chân liền đau đến không khí lực đi đường.

Hy vọng Nhật Thanh sẽ không như vậy, A Trà lo lắng nghĩ.

Ở trong phòng Nhật Thanh ngồi một hồi, A Trà mới đứng dậy đem ghế dựa trả lại chỗ cũ, sau đó trở về gian phòng của hắn cùng Hải Uyên.

Đi vào trong phòng phát giác trán Hải Uyên tuy rằng may tốt lắm, nhưng trên mặt vẫn lưu lại vết máu, vốn khuôn mặt khóc khóc càng thêm bẩn.

A Trà nhin không được, lập tức đến WC bưng bồn nước ấm đi ra, vắt khăn cẩn thận tránh đi miệng vết thương, chậm rãi đem này nọ vết bẩn trên mặt Hải Uyên lau sạch. (Viêm: lon ton chạy lại lùm dép ta làm tiếp!:> | T.Lang:...)

Nhưng A Trà vừa đụng tới Hải Uyên, Hải Uyên lập tức chuyển tỉnh.

“Làm gì!” Hải Uyên thoáng cái đã bắt trụ tay A Trà.

Hải Uyên nhú mày, được gây tê đã hết, cái trán đau vô cùng. Hắn không hiểu A Trà đang làm cái gì, nhưng khăn mặt thấm ướt khiến hắn không thoải mái.

“Ai u, buông ra!” Chuyên tâm thay Hải Uyên lau mặt A Trà hoảng sợ, trả lời: “Mặt của người đều là máu, ta muốn đem người lau sạch sẽ một chút.”

Hải Uyên lúc này mới buông tay. Hắn nhướng mày, cặp mắt nhỏ dài kia mỉa thành một đường.

Mèo nhỏ nhặt được trong đám cháy cũng tỉnh một chút, nó buồn ngủ liếc nhìn hai người một cái, lại nằm úp trên sofa tiếp tục ngủ.

A Trà cẩn thận tẩy trừ mặt cùng tay Hải Uyên, rồi đem bồn nước bồn kia đổ vào WC.

“Vậy hai người chúng ta hôm nay lại không đi học.” A Trà sau khi trở về, ai kêu một tiếng.

“Không sai.” Hải Uyên nhắm mắt, trở mình tiếp tục ngủ.

“Người có muốn ăn cái gì không, ta đi mua bữa sáng cho người.” A Trà ở trong phòng bệnh có chút đợi không được, mới ngồi trở lại trên giường mình, mông tựa như sinh ra vụn trùng làm hấn xoay đi xoay lại rất không thoải mái.

“Ân.....” Hải Uyên phát giác hơi thở mỏng manh, thở ra một ngụm khí thật dài, lại chậm rãi hít sâu vào.

“Tiểu Uyên?” A Trà nhìn hấn một cái, mới phát giác hấn đã muốn ngủ.

“Đại khái là mệt chết đi!” A Trà nghĩ.

Hải Uyên ngày hôm qua chạy tới cứu hấn, còn cùng Nhật Thanh đánh một trận, toàn thân đều là thương còn có não bị chấn động, khó trách ngủ nhanh như vậy.

Mặc dù đang ở bệnh viện, cái loại cảm giác áp bách chán ghét này khiến ngực A Trà cảm thấy khó chịu cực kỳ, nhưng Hải Uyên đang ngủ, A Trà nói cái gì cũng không có thể đem hấn để lại sau đó chạy khỏi bệnh viện không để ý tới hấn, cho nên A Trà liền nhẫn nại cảm giác không thoải mái, nằm bên cạnh giường bệnh, xê dịch hảo vị trí bên sườn đối mặt Hải Uyên, chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của đối phương.

Nhìn nhìn xem xem, hồi lâu ngay cả A Trà cũng bắt đầu buồn ngủ.

Hấn híp mắt ngủ trong chốc lát.

Mèo nhỏ “Hô cáp ” một tiếng, thân duỗi người, ở trên sofa đứng dậy trái nhìn phải nhìn, rồi đem tầm mắt định ở một góc, ngay cả chớp cũng không chớp.

Chậm rãi, tầm mắt mèo nhỏ lại bắt đầu di động, xuyên thấu qua không khí trong suốt, hướng về bên cạnh Hải Uyên, dừng một hồi lâu lại hướng tới A Trà, sau đó, chậm rãi hướng phía cửa nhìn ra.

Mèo nhỏ “Yêu ” một tiếng nhẹ nhàng tinh tế, tiếp theo lại nằm úp xuống ngủ tiếp.

Buổi chiều bác sĩ đến phòng bệnh kiểm tra, nói muốn đem Hải Uyên đi chụp hình X quang gì đó .

Hải Uyên lại ở trên giường không chịu đứng lên, còn chưa ngủ đủ.

“U, người này tiểu hài tử nói như thế nào không nghe a!” A Trà ngạnh đem Hải Uyên từ trên giường kéo xuống, sau đó đẩy hấn ngồi lên xe lăn để hộ sĩ đưa đi.

Hải Uyên chưa ngủ đủ nên mặt mày khủng bố, ánh mắt cũng hung ác vụn phần.

Bác sĩ đem phần tóc bên trán hải Uyên đẩy ra, kiểm tra miệng vết thương của hấn.

“Đau muốn chết, đừng ta lần nữa ta liền đem người quăng ra cửa sổ!” Hải Uyên gào thét.

Vị hộ sĩ phải hộ tống hấn đi kiểm tra sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, tầm mắt bác sĩ cũng dán chặt vào nắm tay của Hải Uyên, rất sợ hấn thật sự đột nhiên đứng lên đánh mình một quyền.

“Kêu la cái gì!” A Trà gõ đầu Hải Uyên một cái. “Nếu không phải người đánh nhau sao bị thương thành như vậy? Lại còn đối bác sĩ không lễ phép, bác sĩ là tới xem bệnh cho người a!”

“A..... Không thể đánh đầu người bệnh.....” Bác sĩ ở bên cạnh ngáp ngừng nói, âm lượng nho nhỏ. Bệnh nhân có dấu hiệu chấn động não, đánh đầu không tốt lắm.

“Là cái tên kia gây chuyện với ta trước.” Hải Uyên sắc mặt lãnh đạm, hừ một tiếng.

“Dù vậy cũng không có thể đánh nhau a!” Tuy rằng Hải Uyên khí thế thực khủng bố, cảm giác tùy thời sẽ phát điên đứng lên đánh người, nhưng đã ở chung một khoảng thời gian, cũng hiểu rõ thái độ làm người của Hải Uyên, A Trà hiện tại đã không còn sợ hấn.

A Trà tiếp theo nói: “Người đánh nhau người khác hội bị thương, bản thân cũng sẽ bị thương. Nhìn xem người hiện tại bên này là đau bên kia đổ máu, biến thành nghiêm trọng như vậy, cũng không biết khi nào

mới có thể hảo đây. Người cảm thấy đau, ta ở bên cạnh so với người còn muốn đau gấp đôi, tâm can đều khổ sở đến thất lại, người rốt cuộc hiểu hay không tâm của đại nhân (trưởng bối), nhất định phải để người khác lo lắng cho người sao?” (T.Lang: A Trà, người có biết người đang nói gì không? xị máu)

A Trà thực sinh khí khi Hải Uyên không biết chiều cố thân thể của mình, cũng sinh khí hẳn không chịu đi kiểm tra. Sinh bệnh không để cho bác sĩ xem sẽ không hảo được, tiểu hài tử này thật sự rất không xong.

Bị A Trà giáo huấn một phen, Hải Uyên trầm mặc không lên tiếng. Qua một hồi lâu mới giống tiểu hài tử làm sai bị mắng, không được tự nhiên nói:

“Tùy tiện người!”

“Hộ sĩ tiểu thư, có thể đem hần mang đi kiểm tra rồi.” A Trà thở hổn hển báo cho hộ sĩ.

Xe lăn của Hải Uyên tiếp theo bị hộ sĩ đẩy ra ngoài.

Sau đó thừa dịp Hải Uyên không ở đây, A Trà theo đuôi bác sĩ đến phòng bệnh đối diện thăm hỏi Nhật Thanh, Nhật Thanh trái lại không có dấu hiệu chuyển tỉnh, nhưng thân thể đã không trở ngại, chỉ cần chờ hần tỉnh là ổn.

Hải Uyên sau khi trở về, bác sĩ cùng hộ sĩ giúp Hải Uyên lấy thuốc mới, nói đầu hần thoát nhìn rất OK, hy vọng hần có thể lưu lại tái quan sát hai ba ngày, A Trà còn lại không có gì sự tình, tùy thời muốn xuất viện đều có thể.

A Trà vào WC đem trang phục bệnh nhân thay ra, hần muốn trước về ký túc xá, sau đó để Hải Uyên lưu lại tiếp tục cấp bác sĩ cùng hộ sĩ chiều cố.

Bệnh viện không phải địa phương hần thích, này có lẽ liên quan với những chuyện không vui của hần ở bệnh viện trước kia.

Nhớ rõ thật lâu về trước, ba hần giúp tìm đại thiếu gia tử nạn trên biển, thi thể vớt lên chính là đặt ở bệnh viện ba hần bệnh phổi cũng là ở bệnh viện ho ra máu đến chết lão bà Ngọc Thiên sinh đứa nhỏ liền ra đi ở bệnh viện còn có vợ chồng Vọng Lai.....

Tóm lại A Trà thực chán ghét bệnh viện.

14. Chương 14

A Trà ở phòng rửa mặt đồng sở tây sở còn thượng nhà vệ sinh, chờ hần thay xong quần áo đi ra, liền nhìn thấy Hải Uyên ngồi trên giường bệnh xem TV không biết khi nào đã đổi lại y phục hàng ngày.

Trang phục bệnh nhân bị hần tùy tiện để trên xô pha, xếp cũng chưa xếp.

“Người thay quần áo làm gì?” A Trà hỏi.

“Trở về a!” Hải Uyên nói.

“Người không nghe thấy bác sĩ vừa rồi nói người phải lưu lại quan sát ác!” A Trà nói: “Chỉ có ta có thể trở về, người phải lưu lại. Ta trở về rồi mỗi ngày đều mang đồ vật này nọ đến xem người, cho người ăn sẽ không để người đói đâu, người ngoan ngoãn ở tại chỗ này a!”

Hải Uyên đem điều khiển từ xa ném tới trên giường, đến bên cạnh A Trà kéo hần hướng phía cửa đi. Hải Uyên cảm thấy đầu mình chỉ có điểm đau, tay phải bọc băng vải có chút chướng mắt mà thôi, mặt khác cũng không có gì, không cần ở lại bệnh viện.

A Trà không lay chuyển được Hải Uyên, tuy rằng chân đứng bất động, lại bởi vì sàn nhà bằng đá rất trơn trượt, cho dù dùng sức chống cự, cũng sẽ không ngừng bị kéo ra khỏi cửa.

“Từ từ, người bỏ thuốc lại có phải hay không?” A Trà hô: “Còn có Tiểu Đào a!”

“Cái gì Đào?”

“Mèo a!” A Trà rống lớn. Hải Uyên luôn nói không nghe, hiện tại không hảo hảo chiếu cố thân thể, về sau lúc già liền thảm!

A Trà lách người, chạy vào phòng đem thuốc giảm đau cùng giảm sốt của Hải Uyên nhét vào túi tiền, sau đó xách mèo con chạy ra.

“Có thể đi về rồi, bắt quá người sau này ba bữa cơm đều phải uống thuốc, dưỡng hảo thân thể có biết hay không?” A Trà quay đầu đối mặt Hải Uyên, vẫn là lo lắng dằn dò.

“Nước miếng phun đến ta.” Hải Uyên cảm thấy A Trà nói thật sự rất nhiều.

“Vì thân thể người hảo, nước miếng phun bao nhiêu đều được, lau một chút liền tốt rồi.” A Trà mắt híp nói, giơ tay lên hướng mặt Hải Uyên tùy tiện chùi, giúp hắn đem nước miếng chùi đi.

Hai người bọn họ nói một câu trả lời một câu, chậm rãi ở hành lang bệnh viện đi tới, thẳng đến đi vào đại sảnh làm giấy xuất viện, A Trà bắt đầu lấy tiền trên người ra tính toán viện phí.

Hắn từ túi tiền lấy ra tờ một ngàn nguyên bị nhào đến nhăn nhoe, Hải Uyên cũng xuất ra bóp da đem hai ngàn khối bên trong toàn bộ đưa cho A Trà.

“Đủ a đủ a!” A Trà nhìn hộ sĩ xuất ra tờ hóa đơn, phát giác chỉ tiền của mình cũng đã đủ, liền cùng Hải Uyên cầm một ngàn, còn lại trả cho hắn. “Tiền của người cứ giữ lại dùng, ta nơi này vẫn còn, để ta chỉ là được rồi.”

A Trà thấy một tiểu hài tử như Hải Uyên vừa đọc sách vừa nuôi sống bản thân thật sự rất không dễ dàng, này đó tiền hắn là hắn chi mới đúng.

“Ta sẽ trả cho người.” Hải Uyên nói.

“Ba tám, không cần!” A Trà vỗ bả vai Hải Uyên một cái.

Thanh toán xong lúc hai người đang chuẩn bị rời đi, thang máy bên cạnh đương một tiếng, cửa mở ra, một nam một nữ xuất hiện.

A Trà đem tờ hóa đơn của hộ sĩ tùy tiện nhào nhào, nhét vào túi quần sau đó theo Hải Uyên bước đi. Túi quần bên trái hắn đựng gói thuốc của Hải Uyên, bên phải đựng một đồng giấy, hai bên phình lên thoạt nhìn thực buồn cười, ngay cả nữ hộ sĩ đứng quầy cũng nhin không được bật cười.

A Trà không hiểu nữ hộ sĩ đang cười cái gì, hắn chính là không ngừng niệm Hải Uyên phải chú ý miệng vết thương, mấy ngày nay tắm rửa tốt nhất chú ý một chút, bằng không nơi bị thương gặp nước, nhiễm trùng liền không xong.

Mãi cùng Hải Uyên nói chuyện nên không chú ý có người từ thang máy đi tới, kết quả A Trà liền như vậy đụng vào nam tử trung niên đối diện, hắn hoảng sợ, Hải Uyên lập tức kéo hắn lại.

“Chụp viết, chụp viết (xin lỗi)!” A Trà vội vàng nói. “Ta không nhìn thấy người.”

A Trà quay đầu nhìn nam nhân kia một cái, nam nhân mặc tây trang màu tối còn đeo cà- vạt màu rượu hồng cười cười, ánh mắt từ trên người A Trà đảo qua, dừng lại trước hai túi quần cùng đôi dép lê của A Trà, sau đó đem lực chú ý chuyển dời đến trên người Hải Uyên.

Nam nhân nhìn thấy Hải Uyên, tao nhã nở nụ cười. “Tiểu Uyên a, như thế nào không đợi ba ba đến đã muốn đi ni?”

Hải Uyên nhướng mày. “Ai biết người muốn tới.”

“Cáp?” A Trà mở to hai mắt. “Tiểu Uyên, ba người hả?” Hắn hỏi.

“Hừ.” Hải Uyên rất không vui vẻ trả lời.

A Trà lập tức liên tưởng tới cái hắc đạo đại ca đệ nhất vô tặc nhiệm lão công của Huệ Mĩ cùng nam nhân trước mắt hắn bộ dạng nhả nhặn đeo kính mắt viền vàng, tóc chải hướng lên trên, còn tươi cười đầy mặt.

Chẳng qua cái loại thương nhân ngoài cười trong không cười này A Trà thấy rất nhiều, người này làm cho người ta cảm giác có điểm giả tạo, ngay cả chuyện tình cũng sẽ không kiên định, nói hần là hắc đạo đại ca, không bằng nói hần là kẻ kinh doanh chuyên chiếm tiện nghi người khác thì đúng hơn.

Bên người nam nhân còn có một nữ tử, mặc áo trang, trong tay cầm một bao công văn, nàng ngay từ đầu không hề nói chuyện, thực im lặng đợi bên cạnh nam nhân.

“Người là bạn học của Tiểu Uyên sao?” Gặp Hải Uyên không để ý tới mình, nam nhân ngược lại hỏi A Trà.

“Ta là thổ biên (hàng xóm) hần.” A Trà nói.

“Đi thôi.” Hải Uyên ấn thang máy, lôi kéo A Trà rời đi.

“Tiểu Uyên, Nhật Thanh ở phòng số mấy?” Nam nhân cười cười hỏi.

“Tự mình đến hỏi hộ sĩ.” Hải Uyên khẩu khí vẫn thật không tốt.

“Nghe nói các người còn đốt cả nhà, hai anh em, mỗi lần đánh nhau đều kịch liệt như vậy a.....” Nam nhân thở dài lắc lắc đầu.

Một thang máy khác vừa đến, bên trong còn có hộ sĩ đẩy một vị lão nhân gia ngồi xe lăn.

Hải Uyên lôi kéo A Trà đi vào thang máy, sau đó ấn nút đóng cửa lại.

Cửa thang máy chậm rãi đóng, A Trà cuối cùng nhìn thấy bóng dáng nam nhân xoay người rời đi. Hần cảm thấy bản thân vừa mới nghe thấy chuyện rất kỳ quái, cái nam nhân kia—— là ba ba Hải Uyên không nói, hần cùng Nhật Thanh là anh em?!

Thiệt hay giả?

A Trà không chuyển mắt nhìn Hải Uyên, nói đều nói không ra.

Hai người kia mặt tuyệt không giống nhau, hơn nữa toàn thân cao thấp không có nửa điểm giống.

Ai.....

A Trà còn muốn nghĩ nghĩ. Có rồi, tính tình táo bạo có điểm giống. Bất quá cũng chỉ giống chỗ này mà thôi.

“Nhìn cái gì?” Hải Uyên trừng mắt A Trà.

Hải Uyên cơn tức rất lớn, sắc mặt cũng phi thường hung ác. Hộ sĩ cùng vị lão nhân gia ốm yếu đi cùng thang máy vừa vào lúc này sợ hãi xê dịch vào góc trong, Hải Uyên hiện tại khẩu khí chỉ còn kém hô muốn giết người một chút, hai người kia ngay sau đó run cầm cập, sắc mặt có chút tái nhợt. (Viêm: ềo, tội ah =)))

“Người sao chưa từng ta nói người cùng Nhật Thanh là anh em?” A Trà hơi chút lấy lại tinh thần, hai hàng lông mày nhíu lại, lắc lắc đầu. “Anh em ruột là không thể đánh nhau, người một nhà hảo hảo ở chung mới tốt.”

“Người không có hỏi.” Hải Uyên tay trái đút vào túi quần, thân thể ngã về sau, thang máy nháy mắt có chút hoảng động.

“Cho dù ta không có hỏi, người cũng có thể nói a!” A Trà nói: “Ta thật lâu trước kia luôn đoán các người vì cái gì thích đánh nhau đến vậy, hiện tại ta đã biết.”

A Trà sắc mặt ngưng trọng điểm điểm đầu. “Nhất định là lúc mù mù người đi theo ba ba người bị rất nhiều ủy khuất, nên người mới cảm thấy Nhật Thanh thực đáng giận.”

A Trà lại tự mình ở một bên suy đoán vô căn cứ. “Đối, nhất định là như vậy. TV cũng thường chiếu như vậy, ta đương nhiên biết rất rõ. Mới trước đây không hiểu chuyện nên bị khi dễ, về sau lớn lên liền khi dễ lại.” Tiếp theo A Trà liếc Hải Uyên một cái, nhìn chằm chằm miệng vết thương trên trán Hải Uyên, hốc mắt đột nhiên có chút hồng, sau đó của sau đó lại thở dài một hơi, lập tức trầm mặc xuống.

“Đừng tùy tiện đoán mò!” Hải Uyên không phải thực để ý lời A Trà nói, nhưng lại dùng mũi hừ một tiếng.

“Bằng không?” A Trà hỏi.

“Đơn thuần nhìn hấn không vừa mắt mà thôi.” Hải Uyên nói.

“Đơn thuần xem không vừa mắt liền đánh thành như vậy?”

“Bằng không? Không thể đánh sao?” Hải Uyên dùng ngữ âm quái thai của A Trà đáp lại hấn.

Có đôi khi Hải Uyên cảm thấy A Trà thật sự ồn, lại thích lung tung đoán mò gia sự người khác. Có phải mấy lão nhân gia không việc gì làm sẽ thích như vậy? Hải Uyên cũng là lần đầu tiếp xúc đến các lão bá ở tuổi này, có khi khó tránh khỏi chịu không nổi mấy câu lải nhải bên tai.

“Hải Uyên, người này tiểu hài tử, ngẫu nhiên rất không hiểu.....”

“Người hiện tại cũng là tiểu hài tử, đừng ở đây niệm cái tiểu hài tử tiểu hài tử không ngừng được chưa!” Hải Uyên đầu bị A Trà niệm càng ngày càng đau, hấn chịu không nổi, rống lên.

Thang máy rốt cục dừng ở lầu một, cửa vừa mở ra, bên trong hộ sĩ chạy trốn chết đuối lão bá vọt ra ngoài, không muốn ở trong thang máy dù chỉ một lát.

“Được rồi được rồi, không niệm sẽ không niệm. Người cũng không nên sinh khí, miệng người hiện tại có thương tích, sinh khí không tốt hắc!” A Trà ngậm miệng lại. Kỳ thật trong lòng hấn còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Hải Uyên, nhưng xem sắc mặt Hải Uyên cũng không quá thoải mái, đành dùng sức nhẫn xuống.

Bất quá chuyện hai người Nhật Thanh và Hải Uyên cùng cha này, A Trà thật đúng là bị dọa.

Nếu hấn có huynh đệ tỷ muội, sẽ không có khả năng đánh bọn họ!

Nhà hấn từ thật lâu trước kia đều sinh con một, ông nội hấn cùng ông nội của ông nội cũng đều như vậy, cho nên thân thích rất ít, người trong gia tộc cũng không nhiều.

Nếu hấn có đệ đệ hoặc ca ca, hấn sẽ vui vẻ đến mấy buổi tối đều ngủ không được, cho nên hấn thật sự không thể tưởng tượng hai người giống như kẻ thù lại có quan hệ huyết thống.

A Trà tái liếc nhìn Hải Uyên.

Hải Uyên cũng lần thứ hai trừng mắt lại.

A Trà vỗ vỗ bả vai Hải Uyên, bởi vì vừa mới bị bắt cầm miệng, nên lần này cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Bọn họ tiếp theo đến trạm xe bus chờ xe, sau đó nhờ xe đến hiện trường hoả hoạn ngày hôm qua đem xe máy Hải Uyên chạy trở về.

Hải Uyên tìm được xe máy liền đem chìa khóa sáp vào, leo lên xe khởi động động cơ. Nhưng tay bị thương mới vừa nhấn ga, Hải Uyên liền nhúm mày, sắc mặt lại càng thêm trắng.

“Người như vậy sao có thể chạy xe a!” Vốn quyết định cầm miệng, nhưng nhìn đến Hải Uyên xương tay phải nứt ra còn bị bó bột cư nhiên muốn chạy xe trở về, A Trà lại nhin không được kêu lên.

“Có thể.” Hải Uyên cật lực nói.

“Ngồi vào phía sau đi!” A Trà lắc lắc đầu, đem Hải Uyên đẩy ra sau, leo lên vị trí phía trước xe máy nói: “Ta lái có điều thỏa đáng hơn, nếu không để người lái lỡ té xe thì không tốt.”

“Người không thành vấn đề sao?” Hải Uyên hồ nghi nhìn A Trà.

“Đương nhiên, rất tốt là đằng khác, người nghĩ ta sống vài chục năm là vô ích sao?” A Trà hít sâu một hơi, đá chân chống xe máy, sau đó nhấn ga để xe chậm rãi đi tới.

“.....” Xe vừa di chuyển không đến năm mươi mét, Hải Uyên liền có chút hối hận đã để A Trà lái xe.

Lão nhân gia này bình thường tốc độ chỉ có hai mươi..... Ngay cả xe đạp bên cạnh so với hấn còn nhanh hơn.....

A Trà có chút khấn trương, bởi vì hấn chưa từng cười qua xe máy trọng hình nào lớn như vậy, hơn nữa xe còn cao hơn cả hấn, hấn cảm thấy chân mình như muốn gãy, thật sự có chút sợ.

“Vẫn là dã lang 125 tốt hơn.” A Trà miệng thì thảo niệm.

Tiếp theo A Trà lại nghĩ tới chính mình nên cầm miệng, tiếp tục niệm như vậy đợi lát nữa Hải Uyên khẳng định sẽ phát điên.

Sau hấn chạy a chạy, trên đường đi qua một cái phố ăn vặt, A Trà thoáng nhìn quầy trư tâm đông phần, nghĩ nghĩ liền dừng lại. Tiếp theo dẫn Hải Uyên đi ăn trư chân diện tuyến, hy vọng có thể thay đổi không khí.

A Trà mở miệng nói “Lão bản hai chén trư chân diện tuyến”, sau đó miệng liền đóng lại.

Cả bữa tối đều thật im lặng, im lặng đến Hải Uyên ngược lại cảm thấy có chút không quen.

A Trà trong đầu đều muốn hỏi sự tình Hải Uyên cùng Nhật Thanh, còn có sợi tơ hồng trên tay Nhật Thanh kia. Hấn vừa ăn bữa tối, vừa dùng sức nghĩ, ngẫu nhiên thở dài mới tiếp tục gặm chân heo.

Đương A Trà sa vào ở thế giới chính mình không có cùng Hải Uyên nói chuyện, Hải Uyên phát giác bên tai thật sự quá mức im lặng, này lại thêm buồn bực.

A Trà không biết suy nghĩ cái gì, cư nhiên ngay cả xem cũng không xem hấn, hấn cảm thấy ăn cũng chẳng chút tư vị.

15. Chương 15

Trở lại ký túc xá, mới vừa đi lên lầu, hai ngày không trở về A Trà cùng Hải Uyên liền trở thành đối tượng để mọi người nghị luận, đám học sinh cũng không dám trực tiếp đối bọn họ tỏ vẻ ý kiến, chính là ở bên cạnh khe khẽ nói nhỏ, nhìn nhìn Hải Uyên quần áo vẫn lưu lại vết máu cùng A Trà cũng đồng dạng chật vật.

A Trà đối với tình huống này đã thành thói quen, cũng do đám học sinh không dám hướng Hải Uyên biểu đạt quan tâm, nên đành phải ở bên cạnh dùng phương thức này thảo luận.

Hải Uyên bởi vì A Trà liên tiếp vài giờ cũng chưa để ý tới hấn, đã muốn một bụng đầy hỏa, hiện tại lại bị đám người chỉ trỏ như động vật trong sở thú, nhất thời bạo phát, quay đầu hướng bọn họ rống: “Nhìn cái gì, có ý kiến gì liền trực tiếp mặt đối mặt nói với ta!”

Hải Uyên vừa rống, người trên hành lang lập tức chạy trốn không thấy nửa điểm bóng dáng.

Hấn về mặt âm trầm đi tới phòng ngủ, nhấc chân đá vắng cửa phòng, sau đó leo lên giường, trở mình kéo chăn bông liền ngủ.

“Đã về rồi!” Thiên Tuế như bình thường ngồi trước bàn học quay đầu lại nói.

“Đã trở lại.” A Trà hướng Thiên Tuế gật đầu.

Thiên Tuế cũng không hỏi Hải Uyên vì sao hai ngày không thấy bóng dáng, A Trà nghĩ nghĩ, biểu đệ Thiên Tuế này hấn là quá quen với biểu ca Hải Uyên chuyên gây chuyện khắp nơi của hấn, nên mới không thấy quái dị.

A Trà đem mèo nhỏ từ trong quần áo lấy ra, sau đó đổ sữa vừa mua ở trên đường vào chén cho nó uống.

“Sao có con mèo này?” Thiên Tuế nhin không được hỏi.

“Nàng là con dâu ta – Tiểu Đào.” A Trà nhếch miệng cười cười.

Mèo nhỏ ngẩng đầu lên “Yêu ” một tiếng.

“Tiểu Đào là Nhật Thanh mua đến cấp cho Trạch Phương, bất quá ta cảm thấy việc này nhất định có ẩn dấu gì đó, sau mới phát giác nguyên lai nó chính là Tiểu Đào, thật sự rất trùng hợp.” A Trà tiếp theo còn nói: “Ta nghĩ Tiểu Đào nhà ta nhất định là lo lắng ta một mình một người ở tại chỗ này, nên cho dù đi đâu thai, cũng muốn trở về bên ta. Thiên Tuế ngươi cảm thấy đúng không? Hấn là như vậy đi!”

A Trà sờ sờ đầu mèo nhỏ. Bởi vì Ngọc Thiên năm đó chỉ kịp sinh Vọng Lai cho hấn mà thôi, nên khi Vọng Lai thú Tiểu Đào vào cửa, hấn đối Tiểu Đào cũng yêu thương tựa thân sinh nhi nữ.

Thiên Tuế gật gật đầu, đồng ý với A Trà.

“Ta nói không đầu không đuôi như vậy, người cũng có thể nghe hiểu được a!” A Trà cảm thấy Thiên Tuế thật sự rất lợi hại, có thể làm biểu đệ của Hải Uyên, quả nhiên có chút tài năng.

“Ta nghe người ta nói qua, chính vì có duyên phận, nên dù đầu thai chuyển thế ra sao, thân nhân vẫn sẽ trở về bên mình. Giống mù mù đầu thai trở về thành cháu gái, hoặc ông nội đầu thai thành tôn tử của mình, phụ thân biến thành đứa nhỏ của bằng hữu, loại chuyện này đều thực thông thường.” Thiên Tuế nói: “Có lẽ cũng do tất cả mọi người luôn nhớ mong thân nhân nơi trần thế của mình, nên vô luận vất vả ra sao, cũng muốn trở lại bên cạnh họ.”

Khi Thiên Tuế nói tới đây, A Trà “Oa ——” một tiếng tán thưởng, bội phục nhìn Thiên Tuế.

“Không thể tưởng được người tuổi còn nhỏ như vậy, lại biết việc này.” A Trà nói.

“Ta nghe bà nội ta nói.” Thiên Tuế có chút ngượng ngùng cúi đầu. “Nàng thích mấy điều kỳ quái, có khi sẽ giảng này đó cho ta nghe.”

“Cho nên nói, người bên cạnh ta có thể đều là thân nhân trước kia đầu thai trở về?” A Trà hỏi.

“Àn.”

“Hai chúng ta đây vài thập niên trước nói không chừng cũng từng là bạn tốt đi!”

“Có lẽ.” Thiên Tuế mỉm cười trả lời.

A Trà cười to.

Vẫn nằm ở trên giường giả bộ ngủ, Hải Uyên càng ngày càng mất hứng, A Trà có phải hay không đã hoàn toàn quên tồn tại của hấn, chỉ lo bồi Thiên Tuế cùng con mèo kia!

Bị bỏ mặc khiến cho Hải Uyên cảm thấy siêu cấp khó chịu.

“Đúng rồi Thiên Tuế, người có hay không nghe qua chuyện dây tơ hồng.” Trên tay A Trà từng xuất hiện sợi bông màu đỏ quấn tới hai vòng.

“Tơ hồng? Nhân duyên tuyến sao?” Thiên Tuế ngẩng đầu lên hỏi.

“Đúng đúng đúng.” A Trà vội vàng gật đầu. “Ta gần đây xem qua tơ hồng rất nhiều lần, hơn nữa cũng nhìn đến người bị cột cùng với ta, ta muốn hỏi người, nếu người kia và ta bị cột vào nhau, đó lẽ nào là người ta phải theo cả đời?”

“Phải” Thiên Tuế thực ngắn gọn trả lời.

“Kia, kia ——” A Trà đột nhiên khẩn trương, hấn muốn hỏi Thiên Tuế chuyện Nhật Thanh có thể là Ngọc Thiên hay không. “Vậy người nói thân nhân lúc trước sẽ đầu thai trở về, kia nếu lão bà trước kia của ta đầu thai, tơ hồng của nàng có phải sẽ cột một chỗ với ta? Hôm trước ta đã nhìn thấy người gắn bó cả đời với ta, nhưng hấn tuyệt không giống lão bà Ngọc Thiên a ——”

Nằm đối mặt vách tường Hải Uyên ánh mắt trợn to, lỗ tai dựng thẳng lên, cẩn thận nghe A Trà nói chuyện tơ hồng. Ai cùng hấn gắn bó cả đời? A Trà như thế nào chưa từng nhắc qua với hấn? Vì cái gì chuyện này hấn tuyệt không rõ? A Trà này thật sự là làm cho người ta phát hỏa!

“Không nhất định.” Thiên Tuế giải thích: “Tơ hồng mà đoạn, duyên phận liền hết. Lấy ví dụ mà nói, lúc người thú người lão bà thứ nhất tơ hồng sẽ thắt trên người người và nàng, tiếp theo người cùng nàng ly hôn, tơ hồng liền chặt đứt. Ngay sau đó người lại cưới lão bà thứ hai, tơ hồng liền xuất hiện trên người người cùng lão bà thứ hai. Nói cách khác cho dù lão bà người đầu thai trở về, tơ hồng của các người chưa chắc đã cùng một chỗ.”

“Ai yêu, sao lại như vậy? Ly hôn sẽ đoạn? Kia chết một lần rồi đầu thai có tính không ly hôn?” Sự tình cùng điều A Trà nghĩ hoàn toàn bất đồng. “Vậy nói cách khác cho dù sợi tơ hồng kia có quấn lấy ta và Nhật Thanh, hắn cũng không nhất định là lão bà của ta đầu thai trở về?”

“Cái gì?” Thiên Tuế hoài nghi bản thân nghe lầm. A Trà ban nãy hình như nhắc tới tên Nhật Thanh.

Nguyên bản vẫn giả bộ ngủ Hải Uyên lập tức xốc chăn lên, từ trên giường ngồi dậy, mắt hắn nhìn chăm chăm dáng lưng A Trà, thẳng đến A Trà cảm giác có tầm mắt nóng rực phía sau mà quay đầu lại, liền nhìn đến Hải Uyên vẻ mặt đại tiện sấm soi hắn.

“Ai u, người không phải ngủ sao, dậy làm gì?” A Trà hoảng sợ.

“Quan Nhật Thanh sẽ không là lão bà của người, tuyệt đối là mắt người bị lé nên nhìn lầm rồi.” Hải Uyên lạnh lùng nói.

“Nhưng chúng ta bị cột vào nhau a.” A Trà hoang mang so ngón út của mình.

“Mắt người nhìn lầm rồi.” Hải Uyên vẫn đang kiên trì.

“Người mới ánh mắt lé á.” A Trà nói thầm. Hắn không muốn cùng Hải Uyên tranh cãi, cho nên quay đầu, nhìn nhìn Tiểu Đào nhà bọn họ đang cố gắng uống sữa.

“Cái kia.....” Thiên Tuế ý đồ đem lực chú ý của A Trà kéo về. “Kỳ thật có chuyện này còn trọng yếu hơn, người bình thường là nhìn không thấy cái tơ hồng kia. Cho nên ta không hiểu được người vì cái gì lại thấy nó.”

“A tai?” A Trà nhún vai, sờ sờ đầu Tiểu Đào.”Ta còn nhìn đến rất nhiều lần a.”

Đột nhiên A Trà nhìn đến một quyển sách giáo khoa trên bàn của Thiên Tuế, lúc này mới phát giác nguyên lai hôm nay Thiên Tuế không có chơi điện tử.

“Người đang đọc sách ác?” A Trà kinh sợ (kinh ngạc sợ hãi) không thôi. Từ lúc hắn đến ký túc xá tới nay, lần đầu tiên thấy trên bàn Thiên Tuế có sách giáo khoa.

“Ân.” Thiên Tuế nói: “Đợt thi giữa kỳ sắp đến.”

“Thi giữa kỳ?” A Trà nghiêng đầu hỏi: “Là cái gì?”

“Đi?” Thiên Tuế ngây người một chút. “Chính là thi giữa kỳ a!”

Ngồi trên giường không ai để ý tới Hải Uyên trở mình nằm lại, kéo chăn cuộn tròn bản thân. Hắn tiếp tục sinh hờn dỗi, kia thanh âm xoay người biến thành tiếng giường phanh phanh, toàn thân đều bao phủ hơi thở âm u. (Viêm: anh dỗi, dễ thương ah ^0^)

Bị tiếng vang thật lớn gây hoảng sợ A Trà quay đầu nhìn nhìn Hải Uyên, đột nhiên hắn nhớ tới Hải Uyên đã đến giờ uống thuốc buổi tối rồi, hướng Thiên Tuế cười cười nói: “Người tiếp tục đọc sách đi!” Lúc sau, liền cầm cái ly đến máy lọc nước lấy chút nước ấm trở về.

A Trà đem gói thuốc của Hải Uyên lấy ra, sau đó bưng nước tới trước giường Hải Uyên, lắc lắc hắn. “Uống thuốc đi, mau đứng lên.” A Trà nói.

“Ta ngủ, muốn uống chính người uống.” Hải Uyên thanh âm rầu rĩ.

“Đem thuốc uống một lần rồi ngủ tiếp.” A Trà cảm thấy Hải Uyên nói chuyện khẩu khí là lạ, không biết hắn lại đang tức giận cái gì. “Nhanh lên, người nói người sẽ ngoan ngoãn uống thuốc mà.”

Hải Uyên đem chăn kéo lên trên, từ mộng tới đầu không thèm để ý A Trà.

“Vì cái gì cáu kỉnh a? Có phải hay không miệng vết thương rất đau?” A Trà cách chắn, nhẹ nhàng vỗ Hải Uyên.

Hải Uyên mất cả đoạn thời gian mới chậm rãi “Ân.....” một tiếng.

“Vậy phải nhanh uống thuốc a, uống xong ngủ tiếp một chút sẽ không đau nữa.” Do Hải Uyên là người bệnh, hơn nữa lại vì hắn mới bị thương. A Trà rất có kiên nhẫn dỗ Hải Uyên, muốn hắn nhanh nhanh uống thuốc.

Hải Uyên chậm rãi từ trong chăn ngồi dậy. Kỳ thật hần chính là khó chịu A Trà này giờ không để ý tới hần, cả một buổi chiều cùng Thiên Tuế nói chuyện mà thôi, lúc này A Trà lại dịu dàng bảo hần uống thuốc, tức giận cũng tiêu hơn phân nửa.

A Trà đưa thuốc vào miệng Hải Uyên, lấy nước ấm cho Hải Uyên uống. Chờ Hải Uyên uống thuốc xong nằm xuống, còn rất thân thiết giúp hần đắp chăn bông.

“Mau ngủ đi!” A Trà nói xong, bàn tay dán trên trán Hải Uyên, đo độ ấm một chút. “Mặt của người có điểm hồng, chờ một lát có thể sẽ phát sốt. Lần trước người đánh nhau cũng bị phát sốt, bác sĩ lại chưa khai cho người thuốc hạ sốt, chờ ta đi hiệu thuốc mua về là được.”

A Trà nhìn nhìn bên ngoài. “Mới chín giờ, hiệu thuốc hần còn mở cửa.”

Tiếp theo A Trà trải chăn bông dưới sàng, đánh đánh gối đầu, sau đó ngồi dưới giường nhìn Hải Uyên.

Hải Uyên sau khi uống thuốc cũng thấy khá mệt mỏi, chớp mắt trong chốc lát, chờ hần lần thứ hai mở mắt ra A Trà đã xách túi plastic từ bên ngoài trở về, đang ở trên bàn sửa sang này đó vừa mua.

Mãi cho đến nửa đêm, quả nhiên như A Trà dự đoán, Hải Uyên bắt đầu sốt cao.

A Trà trước uy Hải Uyên thuốc hạ sốt, sau đó nhớ đến hải Uyên còn chưa xin phép lão bản ở chỗ làm, vì thế hoang mang rối loạn cảm danh thiếp của PUB cùng tiền lẻ trong ngăn kéo chạy đến điện thoại công cộng trên hành lang.

“Uy?” Điện thoại chuyển được.”Lão bản nương có ở nhà hay không?”

“Xin đợi chút.” Đối phương nói.

A Trà đợi đại khái một phút đồng hồ, mới có người tiếp chuyện.”Nhĩ hảo.”

“Uy, nhĩ hảo. Ta muốn giúp Tiểu Uyên xin phép, hần gặp tai nạn xe cộ bác sĩ nói xương cốt hần vỡ ra, ta nghĩ để hần nghỉ ngơi một chút rồi đi làm sau.”

“Xin hỏi ngài là ai?”

“Lấy tẩy (ta là) ông nội Tiểu Uyên, lần trước ta có tới PUB này a, chúng ta còn gặp mặt một tiểu muội.” A Trà nói.

“Ông nội Tiểu Uyên?” Lão bản nương Lợi Á hiển nhiên không nghĩ ra mình đã từng gặp nhân vật như vậy.

“Đúng đúng!” A Trà tiếp theo nói: “Tiểu Uyên nhà ta thương có chút nghiêm trọng, cho nên ta muốn giúp hần xin nghỉ ba ngày.....” A Trà nghĩ nghĩ, ba ngày hình như không đủ.

“Năm ngày.....” Năm ngày hình như cũng không thể nghỉ ngơi tốt.

“A bằng không trước hết xin nghỉ một tuần là được, hần tay phải bị bó bột cũng không có thể làm việc, bây giờ còn đang phát sốt, ta xem để hần nghỉ ngơi lâu một chút sẽ tốt hơn, bằng không hần đi đến chỗ người làm việc, rất có thể sẽ té xỉu cho người xem.”

Kết quả A Trà tự tiện tác chủ giúp Hải Uyên xin nghỉ một tuần, Lợi Á cũng không nói thêm cái gì, còn tỏ vẻ chờ Hải Uyên bình phục tái đi làm tiếp.

A Trà cúp điện thoại, cảm thấy Lợi Á này kỳ thật cũng không tồi.

16. Chương 16

Hải Uyên bởi vì phát sốt nên cả buổi tối đều ngủ tỉnh tỉnh ngủ không quá thoải mái.

Hần cảm thấy đầu nóng hừng hực như bị bỏ vào lò nướng, thân thể băng lãnh tựa trong tủ lạnh, toàn thân giống vừa tắm vừa sưởi, khiến hần có chút khó chịu.

Thân thể hần bình thường rất tốt, cũng ít bị cảm mạo. Nhưng chỉ cần quá nóng, toàn thân sẽ vô lực hơn nửa thống khổ muốn chết.

Hải Uyên nặng nề thở ra một hơi, tiếp theo đem cả người cuộn tròn trong chăn bông, thân thể lạnh lẽo như cá đông lạnh chẳng có lấy một tia ấm áp.

Không dám ngủ quá sâu, A Trà vừa nghe thấy Hải Uyên thở dài, lập tức mở mắt ra.

“Thế nào, rất khó chịu sao?” A Trà nhu nhu đôi mắt lim dim buồn ngủ, ngồi cạnh giường vươn tay thử độ ấm trên trán Hải Uyên, sau đó lại sờ soạng mặt Hải Uyên. “Vẫn còn nóng quá.”

Rõ ràng Hải Uyên co thành một khối cầu nhưng bộ dáng lại như rất lạnh.

A Trà lo lắng hỏi: “Chăn bông không đủ ấm sao? Người bị lạnh?”

“Có chút.” Hải Uyên nhắm mắt nói.

A Trà đứng lên, đem chăn của mình đắp cho Hải Uyên, sau đó nhìn qua giường của Thiên Tuế, Thiên Tuế đã muốn ngủ, chăn trên người cũng nhất kiện mỏng manh.

Sau hẩn lại ở tủ quần áo tìm a tìm, không phát hiện thêm cái chăn dư nào, trong lòng có chút lo lắng, vội vàng nện bước ra ngoài, đến gõ cửa phòng cách vách.

A Trà đi từng gian từng gian hỏi xem có chăn dư hay không, miệng cũng không ngừng nói thật có lỗi, ngược ngùng vì rạng sáng bốn giờ như vậy lại đi quấy rầy bọn họ, nhưng Hải Uyên phát sốt cao, cần chăn bông dày một chút.

Nam sinh phòng “Hai O bảy” một đầu tóc đen hỗn độn cùng đôi mắt thâm quầng ngủ không đủ giấc, chỉ vào gian phòng bên kia.”Thái Chính Nam hình như có, người hỏi mượn hẩn ấy.”

A Trà mừng rỡ hướng “Hai O hai” chạy tới, thuận lợi lấy được cái chăn bông mùa đông bạn học kia vừa phơi nắng, sau đó chạy về phòng mình, thay Hải Uyên đắp hảo.

“Một cái, hai cái, ba cái, như vậy hẩn là đủ đi.” A Trà thở phào, Hải Uyên đắp ba kiện chăn bông, ngủ cũng an ổn hơn, không tiếp tục phát run nữa.

A Trà ngồi bên giường trông chừng Hải Uyên, đã hơn bốn giờ sáng, ngày thường vào lúc này hẩn đã dậy, cũng không định ngủ thêm, A Trà liền cầm khăn mặt thay Hải Uyên lau lau, nhìn hẩn càng ngủ càng an ổn, A Trà cũng lộ ra tiểu ý.

Buổi sáng A Trà ụ Hải Uyên uống thuốc, dùng trán mình khẽ chạm trán Hải Uyên, phát giác nhiệt độ đã hạ chút ít, liền vội vàng sửa sang túi sách, chuẩn bị đi học.

Thiên Tuế đã xuất môn từ lâu, cả ký túc xá đại khái chỉ còn lại mỗi A Trà.

A Trà đem mèo nhỏ ôm đến ghé dựa cạnh giường Hải Uyên, sờ sờ đầu nó. “Con dẫu ai, ba hiện tại phải đi đọc sách, người giúp ba trông chừng Tiểu Uyên, để hẩn ngoan ngoãn ngủ, không cần tùy tiện chạy loạn. Sau mỗi tiết học ba sẽ trở về xem một chút, trong khoảng thời gian này liền phiền toái người a.”

A Trà không biết nói như vậy mèo nhỏ có nghe hiểu hay không, chỉ thấy mèo nhỏ hướng hẩn “Yêu ” một tiếng, sau đó cúi đầu dùng đầu lưỡi liếm chân trước, sửa sang lại lông mao của mình.

Chuông báo tiết thứ nhất vừa vang, A Trà vội vội vàng vàng cầm lấy túi sách lao ra phòng ngủ, hướng trường học chạy tới.

A Trà đi rồi, ký túc xá trở nên thực im lặng.

Mèo nhỏ ghé vào ghế dựa nhìn Hải Uyên đang ngủ, sau đó mở miệng ngáp một cái, chân trước giao nhau, đầu hạ thấp nhắm mắt lại.

Ánh sáng theo cửa sổ len lỏi vào phòng, không khí bên trong cũng thập phần thông thoáng, từ rừng cây khe vang lên vài tiếng chim hót ve kêu, thời gian cứ thế nhàn nhả thông thả vượt qua.

Dưới lầu ngẫu nhiên truyền đến thanh âm xá giam qua lại quét rác.

Một trận gió mát theo cửa sổ thổi vào phòng xen lẫn mấy phiến lá rụng, xoay cuộn trên mặt đất, cuốn thành một đạo tiểu ốc xoáy, sau đó gió dừng lại, lá cây hạ xuống sàn gỗ, cái bàn trước ghế dựa thoáng hiện một bóng người.

Ánh nắng thừa thớt xuyên vào phòng, bạch sắc quang mang không hề bị ngăn cản xuyên thấu qua người nọ trực tiếp rót trên mặt đất, tựa như người nọ chưa bao giờ tồn tại.

Sách trên bàn Hải Uyên bị lấy xuống, giữa trang sách truyền đến thanh âm lẩm nhẩm.

Nguyên bản đang ngủ mêo nhỏ liền mở mắt ra, nhìn thấy thân ảnh quen thuộc liền ngồi dậy, hướng tới đối phương (meo) một tiếng.

“Yêu ”

Đang lật sách Trạch Phương nhẹ nhàng quay đầu lại... Đến, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc như trang giấy trắng, hần hướng mêo nhỏ nở nụ cười, xoay người sang chỗ khác tiếp tục xem sách của Hải Uyên.

Sách của Hải Uyên từ trước đến nay đều sạch sẽ như vậy, hoàn toàn không có dấu vết viết chữ hay gạch xóa. Duy chỉ có nếp nhăn trên trang sách giáo khoa, là do hần thường ghé vào sách ngủ mà tạo thành.

“Yêu ” mêo nhỏ lại kêu một tiếng.

“Hừ..... Đánh thức hần sẽ không tốt.....” Trạch Phương vuốt ve quyển sách, sâu kín nói.

“Yêu ”

“Đầu thai? Ta cũng không nói muốn đi đầu thai a?” Khi mêo nhỏ kêu, Trạch Phương nghe thấy ý tứ trong lời nói của nó, liền chậm rãi trả lời. “Ta đáp ứng người sau khi người đi rồi sẽ đem ông nội mang về, nhưng sau đó cũng không đáp ứng người cái gì nữa.” Trạch Phương búng bình nở nụ cười, hần nói chuyện âm điệu tinh tế ngọt ngào, giống như một nữ hài tử.

đi rồi ở đây nghĩa là đi đầu thai.

“Yêu ”

“Ai, ta không nghĩ tới ông nội cùng Hải Uyên cảm tình sẽ tốt như vậy. Ta cảm thấy a, nếu ta làm cho ông nội rời khỏi, rồi tự mình trở về cũng không sai. Đến lúc đó chỉ cần ta không nói, Hải Uyên sẽ không biết là ta, như vậy Nhật Thanh rất tốt với ta, Hải Uyên với ta cũng hảo, sau đó ta tái lấy tiền ông nội lưu cho ta đi phẫu thuật, mọi sự liền hoàn mỹ.”

“Yêu ”

“Lòng tham?” Trạch Phương nhẹ nhàng nở nụ cười. “Như vậy sao kêu lòng tham a! Ông nội rất thương ta, chỉ cần ta nói một tiếng, vô luận cái gì hần cũng cho ta. Hần cho ta, liền biến thành đồ của ta a! Bất luận là thân thể này, hay là tiền của hần đều giống nhau. Nếu đã là của ta, sao kêu là tham chứ?”

“Yêu ” mêo nhỏ vẫn liên tục đối thoại.

“Mẹ, ta là con người a! Ông nội chỉ là ba ba của chồng người, cũng không phải ba ba của người, vì cái gì người đối hần tốt như vậy! Người sao không đối ta tốt chút? Đừng chỉ luôn quan tâm ông nội!”

“Yêu ”

“Đều giống nhau, ông nội sẽ không so đo với ta, huống chi ta thích Hải Uyên như vậy. Vả lại ta còn có một bạn trai a, nếu ta đi rồi, kia hần thật sự sẽ rất thương tâm.” Trạch Phương mỉm cười.

Kể từ khi rời khỏi thân thể chính mình, hần đã đợi ở bên người A Trà rất lâu.

Hần nhìn thấy A Trà dùng thân thể hần đến trường đọc sách, dùng thân phận hần cùng Hải Uyên bên nhau.

Vốn lúc mới chết hần cảm thấy nhân sinh của mình xong rồi nên chán nản không thôi, nhưng sau lại thấy mẫu thân đem ông nội cũng vừa chết phản hồn đến dương gian, Trạch Phương liền cảm thấy bản thân kỳ thật cũng có thể làm như vậy.

Chính là sau này Trạch Phương phát hiện tồn tại của ông nội vẫn rất trọng yếu, khi hần phát giác Hải Uyên càng ngày càng thích ông nội của mình, hơn nữa càng ngày càng không ly khai hần, Trạch Phương đã nghĩ có thể lợi dụng điểm này, đợi cho Hải Uyên hoàn toàn yêu thương ông nội, lúc đó sẽ đoạt lại thân thể, đưa ông nội đi đầu thai, như vậy Hải Uyên sẽ yêu hần, sự tình sẽ được giải quyết hoàn mỹ.

Sau đó hần thừa kế tài sản của ông nội, có Hải Uyên, thêm cả Nhật Thanh, kiếp sau khẳng định khoái khoái lạc lạc, không lo ăn mặc.

Trạch Phương cười đến vui vẻ, mèo nhỏ trên ghế “Yêu ” một tiếng, không để ý tới hần, nằm úp sấp tại chỗ, con người màu lam xám theo dõi hần không tha.

Hải Uyên trên giường khẽ động, rên rỉ một tiếng.

Hần chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên trong phòng lại thổi qua một trận gió nhỏ.

Hải Uyên nhìn thấy phòng ngủ trống rỗng, vừa rồi hình như hần nghe được thanh âm ai đó nói chuyện, còn tưởng A Trà đã trở lại, nhưng trong phòng người nào cũng không có, có lẽ bản thân ngủ hồ đồ làm mộng, nên tưởng tượng ban này có người ở đây.

A Trà không ở, ký túc xá cũng trở nên lãnh lãnh thanh thanh.

Hải Uyên lôi kéo chăn, nhàm chán nhìn sàn nhà, sớm biết vậy bản thân sẽ theo A Trà đến trường, ở chung lâu nay hai người đã quen cùng nhau hành động, hiện tại chỉ có bản thân một mình trong phòng, thật đúng là không quen.

Hần nhàm chán trở mình, trong đầu toàn bộ đều nghĩ A Trà khi nào thì trở về.

Tình hình như vậy thật sự có chút không xong. Hải Uyên trầm nghĩ.

Hần chưa từng nhớ thương một người đến thế.

Chuông báo tan tiết trong trường học vừa điểm.

Qua vài phút, A Trà thở hổn hển cố sức chạy về đến ký túc xá, trong tay còn cầm bữa sáng dinh dưỡng vừa mua ở căn tin ký túc xá.

“Ăn cơm.” A Trà bên lau mồ hôi, bên đối Hải Uyên nói.

Hần đem hộp cháo mở ra, tái nâng Hải Uyên ngồi dậy, hỏi: “Thế nào, thân thể có đỡ hơn hay không?”

“Hoàn hảo.” Hải Uyên tiếp nhận cháo, chút buồn ngủ ban này đã hoàn toàn tiêu biến.

A Trà lại sờ sờ trán Hải Uyên, phát giác nhiệt độ đã chậm rãi lui, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo hần lấy thuốc đưa Hải Uyên, còn nói: “Đem này đó uống vào, ngủ tiếp một chút. Ngủ nhiều thì bệnh mới mau khỏi.”

Mèo con từ trên ghế nhảy xuống, đến bên chân A Trà cọ cọ.

“Ai u, đừng ở dưới chân ta, lỡ giẫm phải người thì làm sao bây giờ?” A Trà khấn trương ôm lấy mèo nhỏ, sờ sờ đầu nó.

“Yêu ” mèo nhỏ kêu một tiếng thật dài.

“Con mèo này thực ồn.” Hải Uyên bực bội lên tiếng.

“Tiểu Đào là thay thế ta chiếu cố người, hơn nữa nàng không thường kêu a, một chút cũng không ồn!”

“Sao người không lưu lại mà để một mèo con tới chiếu cố ta?” Hải Uyên nói.

“Bởi vì ta muốn đi học a!” A Trà vẫn cảm thấy học sinh chuyện trọng yếu nhất chính là đi học. “Hơn nữa trường học cùng ký túc xá gần nhau, chỉ cần chạy một chút là về tới, nên ta mới yên tâm lưu người cho Tiểu Đào a!” A Trà nhìn Hải Uyên nói.

A Trà sau đó ở lại bồi Hải Uyên một lát, chờ tiếng chuông vang lên, liền vội vàng vàng lần thứ hai chạy đi.

Cả ngày hôm nay, A Trà vì lo lắng bệnh tình Hải Uyên nên mỗi một tiết vừa hạ, lập tức từ phòng học chạy về ký túc xá mà chẳng thấy vất vả.

Khi hần trở về gặp Hải Uyên ngủ ngon nên cũng không ồn hần, chính là đi đến ghế dựa bên cửa sổ ngồi xuống, ôm lấy con dâu Tiểu Đào của hần, một người một miếu lặng lẽ trông chừng Hải Uyên.

Ngẫu nhiên Hải Uyên tỉnh lại thấy A Trà bên mình, sẽ cảm giác thật an tâm.

Mà khi hần mở mắt ra phát giác A Trà còn chưa đến, sẽ tái nhảm mắt lại, cẩn thận nghe một chút trên hành lang có tiếng bước chân của A Trà hay không.

Tiếng bước chân của A Trà rất dễ nhận ra, gót chân hần thường thường nâng cũng nâng không lên, nên khi đi đường luôn phát ra thanh âm nặng nề. Hơn nữa A Trà mang dép lê nên thanh âm rất rõ ràng, còn âm thanh ba đặt ba đặt do dép lê plastic đánh vào bàn chân, Hải Uyên mỗi lần nghe thấy, liền biết là A Trà đi tới.

17. Chương 17

Ở ký túc xá nghỉ ngơi vài ngày, vết thương của Hải Uyên cũng tốt hơn nhiều. Tuy rằng chỉ may trên trán vẫn chưa tháo ra, cánh tay phải vẫn buộc băng vải, nhưng Hải Uyên đã không còn suy yếu như trước, A Trà lại bắt đầu kéo Hải Uyên đi học.

Hai phút trước tan học, quốc văn lão sư đóng lại sách vở, nói giới hạn cuộc thi lần này:

“Chỉ còn một tuần nữa sẽ đến kì trung khảo (thi giữa kì), những học sinh điểm kém ở lần trước giờ phải cố gắng bù lại biết không?”

Sau tiếng chuông tan học vừa đánh, quốc văn lão sư chậm rãi đi ra ngoài, đám học sinh trong lớp vừa chạy vừa nhảy lớn tiếng nói chuyện, bắt đầu xôn xao ồn ào.

Hải Uyên như trước say ngủ.

A Trà sắp xếp sách vở, Thiên Tuế muốn ra khỏi phòng học vừa vịn đi qua bên người A Trà.

“Thiên Tuế!” A Trà kêu tên hần.

Thiên Tuế thấy A Trà, vì thế chậm rãi quay lại.

“Chuyện gì?” Trên tay hần cầm một máy chơi game nhỏ, đang muốn ra bên ngoài tiếp tục đánh điện tử.

“Kì trung khảo là kiểm tra phải không?” A Trà còn chưa hiểu rõ mấy chuyên môn thuật ngữ của học sinh.

“Phải” Thiên Tuế gật đầu.

“Nếu thi rớt sẽ thế nào?” A Trà hỏi.

“Ân..... Thành tích kém sẽ thi lại, thi lại không đậu sẽ không thể lên lớp, không thể lên lớp sẽ không có biện pháp tốt nghiệp, chỉ vậy mà thôi.” Thiên Tuế chậm rãi giải thích ý nghĩa của kì thi giữa kì.

“Cáp, chỉ như vậy á!” A Trà hô to một tiếng, khẩn trương không thôi.

Nguyên bản đang ngủ ngon Hải Uyên bị tiếng kêu hoảng sợ của A Trà đánh thức, mở hai mắt nhìn A Trà một cái, nhấc tay trái lên hướng đầu A Trà gõ xuống.

“Ồn muốn chết.” Hải Uyên oán giận.

“A, chụp viết chụp viết (xin lỗi)!” A Trà sờ sờ cái đầu phát đau, hướng Hải Uyên nói thật có lỗi, lại quay đầu tiếp tục cùng Thiên Tuế đối đàm.

“Ta không biết chữ, như vậy tuyệt đối sẽ thi rớt! Làm sao bây giờ?” A Trà lo lắng hỏi. “Trạch Phương nhất định phải tốt nghiệp trung học, chính là toán học, tiếng Anh, lịch sử, địa lý mỗi lần ta đều có nghe nhưng chẳng hiểu nổi... Nếu thật sự lưu ban phải làm sao a?”

“Ân.....” Thiên Tuế trầm ngâm một trận. “Lúc này mà dạy người nhận thức chữ..... Ta xem cũng không kịp.....”

“Oa, ta đây nhất định tốt nghiệp không nổi.” A Trà thương tâm nói.

“Tổng sẽ có biện pháp.” Thiên Tuế vỗ vỗ bả vai A Trà.

Mới từ căn tin trở về Thái Chính Nam cầm trong tay hai cây kem đậu đỏ, hần đi đến bên người A Trà nói: “Muốn hay không, cho người một cây?”

18. Chương 18

“Tốt, hôm nay thời tiết có chút nóng, ăn kem cây rất tuyệt.” A Trà từ túi tiền lấy ra mười lăm khối (đồng) cấp Thái Chính Nam, sau đó mở bao kem ra ăn.

“Dù sao người trước hết đem bài tập lão sư dặn làm hảo, đi học dụng tâm nghe giảng, ít ra thành tích cũng được bảy mươi phần trăm, sau này thi cuối kỳ sẽ bù lại.” Thiên Tuế nói.

“Hảo.” A Trà dùng sức gật đầu. “Ta sẽ cố lên.” Nội tâm hần dấy lên ý chí chiến đấu mãnh liệt, hần sẽ đem bài tập làm tốt, đi học cũng sẽ dụng tâm nghe, hy vọng có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Hải Uyên từ trên bàn ngồi dậy đuổi thân người.

Hần thấy cây kem trên tay A Trà sắp tan hết, lại chỉ lo cùng Thiên Tuế nói chuyện, không chịu ăn mau, liền bắt lấy cổ tay A Trà di di, sau đó hé miệng đem một nửa cây kem đậu đỏ cắn vào miệng.

“A!” A Trà lẳng lẳng nhìn cây kem chỉ còn một nửa, ngẩn ngơ.

“Người ngay cả chữ cũng không biết, làm sao thi?” Hải Uyên đem kem cây cắn cắn, sau đó nuốt vào bụng.

“Ta sẽ tập viết chữ.” A Trà nói.

“Hải Uyên, dù sao người gần đây không cần làm công, thời gian rảnh cũng nhiều, người có thể chậm rãi dạy hần bài tập.” Thiên Tuế đột nhiên động linh cơ, hai người kia bình thường thân cận như vậy, Hải Uyên học cũng không tồi, chọn hần là thích hợp nhất.

“Ta thời gian nhiều có thể đi ngủ hay chơi điện tử, sao phải tốn sức như vậy?” Hải Uyên mở miệng ngáp, hơi ngại nhảm chán nói.

“Đúng rồi, người có thể dạy ta đọc sách cùng viết chữ.” A Trà vui sướng nhìn Hải Uyên, như tìm được cứu tinh.

“Ta không rảnh!” Hải Uyên nói.

“Chúng ta trước mắt quay về ký túc xá liền bắt đầu dạy, một tuần nữa sẽ thi giữa kì, thật sự rất khẩn trương.” A Trà tự cổ tự địa nói, căn bản không quan tâm tới ý nguyện của Hải Uyên.

“Uy.” Hải Uyên nhìn A Trà liếc mắt một cái.

A Trà đem nửa cây kem sắp tan hết một ngụm ăn luôn, ở trong lòng bắt đầu tính toán bản thân phải đọc sách như thế nào.

“Chúng ta sau khi trở về, ăn cơm trước, sau đó tắm rửa, giặt quần áo. Đại khái trước sáu giờ rưỡi phải làm xong mọi việc, tiếp theo là đọc sách đọc đến mười giờ, ba tiếng rưỡi không biết có đủ hay không?” A Trà quay đầu nhìn Thiên Tuế.

Thiên Tuế nhún vai. Hần không nỡ đánh nát mộng đẹp của A Trà, ba tiếng rưỡi khẳng định là không đủ, nếu A Trà thật sự giống như đã nói không biết được mấy chữ, kia dù thêm một tuần nữa cũng chưa chắc ổn.

Buổi tối, A Trà xuất ra A Trà cụ, nước vừa sôi, liền để vào một chút cao sơn trà, một chút trà hoa hồng, sau đó pha thành một ấm trà thang, dùng để một bên đọc sách một bên uống.

A Trà lần này không cho nhiều trà hoa hồng, bởi vì nhiều trà hoa hồng sẽ bị lạc tái (tiêu chảy), cho nên hần chỉ cho thêm một viên mà thôi. Dù như vậy trà thang vẫn rất thơm, hương vị khiến A Trà nhịn không được uống vài chén.

Hiện tại đã là buổi tối mười giờ hơn, vốn dự tính chuẩn bị ngủ, nhưng bài tập lại chưa đọc xong, cho nên A Trà cũng không thể lên giường ngủ.

Lấy ra bài tóm tắt trọng điểm Hải Uyên viết cho hần, trước theo ABCD bắt đầu học. Lớn nhỏ hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh hần đều viết tốt lắm, kế tiếp phải thuộc lòng từng kí tự tiếng Anh.

A Trà không thể không khen ngợi đầu óc Trạch Phương, tồn tử bảo bối thật sự rất thông minh, khi hần chạy tới thân thể Trạch Phương, sử dụng đầu óc tồn tử, quả thực muốn nhớ cái gì liền nhớ cái đó, bất luận thứ gì, chỉ cần xem cái hai ba lần đã nắm rõ, cũng không sợ quên mất.

Hải Uyên trên giường ngáp một cái, tiếp tục dùng tay trái không bị thương, giúp A Trà cầm bút máy đem mấy kí hiệu chú âm trong sách giáo khoa quốc văn viết hảo.

A Trà ngay cả chữ như thế nào đọc cũng không biết, muốn dạy hần viết chữ, Hải Uyên đành bắt đầu từ phát âm cơ bản.

Chính là đám bài tập này hần dạy từ sáu giờ rưỡi, đến bây giờ gần bốn tiếng đồng hồ, còn chưa hoàn thành được một nửa, một muốn chết.

Hải Uyên không rõ bản thân vì cái gì không ném đồng sách này ra ngoài cửa sổ, sau đó chui vào chăn bông ngủ một giấc, lại ở đây không ngừng giúp A Trà đọc chú âm như ngốc tử.

Cả đêm hôm nay Thiên Tuế cũng không ở trong phòng chơi game mà đi đến khuya mới về, hần cầm trong tay một chồng sách giáo khoa, thần sắc tiêu tụy đi vào phòng.

“Người đã về rồi!” A Trà ngẩng đầu nhìn Thiên Tuế một cái.

“Đang học chữ à?” Thiên Tuế hỏi.

“Học đếm tiếng Anh từ một đến mười.”

“Úc, thế còn chữ?” Thiên Tuế kinh ngạc.

“Học đến bảy.” A Trà đắc ý nói.

Thiên Tuế nhìn về phía Hải Uyên. “Người nếu không liều mạng cố gắng, hần thật sự sẽ lưu ban đi!”

“A Trà, đem mấy chữ ta vừa dạy đọc cho Thiên Tuế nghe.” Hải Uyên nói, tay trái vẫn như cũ tiếp tục động, bởi vì tay phải bị thương, cho nên chữ viết trong sách giáo khoa của A Trà xấu vô cùng, hần chỉ hy vọng như vậy A Trà cũng có thể nhìn ra. Tình trạng bán tàn phế, hần cũng không có biện pháp.

A Trà lập tức nắm chặt tay thu hồi nét tươi cười trên mặt, hít sâu một hơi, thật sự hồi tưởng mấy từ tiếng Anh Hải Uyên dạy hần phát âm, gần từng tiếng niệm ra:

“Một là nhất vạn vạn, hai là thổ tử, ba là lão bà Thực Lệ của lão Vương, bốn là lão hổ kêu tác hậu, năm là đồ vật hồng, sáu kêu tác hệ khả ti, bảy là cửa hàng tiện lợi. Xong.” A Trà tiếp theo nói: “Ta học mới đến đây mà thôi, kế tiếp sẽ từ từ học.” Thiên Tuế nghe xong, trầm mặc ba giây. “Người dạy hần như vậy..... Phát âm sẽ rất không tiêu chuẩn đi!” (Viêm: cái đoạn này... ta cũng ko biết là sao nữa = =b. T.Lang: phiên âm àh?)

“Như vậy so ra mau hơn.” Hải Uyên nói: “Tiết kiệm khí lực.”

Thiên Tuế lắc lắc đầu, hướng A Trà nói: “Lấy hết sách giáo khoa của người ra, ta vừa mới đi tìm ca ca ta hỗ trợ đoán đề, đến giúp người khoanh vùng trọng điểm.”

“Hảo.” A Trà nhanh chóng đem toàn bộ sách trong cặp lấy ra, cung kính đưa cho Thiên Tuế.

Thiên Tuế tiếp nhận sách của A Trà, cầm lấy bút dạ quang cùng thước liền tiếp gạch dưới.

“Đoán đề là cái gì?” A Trà tò mò nhìn động tác Thiên Tuế.

“Chính là đem đề mục đại khái có thể thi chọn ra cho người, người chỉ cần học thuộc lòng là ổn.”

“Phiên toái người.” A Trà cảm kích nhìn Thiên Tuế.

“Sẽ không!” Thiên Tuế nói.

“A Trà, thuận tiện đem sách giáo khoa của ta đưa cho hần khoanh vùng.” Hải Uyên ở trên giường liều mạng viết chú âm nói.

Thiên Tuế giác quan thứ sáu vốn siêu cường, trước kia đề mục hần chọn bảy mươi phần trăm sẽ có thi, lần này còn vì A Trà đi tìm ca ca hần, ca hần cũng cực kỳ lợi hại, hai người cùng nhau đoán đề tuyệt đối sẽ đạt 90%, hần cũng muốn biết đề mục kì thi lần này.

“Người không cần tái phiên toái Thiên Tuế, dù sao cũng đã khuya rồi, chờ Thiên Tuế khoan vùng xong, ta tái cho người mượn là được. Thiên Tuế cũng cần đọc sách mà.” A Trà ghé vào trên bàn, nhìn Thiên Tuế giúp hần chọn trọng điểm.

“Ta vì cứu người nào đó, một bàn tay động cũng không có thể động, ngay cả lấy thước cùng bút cũng không có khí lực.” Hải Uyên cho A Trà một cái xem thường, bĩu môi nói.

“Được rồi được rồi, ta giúp người liền ỗn.” A Trà vội vàng nói.

Liên tục vài ngày thức đêm đọc sách, khiến cho chính mình đầu choáng váng não căng ra, A Trà cũng sắp khí tuyệt.

Còn chưa tới hai ngày là thi giữa kì, Hải Uyên mấy ngày nay vẫn dạy hần nhận thức chữ, trước đem chữ học thuộc như thế nào viết như thế nào đọc, mặt khác đem toàn bộ trọng điểm thi liệu mạng nhét vào đầu.

Hôm nay vừa mới tan học, A Trà kéo thân thể mỗi một ngủ không đủ giấc trở lại ký túc xá, cặp sách tùy tiện ném sang bên, vừa ngồi xuống ghế dựa, thân tựa vào lưng ghế đầu giữa sang bên, chưa đầy ba giây liền mở ngoác miệng ngủ như chết.

Hải Uyên ở bên ngoài ký túc xá mua một ly sữa đậu nành, hần vừa uống vừa lên lầu, đi vào phòng ngủ thấy A Trà ngồi phịch trên ghế miệng còn không ngừng ngáy to, bước đến trước mặt A Trà, nhìn chòng chọc mặt hần thật lâu.

A Trà cũng chưa tỉnh lại.

Hải Uyên đem sữa đậu nành hấp một ngụm nhắm ngay miệng A Trà, dùng sức áp xuống, chất lỏng trong ly liền như vậy đổ ra ngoài, hiện thành đường parabol, tười lên lỗ mũi cùng trong miệng A Trà. “Khụ khụ khụ.....” A Trà trở mình bối rối đứng lên, liều mạng đem đồ uống trong lỗ mũi trút ra.

Chờ hần ngẩng đầu nhìn thấy Hải Uyên, liền lập tức hô to: “Người lại đang đùa cái gì, muốn hù chết người sao?”

“Không được ngủ, buông túi sách xuống nhanh đi ăn cơm, tắm rửa xong, tiếp tục đọc sách.” Hải Uyên mặt không chút thay đổi uống hết ly sữa đậu nành.

“Thật là có đủ yêu thọ, thằng nhóc quậy phá, cả ngày chỉ biết trêu cợt lão nhân gia!” A Trà cầm một chồng giấy vệ sinh lau nước mũi, miệng thì thảo oán giận. (yêu thọ là tiếng A Trà hay dùng để mắng người ^^)

“Nhanh lên.” Hải Uyên buông túi sách, một bên uống sữa đậu nành, một bên đi xuống dưới lầu.

A Trà đào đào túi tiền trên người, phát giác không có tiền, liền mở ra ngăn kéo tùy tiện cầm mấy tờ tiền mặt nhét vào túi, chạy ra bên ngoài đuổi theo Hải Uyên.

Tới nhà ăn rồi Hải Uyên vẫn chọn món thịt nướng, A Trà kêu hai khỏa bánh ú cùng một chén canh, sau khi thanh toán tiền liền giúp đỡ Hải Uyên thương còn chưa khỏi bụng lên bữa tối, hai người tìm cái chỗ trống, ngồi xuống ăn cơm.

19. Chương 19

“Người hôm nay có phải đi cắt chỉ hay không?” A Trà hỏi Hải Uyên.

“Hình như vậy.” Hải Uyên nói.

“Thuốc uống hết chưa?” A Trà lại hỏi.

“Không biết.” Hải Uyên lại uống một ngụm sữa đậu nành.

“Này, không cần tái uống nữa! Cứ uống mấy thứ đó, ngay cả bữa ăn chính cũng không ăn. Nhanh nhanh ăn cơm, chờ một chút ta cùng ngươi đi cắt chỉ.” A Trà dùng chiếc đũa gấp thịt nướng Hải Uyên yêu nhất, đưa đến bên miệng hắn.

Hải Uyên buông ly sữa đậu nành, hé miệng nhượng A Trà dứt thịt vào.

Trong nhà ăn tất cả tầm mắt đều đổ dồn về bọn họ, tuy rằng mọi người đều hiểu được Hải Uyên bởi vì tay phải bị thương không có biện pháp cầm đũa, mới để người ta uy hấn.

Nhưng là cái đại ma vương ngày thường thô bạo khủng bố kia hiện giờ giống như tiểu hài tử, đối phương nói mở miệng, liền ngoan ngoãn há mồm để người ta uy hấn, rất nhiều người vẫn còn cảm giác bất khả tư nghị.

Rốt cuộc là tên Hạ Trạch Phương đang uy hấn kia thay đổi, biến thành thuần thú sư, phục tùng đầu dã thú này.

Hay đầu dã thú Diệp Hải Uyên thay đổi, trở nên ôn thuần như mèo nhỏ, ngoan ngoãn để người ta uy hấn?

Cả căn tin nhất thời tràn ngập bầu không khí ái muội mà quỷ dị, mọi người đều trộm nhìn hai kẻ đang đắm chìm trong thế giới ta dứt người ăn của mình, mà hai kẻ kia cũng không để ý tới tầm mắt mọi người, chính là tự cổ tự địa làm chuyện của mình.

Khi Hải Uyên một ngụm thịt một ngụm cơm được dứt ăn, đột nhiên có người hướng bọn họ đi tới.

Hải Uyên ngẩng đầu, phát giác đó là giáo viên chủ nhiệm của bọn họ, lão sư Thái Đồng dạy thể dục.

Thái Đồng dáng người tuy thấp nhưng cường tráng, mặt giống như hình ngũ giác lộn ngược cực kỳ góc cạnh, mặc trang phục thể thao trên cổ còn treo còi hiệu hấn tùm tùm cười, nhìn hai người đang ăn cơm trước mặt.

“Nghe các lão sư khác nói, ngươi gần đây thường xuyên đến lớp, rất ít trốn học.” Thái Đồng nhìn Hải Uyên.

Hải Uyên liếc mắt nhìn lão sư một cái, tiếp tục ăn một mồm đầy cơm, miệng càng không ngừng động, thật sự không dư thời gian trả lời đối phương.

“Lão sư ngươi cũng đến ăn cơm ác!” A Trà nói: “Ngươi nên nhanh nhanh ăn cơm, bằng không chậm một chút nữa đệ tử đều đến đây, nơi này sẽ không có chỗ ngồi.” Nhà ăn tuy rằng lớn, cái bàn tả hữu có thể chứa gần một trăm năm mươi người, nhưng là cả trường học mấy ngàn học sinh, cho nên tới chậm cũng chỉ có thể đứng ăn.

“Ta không phải đến ăn cơm, ta là đến xem Diệp Hải Uyên một chút, sau đó có một số việc muốn tìm ngươi.” Thái Đồng đem lực chú ý di đến chiếc đũa đang không ngừng uy hấn Hải Uyên của A Trà.

“Ta? Ta làm sao?” A Trà có chút nghi hoặc.

“Lão sư mấy ngày trước nhìn ngươi ở trong trường học chạy tới chạy lui, phát giác ngươi chạy cực kỳ nhanh.” Thái Đồng nói.

“Có sao?” A Trà nghĩ nghĩ, sừng sốt hồi lâu mới nhớ ra. “A, đó là ta phải về ký túc xá xem Tiểu Uyên, hẳn mấy ngày trước phát sốt, ta lo lắng một mình hắn ở trong phòng không ổn.” A Trà sau đó lại hỏi: “Ồ trong trường học không được chạy tới chạy lui sao? Ta biết trên hành lang không thể chạy, cho nên ta đều chờ đi đến vườn hoa dưới lầu mới chạy a.”

A Trà có chút khấn trương, hắn chỉ vừa bắt đầu làm đệ tử không bao lâu, không rõ chính mình có phải đã gây ra sự tình xấu gì.

“Không phải a!” Thái đồng vội vàng nói: “Ta là cảm thấy được tốc độ của ngươi rất nhanh, cho nên đến hỏi một chút, mới phát giác lúc ngươi học năm nhất có gia nhập đội điền kinh, thành tích của ngươi cũng không tồi, nhưng vì cái gì học kỳ sau liền rời khỏi ni?”

“Khâm.....” A Trà dừng một chút. “Ngươi hỏi như vậy ta cũng không biết làm sao trả lời cho ngươi. Có thể hay không là Trạch Phương không thích đội điền kinh a?”

“Cáp? Thái Đồng nghe không hiểu ý tứ A Trà. “Người không thích điền kinh sao? Nhưng lão sư cảm thấy người chạy thật sự rất nhanh, hơn nữa thành tích của người cũng không tệ, nếu tái cố gắng một chút, tuyệt đối có thể đại biểu trường học đi tham gia các giải đấu bên ngoài.”

“Ai u, ta không phải ý tứ này!” A Trà còn đang suy nghĩ phải như thế nào giải thích.

Lúc này động tác uy cơm của A Trà chậm lại, lực chú ý cũng từ trên người Hải Uyên chuyển đến Thái Đồng.

Thời điểm ăn cơm bị trở ngại, đợi không được miếng thịt nướng tiếp theo Hải Uyên thần sắc tối sầm. Hắn nhìn nhìn A Trà, lại xem xem chiếc đĩa, phát giác tay A Trà hoàn toàn dừng ở bên kia không nhúc nhích, chờ không được bao lâu, một cỗ hỏa khí liền bạo phát.

Hải Uyên sắc mặt càng ngày càng khó coi, đôi mắt hắc sắc của hắn chậm rãi phóng tới mặt lão sư Thái Đồng, khi Thái Đồng phát hiện Hải Uyên đang nhìn hắn mà tươi cười cùng Hải Uyên bốn mắt tương giao, kia trong đôi mắt bao hàm cảm xúc tiêu cực làm cho Thái Đồng ba hồn dọa rớt bảy phách.

“Cái kia..... Cái kia.....” Thái Đồng lắp bắp nói: “Lão sư chính là hy vọng người cân nhắc việc gia nhập đội điền kinh, cái khác không có vấn đề, hẹn gặp ở tiết thể dục ngày mai. Bye bye!”

Thái Đồng vừa nói xong lập tức bước đi. Hải Uyên này vẫn còn rất khùng bố, tuy rằng muốn làm một lão sư tốt tuyệt đối không thể bởi vì học sinh khùng bố liền lùi bước, hắn cho tới bây giờ cũng là cố gắng không ngừng quan tâm học sinh này, nhưng hắn biết Diệp Hải Uyên bình thường tâm tình tốt nói với hắn cái gì còn có thể hảo hảo câu thông, nhưng Hải Uyên khi bị chọc giận, tuyệt đối không thể tới gần, bởi vì không ai biết được hắn sẽ làm ra loại sự tình gì.

Hiện tại Hải Uyên không biết vì sao tâm tình khó chịu, Thái Đồng nhạy cảm phát hiện, liền hiểu được chính mình tốt nhất nên đi trước một bước. Chuyện giáo hóa học sinh này, vẫn là phải từ từ, ngàn vạn lần không thể gấp.

“Uy, Thái đầu lão sư ——” A Trà ở phía sau Thái Đồng hô lớn: “Ta còn chưa nói xong với người mà!”

“Ta đã đói bụng.” Hải Uyên trừng mắt A Trà.

A Trà đem lực chú ý thả lại trên người Hải Uyên, phát giác Hải Uyên lại là vẻ mặt thối chết người, lúc này mới liên thanh giải thích: “Chụp viết, chụp viết, quên mất người ăn cơm mới đến một nửa.”

A Trà lập tức đem đồ ăn đưa vào miệng Hải Uyên, tiểu hài tử này chỉ cần đói bụng: tâm tình sẽ thật không tốt.

Chờ sau khi này đồ trên bàn ăn sạch, A Trà tiếp theo mới ăn bữa tối của mình.

Hải Uyên đi mua ly sữa đậu nành thứ hai, coi như có kiên nhẫn chờ đợi A Trà dùng cơm xong.

Buổi tối bọn họ cưỡi xe máy đến bệnh viện lúc trước tái khám, tuy rằng hai người đều là vị thành niên, nhưng A Trà vẫn kiên trì muốn chính mình lái xe.

Cánh tay Hải Uyên vẫn đang bao băng vải, trước khi bác sĩ nói Hải Uyên thương khỏi hẳn, A Trà tuyệt đối không mạo hiểm để Hải Uyên sử dụng tay phải của hắn.

Bị thương phải hảo hảo tĩnh dưỡng, tốt nhất ngay cả động cũng đừng động, đây là ý tưởng của A Trà. Hắn cũng không muốn vì vết thương này làm cho Hải Uyên về sau lưu lại di chứng, kia hắn sẽ tự trách đến chết.

Sau khi tới bệnh viện, A Trà dừng xe máy.

Hải Uyên nhắc chân chuẩn bị rời đi bãi đỗ xe, đã thấy A Trà dừng xe máy đằng trước không biết lại đang làm cái gì.

“Đầu xe hình như hơi lệch, lái rất không thuận.” Nói xong, A Trà bước đến phía trước xe máy, hai chân kẹp lấy bánh xe, hai tay nắm chặt đầu xe, sau đó dùng tất cả khí lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay liều mạng vặn, thật vất vả đem đầu xe bị lệch vặn trở về, A Trà cũng mệt mỏi đến thở hổn hển.

Sau khi A Trà xem xét lại đầu xe, liền vừa lòng chạy về bên người Hải Uyên, cùng hắn đi vào bệnh viện.

“Bị lệch thì đưa đi sửa là được rồi.” Hải Uyên nói.

“Đi sửa rất tốn tiền, ta có bằng hữu mở tiệm sửa xe, ta thấy hấn làm như vậy, rõ ràng chỉ cần vận một cái, liền thu của khách một trăm khối (đồng) sửa chữa phí.” A Trà lẩm bẩm nói: “Ta học được chiêu này dù xe ngã vài lần cũng không sợ, tự mình vẫn có thể sửa.”

Hải Uyên tiếp theo đi lấy số, đến khoa ngoại lầu hai tái khám.

A Trà kỳ thật từ trước khi tới bệnh viện, vẫn muốn cùng hải uyên đến phòng bệnh thăm Nhật Thanh. Nhật Thanh bị thương nhiều hơn Hải Uyên, vừa gãy xương vừa chấn động não, hiện tại cũng không biết xuất viện chưa?

Hấn vẫn lo lắng vết thương của Nhật Thanh, trong đầu tổng nghĩ muốn đến nhìn Nhật Thanh một cái.

Hiện tại là số một trăm bảy mươi tám, Hải Uyên số một trăm chín mươi tám, trung gian còn có hai mươi bệnh nhân xếp hàng phía trước. Thừa dịp Hải Uyên chờ bên ngoài phòng khám bệnh, A Trà thấy bản thân hấn nên lên lầu trên nhìn Nhật Thanh một chút sau đó tái chạy về.

A Trà vỗ vỗ lưng Hải Uyên, nói: “Người trước ở nơi này chờ, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Đi nơi nào?” Hải Uyên hỏi.

“Ách..... Đi..... Đi cái chỗ đó.....” A Trà chần chờ một lát, cố gắng nghĩ có.

“Đi WC, lập tức sẽ trở lại, người cắt chỉ xong ở đây chờ ta.”

“Hảo.” Hải Uyên tuy rằng trả lời như thế, nhưng trong lòng lại đối lời nói áp úng của A Trà nổi lên nghi ngờ.

A Trà hướng thang lầu chạy đi, hai ba bước còn quay đầu lại nhìn xem Hải Uyên.

Hấn phát giác Hải Uyên cũng đang nhìn mình, liền khẩn trương hướng hấn cười cười, sau đó ấn nút thang máy, hướng phòng bệnh trên lầu đi.

“WC rõ ràng bên phải, hấn chuyển hướng bên trái làm gì?” Hải Uyên nhíu mày.

Đột nhiên, hấn nhớ tới Nhật Thanh hấn cũng trụ ở bệnh viện này, dù sao lúc trước tên kia bị hấn đánh thê thảm, muốn xuất viện cũng không nhanh như vậy.

Hải Uyên ngồi trên sofa hành lang bên ngoài phòng khám, dây số khám bệnh một tiếng lại một tiếng vang lên, sắc mặt hấn cũng càng ngày càng u ám.

Hấn nhớ tới buổi tối kia A Trà đối Thiên Tuế đề cập tơ hồng, còn có lão bà Ngọc Thiên thật lâu về trước đã qua đời của A Trà.

Theo bản năng, Hải Uyên vươn tay đè lại khóa hắc chí dưới mắt phải của mình, lão bà của A Trà cũng có khóa chí đồng dạng vị trí này, mà mắt đen dài nhỏ kia, quả thực như âm bản được phục chế trên mặt mình. Tưởng tượng đến này đó, Hải Uyên trong đầu liền ngũ vị hỗn tạp, cuộn trào mãnh liệt.

Hấn cảm thấy bản thân là thích A Trà, hơn nữa từ lần đầu tiên gặp A Trà liền đối hấn sinh ra một loại tình cảm đặc thù. Mà sau khi chung sống, loại tình cảm này càng ngày càng tăng, một chút cũng không có dấu hiệu giảm bớt.

Hấn thích nhìn A Trà nói chuyện khi lơ đãng sẽ lộ ra vẻ mặt ngây ngô, hấn thích nhìn A Trà bị trêu chọc liền phản ứng kinh ngạc khoa trương, còn luôn lải nhải lẩm bẩm, vẻ mặt quan tâm dằn dò này kia.

Hải Uyên từ lời nói của A Trà, biết hấn đang đợi một người.

Hải Uyên có khi sẽ cảm thấy, bản thân hấn là người A Trà đang đợi.

Nhưng Nhật Thanh xuất hiện quấy rầy hết thấy.

Chẳng lẽ cái loại cảm giác thân cận quen thuộc không cần bồi dưỡng liền du nhiên nhi sinh (tự nhiên mà thành) khi bọn họ ở chung này kỳ thật không hề đại biểu cái gì, tất cả chuyện tình đều là hấn đơn phương ảo tưởng mà ra?

Hải Uyên siết chặt nắm tay, hung hăng cắn răng, không ngừng nghĩ về chuyện tình của A Trà.

Hắn không hỏi A Trà có hay không cùng hắn đồng dạng ý tưởng, nhưng nếu A Trà cũng nghĩ giống hắn, hắn căn bản không có khả năng mặc kệ việc A Trà chạy đi tìm Nhật Thanh.

Hải Uyên có loại cảm giác không cam lòng.

Cho tới bây giờ bản thân không thể đối người khác mở rộng trái tim, nhưng lại vì hắn cố gắng mở lòng, khoan nhượng hắn công khai tiến vào chiếm giữ.

Vì cái gì trong đầu hắn lại vẫn tồn tại một người khác.

Tưởng tượng đến có lẽ sẽ mất đi, Hải Uyên nhúu mày vô pháp giãn ra.

Thằng đến hộ sĩ kêu tên hắn, đi vào phòng khám nhượng bác sĩ cắt chỉ kiểm tra miệng vết thương, trong đầu hắn vẫn tràn đầy bóng dáng A Trà.

Nghĩ nghĩ nghĩ, nghĩ đến lòng hắn cũng rối lên.

Bác sĩ lấy trứ kéo đem chỉ cắt xuống, chậm rãi kéo nhỏ chỉ đen dính thịt mới.

Một cái đau đớn làm Hải Uyên tâm tình cực độ khó chịu rống lên: “Người là cố ý sao?”

Thanh âm của hắn vô cùng chấn động, bác sĩ cùng hộ sĩ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

“Thật xin lỗi.....” Bác sĩ run rẩy hai tay, cẩn thận giúp hắn cắt chỉ.

Hộ sĩ hốc mắt hàm lệ, thiếu chút nữa khóc ra.

Bệnh như vậy, thương như vậy, hắn là cái loại ở đầu đường lấy dao hung ác chém nhau mới có thể tạo thành.

Bọn họ sắp bị Hải Uyên hù chết, chỉ hy vọng trong túi của hắn không có gì đao a súng a linh tinh các thứ, gần đây trị an không tốt, bệnh viện thật là địa phương rất không an toàn.

20. Chương 20

A Trà một đường đi đến phòng bệnh của Nhật Thanh, chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng đơn thanh âm TV mở cực lớn, khi Nhật Thanh nằm trên giường bệnh xem tiết mục phát giác có người đi vào, mà người kia cư nhiên là A Trà, trợn to mắt cảm thấy bất khả tư nghị (khó tin), trên mặt lộ ra vui sướng, nhìn chằm chằm A Trà.

“Trạch Phương.” Nhật Thanh đem âm lượng TV giảm nhỏ, giãy dụa muốn từ trên giường đi xuống.

“Không nên không nên, người nằm là được rồi, ta chỉ tới xem một chút người có ổn hay không, lập tức sẽ đi về.” A Trà kéo một cái ghế ở bên giường ngồi xuống.

Nhưng trong lòng A Trà vẫn đối Nhật Thanh có ý sợ hãi, ghế dựa cách giường cũng một khoảng, như vậy cho dù Nhật Thanh phát cuồng nhào lại đây, cũng không có biện pháp quơ được hắn.

Ngật Thanh thấy A Trà đến xem hắn, cao hứng cực kỳ, hắn vẫn muốn xuống giường, nhưng mới xốc lên chân bông trên người, liền nghe thấy A Trà hô to.

“Đã bảo người nằm ở trên giường là được rồi, không cần xuống dưới!” A Trà nhanh chóng rút lại, vẫn còn rất sợ người kia. “Người nếu muốn làm gì, ta lập tức rời đi, Tiểu Uyên hắn ở bên ngoài chờ ta, cho nên người tốt nhất không cần xằng bậy.” A Trà rống lên.

Cánh tay Ngật Thanh cầm chân bông chốt siết chặt, nắm lại thành quyền, trên mặt hiện lên biểu tình đau thương.

Hai người sau khi giằng co một lát, Ngật Thanh mới buông tay dựa vào trên giường, tầm mắt từ trên người A Trà ly khai, thanh âm dờ dẩn hỏi: “Một khi đã như vậy, người vì cái gì tới đây?”

“Ta chỉ muốn đến xem người có ổn không, có chút lo lắng thương thể của người!” Ngật Thanh vừa hỏi, A Trà cũng rất thành thật trả lời.

“Chúng ta đã quay về ký túc xá lâu như vậy, người cũng không trở về, ta nghĩ người hẳn là còn nằm viện. Ta hôm nay bồi Tiểu Uyên đến đổi thuốc cùng cắt chỉ, thuận tiện xem người một chút.”

“Ta không sao.” Nhật Thanh nói: “Chính là lưu lại làm chút kiểm tra, hơn nữa bác sĩ nói não chấn động cần quan sát vài ngày, mới không xuất viện.”

“Ta nghe Tiểu Uyên nói, hai người các người là huynh đệ a!” A Trà nhỏ giọng hỏi.

Nhật Thanh không có đáp lời.

A Trà tiếp tục nói: “Huynh đệ các người sao mỗi lần gặp mặt đều phải đánh nhau, không thể hảo hảo ngồi xuống uống chén trà, chậm rãi nói sao?”

“Không có khả năng.” Nhật Thanh nói: “Thế giới này có hẳn sẽ không có ta.”

“Nhưng các người là thân huynh đệ a, như vậy không tốt! Đánh tới đánh lui, vừa bị chấn động não vừa bị thương nặng, người lớn trong nhà chẳng lẽ không nói một câu sao? Các người tiếp tục như vậy, lẽ nào cả đời cũng không tính toán hòa hảo? Có thể làm huynh đệ, là phúc khí đời trước đã tu luyện, đều là người một nhà, nào có sự tình gì không thể hảo hảo nói, nhất định phải đánh mới được? Giống như người nằm bệnh viện vài ngày, hẳn cũng đau vài ngày, đáng giá sao? Ta xem các người nắm nắm tay, đem sự tình trước kia toàn bộ quên đi, được không?” A Trà tha thiết nhìn Nhật Thanh.

“Không có khả năng.” Nhật Thanh đáp trả.

“Chỉ cần có tâm liền có thể!” A Trà nói. “Ta xem người cùng hẳn đều đem chuyện tình khó chịu nói ra, sau đó ta lại đến chậm rãi cho các người ‘nói’ một chút, các người liền thử hảo hảo tâm sự với nhau, nói nhiều một chút, tốt nhất các người cũng có thể bàn đến chuyện trụ cùng phòng đi, tiếp theo thật lâu sau đó các người sẽ thấy đối phương thuận mắt hơn, sẽ không vừa thấy mặt liền đánh nhau.”

A Trà nghĩ đến thật tốt đẹp, trên mặt tươi cười hiện lên, hỏi Nhật Thanh: “Như vậy được chưa?”

“Đến chết cũng không có thể.”

“Câu, người này tiểu hài tử như thế nào đều giảng không nghe!” A Trà kích động đứng lên. “Đánh nhau rồi cuộc có cái gì tốt, nhất định phải hai cái chết một cái các người mới sáng khoái sao? Thân huynh đệ nha, nói cách khác Tiểu Uyên là ca ca hoặc đệ đệ của người, chết rồi sẽ không có, không có nữa a!”

Từ trước đến giờ, A Trà chính là một người cô đơn, bên người hẳn mặc dù có rất nhiều bạn tốt, nhưng bạn tốt sau khi thái dương xuống núi liền về nhà cùng thân nhân ăn cơm. Hẳn vẫn luôn muốn một đại gia đình có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, cho nên thủy chung không hiểu hai người kia rõ ràng có quan hệ huyết thống, vì cái gì giống như cừu nhân, mỗi lần gặp mặt đều muốn xử lý đối phương.

“Ta chưa bao giờ thừa nhận tên kia là đệ đệ ta.” Nhật Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó là tiểu lão bà của ba ta, hại mẹ ta cùng ta bị ba lạnh nhạt, sau chúng ta thật vất vả đem bọn họ đuổi ra ngoài, ba ta vẫn đối bọn họ nhớ mãi không quên, miệng luôn Tiểu Uyên Tiểu Uyên, mong muốn đón bọn họ trở về.”

Nhật Thanh phẫn nộ đến gương đều vẩn vọ, hẳn đem ánh mắt chuyển hướng A Trà, gắt gao nhìn thẳng hẳn.

“Mẹ ta chịu không nổi hẳn lòng đặt trên người nữ nhân khác, rốt cục ly hôn với ba, một mình đến Mĩ Quốc, ném lại đứa nhỏ là ta. Nay hết thấy hết thấy, tất cả đều do Diệp Hải Uyên cùng bà mẹ không biết xấu hổ của hẳn tạo thành, người nói, ta có thể nào xem hẳn như thân huynh đệ?”

“..... Sao lại không giống chuyện ta đã nghe.....” A Trà trừng mắt nhìn. “Ta nghe nói, ba người vứt bỏ mẹ Tiểu Uyên, sau đó cũng không quản Tiểu Uyên chết sống.....” Hơn nữa bên ngoài còn đang nói, ba ba bọn họ là hỗn hắc đạo, cực kỳ có danh tiếng.

“Ta mặc kệ bên ngoài như thế nào đồn đãi, dù sao ta biết chính là như vậy. Hai mẫu tử bọn họ làm hại gia đình chúng ta tứ phân ngũ liệt, đây là sự thật.”

“Ai u, được rồi được rồi, bằng không chúng ta đừng nói chuyện này nữa.” A Trà xem Nhật Thanh càng nói càng kích động, bộ dáng rất giống muốn hướng hẳn nhào tới, vội vàng thay đổi đề tài.

Nhật Thanh hít sâu vài cái, ngực vẫn kịch liệt phập phồng. Tưởng tượng đến Hải Uyên đối thủ một mất một còn của hắn, hắn liền không thể khiến bản thân bình tĩnh trở lại.

“Chúng ta đổi sang nói chuyện tình của Trạch Phương đi, ta hôm nay nhất định phải hảo hảo giải thích cho người, sau đó người cũng nên hảo hảo nghe ta nói xong, không cần nói đến một nửa lại đứng lên bóp cổ ta hay muốn cùng ta chết này đó. Có biết hay không?” A Trà đem ghế dựa lui về sau một chút, cảm thấy bản thân ban nãy cùng Nhật Thanh khoảng cách vẫn là quá gần.

“Người muốn nói cái gì? Không phải là như vậy?” Nhật Thanh nhớ tới chuyện bị phản bội, lập tức phát hỏa. “Người đi tình biệt luyến theo Diệp Hải Uyên, bất luận ta như thế nào nhỏ nhẹ cầu người người vẫn không chịu trở về. Chỉ như vậy mà thôi, không còn gì hay để nói.”

“Muốn nói chính là cái này!” A Trà nói. Theo bản năng thân thể lại xê dịch về sau.

“Người muốn nói người rốt cục đồng ý trở về, mà không đi truy cái tên Diệp Hải Uyên chỉ có mặt có thể nhìn, kỳ thật không đầu óc sao?” Nhật Thanh rống giận.

“Ai u, đừng nói hắn như vậy!” A Trà khấn trương nở nụ cười, hy vọng không khí có thể ở hòa hoãn xuống, nhượng hắn đem chuyện bên trong thân thể này không phải linh hồn Trạch Phương, hảo hảo cùng Nhật Thanh nói rõ.

A Trà ho khan vài tiếng, thanh thanh yết hầu, sau đó hít sâu vài cái.

Hắn chậm rãi nói: “Người có hay không nghe bạn học nói, trước khi ta đến ký túc xá đã nhập bệnh viện?” A Trà hỏi.

“Không có. Ta chưa bao giờ cảm thấy cùng những người đó có cái gì đáng nói.” Nhật Thanh trên mặt đầy ngạo khí, hắn xem thường đám học sinh không có năng lực chỉ biết học bài kia.

“Cái này khó trách, người không có nghe nói a.....” A Trà thì thào niệm, sau đó cũng cố tinh thần nói thêm: “Là như vậy, ta trước từ chỗ này bắt đầu nói chuyện Trạch Phương đi. Trạch Phương ngày đó trở về cùng Tiểu Uyên, sau đó Tiểu Uyên đánh Trạch Phương một cái, còn nói không thích Trạch Phương, tiếp theo Trạch Phương khóc lóc chạy về nhà. Ta mới cùng Trạch Phương nói không tới mấy câu, Trạch Phương liền chạy đến tầng cao nhất nói muốn.....”

A Trà hồi tưởng tình cảnh ngày đó, không biết làm sao lại sầu não, tôn tử của hắn vì vậy mà ra đi, bắt đầu từ lúc ấy, hắn liền biến thành một người không còn thân nhân.

A Trà hút hấp nước mũi, cảm thấy khóc trước mặt Nhật Thanh thật sự rất mất thể diện, vì thế ngạnh ép bản thân miễn cưỡng cười nói: “Trạch Phương chạy lên tầng cao nhất nói muốn nhảy lầu, ta thực khẩn trương đi bắt hắn, chính là không cẩn thận, chúng ta hai cái đều té xuống.”

“Người đi nhảy lầu, ai thực khẩn trương đi bắt người?” Nhật Thanh hỏi.

“Không phải!” A Trà vội vàng giải thích: “Là Trạch Phương nhảy lầu, ta đi bắt hắn.”

“Trạch Phương..... Người rốt cuộc đang nói cái gì?” Nhật Thanh nghe không hiểu.

“Câu, người không cần xen mồm, chờ ta hảo hảo nói xong toàn bộ đã!” A Trà đáp lại Nhật Thanh, tiếp theo nói: “Không biết qua bao lâu, ta mới hoàn hồn. Nhưng ta phát hiện hồn của ta chạy tới trong thân thể Trạch Phương, thân thể của ta đã vỡ đầu không thể dùng. Sau đó Trạch Phương hắn bởi vì thân thể bị ta dùng rồi, cho nên vô pháp trở về.”

A Trà sâu kín nói: “Ta trước đó vài ngày có nhìn thấy Trạch Phương một lần, hắn giống như đang ở bên người ta. Ta nghĩ hắn là hắn trước đem thân thể cho ta mượn dùng, Trạch Phương là ngoan tôn tử của ta, hắn nhất định cũng biết ông nội đang chờ bà nội của hắn, cho nên mới đồng ý để ta lưu lại.”

A Trà nhẹ nhàng mà ngẩng đầu nhìn Nhật Thanh một cái, hốc mắt có chút sương mù.

“Chờ ta đem sự tình làm xong, ta sẽ giao thân xác trả lại cho Trạch Phương, đến lúc đó người cùng hắn vẫn có thể bên nhau, ta cũng sẽ không phản đối hai người các người.” A Trà chua sót cười cười: “Trạch Phương ngoan như vậy, hắn muốn làm cái gì, ta này ông nội, sẽ nhượng hắn làm. Bất luận hắn thích nam hay nữ, kia cũng không quan trọng, tối trọng yếu là hắn được vui vẻ, mặt khác không quan hệ.”

Nhật Thanh im lặng nghe, thẳng đến A Trà rốt cục dừng lại không hề nói chuyện, mới chậm rãi hỏi: “Cho nên người nói, người không phải Trạch Phương, người là ông nội Trạch Phương?”

A Trà hút hấp nước mũi, gật đầu.

“Hai người các người bởi vì nhảy lầu, cho nên linh hồn của người đi vào thân thể Trạch Phương?” Ngày Thanh tiếp tục hỏi.

“Đúng, đúng!” A Trà gật đầu.

Ngày Thanh khê nhếch môi, lộ ra nụ cười không tin.

“Cư nhiên nói thành như vậy, người coi ta là đứa ngốc hay là đồ ngu? Người dối tâm muốn đi theo Diệp Hải Uyên cứ việc nói thẳng, nói dối như vậy cũng không ai tin người, người nghĩ rằng ta trí lực không đủ sao?”

Phản ứng của Nhật Thanh làm cho A Trà ngẩn ngơ, sau một lát A Trà thật sâu thở ra, lắc lắc đầu.

“Từ trước đến giờ đều là nói như vậy, người vì cái gì không tin? Vẫn là Tiểu Uyên cùng bằng hữu của ta hiểu biết hơn, bọn họ đều lập tức tiếp nhận chuyện này, một chút cũng không cảm thấy ta đang nói dối. Ai, ta chỉ biết ta với người không hợp ý, không có cách nào hảo hảo câu thông người.”

“Nếu người nói dối tốt hơn một chút, ta còn có thể tin.” Nhật Thanh cười nhạo.

“Ta không có nói dối, hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, những người nhận thức đều biết ta không nói dối.” A Trà lại thở dài, từ ghế trên đứng lên.

“Ta xem hôm nay tới đây thôi, Tiểu Uyên còn đang chờ ta, ta phải chạy nhanh trở về tìm hắn, nếu không hắn lại muốn phát giận.”

Khi A Trà đứng lên đem ghế dựa thả lại chỗ cũ, hắn ngẩng đầu, liền tiếp xúc tầm mắt Nhật Thanh.

Trong phút chốc, A Trà do dự.

Hắn rốt cuộc có nên nói cùng Nhật Thanh chuyện ngón út của bọn họ có tơ hồng trời buột?

21. Chương 21

Hắn rốt cuộc có nên nói cùng Nhật Thanh chuyện ngón út của bọn họ có tơ hồng trời buột?

Còn có Nhật Thanh kiếp trước, rất có thể là lão bà Ngọc Thiên của hắn.

Thiên Tuế có đề cập qua, tơ hồng cũng không có nghĩa Nhật Thanh chính là Ngọc Thiên.

A Trà nghĩ có phải hay không bởi vì thân thể hiện tại là của Trạch Phương, nên tơ hồng kia kỳ thật là nối Trạch Phương với Nhật Thanh, mà không phải với hắn.

Một đồng sự tình lộn xộn, A Trà cảm thấy đầu mình sắp nổ tung, lập tức trừ bỏ thở dài ra cái gì cũng không biết làm sao, lời nói đến bên miệng đành thu lại, cảm thấy tốt hơn đừng gia tăng thêm phiền toái, việc tơ hồng này trước hết không đề cập tới. Dù sao Nhật Thanh không tin lời hắn, nói ra cũng chưa chắc hữu dụng.

“Ta đây đi trước, hôm nào lại đến nhìn người.” A Trà nói.

“Ngày mai ta xuất viện.” Ánh mắt Nhật Thanh vẫn không ngừng nhìn chằm chằm A Trà. Hắn hiện tại rất muốn tiến lên ôm lấy người này, nhưng quan hệ hai người thật vất vả mới tốt lên một chút, đối phương lại nguyên ý chủ động tiến đến tìm hắn, hắn phải khắc chế, miễn cho hai bên hồ động lại lui về nguyên điểm.

“Ngày mốt sẽ thi giữa kì, chúng ta chờ qua kì thi sẽ hảo hảo nói sau. Công khóa của Trạch Phương rất trọng yếu, ta cũng không muốn hại Trạch Phương không thể tốt nghiệp, nên cần tập trung cho kì thi.” A Trà chậm rãi lui về sau, trên mặt tươi cười cho có lệ. Hắn cảm thấy Nhật Thanh nhìn hắn như vậy thật sự rất khủng bố, hại hắn không dám xoay người đi ra ngoài, mà là một đường chậm rãi lui, thối lui đến cửa phòng.

“Tái kiến!” A Trà nói.

Nhật Thanh nửa điểm phản ứng cũng không có.

A Trà nắm chặt cửa, dùng sức mở ra, sau đó cả người chớp hiện, tiếp theo nhanh chóng đem cửa đóng lại.

Đứng ở ngoài phòng bệnh, không còn cùng Nhật Thanh mặt đối mặt, hắn rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, trái tim vì khẩn trương đập liên hồi cũng đã dịu đi, hắn xoa xoa ngực, chậm rãi nện bước rời khỏi phòng bệnh.

Nào biết đầu mới vừa nhấc, A Trà liền phát giác Hải Uyên đứng ở trước mặt hắn, khoảng cách gần như vậy khiến hắn hoảng sợ, liên tục lui về phía sau vài bước.

“Người..... Người như thế nào ở trong này?” A Trà giống tiểu hài tử làm chuyện xấu bị bắt gặp, khẩn trương hề hề hướng Hải Uyên không ngừng cười.

“Đổi xong thuốc cắt xong chỉ còn chưa thấy người đến, liền tự mình tìm tới đây.” Biểu tình của Hải Uyên thập phần âm trầm, hắn liếc nhìn cánh cửa phòng kia, khó chịu hừ một tiếng.

“Ta..... Có chút lo lắng thương thế Nhật Thanh, muốn nói chút chuyện, cho nên đến xem hắn.” A Trà nuốt nước bọt, nhìn biểu tình kia cũng biết Hải Uyên hiện tại thực sinh khí.

“Đi rồi, trở về!” Hải Uyên trừng mắt nhìn A Trà một cái, xoay người rời đi.

“Hảo.” A Trà vội vàng đi theo phía sau Hải Uyên.

“Thật không biết người suy nghĩ cái gì, hắn ngày đó bắt người đi, kém chút nữa cho người bị lửa thiêu chết, người còn chạy tới nhìn hắn?” Hải Uyên thấp giọng oán giận. “Đầu người nhất định hỏng rồi!” Hắn thật sự mất hứng A Trà ở sau lưng mình lên đi gặp Nhật Thanh.

“Ta nghĩ dù sao ngay tại lầu trên lầu dưới, lập tức rất nhanh trở về.” A Trà vỗ vỗ lưng Hải Uyên. “Ai u, hai huynh đệ, chẳng lẽ người cũng không lo lắng hắn ra sao sao?”

“Hắn nếu chết ta sẽ tặng vòng hoa.” Hải Uyên đáp trả.

“Phi phi phi, đừng nói như vậy, hắn nếu xảy ra chuyện, đến lúc đó người sẽ thật sự thương tâm, hắn dù sao cũng là ca ca của người a!” A Trà nói.

“Tuyệt đối sẽ không.” Hải Uyên trả lời.

“Ai, hai huynh đệ miệng đều ngạnh như nhau, cá tính cũng chỉ có điểm ấy giống mà thôi.” A Trà buông tiếng thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu. Huynh đệ bọn họ không biết tới khi nào mới hòa hảo được, nếu cứ tiếp tục xem không vừa mắt nhau như vậy, sao có thể hảo hảo ngồi xuống mở lòng? A Trà ở phía sau chậm rãi nghĩ, chậm rãi đi, cước bộ Hải Uyên rất nhanh, lập tức cách A Trà một khoảng lớn.

Hải Uyên ấn nút thang máy, phát giác A Trà còn đang thông thả đi, một bụng hỏa hắn không khỏi lại rống lên: “Đi nhanh chút, người là rùa sao?”

“Ai u, người sao lại bắt lão nhân gia đi nhanh a!” A Trà oán giận, vẫn là chậm rãi đi.

Đột nhiên, trên hành lang giống như có cổ gió thổi qua, xuyên áo lót cùng quần đùi khiến A Trà nổi lên một trận da gà.

Cái loại lạnh lẽo này tựa như là không khí trong nhà xác, làm cho người ta dựng tóc gáy.

“Ông nội.....”

A Trà tựa hồ nghe được tiếng Trạch Phương.

Thanh âm Trạch Phương hữu khí vô lực, âm cuối yếu ớt kéo thật sự dài, ở chung quanh phiêu a phiêu, hắn dừng lại cước bộ, nghiêng đầu, mắt chớp chớp, suy nghĩ bản thân có phải nghe lầm hay không.

“Ông nội.....”

Thanh âm kia lại vang lên, hơn nữa hình như là từ sau lưng truyền tới.

A Trà chậm rãi chuyển đầu về sau, tiếp theo liền nhìn thấy nơi cuối hành lang, Trạch Phương đang đứng, gương mặt tái nhợt không huyết sắc gọi lên một mặt cười mỉm, hướng hắn phát phát tay.

“Trạch Phương a ——” A Trà lấp bắp kinh hãi, liền kêu lớn lên.

Hắn vội vàng hướng Trạch Phương chạy tới, hàm trứ nước mắt, vươn hai tay muốn dùng sức ôm chặt tôn tử.

Ngoan tôn tử mắt tích lâu như vậy không biết chạy đi đâu rốt cục đã trở lại, A Trà vì lo lắng cùng đau thương nước mắt đều nhanh rơi xuống, chạy như bay về phía Trạch Phương.

Nào biết mới nhào đến ôm, Trạch Phương lại biến mất không thấy.

“A di?” A Trà mở ra đôi tay trống rỗng, phát giác bản thân ôm lấy chỉ có không khí, không thấy bóng dáng Trạch Phương đâu.

Bị kia tiếng kêu “Trạch phương” của A Trà làm kinh hách Hải Uyên vội vàng từ thang máy đi ra thăm dò, xem A Trà đến tốt cùng đang làm cái gì, tuy rằng thời gian không tới nửa giây, nhưng hắn đích xác nhìn thấy A Trà nhào về phía người nào đó cuối hành lang, mà cái người kia lớn lên cùng A Trà giống nhau như đúc, chỉ vừa hướng hắn nở nụ cười, liền biến mất không thấy bóng dáng.

Nháy mắt, Hải Uyên nổi lên một trận ác hàn.

Hắn nhớ rõ nụ cười của người kia, có chút thẹn thùng, giống như tiểu nữ sinh.

Đó là Trạch Phương.

Tiếp theo Hải Uyên lại một lần run rẩy.

Nụ cười của Trạch Phương có chút tà, điều này làm cho Hải Uyên không rét mà run.

“Trạch Phương, Trạch Phương ——” A Trà ở trên hành lang hô to, liều mạng kêu tên tôn tử. “Trạch Phương người lại chạy tới nơi nào, sao không để ông nội nhìn xem!”

A Trà lo lắng ở trên hành lang không ngừng chạy tới chạy lui, nhưng vẫn vô pháp nhìn thấy Trạch Phương.

Hải Uyên vội vàng đi tới, ôm trụ cánh tay A Trà. “Người làm gì thế?” Hắn trừng mắt hỏi. Trên mặt A Trà có mờ mịt cùng nôn nóng, còn có hai hàng nước mắt.

“Ta vừa mới nhìn thấy Trạch Phương, người có thấy không, Trạch Phương đứng ở chỗ này, sau đó phát tay với ta. Chính là ta mới chạy tới Trạch Phương đã không thấy tăm hơi.” A Trà thì thảo niệm, tầm mắt lại đi tới vị trí Trạch Phương mới vừa xuất hiện.

“Ta cái gì cũng không thấy.” Hải Uyên thấp giọng nói. “Người không chừng nghĩ muốn tôn tử đến điên rồi, cho nên mới xuất hiện ảo giác.” Mặc dù thật sự nhìn thấy, Hải Uyên vẫn không muốn nói ra. Hắn cảm thấy Trạch Phương xuất hiện tuyệt đối không có chuyện gì tốt lành, có lẽ Trạch Phương là tới mang A Trà đi.

Tưởng tượng đến đây, Hải Uyên liền không dễ chịu. Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy phát sinh. A Trà phải lưu lại, phải ở bên cạnh hắn: vĩnh viễn không thể rời đi.

“Chính là ta còn nghe thấy tiếng Trạch Phương gọi ta.....” A Trà bị làm hồ đồ. Vừa rồi hắn thật sự nhìn Trạch thấy Phương? Chẳng lẽ giống Hải Uyên nói chỉ là ảo giác? Bằng không sao mới chạm vào Trạch Phương, Trạch Phương liền biến mất?

“Đi thôi.” Hải Uyên nắm cổ áo A Trà, muốn kéo hắn về phía thang máy.

“Người thực sự không nhìn thấy sao? Nhưng ta có nghe tiếng a!” A Trà không ngừng niệm niệm.

“Ta cái gì cũng không thấy, là người hoa mắt.” Hải Uyên nói dối.

“Là ưc.....” A Trà liên tiếp về nhìn lại phía sau, hy vọng Trạch Phương có thể tái xuất hiện lần nữa.

“Nhưng ta thật sự nhìn thấy..... Thật sự a.....”

Trong phòng bệnh Nhật Thanh nghe được thanh âm bên ngoài có chút ồn, hắn chậm rãi bò xuống giường, ôm xương sườn phát đau ngồi xe lăn ra ngoài.

Cửa phòng bệnh vừa mở ra, A Trà cùng Hải Uyên đang muốn rời đi gặp người một chút, ba người sáu trùng mắt tránh trứ lẫn nhau vài giây.

Ngay lập tức A Trà có chút khản trương hai người kia liệu có nhào đến, ở trước mặt hắn oanh oanh liệt liệt đánh một trận.

Khả Nhật Thanh đang bệnh, hắn thấy Hải Uyên tuy rằng tức giận cực kỳ, cặp mắt cũng sắp phun hỏa, vẫn là nhịn xuống.

Hải Uyên xách cổ A Trà, thâm nghĩ nhanh đưa A Trà rời đi bệnh viện này, cho nên đối mặt Nhật Thanh đáng ghét cũng không dậy nổi cái gì hứng thú. Hắn chính là hừ một tiếng, liền quay đầu kéo A Trà tới thang máy.

Ấn hạ nút thang máy, A Trà cùng Hải Uyên cáo biệt Nhật Thanh đang nhìn chăm chú, hướng dưới lầu mà đi.

A Trà nhìn chiếc gương trong thang máy, phản chiếu gương mặt nguyên bản thuộc về Trạch Phương, nhìn khối thân thể của tôn tử, chính mình lại thì trào tự nói.

“Rõ ràng chính là..... A như thế nào chính là..... Còn có a..... Như thế nào sai.....” A Trà nhìn chăm chăm gương, càng không ngừng nói.

Hải Uyên căn bản không hiểu A Trà đang niệm cái gì, hắn là vừa rời nhìn thấy Trạch Phương nên bị kích động quá lớn, làm cho A Trà nhất thời nửa khắc không có biện pháp phục hồi tinh thần.

A Trà chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hải Uyên, miệng vẫn không ngừng động, rất giống ngôn ngữ ngoại tinh nhân (người ngoài hành tinh). Hải Uyên vươn tay trái lạnh lạnh, đem nước mắt trên mặt A Trà lau đi.

“..... Người nói đúng không.....” A Trà sau một hồi thì trào tự nhủ, hỏi Hải Uyên.

Hải Uyên không có trả lời.

Hắn căn bản vô tâm tư nghe A Trà rốt cuộc nói cái gì, hắn để ý chỉ có chuyện Trạch Phương đột nhiên xuất hiện, hiện tại trong lòng cũng bởi vì Trạch Phương mà loạn thất bát tao (rối loạn), không thể bình phục.

Nhìn hai người kia rời đi, Nhật Thanh yên lặng trở lại phòng bệnh.

Nhưng vừa rồi rõ ràng đang xem phim, khi hắn từ bên ngoài trở về, lại biến thành kênh giới thiệu tân trang thịnh hành thu đông.

Trong phòng, cũng nhiều thêm một người.

Trạch Phương tay cầm điều khiển từ xa, ngồi trên đầu giường của Nhật Thanh, chỉnh nhỏ âm lượng, khiến TV hồi phục âm lượng bình thường. Hắn nhìn thấy Nhật Thanh vào phòng, liền quay đầu nhìn Nhật Thanh.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười ngọt ngào, chậm rãi mở miệng nói: “Hải (này), ta đã trở về.” Chính là vô luận tươi cười có đẹp như thế nào, gương mặt mất đi huyết sắc không giống người bình thường kia vẫn mang chút hơi thở âm trầm.

“Người..... Như thế nào.....” Nhật Thanh trừng lớn mắt, ban nãy rõ ràng chính mắt hắn nhìn hai người kia rời đi.

Trạch Phương cũng biết Nhật Thanh muốn nói gì, vì thế mở miệng nói: “Những chuyện người vừa rồi kể với người đều là thật sự.” Trạch Phương sâu kín nói:

“Ta đã chết rồi, mà người hiện tại sử dụng thân thể ta, là ông nội ta.”

Đối mặt Nhật Thanh bộ dáng ngốc lăng, Trạch Phương lại cười cười.”Hết thấy đều là thật sự.” Trạch Phương nói: “Người thật sự hiểu lầm hắn.”

22. Chương 22

Sau khi trở lại ký túc xá, A Trà vẫn có chút hoảng thần.

Hải Uyên thay A Trà đem sách nên đọc lấy ra, sau đó giúp hắn đánh dấu chú âm, rồi đưa sách đến trước mặt A Trà, nói: “Đọc sách.”

Ngồi trên giường Hải Uyên, A Trà ngo ngác ngẩng đầu nhìn hần một cái, sắc mặt Hải Uyên vẫn không tốt lắm, chắc còn sinh khí chuyện A Trà ở bệnh viện vứt bỏ hần, trộm tới xem Nhật Thanh.

A Trà cũng không muốn ở trước mặt Hải Uyên tiếp tục đề này, vì thế hần thở dài, cầm lấy sách Hải Uyên dùng tờ giấy nhỏ dán lên phạm vi bài học, cố gắng đọc ký hiệu chú âm, trước học chữ mới, sau đó học từng câu chữ trong sách.

Này đó Hải Uyên đều có cho giải thích hần, nên chỉ cần hồi tưởng một chút liền nhớ rõ ý tứ.

Trên chiếc giường đơn hai cái đại nam nhân chen chúc nhau. Hai người đều gập chân, đem sách giáo khoa đặt trên đầu gối mà học.

Bút máy trong tay A Trà đổi tới đổi lui, rất nhanh liền quên đi chuyện vừa rồi nhìn thấy Trạch Phương, cấp tốc dung nhập vào thế giới trong sách.

A Trà rất thích đi học, nhìn sách giáo khoa đầy chữ, hần sẽ cảm thấy thực vui vẻ. Mà mỗi khi hần đem những thứ Thiên Tuế chỉ hần, chú âm Hải Uyên thay hần viết từng chữ từng chữ ghi nhớ, cái loại khoái hoạt này thật không có ngôn ngữ nào hình dung được.

Hơn năm mươi năm như người mù nửa chữ cũng không biết, không ngờ hiện tại lại có cơ hội đọc sách viết tự, hơn nữa còn có Thiên Tuế cùng Hải Uyên hai người kiên nhẫn dạy hần.

A Trà lại thở dài, cảm thấy như vậy thực thỏa mãn.

“Toán học làm sao bây giờ?” A Trà đột nhiên nhớ tới nạn đề này. Đám ký hiệu cứ đổi tới đổi lui, hần căn bản không cách nào nhận ra.

“Bảng cửu chương đã học chưa?” Hải Uyên xoay người, phân thần hỏi.

“Học rồi.” A Trà nói.

“Đến lúc đó cứ chiếu theo đề mục toán học Thiên Tuế đã khoanh vùng trong sách giáo khoa, từng cái từng cái học thuộc, ta sẽ dạy người công thức tính thế nào.” Hải Uyên nói.

“Hảo.”

Ngày mai lão sư sẽ có mấy tiết không lên lớp, Hải Uyên cảm thấy bản thân đủ thời gian dạy A Trà. Học sinh này thoát nhìn tuy ngốc ngốc, nhưng trí nhớ tốt cực kỳ, dù sao học hết toàn bộ cũng không vấn đề, những mục Thiên Tuế chọn đại khái trên 80% đề thi.

Cho dù A Trà thật sự thi tốt cũng không quan hệ, bọn họ còn có cơ hội thi lại. Đề mục thi lại cùng lần này cơ hồ giống nhau, cho nên hần tuyệt không lo lắng cho A Trà.

Hôm nay, hai người bọn họ đọc sách đọc rất khuya, thẳng đến kim đồng hồ báo thức chỉ hai giờ, vẫn còn tiếp tục đọc sách. Mắt A Trà cơ hồ mị lên, thân thể lắc lắc, đầu nghiêng bên này ngã bên kia, cơ năng trong đầu tất cả đều đình chỉ, không thể vận chuyển.

A Trà cho tới bây giờ chưa từng ngủ khuya như vậy, trước kia đại khái hơn chín giờ hần liền đi ngủ, rạng sáng hai giờ này cũng rất ít khi tỉnh dậy.

Đầu của hần lắc a lắc, cuối cùng dừng trên vai Hải Uyên, miệng đánh cái ngáp, bắt đầu ngủ gật.

Hải Uyên nhìn đồng hồ báo thức, phát giác đã khá khuya, bản thân cũng có chút buồn ngủ, vì thế đem sách giáo khoa trong tay A Trà ném tới đệm chiếu A Trà đã sớm trải tốt dưới giường, sau đó đẩy A Trà về bên phải, để A Trà ngã vào gối đầu của hần.

“Ngủ một chút đi.” Hải Uyên cảm thấy hai người dùng chung một cái giường đơn có chút chật.

A Trà mơ mơ màng màng hướng bên cạnh động động.

Hải Uyên kéo chăn bông che cho hai người, cánh tay bị thương cũng thật tự nhiên đặt trên người A Trà.

“Yêu ” nguyên bản mèo nhỏ đang nằm trên giường của A Trà đột nhiên mở mắt, hướng bọn họ (meo meo) kêu.

“Như thế nào, người cũng muốn lên sao?” Hải Uyên hỏi.

“Yêu ” con mèo nhỏ vươn chân trước, thật cẩn thận nhào tới đầu giường bên cạnh, nhưng mới ra sinh mấy tháng, chân thật sự quá ngắn, cũng không có khí lực nhảy lên trên, nên chỉ có thể ở phía dưới đáng thương hễ hễ kêu không ngừng.

Hải Uyên cúi đầu nhìn con mèo nhỏ vài lần, lo lắng một lát, mới lướt qua thân mình A Trà, đem mèo nhỏ túm lên.

Hắn đặt mèo nhỏ ở trong lòng A Trà, mèo nhỏ liền cúi đầu ngửi ngửi mùi hương của A Trà, ở trong lòng hắn đập đập vài cái, liền nằm sấp xuống, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Hai người một mèo chen chúc trên chiếc giường đơn, thật là đủ chật mà.” Hải Uyên oán giận nói, sau đó của sau đó, cũng đem A Trà kéo vào trong, đỡ phải A Trà nửa đêm xoay người, khiến bản thân cùng mèo nhỏ đều ngã xuống giường.

Đèn huỳnh quang trong phòng ngủ đã tắt hết chỉ chừa một cái, Thiên Tuế hiện còn đang đọc sách.

“Ngủ ngon, chúng ta ngủ trước.” Hải Uyên đối Thiên Tuế nói.

“Ngủ ngon.” Thiên Tuế đáp lời.

Sáng sớm hôm sau, A Trà cảm giác như có ai đó một mực liếm mặt hắn, làm cho cả mặt hắn đều ẩm ướt.

Hắn mở mắt ra, phát giác mèo nhỏ không biết vì cái gì cứ nhiên chạy lên trên giường, lại liếm hắn thật sự hăng say.

“Ai u uy a, con dâu người như thế nào chạy lên ngủ cùng ba, ba không phải đã trải khăn mặt cùng tiểu chân cho người sao?” A Trà lập tức nhìn mèo nhỏ, hai má hồng toàn bộ nóng lên.

“Yêu ” mèo nhỏ liếm liếm chân mình, ở trên giường ngay ngắn ngồi xuống, nhìn A Trà.

“Lần sau không được như vậy, người là con dâu của ba, sao có thể cùng ba ngủ chung!” A Trà then thùng nói. (Viêm: bó tay =.=!)

“Như vậy không tốt, như vậy không tốt!”

Nhìn nhìn ngoài cửa sổ, A Trà phát giác sắc trời đã sáng từ lâu, lại nhìn chiếc đồng hồ báo thức.

Khi A Trà thấy kim đồng hồ chỉ tám giờ, liền hoảng sợ nhảy dựng. Hắn bình thường đều là bốn năm giờ rời giường, sao hôm nay ngủ dậy trễ như vậy.

Tuyệt đối là do mấy hôm nay liên tục đọc sách đến mệt, nếu không sao lại quên thói quen buổi sáng bốn giờ rời giường hắn bảo trì mười mấy năm qua.

“Tiểu Uyên, nhanh tỉnh tỉnh, muộn giờ học rồi!” A Trà vội vàng lắc lắc Hải Uyên đang ngủ say.

Tiếp theo hắn bò xuống giường, phát giác Thiên Tuế cũng ngủ đến chặn bông gối đầu đều chuyển nhà, vội vàng kêu vài tiếng: “Thiên Tuế, tám giờ, nhanh dậy!”

Thiên Tuế mơ mơ màng màng bị A Trà đánh thức, ngày hôm qua hắn đọc sách đến hơn bốn giờ, cực kỳ mệt mỏi, ánh mắt đều mở không ra. “Ngủ thêm chút nữa a.”

“Không được, tám giờ rồi!” A Trà đem chăn của Thiên Tuế kéo xuống, không cho hắn trốn vào ổ chăn ấm áp.

Kế tiếp A Trà đem Hải Uyên kêu thế nào cũng không thấy động tĩnh kéo ra, mãnh lực lay động hắn. “Rời giường, rời giường, rời giường!”

Hải Uyên bị lay đến độ muốn phun (nôn), cuối cùng cũng là tâm không cam tình không nguyện bò ra thay quần áo.

A Trà sau khi mặc đồng phục, lấy cà- vạt chạy tới tìm Hải Uyên.

Hải Uyên hai ba cái liền giúp hắn thắt xong cà- vạt, sau đó thần tình mệt mỏi mang theo A Trà thẳng đến trường học.

Nhưng vì hôm sau chính là kì thi, đại bộ phận học sinh đều đọc sách đến khuya, tiết thứ nhất giờ lịch sử đã có một đồng người ngủ gật, chỉ còn A Trà tỉnh thần sáng láng nhìn lão sư lịch sử.

Lão sư lịch sử giảng bài giảng đến cuối cùng, phát giác toàn bộ học sinh đều nằm ngủ, chỉ còn A Trà đang nhìn hẩn, hẩn cảm động đối mỉm cười A Trà, cảm thấy này thật sự là học sinh tốt.

Làm học sinh cần phải chuyên tâm học tập, như vậy lão sư mới có thể dạy hăng say a!

Tiết thứ nhất buổi chiều là giờ thể dục, trước đài kéo cờ bên cạnh sân thể dục ngồi đầy một đám học sinh mặc vận động phục ngắn tay mùa hè, trong tay lại cầm quốc vắn, lịch sử, địa lý sách giáo khoa các loại.

Lão sư thể dục nhìn đến tình hình như vậy cũng lắc đầu, dù sao ngày mai sẽ thi, cứ mặc đám học sinh đó đi!

Trưởng ban thể dục đưa đến đệm, gậy tre cùng mấy thứ dụng cụ khác, này tiết học chính là nhảy sào. “Hạ Trạch Phương.” Lão sư thể dục Thái Đồng lấy ra một đồng hồ đo.

“Có.” A Trà đang trên đài kéo cờ lập tức trả lời. Gần đây rất nhiều người gọi hẩn Trạch Phương, lúc trước A Trà còn từng bước từng bước giải thích, nhưng đến cuối cùng liền thôi, bởi vì vô luận hẩn nói như thế nào, tất cả mọi người chỉ cười một cái, sau đó tiếp tục gọi hẩn Trạch Phương.

“Ta muốn kiểm tra xem người chạy một trăm mét bao nhiêu giây.” Thái Đồng nói.

“Ấn, hảo.” A Trà kỳ thật không hiểu Thái Đồng nói cái gì giây.

Hẩn đem sách giáo khoa ném cho Hải Uyên, Hải Uyên ngay cả đầu cũng không nâng lên nhìn hẩn, chuyên tâm tính toán số học. Hải Uyên đang suy nghĩ phải dạy toán cho A Trà như thế nào, nên không rảnh đi quản những chuyện khác.

A Trà theo trưởng ban thể dục đến đường chạy trên sân chuẩn bị xuất phát, Thái Đồng lấy ra đồng hồ đo, ở một trăm mét xa xa chuẩn bị tính giờ.

“Chạy tới là được?” A Trà đứng thẳng tắp ở vạch xuất phát.

“Người phải đem thắt lưng hạ xuống.” Trưởng ban thể dục vội vàng nói.

“Hạ cái gì thắt lưng?” A Trà không hiểu.

“Giống như vậy.” Trưởng ban thể dục ở bên cạnh làm tư thế trước xuất phát cho A Trà xem. “Hạ thắt lưng, tay chống đất, khụy gối.”

“Hảo.” A Trà bắt chước tư thế của trưởng ban thể dục.

“Mông không được nâng quá cao!” Đối phương lại hô. Tiếp theo đi tới thay hẩn điều chỉnh tư thế một chút, ấn hạ cái mông vênh quá cao của hẩn.

“Chuẩn bị!” Thái Đồng cầm lấy đồng hồ, hô “Bắt đầu”, đồng thời bấm giờ.

A Trà chậm rãi chạy về phía trước, nện từng bước nho nhỏ tới trước mặt Thái Đồng, thân ảnh nhẹ nhàng lướt qua Thái Đồng, bởi vì chạy quá chậm, thậm chí ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy, cả người bị gió mùa xuân thổi đến lạnh lẽo.

Thái Đồng thất vọng nhìn A Trà. “Người cố ý phải không?”

“Cái gì cố ý?” A Trà đầu đầy mờ mịt.

“Ta ngày đó rõ ràng thấy người chạy rất nhanh, vì cái gì khi đo thời gian cứ nhiên một trăm mét chạy đến hai mươi lăm giây?” Đây căn bản là tốc độ chạy bộ của ban nữ sinh a.

“Người lại không nói muốn ta chạy nhanh một chút?” A Trà nói: “Ngày đó là vì ta phải chạy trở về xem Tiểu Uyên, cho nên mới liều sống liều chết chạy.”

“Vậy người tái chạy lần nữa, lần này cũng phải liều sống liều chết chạy.” Thái Đồng nói.

“Được rồi được rồi!” A Trà miệng niệm niệm, lại đi trở về điểm xuất phát. “Muốn chạy nhanh rất là phiền a, trước hết phải nghĩ có một con gấu đuổi ở phía sau, rồi còn làm bộ thực khủng bố, như vậy mới có thể liều mạng chạy.”

Thái Đồng lần thứ hai bấm giờ.

Lúc này A Trà thật sự dùng toàn lực lao về phía trước, cánh tay liều mạng đong đưa, chân nện bước cũng rất lớn, khi vượt qua điểm đích, lại sượt đến mặt đỏ tai hồng.

Thái Đồng ấn hạ đồng hồ, mừng rỡ nhìn con số phía trên.

“Mười một giây bảy, Hạ Trạch Phương, người chạy thật sự rất nhanh. Muốn hay không tái tham gia đội điền kinh? Sau khi trải qua huấn luyện, người nhất định có thể chạy nhanh hơn, nói không chừng còn phá được kỉ lục cả nước.”

“Mệt muốn chết, tim đập thật nhanh, giống như sắp phát tác.” A Trà một bên thở hổn hển một bên đi, cũng không tái để ý tới Thái Đồng, chậm rãi trở về bên cạnh Hải Uyên.

A Trà hoàn toàn không hiểu Thái đầu lão đầu sư này làm gì cao hứng như vậy, bất quá chỉ là chạy một đoạn đường mà thôi, trước kia khi trẻ tuổi hắn chạy khắp nơi trong núi, nói không chừng còn nhanh hơn bây giờ. Nay cũng không có gì a, tất cả đứa nhỏ ở nông thôn đều có thể chạy như vậy.

A Trà vừa đi vừa kéo quần đùi.

Quần của trường học có chút ngắn, bình thường hắn mặc quần đùi tới đầu gối, nhưng quần thể dục này cư nhiên ngắn đến giữa đùi, hại hắn mới chạy một lát, quần liền thẳng tắp hướng lên trên, khiến hắn thật sự cố gắng đem ống quần kéo trở về, bằng không quần lót sẽ lộ ra.

23. Chương 23

Trở lại trung tâm sân thể dục, mọi người đều đang nhảy sào.

A Trà mắt sắc nhìn thấy người đang ở vạch xuất phát là Hải Uyên, “Ác ác” vài tiếng, thật cao hứng chậm rãi đi về phía trước muốn xem Hải Uyên nhảy sào.

Kia một cây gậy thật dài đem Hải Uyên tung lên, bình an lướt qua trung tâm sào ngang, Hải Uyên rơi xuống, cảm giác tựa như một con chim nhẹ nhàng bay thiên không biến thành một điểm đen nho nhỏ, A Trà cho tới bây giờ chưa từng gặp qua loại vận động này nên thấy cực kỳ hưng phấn.

“Độ cao tái nâng thêm một chút.” Bên cạnh có người nói.

Tiếp theo Hải Uyên về mặt phiên chán cầm lấy gậy tre, lui lại mấy bước, như muốn khiêu chiến độ cao kế tiếp.

A Trà vội vàng chạy về phía trước, hắn muốn từ bên cạnh cẩn thận xem cảnh tượng Hải Uyên bay qua.

Vì thế khi Hải Uyên chạy lấy đà, A Trà cũng chạy theo.

Khi Hải Uyên khởi động thân thể của mình, kia mềm mại thắt lưng cong lên, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, hy vọng Hải Uyên có thể phá kỉ lục.

A Trà nhìn không được hướng Hải Uyên hô to: “Tiểu Uyên cố lên!”

Trong nháy mắt, người ở trên bầu trời bị âm lượng siêu đại thành linh xuất ra của A Trà dọa, gậy tre run lên một chút, cả người Hải Uyên va chạm sào ngang, tiếp theo liền ngã xuống, vắng tới đẽm mềm.

“A —— không nhảy qua ——” A Trà thở dài một hơi, bỏ lên đẽm mềm, đối Hải Uyên nói: “Mệt ta cổ vũ cho người, người như thế nào không nhảy qua a!”

Hải Uyên thần tình âm trầm đứng lên, trở mình từ đẽm mềm bước xuống mặt đất.

“Uy, Tiểu Uyên, như thế nào không để ý tới ta ——” A Trà cảm thấy mặt mày kỳ diệu, vội vàng đuổi theo.

Kỳ thật Hải Uyên vốn có thể nhảy qua, nhưng ai ngờ A Trà lớn giọng phân tán lực chú ý của hắn, hại trán hắn đụng vào gậy tre, kết quả cả người té xuống, còn liên lụy đến tay phải đang bó băng.

Hải Uyên căn bản không muốn nhảy sào, nếu không phải thành tích lần này có thể chút quan trọng, hắn mới mặc kệ cái gì giờ thể dục. Hiện tại trán đau, tay cũng đau, tâm tình lại khó chịu cực độ. “Tiểu Uyên” A Trà ở phía sau vội vàng đuổi theo Hải Uyên, không hiểu bản thân lại như thế nào chọc tới hắn.

Chạy a chạy, ngay tại thời điểm chỉ kém một chút liền có thể giữ chặt Hải Uyên, A Trà không biết giẫm phải cái gì, cước bộ bất ổn ngã về phía trước.

Hắn hoảng sợ hai tay múa may không ngừng, theo bản năng thâm nghĩ bắt lấy gì đó, kết quả lung tung quơ như vậy, liền đụng đến lưng quần thể dục của Hải Uyên, cả người ngã sấp trên mặt đất, khiến quần Hải Uyên cũng bị kéo xuống một nửa.

Mọi người chung quanh nhìn đến ngây ngẩn.

Hải Uyên đột nhiên bị kéo quần, cảm thấy mông lạnh lạnh, cả người tức đến run lên, gương mặt cũng càng ngày càng hắc ám.

“Ai u uy a!” A Trà phát giác mình thế nhưng cởi quần Hải Uyên, hắn trừng lớn mắt, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên, vội vội giúp Hải Uyên đem quần kéo lên.

Bốn phía thật nhiều ánh mắt đều đang nhìn, đem tiểu mông trắng nõn nõn của Hải Uyên cấp xem hết.

“Ha ha ha..... Ta không phải cố ý.....” A Trà cười gượng hai tiếng, cho dù không xem mặt Hải Uyên, cũng biết Hải Uyên nhất định tức giận cực kỳ.

Hải Uyên kéo quần của mình lên lập tức đi về phía trước, cũng không muốn để ý A Trà.

A Trà hại hắn hắc mắt mặt.

“Tiểu Uyên.....” A Trà theo sau Hải Uyên, thật cẩn thận gọi tên hắn.

“Tiểu Uyên..... Ta là không cẩn thận..... Vừa rồi giẫm vào dây giày, té ngã nên mới kéo đến quần của người.....” A Trà nhỏ giọng giải thích, bởi vì chính mình đuối lý, nên không dám lớn tiếng nói chuyện.

“Tiểu Uyên..... Người không cần sinh khí được không..... Ta không phải cố ý.....” A Trà kéo quần áo Hải Uyên, cố gắng hướng hắn bày tỏ.

Nhưng Hải Uyên một chút cũng không để ý tới A Trà.

Sau khi kết thúc tiết thể dục, qua giữa trưa liền bắt đầu tiết thứ hai, liên tiếp ba đường lão sư không lên lớp để học sinh tự học chuẩn bị cho kì thi ngày mai.

Hải Uyên buổi sáng vốn nói qua muốn dạy A Trà toán học, ngay cả công thức cũng giúp hắn chuẩn bị.

Lại bởi vì sự kiện thoát quần giờ thể dục, ngay từ đầu tiết tự học, Hải Uyên quay mặt nhìn cửa sổ bên kia, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn A Trà một cái.

“Ai u, người này hài tử sao nhỏ mọn như thế.” A Trà đã cùng hắn giải thích thật lâu, nhưng Hải Uyên chính là không tiếp thu.

“Người không phải nói dạy ta toán học? Ngày mai sẽ thi rồi, toán học ta đều chưa có đọc qua!” A Trà có chút khẩn trương, bản thân sẽ không vì vậy mà vô pháp tốt nghiệp đi.

Hải Uyên vẫn là không để ý tới A Trà.

“Nói người này, làm gì miệng đóng chặt vậy, rốt cuộc muốn dạy ta toán học hay không!” A Trà hỏi.

“Chúc người thi 0 điểm.” Hải Uyên mặt đen vô cùng, chuyện tình hôm nay, là sỉ nhục lớn nhất đời hắn. Hắn cùng A Trà hiện tại đã kết oán, quyết định mặc kệ A Trà tự sinh tự diệt.

“Mỗi tái lập yết lập giới oạt sở hài oạt tế lập! (không được, người phải dạy ta toán học nếu không ta sẽ chết!)” trong lớp học, A Trà thấp giọng khóc thét. “Không có ai như người, người này tiểu hài tử keo kiệt..... Chẳng qua mông bị nhìn một chút mà thôi.....”

A Trà ghé vào trên bàn, nhìn kia đồng ký hiệu toán học căn bản xem không hiểu.

“Khẩu tái, khẩu thiên quyển tấy hạt mật (là cái gì) a, lão nhân gia có xem toàn bộ cũng không hiểu.....” A Trà không ngừng rên rĩ. “Vì cái gì học sinh cao trung phải học này đó? Ngẫu (ta) muốn buộc vải trắng đi bộ giáo dục kháng nghị..... Thi 0 điểm không thể tốt nghiệp làm sao bây giờ.....”

Buổi tối cơm nước xong trở lại ký túc xá, mặt Hải Uyên vẫn một bộ lạnh như băng.

A Trà lật ra lịch thi, phát giác hai chữ toán học là viết ở ngày thứ ba, nói cách khác hần còn ngày mai cùng ngày mốt có thể nhờ Hải Uyên dạy toán.

Ngẫm lại cũng yên tâm một nửa, dù sao Hải Uyên sinh khí cũng không lâu lắm, nhiều nhất ngày mai tỉnh ngủ, hờn dỗi liền tiêu tan hơn phân nửa đi.

A Trà đem sách vở trong túi chậm rãi lấy ra, sau đó một quyển một quyển bày hảo, ngày mai chính là kì thi, hần phải ôn bài trước mới được.

“Quốc văn, lịch sử, địa lý. Trước đọc quốc văn đi.” A Trà thì thào niệm.

Mèo nhỏ đến bên chân A Trà cọ qua cọ lại, không ngừng kêu meo meo.

“Đã đói bụng?” A Trà lập tức quay đầu hỏi Hải Uyên đang đọc sách trên giường. “Tiểu Uyên, người nơi đó còn sữa không?”

“Ta uống hết rồi.” Hải Uyên nói.

“Ta đây đi cửa hàng 7-11 mua, người trước giúp ta chiếu cố Tiểu Đào, đừng cho nó chạy loạn.” A Trà lấy tốc độ chạy trăm mét lao xuống lầu, ra khỏi ký túc xá, băng qua đường cái, mua một hộp sữa 300cc, tái thỉnh nhân viên cửa hàng giúp hần đun nóng trong vi ba, tiếp theo lại thở hổn hển chạy về.

Hần cẩn thận đổ sữa ra cho mèo nhỏ uống.

Sau đó A Trà lại nhớ tới buổi sáng hôm nay rời giường mèo nhỏ cùng hần ngủ chung, hần ngẩng đầu lên hỏi Hải Uyên: “Là người đem Tiểu Đào quơ lên giường cùng ta ngủ sao?”

“Phải” Hải Uyên lật sách giáo khoa.

“Ai u, người sao có thể làm như vậy, Tiểu Đào là nữ sinh a, người để nó theo chúng ta ngủ chung, thật sự là rất xằng bậy.” A Trà nói. Ở trong lòng hần đã sớm nhận định tiểu Đào là con dâu hần chuyển thế trở về, ba chồng sao có thể cùng ngủ với con dâu ni, như vậy sẽ làm người ta đàm tiếu.

A Trà đem phần sữa còn lại cất tủ lạnh công cộng bên ngoài.

Khi trở về không biết đạp phải cái gì, cảm thấy dép plastic là lạ, đi đường sẽ vướng lại. Hần cầm lấy dép lê lên kiểm tra. “Người có xem qua chưa?” Hải Uyên hỏi.

“Xem qua cái gì?”

“Xem qua nó là nam hay nữ?”

“.....” A Trà chần chờ một chút. “Chưa thấy qua, bất quá Tiểu Đào nhất định là nữ sinh a!” Bởi vì nàng là con dâu của hần!

A Trà phát hiện trên dép lê có cái đinh nhỏ chui vào, hần thuận tay cầm thước nhựa Thiên Tuế đặt trên bàn, đem đinh nhỏ lấy ra, sau đó ném đinh nhỏ vào thùng rác.

Hải Uyên đã đem phần trọng điểm Thiên Tuế khoanh vùng học thuộc không sai biệt lắm, hần nhàm chán ném sách giáo khoa ở trên giường, sau đó đi xuống dưới, ở trước mặt A Trà xách mèo nhỏ lên.

“Đến kiểm tra một chút là được.” Hải Uyên nói.

“Kiểm tra cái gì?” A Trà cầm dép lê trong tay, nghi hoặc hỏi.

Hải Uyên tiếp theo đem mèo nhỏ ở giữa không trung xoay tròn một vòng, mèo nhỏ chỉ vừa uống sữa được một nửa ngơ ngác mặc Hải Uyên bố trí. Sau đó Hải Uyên đem con mèo nhỏ tóm lên, cùng con mèo nhỏ mặt đối mặt, mèo nhỏ cũng mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Hải Uyên, kế tiếp tầm mắt Hải Uyên liền đi xuống.

“Thật là con cái, có mị mị, không có tiểu kê kê.” Hải Uyên kiểm tra xong, đem con mèo nhỏ xoay một vòng, để nó chính diện trông trơn đối mặt A Trà.

A Trà bắt ngờ, mặt cấp tốc đỏ lên.

Thấy được, hấn thấy được.

Hấn cư nhiên thấy hết của con dâu!

Hấn nhanh chóng đoạt lại mèo nhỏ, sau đó lấy dép lê hay dùng hướng trán Hải Uyên đánh xuống, một bên đánh một bên kêu to:

“Xằng bậy, xằng bậy, sao có thể đem nàng lật qua lật lại như vậy!”

“Ta sẽ chụp hình.” Hải Uyên xoay người, đến trên giường tìm di động của hấn.

“Người muốn làm gì!?”

“Giúp con dâu người chụp lộ mao chiếu (ảnh lộ lông), sau đó đăng lên trên mạng!” Hải Uyên nói. (Viêm: hã! Người có ảnh ***, mèo có ảnh lộ lông ah =))

“Yêu thọ cốt, yêu thọ cốt, người này tiểu hài tử thật sự là thiên thọ cốt!” A Trà ném dép lê về phía Hải Uyên, ôm lấy mèo nhỏ chạy nhanh ra ngoài phòng ngủ.

Hải Uyên nhất định là vì chiều hôm nay bị thoát quần mà ghi hận trong lòng, A Trà cũng sợ hấn thật sự lấy máy chụp hình chụp loạn con dâu hấn, chiếu tình hình này xem ra, hấn hôm nay vẫn là mang Tiểu Đào đi nơi khác tị nạn tốt hơn.

Nguyên bản đã chạy ra ngoài A Trà nhớ tới quên mang sách giáo khoa, vì thế quay đầu lại cầm lấy mấy quyển sách.

Khi hấn phát hiện Hải Uyên đã cầm máy chụp ảnh trong tay, A Trà liền liều mạng hướng bên ngoài phòng ngủ chạy, hấn sẽ không để Hải Uyên có cơ hội đối con dâu hấn động tay động chân.

Vì đứa con Vọng Lai, A Trà như thế nào cũng phải cố gắng bảo trụ trong sạch của con dâu.

“Trở về cho ta.” Hải Uyên ở trong phòng nói. “Đầu người cứng thật ——” A Trà dùng sức đóng cửa phòng, ở trên hành lang hô to một câu.

24. Chương 24

Ôm lấy mèo nhỏ chạy khỏi phòng ngủ, A Trà ở hành lang đối cánh cửa kia suy nghĩ thật lâu. Hải Uyên càng ngày càng kỳ cục, cư nhiên đùa giỡn loại chuyện này, còn muốn lấy di động chụp ảnh con dâu hấn.

A Trà ôm mèo nhỏ, sờ sờ đầu, nói: “Yên tâm, ba sẽ không để cái hầu tử kia đối người xằng bậy.”

Tiếp qua mấy gian phòng ngủ phía trước, Thái Chính Nam cầm một khóa bắp cải đang muốn trở về phòng vừa vặn nhìn thấy A Trà đứng trên hành lang, hấn thanh thanh yết hầu hô to: “Trạch Phương, muốn hay không đến đây ăn lẩu?”

A Trà lấy lại tinh thần, nhìn Thái đồng học, lại nhìn đến khóa bắp cải tròn vo kia, gương lên tươi cười sáng láng đi tới chỗ Thái đồng học. “Ăn lẩu, xá giam không phải nói trong phòng ngủ không thể nấu đồ ăn sao!”

Thái đồng học cười cười, vội vàng gọi A Trà, sau đó hai người đi vào phòng ngủ “Hai O hai”, bên trong còn hai người khác đang ở dùng bếp điện nấu canh, trong canh cái gì cũng có, Thái đồng học đem bắp cải từng mảnh từng mảnh lột xuống ném vào trong nồi.

Nguyên bản vài người trước kia không quá hòa hợp, sau khi ở chung một đoạn thời gian, mọi người cũng chậm rãi đối A Trà thay đổi hấn.

Bọn họ phát giác A Trà ở chung rất tốt, lâu dần tâm phòng bị xây dựng lúc trước cũng triệt hạ.

Bốn người vây lấy nấu nồi thịt heo, uống nước canh nóng hằm hạp, cắn miếng thịt thơm ngào ngạt.

Mèo nhỏ đuổi theo khóa bắp cải bị lật chỉ còn tâm hình cầu, ở phòng ngủ chạy tới chạy lui, hiểu động vô cùng, một khắc cũng dừng không được.

Kết quả bình tương bị đánh ngã, tương bên trong bắn tung tóe, mọi người kinh hoảng cầm lấy giấy vệ sinh liều mạng lau, trong phòng ngủ biến thành lách cách vang, mèo nhỏ cũng liều mạng “Yêu yêu” kêu. Trên người nó tất cả đều là tương.

Đột nhiên phòng ngủ cách vách truyền đến tiếng rống giận dữ, điều này làm cho bốn người đang vui vẻ nấu canh bị dọa nhảy dựng. Tiếp theo tường gỗ cách vách bị một đòn cực nghiêm trọng, cả ký túc xá đều bởi vậy mà hơi hơi chấn động.

Trong chấn động, còn xen lẫn tiếng ho khan sâu cạn không đồng nhất của đối phương. Khi thanh âm ngừng lại tất cả mọi người liền run rẩy, bởi vì bọn họ phát hiện đại ma vương khủng bố Quan Nhật Thanh ở “Hai O một” cách vách đã trở lại.

“Hừ..... Nhỏ giọng chút sẽ không sao.....” Thái đồng học rút lui cổ, rút ra giấy vệ sinh lau cho mèo nhỏ cùng sàn nhà.

Mèo nhỏ lại đuổi theo khối bắp cải đang lăn qua lăn lại, sau đó không cẩn thận đụng phải chân bàn.

“Ai u uy a!” A Trà đau lòng vội vàng chạy tới trước, khiến gỗ sàn nhà vang tiếng dát chỉ dát chỉ. Hắn nắm lên mèo nhỏ, đau lòng sờ sờ đầu nó. “Có hay không làm sao? Đụng một tiếng rất lớn a.”

Mèo nhỏ nhìn A Trà, đáng thương hề hề “Yêu ” một tiếng.

“Ba xoa xoa, không đau không đau.” A Trà vội vàng nói.

Người cách vách rốt cục chịu không nổi gian phòng này liên tục phát ra tạp âm, liền đi tới dùng sức đập cửa, rống giận: “Các người từ nãy đến giờ ồn liên tục, rốt cuộc đang ồn cái gì!”

“Ách.....” A Trà vừa quay đầu lại, nhìn thấy đứng ở cửa chính là Nhật Thanh hung thần ác sát.

Nhật Thanh gặp A Trà, cũng là sửng sốt một chút.

“Chúng ta..... Đang ăn lẩu.....” A Trà khẩn trương cười cười. “Người đói bụng chưa? Muốn hay không đến ăn một chén cao lệ thái?”

Trong phòng ngủ lặng ngắt như tờ, chỉ có A Trà đủ dũng khí dám cùng Nhật Thanh đối thoại.

Mèo nhỏ trong tay A Trà ngo ngoáy vài cái, cũng ngưỡng đầu nhìn về phía Nhật Thanh.

“Không cần, ta không đói bụng.” Nhật Thanh thu hồi khuôn mặt khủng bố, chậm rãi buông lỏng cửa phòng ngủ, tiếp theo dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thu liễm tức giận, rời khỏi gian phòng.

“Hắn đi rồi.....” Thái đồng học không dám tin.

“Chúng ta tiếp tục ăn lẩu đi!” A Trà vội vàng chạy tới đóng cửa, sau đó trở lại trải báo chí lên tấm ván gỗ trên mặt đất, ôm lấy mèo nhỏ im lặng ngồi xuống.

“Nói nhỏ thôi.” Trong đám đồng học có người lên tiếng.

Nồi lẩu vẫn tiếp tục ăn nhưng mọi người không ai dám nói chuyện quá lớn tiếng, chỉ có mèo nhỏ không biết sống chết lăn lộn khóa bắp cải kia, gây ra tiếng vang khách lạ lạ.

Tới khi sắp thấy được đáy nồi, A Trà nghĩ đến Nhật Thanh một mình cô đơn ở cách vách, trong lòng có chút không đành.

Nhật Thanh nói thế nào cũng là thân nhân của Hải Uyên, hơn nữa lại là bạn trai của Trạch Phương. Hiện tại Trạch Phương mất, không ai để ý tới hắn, kia hắn so với Hải Uyên còn đáng thương hơn!

Nghĩ nghĩ nghĩ, A Trà liền cầm cái bát trống không, gấp chút bắp cải để vào bên trong.

“Ta lấy này đó qua cho hắn ăn.” Hắn đứng lên, hạ quyết tâm, cố lấy dũng khí, chính mình dùng thân thể Trạch Phương, tổng giúp Trạch Phương làm chút sự tình bồi thường mới đúng.

A Trà kiên quyết dùng sức gạt đầu, sau đó lấy tinh thần thấy chết không sờn, hướng cách vách đi đến.

Gõ gõ cửa, bên trong “Hai O một” không ai đáp lại.

A Trà tiếp theo nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát giác đèn trong phòng đều đã tắt.

Hắn sờ sờ chốt mở trên vách tường, bật đèn lên.

Nguyên bản nằm trên giường chuẩn bị ngủ, Nhật Thanh cũng vì A Trà quấy rầy mà tỉnh dậy.

“Có việc sao không?” Thanh âm Nhật Thanh không còn đáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ ngày thường.

Sau khi xuất viện tay trái vẫn còn bó thạch cao sắc mặt Nhật Thanh có chút tiêu tụy, A Trà thấy vẻ mặt tái nhợt kia, trong phút chốc, còn tưởng rằng mình gặp được Trạch Phương.

Khuôn mặt Trạch Phương nhợt nhạt không huyết sắc nháy mắt hiện về, tâm A Trà nhói đau, nhìn người thanh niên này, lại nhớ tới tôn tử sớm rời đi nhân thế của hắn. Trong khoảnh khắc, biết bao đau thương không ngừng hiện lên.

A Trà hoàn toàn quên người trước mặt đối đãi hắn như thế nào, còn hại hắn thiếu chút nữa mất mạng, hắn hiện tại chỉ cảm thấy Nhật Thanh thực đáng thương, giống như hắn, đều không còn được gặp Trạch Phương.

A Trà đưa bát canh còn nóng tới trước mặt Nhật Thanh. “Đồng học cách vách cho người, thừa dịp còn nóng nhanh ăn đi!”

Nhật Thanh lắc lắc đầu, nở nụ cười chua xót.

Hai người đột nhiên lâm vào trầm mặc, Nhật Thanh không có mở miệng, A Trà cũng không hiểu kế tiếp phải nói cái gì.

“Trạch Phương hắn.....” Nhật Thanh sau một lúc lâu, muốn nói lại thôi, hốc mắt đỏ hồng, nghẹn ngào không thể tiếp tục.

Tối hôm qua A Trà đi rồi, Nhật Thanh quay về phòng bệnh gặp Trạch Phương. Trạch Phương chỉ nói là luyện tiếc hắn, nên trở về nhìn xem, nói nói mấy câu muốn hắn đừng làm khó dễ A Trà, liền ở trước mặt hắn chậm rãi tiêu thất.

Nhật Thanh qua thật lâu mới có thể chấp nhận chuyện này, nguyên lai người hắn vẫn yêu, thật sự đã sớm bỏ hắn mà đi.

A Trà nhìn Nhật Thanh khổ sở, trong lòng cũng đau buồn.

Hai người một kẻ đứng một kẻ ngồi, chén bắp cải ở giữa không trung không ai muốn nhận, không khí bị thương chậm rãi lan tràn, bọn họ mất đi là cùng một người.

A Trà cố gắng tìm chút đề tài mà nói, làm cho không khí đừng xấu hổ như vậy, cuối cùng hắn mở miệng hỏi: “Người muốn hay không xem ảnh chụp hồi nhỏ của Trạch Phương, ta có mang đến ký túc xá a!”

Nhật Thanh không có trả lời, vẫn là cúi thấp đầu.

“Ta trở về lấy, người chờ ta.” A Trà đem chén bắp cải đặt trên bàn học, sau đó giẫm lên dép lê ba huê ba huê trở về phòng ngủ của mình.

Mở ra cửa phòng ngủ, Hải Uyên không ở bên trong, chỉ có một mình Thiên Tuế đang xem sách giáo khoa.

A Trà mở rương quần áo xuất ra hộp bánh hỉ rỉ sắt, hỏi: “Tiểu Uyên đâu, ngày mai sẽ thi rồi, hắn không đọc sách, lại chạy đi nơi nào?”

“Đi mua ăn khuya đi?” Thiên Tuế cũng không rõ. “Ta vừa mới nghe thấy hắn la đói bụng. Hiện tại cả ký túc xá đều là mùi lẩu, hắn đại khái chịu không nổi, cho nên chạy ra ngoài ăn.”

“Ai u, cũng sẽ không chịu nói với ta một tiếng. Tiểu Thái mua rất nhiều đồ này nọ lại ăn không xong, hắn nói một cái ta sẽ bùng qua cho hắn a! Thật là, tay bị thương còn chạy ra ngoài, chờ một chút lại xảy ra chuyện làm sao bây giờ?” A Trà không ngừng niệm niệm, ôm lấy hộp bánh hỉ màu đỏ đi ra ngoài.

Hắn trở lại phòng Nhật Thanh, khi đi vào cũng tiện tay khép hờ cửa, không dám đóng lại. Như vậy nếu xảy ra chuyện gì, muốn chạy cũng sẽ nhanh hơn.

A Trà kéo ghế dựa đến ngồi, sau đó chậm rãi mở hộp sắt ra.

Hắn xuất ra một ít ảnh chụp Trạch Phương trong hộp, sau đó đưa cho Nhật Thanh.

“Đây là Trạch Phương khi còn nhỏ, ba hử giúp hử chụp.” Lúc A Trà đưa cho Nhật Thanh, tự mình cũng xem lại một lần, gặp bộ dáng nho nhỏ của Trạch Phương, nhớ tới cái thời điểm hử nghịch ngợm gây sự, A Trà cũng nhin không được mỉm cười.

“Trạch Phương thật sự rất đáng yêu, trong xóm Trạch Phương nhà chúng ta là đáng yêu nhất, lúc ra sinh ra bộ dạng vừa trắng vừa béo, cánh tay từng đoạn từng đoạn giống củ sen mềm mềm mập mập, ai u, thật là người gặp người khen.” A Trà nhẹ nhàng thở dài.

Nhật Thanh yên lặng tiếp nhận ảnh chụp của Trạch Phương, chậm rãi quan sát, vẻ không muốn tràn đầy trên khuôn mặt, còn mang theo một chút bi thương.

“Còn cái này, đây là thời điểm ba mẹ Trạch Phương kết hôn.” A Trà đem bảo bối trong hộp đều lấy ra cấp Nhật Thanh xem.

“Người xem chỗ này.” A Trà chỉ chỉ cái bụng tròn bên dưới áo cưới của con dâu. “Lúc đó Trạch Phương đã ở bên trong, hai người bọn họ là mời khách trước kết hôn, đến khi có Trạch Phương mới chịu bỏ sung ảnh chụp áo cưới.”

Nhật Thanh sờ sờ ảnh chụp, hạ thấp đầu gợi lên nụ cười chua xót.

“Còn có này, đây là ảnh chụp lúc con ta một tuổi, cùng Trạch Phương rất giống đi! Cha con bọn họ trừ bỏ một đứa có mũi to, một đứa có mũi cao ra, quả thực là giống nhau như đúc.” A Trà vui vẻ nói, tựa như hiện vật quý đem từng kiện tiếp từng kiện này đó trong hộp sắt lấy ra.

Nhật Thanh nhìn không nói một lời.

25. Chương 25

Hải Uyên nâng lên một bao đồ kho trở về, hử vừa đứng cạnh cầu thang vừa nghĩ A Trà rốt cuộc có thích ăn thứ này hay không.

Sữa đậu nành, bánh quẩy, hàm chúc (cháo mặn), cá chưng là món A Trà yêu nhất, nhưng hiện tại đều sắp mười một giờ, quán bán hàng phụ cận trường học nên dọn cũng đều dọn sạch, hử đi cả con đường, chỉ nhìn thấy tiệm bán đồ kho này còn mở.

A Trà hử là sẽ thích đi, dù sao hử cho tới bây giờ cũng không kiêng ăn thứ gì.

Cái trán sau khi cắt chỉ có điểm ngứa, Hải Uyên vươn tay gãi không ngừng. Hử chậm rãi theo cầu thang đi lên lầu hai, khi đi qua cửa phòng Nhật Thanh, nhìn thấy bên trong vẫn còn sáng đèn.

Kia cánh cửa chỉ đóng một nửa, tiếng nói chuyện nho nhỏ từ trong phòng truyền ra.

Hải Uyên dừng lại cước bộ ngược mắt nhìn, sau đó hử ngây ngẩn cả người. Trong phòng Nhật Thanh cư nhiên có một thân ảnh hử quen thuộc, đó là A Trà.

A Trà miệng tươi cười, đem hộp bánh từ trước đến nay hử xem như bảo bối không cho phép người khác đụng chạm, xuất ra ảnh chụp trân quý, đưa cho Nhật Thanh xem.

Nhìn A Trà hướng Nhật Thanh cười, nghe hai người bọn họ tựa hồ nói chuyện rất vui vẻ, Hải Uyên cả người liền cứ vậy đứng trên hành lang, hai chân ngay cả động cũng không thể động, chỉ biết ngây ngốc nhìn bọn họ.

“Đây.....” A Trà xuất ra bảo bối của hử, trên mặt có điểm ngượng ngùng cười. “Rất được đi.....” Thanh âm A Trà nho nhỏ, loáng thoáng từ cửa phòng truyền ra. “Nàng là lão bà của ta..... Một cái đại mỹ nhân..... Xinh đẹp vô cùng.....”

“Còn có này.....” A Trà cầm lấy xác ve màu đen, đèn huỳnh quang chiếu xuống, xác đại hắc thiên phát ra ánh sáng chói xạ chói mắt, A Trà đem nó nhẹ nhàng đặt trong lòng bàn tay của Nhật Thanh, nhượng Nhật Thanh cầm lấy nhìn kỹ. “Này vốn là cấp cho lão bà của ta xem, chính là thời điểm tìm được đã quá muộn.”

“Vì cái gì quá muộn?” Nhật Thanh hỏi.

“Ai..... Nàng cũng đã đi rồi.....” A Trà dừng ở ảnh chụp Ngọc Thiên một hồi lâu, khi Nhật Thanh đem xác ve trả lại cho hắn, hắn nhìn thấy mặt Nhật Thanh, sầu bi đối Nhật Thanh nở nụ cười.

“Ta một mực tìm lão bà của ta.” A Trà nói với Nhật Thanh. “Nếu ta thật sự có thể tìm được nàng, kia nhất định chính là nguyên nhân ta vì sao tử chết đi lại hoàn hồn. Ta là trở về tìm nàng.....”

“Phải không?”

A Trà tái nhìn Nhật Thanh, mỉm cười.

Ở ngoài cửa Hải Uyên cắn chặt răng, bộ dáng A Trà rõ ràng đã nhận định Nhật Thanh là lão bà Ngọc Thiên đầu thai chuyển thế của hắn, điều này làm cho Hải Uyên trong đầu trăm vị tạp trần, không sao lí giải.

Hắn không thích thấy A Trà đối người khác tốt như vậy, ai cũng không được.

Khi A Trà không chút nào keo kiệt đem tươi cười hiển lộ, đối người khác nói chuyện, mỉm cười, trong lòng Hải Uyên liền nhói lên.

Nhất là khi A Trà tìm được cái nữ nhân yêu dấu kia, Hải Uyên cảm thấy bản thân bị A Trà hung hăng ném ra sau đầu, không bao giờ là đối tượng A Trà chú ý nữa, kia quả thực làm hắn chịu không nổi.

Hải Uyên âm trầm đứng bên ngoài, đã qua thật lâu, nhưng trong mắt A Trà chỉ có Nhật Thanh, hoàn toàn không phát hiện hắn tồn tại.

Mang theo bao đồ kho phải đi thật xa mới mua được, Hải Uyên không cách nào lưu lại nhìn hai người bọn họ tươi cười xem ảnh. Hắn nhắc chân, hung hăng đá văng cửa phòng Nhật Thanh, tiếp theo đem bao đồ kho ném tới sàn nhà, siết chặt nắm tay rời đi, trở lại phòng ngủ của mình.

Đang cùng Nhật Thanh nói chuyện A Trà bị tiếng vang chấn động ngoài cửa làm hoảng sợ, hắn quay đầu lại, vừa vận thấy thân ảnh Hải Uyên chợt lóe rồi biến mất.

A Trà vội vàng đứng lên, thu hồi ảnh chụp vào hộp sắt. Sau đó đối Nhật Thanh cười cười xin lỗi, nói: “Tiểu Uyên dường như đã trở lại, ta đi về xem hắn. Tái kiến hắc!”

Nói xong, A Trà liền rời đi phòng Nhật Thanh, khi hắn bước ra cửa phát hiện trên mặt đất nằm một bao plastic bị thủng, nắm kim khâu cùng cánh gà còn có nước trứng bên trong đều chảy ra.

“Ai u, sao lại như vậy, Tiểu Uyên rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, cư nhiên đem đồ ăn để tại nơi này, thật là lãng phí.” A Trà vượt qua bao đồ kho rơi tán loạn, vội vàng trở lại phòng ngủ.

Mở cửa phòng ngủ, A Trà nhìn thấy Hải Uyên đứng ở giữa phòng đưa lưng về phía hắn, bả vai phập phồng, tựa hồ đang đè nén tức giận.

Thiên Tuế thu dọn sách giáo khoa, cùng A Trà nhìn thoáng qua, trên mặt mang theo vẻ sợ hãi, không dám nói thêm cái gì, vội vàng chạy đến phòng bạn học khác tị nạn.

“Hiện tại là làm sao?” A Trà không rõ ràng lắm tình huống.

Trong phòng tràn ngập áp lực, nhưng hắn không hiểu Hải Uyên là vì cái gì sinh khí.

A Trà ôm hộp sắt bước nhanh đến phía sau Hải Uyên, bắt đầu thì thào niệm: “Người như thế nào không nói? Vừa rồi vì cái gì vứt đồ ăn trên mặt đất, còn loạn đá cửa phòng? Ta thật sự bị người dọa nhảy dựng, còn kém chút nữa liền giẫm lên bao đồ ăn. Cái kia không phải dùng tiền mua sao? Không thể ném loạn a!”

A Trà say sưa niệm, cảm thấy thức ăn chỉ dùng để ăn, hơn nữa trong lòng còn phải cảm ơn đồ ăn, tuyệt đối không được lãng phí như vậy. Hải Uyên có đôi khi thật sự rất thái quạ, không nói hắn không được. Lúc nhỏ dường thành thói quen hư hỏng, lớn lên sẽ rất khó dạy tốt hắn.

“Ai cần người quản.” Hải Uyên đưa lưng về phía A Trà gào lớn, thanh âm trầm thấp nghe ra mười phần tức giận. “Cái gì không cần ta quản, ta mặc kệ người rồi, còn có ai quản người.” A Trà cũng rống lên.

“Người đi quản tên Quan Nhật Thanh kia là được rồi, còn trở về làm gì.” Hải Uyên xoay người lại, trên mặt tràn đầy đều là tức giận. “Thích hẳn như vậy, liền ở cùng hẳn đi, ngủ nơi này của ta thật sự là miễn cưỡng người.”

“Nói cái gì a, ta đều nghe không hiểu.” Hải Uyên cơn tức lớn như vậy, A Trà bị oanh tạc đến mặt danh kỳ diệu cũng bắt đầu sinh khí.

“Còn mang ảnh chụp cho hẳn xem, người đều đã quên hẳn trước kia như thế nào đối với người, thiếu chút nữa hại chết người sao?” Hải Uyên không ngừng quát: “Vì cái gì người luôn không học giáo huấn, ai đối với người tốt một chút người liền theo, nửa điểm cảnh giác cũng không có. Người rốt cuộc có đầu hay không!”

Một câu rốt cuộc có đầu hay không, làm cho A Trà tức giận triệt để.

Hắn đi đến trước mặt Hải Uyên, ánh mắt đều sắp toát ra hỏa, thẳng ngoắc trừng mắt Hải Uyên. Hắn luận thể trạng không hề thua tiểu tử này, đánh nhau cũng không sợ.

“Ta nào có biện pháp a, người cũng biết ta một mực tìm lão bà của ta, ta xem cái tơ hồng kia đem ta cùng hẳn cột vào nhau, tưởng tượng đến hẳn có khả năng là Ngọc Thiên chuyển thế, ta liền không đành đối hẳn xấu cũng không thể không để ý tới hẳn a!” A Trà đúng lý hợp tình nói.

Hải Uyên nghe thấy A Trà trả lời, lửa giận lại tăng lên. Gì đó trong hộp sắt kia trừ bỏ hẳn ra, A Trà cho tới bây giờ chưa từng cho người khác xem qua, A Trà nói này đều là bảo vật, không cho phép người ta xem. Hiện tại hẳn tất cả đều lấy ra cấp Nhật Thanh nhìn, Hải Uyên cảm thấy địa vị Nhật Thanh trong cảm nhận của A Trà lập tức đã muốn vượt xa hẳn, biến dấm chua trong đầu lập tức bốc lên, thật sự nuốt không trôi khẩu khí này.

Tuy rằng hẳn chưa nói ra, nhưng A Trà hẳn là biết hẳn không phải tùy tiện đối người khác tốt.

Hắn đã đối A Trà tốt như vậy, nhưng A Trà hiện tại lại muốn tới bên cạnh Nhật Thanh.

“Hắn sao có thể là lão bà người chuyển thế trở về, người đừng ngốc nữa!” Hải Uyên gào thét. “Thế giới này căn bản không có luân hồi chuyển thế, người đã chết sẽ chết, tất cả đều mất đi, người đừng vọng tưởng nàng còn có thể trở về tìm người, căn bản là không có khả năng!”

Khi Hải Uyên bắt gặp A Trà ôm chặt hộp sắt trong lòng ngực, lập tức vươn tay đoạt lấy hộp sắt, dùng sức mở ra, làm cho gì đó bên trong đổ trên sàn nhà.

“Lưu trữ này đó có ích lợi gì? Chỉ biết nghĩ tới chuyện xưa, chờ người chết trở về, người căn bản là đang sống trong quá khứ, chưa từng tiến về phía trước. Người giống người như vậy, còn sống đến tột cùng để làm gì, vì sao không cùng những người đó chết đi, ở lại chỗ này vướng chân vướng tay khiến người chán ghét!” Hải Uyên không lưu tình nói, cũng không chút băn khoăn đến tâm tình của A Trà.

Này ảnh chụp, A Trà xem như trân bảo đều rơi xuống mặt đất, tâm A Trà đột nhiên nhói một cái, thấp giọng kêu lên.

Hắn không rõ Hải Uyên vì sao lại hành động như thế.

Nhũ nha (răng sữa) khi Trạch Phương thay răng rụng ra kháu kháu kháu lặn vài vòng trên mặt đất, trong đầu A Trà hiện lên tình cảnh Trạch Phương miệng đầy răng nhỏ hướng hẳn cười. Hắn loạn hạ thất lưng vội vàng muốn nhặt lên nhũ nha, nhưng nhũ nha lại lặn đến dưới giường, hẳn như thế nào mò cũng mò không đến góc âm u.

Hải Uyên đập lên ảnh chụp ổ vàng, mỗi tấm đều là hình ảnh thân nhân A Trà tưởng niệm thường cầm lấy vuốt ve xem như bảo bối, tuy rằng những người đó cũng không còn tồn tại, nhưng ảnh chụp bọn họ lưu lại mỗi ngày đều cùng hẳn, khiến A Trà cảm giác mọi người tựa hồ đều còn bên cạnh, bọn họ cho tới bây giờ cũng không rời đi.

Hải Uyên giẫm lên xác ve màu đen, xác ve phát ra tiếng vỡ vụn thanh thúy, ở dưới lòng bàn chân Hải Uyên vỡ thành xác trùng màu đen tinh tể.

A Trà quay đầu, nhìn thấy khoảnh khắc kia, cả người đều ngây dại.

Cái xác ve khi đại hắc thiên lột xác lưu lại là hắc ở trong núi vài ngày thật vất vả mới tìm được. Hắc từng đáp ứng với Ngọc Thiên, muốn tặng cho nàng.

Nhưng Hải Uyên chỉ một thoáng liền đem xác ve hắc thật cẩn thận bảo hộ vài mười năm đập nát.

Cửa phòng ngủ “Phanh ——” một tiếng bị dùng sức đóng cửa.

Hải Uyên đóng cửa không lưu tình đích xác có bao nhiêu kiên quyết, tựa như trực tiếp đập vào tâm khảm A Trà, khiến hắc đau đến đứng cũng không vững, nhanh đè chặt ngực, cả người yếu đuối ngã xuống.

Hải Uyên ly khai, lưu lại ảnh chụp rơi rụng trên đất.

Hộp bánh hỉ bị ném đến vụn vụn biến hình, A Trà chậm rãi cầm hộp sắt, ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lên từng ảnh chụp, vỗ vỗ dấu chân bên trên, thông thả mà nhẹ nhàng mà đem đồ vật này nọ tái bỏ vào bên trong.

Động tác mềm nhẹ, giống như lo lắng lực đạo của mình sẽ tái thương tổn bảo bối một lần nữa, ngay cả tay cũng nhịn không được run rẩy.

A Trà hút hấp nước mũi, không biết vì cái gì, hốc mắt trở nên có điểm nóng. Hắc cố gắng nhặt, lau sạch tro bụi trên ảnh chụp, hy vọng chúng nó có thể khôi phục hoàn hảo khi trước.

Nước mắt một giọt lại một giọt, ở tình trạng không báo động rơi xuống hộp sắt, đọng trên ảnh chụp.

A Trà nhanh nhanh đem ảnh chụp lau khô, không muốn làm ướt bọn nó.

Cuối cùng hắc đến bên trong ngăn tủ, cầm một chồng giấy vệ sinh, chậm rãi đem xác ve màu đen vỡ trên mặt đất nhặt lên, đặt trên giấy vệ sinh.

A Trà nhặt đã lâu, nước mắt càng không ngừng tích tụ, nhưng hắc chính là liều mạng hấp nước mũi, lặp lại động tác máy móc.

Hắc không có quên đây là cấp cho lão bà Ngọc Thiên, hắc thủy chung nhớ rõ ước định của bọn họ.

Ngay lúc rốt cục đem tất cả này đó thả lại trong hộp, A Trà cầm hộp bánh sắt cũ nát, lần thứ hai đóng lại nắp hộp.

Nhưng Hải Uyên sớm đã làm hộp sắt biến dạng hoàn toàn, vô luận A Trà tái cố gắng thế nào, nắp hộp vẫn không thể cùng hộp sắt hoàn toàn ăn khớp.

Bảo vật trong hộp, A Trà cũng thu không đủ. Chỉ có thể mặc chúng nó bại lộ trong không khí.

A Trà rốt cuộc nhịn không được bi thương trong lòng, hắc buông ra nắp hộp trong tay, ôm ảnh chụp khóc nức.

Nếu có thể, hắc cũng muốn đi theo đứa con lão bà a!

Nhưng cố tình chỉ có mình hắc bị giữ lại.

Mỗi ngày mỗi ngày, chỉ có thể dựa vào xem mấy thứ này, hồi tưởng những ngày chính mình cùng thân nhân từng vượt qua.

Hắc cũng muốn cái gì cũng không nhớ, rõ ràng chết đi sẽ quên hết a!

Hắc cũng có nghĩ tới a.....

Có nghĩ tới a.....

Nhưng hắc không biết cách ra đi?

Hắc thủy chung đều là người bị lưu lại a.....

Có biện pháp nào.....

A Trà liều mạng khóc, cao giọng khóc lớn.

Từ sau khi Trạch Phương ra đi, gặp gỡ Hải Uyên, nguyên bản nghĩ đến bị thương đã bị khoát hoạt thay thế, nhưng không ngờ chúng nó kỳ thật vẫn tồn tại.

Hơn nữa chỉ cần không cẩn thận, sẽ đau đớn gấp bội lần.

Hắn không có cách nào đem nước mắt của mình thu hồi.

Tâm của hắn bị Hải Uyên hung hăng đào một cái động lớn, đau đến cùng cực, vô luận tái cố gắng như thế nào, đều không thể kềm nước mắt dừng lại.

26. Chương 26

Kỳ hạn ba ngày thi đã bắt đầu, A Trà sáng sớm mang đôi mắt phù thũng đến trường học, lấy sách ra cẩn thận đọc lần nữa.

Hôm qua khóc cả đêm, cũng không có học bài thi, A Trà mơ mơ hồ hồ tầm mắt không rõ ràng lắm, hai mắt cũng khô khốc.

Sưng đỏ, đau đến nguy.

Tình huống hiện tại có điểm giống lúc hắn viễn thị trước kia, xem đồ vật này nọ thập phần khó khăn. Hắn phiền não như thế này phải làm sao thi, nếu thi 0 điểm liền hỏng bét.

Vị trí bên cạnh trống trơn, thẳng đến tiếng chuông tự học đánh xong, các học sinh đều tiến vào phòng chuẩn bị thi, vẫn không thấy thân ảnh Hải Uyên.

Hải Uyên ngày hôm qua cả đêm cũng chưa trở về, không biết chạy đi đâu, hôm nay chẳng lẽ không tới thi? Hay là, hắn ở bên ngoài ngủ quên không ai gọi hắn dậy, cho nên hắn không đến kịp giờ thi?

Cả một sáng tự học A Trà đều nghĩ đông nghĩ tây, sách cũng không để vào mắt, Hải Uyên vẫn chưa thấy xuất hiện, điều này khiến A Trà có chút lo lắng.

“Sớm biết vậy hôm qua sẽ không cùng hắn cãi nhau.” A Trà thấp giọng thì thầm. “Muốn cãi cũng nên chờ thi xong đã. Hiện tại người không rõ chạy đi đâu, đứa nhỏ này thật là, cũng không giấu lại thi giữa kì rất trọng yếu, cứ nhiên còn chưa đến trường.”

A Trà lo lắng chờ, thẳng đến cờ cũng kéo xong rồi, tất cả mọi người trở lại trong phòng học, chuông báo thi vang lên, giám thị cầm túi giấy mang đề thi tiến vào phòng, qua vài phút, Hải Uyên mới từ cửa sau đi vào, quăng cặp sách, lấy ra bút bắt đầu viết bài thi.

“Ta còn tưởng người không tới.” A Trà nhẹ nhàng thở ra.

Hải Uyên chính là “Suyt”, không có nói nói, vùi đầu vào đề thi.

A Trà lại nhìn Hải Uyên một cái, thấy hắn cũng không sinh khí như hôm qua, vốn đang nghĩ cùng hắn nói mấy câu, nhưng là lão sư trên bục giảng hướng bọn họ đi tới, mỉm cười nhìn A Trà một chút, nói:

“Em kia, trong giờ thi không thể nói chuyện với nhau!”

“A, chụp viết (xin lỗi).” A Trà lập tức đem tầm mắt từ trên người Hải Uyên thu hồi đến, cố gắng làm bài thi.

Môn thi thứ nhất chính là quốc văn.

Khi A Trà chậm rãi đem tên Trạch Phương viết lên bài thi, sau đó cẩn thận hồi tưởng bài vở học mấy ngày qua, cứ nhiên phát hiện đề mục bên trên Thiên Tuế đều có khoanh vùng trong sách giáo khoa của hắn.

A Trà vừa giật mình vừa vui vẻ, đem bài thi cầm lên nói với Hải Uyên này đó hắn đều nhận thức, nhưng là lão sư trên bục giảng nhìn thấy hành động của hắn, liền dùng sức khụ một tiếng.

A Trà phục hồi tinh thần, vội vàng đem bài thi thả lại trên bàn, cố gắng làm bài.

Viết a viết, hắn đem quốc tự đã nhớ kỹ điền vào, lựa chọn đề cũng đều viết hảo, nhưng đề mục cuối cùng lại làm A Trà ngốc lảng tại chỗ.

“Làm —— văn ——” A Trà nho nhỏ đọc, hai chữ này Hải Uyên đã dạy qua, hần cũng biết, nhưng phía sau hần càng xem càng ngốc. “Điều?”

Đề mục cái gì điều?

Này phải viết như thế nào?

Hần không biết a!

Khi toàn bộ học sinh ra sức xoát xoát xoát loạn viết bài văn, A Trà một mình một người ngơ ngác cấn cấn bút, nhàm chán ngồi ngốc tại chỗ.

Hần nhìn lão sư trên bục giảng, lão sư cũng nhìn hần.

Hần hướng lão sư cười một cái, lão sư cũng cười một cái.

“Đồng học, không nên nhìn ta, viết bài của người đi.” Lão sư tiếp theo nói.

Hải Uyên sau khi viết xong bài thi, phát giác thời gian còn chưa tới, gấp một cái liền ghé vào bàn nhắm mắt ngủ ngon.

A Trà cảm thấy thời gian thi trôi qua thật chậm, vì thế lại cúi đầu một lần nữa kiểm tra bài thi. Hần nhìn đề mục đều viết tốt lắm, nhưng trên giấy thi vẫn còn nhiều chỗ trống, này có khi là trọng điểm Thiên Tuế không hoạch định, có khi là chữ quá khó, hần đọc không ra.

Thời gian ba ngày thi, Hải Uyên đều không trở về ký túc xá ngủ.

Ngày cuối cùng thi toán A Trà thực thê thảm, bởi vì không ai dạy, nên hần đành phải lựa chọn tùy tiện một cái đề nào đó, điền vào đề từng đáp án, dùng bảng cửu chương đã học thuộc để tính toán, sau đó liền nộp bài thi.

Hần cùng Hải Uyên có điểm chiến tranh lạnh, trong ba ngày hai người chưa nói một câu. A Trà ngẫu nhiên sẽ tìm Hải Uyên nói nói, nhưng Hải Uyên luôn “Suyt” sau đó không trả lời.

Ngay cả thời gian ăn cơm cũng như vậy. Bọn họ vốn mỗi ngày ba bữa đều cùng nhau ăn ở căn tin, nhưng Hải Uyên hiện tại chỉ cần hết khóa sẽ biến mất, tìm khắp nơi đều không thấy hần.

Giữa trưa hôm nay, kì thi cuối cùng đã xong.

A Trà lưng đeo túi sách chậm rãi xuyên qua sân thể dục, cô đơn một mình trở lại ký túc xá.

Sau khi đổi xong y phục hàng ngày hần đem chế phục đến bồn rửa tay chậm rãi giặt sạch sẽ, ban nãy đồng học phòng bên cạnh bảo hần máy giặt mất nước, đành đem quần áo trở về phòng.

Hải Uyên không ở, Thiên Tuế cũng không ở.

Phòng ngủ im lặng đến hoang vắng.

Hần xuất ra dụng cụ pha trà, ở trong ấm thêm chút hoa hồng, chút cao sơn trà, sau đó chậm rãi pha.

Mèo nhỏ gấp một cái, nằm trên bàn phơi nắng.

Ngoài cửa sổ có làn gió ấm áp thổi qua, trong rừng cây ngẫu nhiên truyền ra tiếng ve kêu, một tiếng hai tiếng, trên hành lang đám đệ tử ồn ào chạy tới chạy lui, hẹn nhau đi đâu chơi điện tử, đến chỗ nào ca múa.

Rõ ràng bốn phía âm ỉ như vậy, nhưng cũng vô pháp đánh tan tịch mịch bao phủ trên người A Trà.

Hần cứ thế lẳng lặng ngồi, ngồi đến tối mịt, yên lặng uống trà.

Trên hành lang tiếng chuông điện thoại công cộng vang lên, đồng học ở phòng ngủ bên cạnh mở cửa chạy ra tiếp, sau đó đối phương thanh thanh yết hầu hô to: “Hạ Trạch Phương, điện thoại!”

A Trà phục hồi tinh thần, đáp trả: “Đến đây.” Hần đem lửa trên bếp gas tắt đi, mang dép lê chạy ra tiếp điện thoại.

“Uy!” A Trà cầm lấy ống nghe.

‘Trạch Phương a, ta dì Huệ Mĩ đây.’ Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm Huệ Mĩ, bên cạnh còn tiếng trẻ con nha nha la hét nhỏ vun.

“A, đúng rồi, ta gần đây không đến thăm người, người ở trung tâm ở cũ có tốt hay không?”

Vừa đến ký túc xá liền vội vô cùng, chăm sóc Hải Uyên, còn phải đề phòng Nhật Thanh kia, đọc sách lại làm bài, còn thi học kì nữa. A Trà một cái đầu hai cái đại, mặc dù nhớ tới Huệ Mĩ, nhưng thật sự không có thời gian nhìn nàng.

‘Tiểu Uyên hai ngày trước đã đón ta về nhà.’ Huệ Mĩ nói. ‘Ta không sao, ở đây ăn uống không tồi, chăm sóc cũng tốt lắm.’

“Như vậy ác, kia không tồi là tốt rồi.” A Trà dừng một chút, tiếp theo hỏi: “Tiểu Uyên mấy ngày nay đều ở nhà với người sao? Hẳn không quay về ký túc xá nên ta có điểm lo lắng.”

‘Đúng vậy, bởi vì ta có cùng hần đề cập qua tiệm bánh mì nghỉ đã lâu, phải nhanh trở về mở tiệm, nên hần mấy ngày nay đều ở nhà giúp ta trông coi.’ Huệ Mĩ nói.

“Úc, kia hẳn ngoan ngoãn không chạy loạn là tốt rồi.” A Trà lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

‘A, hẳn đã trở lại.’ Huệ Mĩ nói.

A Trà cũng từ điện thoại nghe thấy thanh âm xe máy.

‘Người muốn cùng hần nói chuyện không?’ Huệ Mĩ hỏi. “Ta gọi hần tới nghe điện thoại.”

“Không cần, không cần.” A Trà vội vàng nói: “Ta không có sự tình gì phải nói với hần, người không cần đem điện thoại đưa cho hần.”

‘Tiểu Uyên lại đây một chút, điện thoại.’

‘Ai?’

‘Trạch Phương a!’

‘Hẳn gọi đến làm gì?’

A Trà vừa nghe thanh âm Hải Uyên, đột nhiên có chút khấn trương. Ông nghe cầm trong tay đột nhiên không nắm chặt rơi xuống dưới, hần luống cuống tay chân liều mạng muốn bắt, kết quả lại ném ông nghe tới phía trên điện thoại.

A Trà hoảng sợ vươn tay bắt lấy, nào biết không cẩn thận, ấn trúng công tắc điện thoại, cắt ngang cuộc nói chuyện.

“Uy uy uy!” Thật vất vả cầm được ông nghe, lại chỉ có tiếng “Đô ——” vang lên, thanh âm Huệ Mĩ cùng Hải Uyên cũng không còn.

“Ai.....” A Trà thở dài một hơi, đem ông nghe thả lại chỗ cũ, trọng trọng nện bước, ủ rũ trở về phòng ngủ.

Trạch Phương uống một ngụm trà ông nội pha, sau đó nhào lên giường Hải Uyên, ở trên lăn qua lăn lại, cười đến thập phần vui vẻ. Hần cảm thấy thời cơ hẳn đã không sai biệt lắm, hiện tại Hải Uyên thực thích ông nội, tâm Nhật Thanh cũng đặt trên người hần, chỉ cần hần đoạt lại thân thể của mình, sau đó đưa ông nội đi đầu thai, kia hết thấy đều triệt tiêu, hẳn liền có thể trở về cuộc sống khoái hoạt trước kia.

Ôm chần bông của Hải Uyên, Trạch Phương thật sâu hít mấy hơi, ngửi hương vị Hải Uyên.

“Cái này gọi là gì, hưởng tề nhân chi phúc sao?” Hần cười trộm, vui vẻ vô cùng.

tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống sung sướng.

Mèo nhỏ ghé vào bàn học ngẩng đầu nhìn Trạch Phương một cái, không hứng thú nhắm mắt lại.

“Ai, người đừng như vậy nữa, tốt xấu cũng cho ta cao hứng một chút a!” Trạch Phương nói.

Mèo nhỏ vẫn đang nhắm mắt lại, ngay cả động cũng không muốn động, chẳng bận tâm Trạch Phương.

“Kế tiếp nên làm gì đây?” Trạch Phương cuốn chăn Hải Uyên, tươi cười đầy mặt, khoái trá nghĩ. “Kỳ thật thời gian cũng còn rất nhiều, chúng ta từ từ sẽ đến thôi. Chờ ta lấy được thân thể của mình, lại đi cùng Hải Uyên bên nhau, hẳn nhất định sẽ nhanh chóng cùng ta hòa hảo, này thật sự rất đơn giản.”

27. Chương 27

A Trà ở bên ngoài nhìn tủ lạnh công cộng, phát hiện sữa mình mua không biết lại bị ai uống hết.

Hắn đào đào túi tiền, trong túi tiền cũng không có nửa phân tiền, vì thế trở lại phòng ngủ, mở ra ngăn kéo cầm mấy chục đồng tiền chuẩn bị đi mua chút sữa.

Tiền mang từ nhà đến cũng không nhiều lắm, trong ngăn kéo chỉ còn lại năm trăm khối mà thôi.

A Trà cầm lấy đề khoản (thẻ ATM) Trạch Phương lưu lại cho hắn, trái nhìn phải nhìn hồi lâu, cuối cùng thả nó lại chỗ cũ.

Đề khoản cũng không biết phải dùng như thế nào, trước kia đều là Trạch Phương trở về nhà, hắn đưa thẻ cho Trạch Phương lĩnh tiền dùng, hiện tại không ai giúp hắn lĩnh, xem ra hắn phải đem sổ ghi chép cùng con dấu đến ngân hàng nhờ chỉ giúp rồi.

Chính là thời gian trường tan học ngân hàng đều đóng cửa a!

A Trà suy đi nghĩ lại, nhưng vẫn không biết nên làm gì bây giờ.

Mèo nhỏ thấy A Trà, meo meo kêu vài tiếng. A Trà sờ sờ đầu mèo nhỏ nói: “Ba đi mua sữa cho người uống, người chờ ba một chút.”

A Trà đem tiền lẻ bỏ vào túi, xoay người muốn xuất môn, nhưng vào lúc này phía sau lại truyền đến tiếng khuông lang lang, A Trà nhìn lại, phát giác bình cao sơn trà đã chuyển lạnh ở bên cạnh bị đánh đổ, nước trà vàng nâu dính khắp thân mèo nhỏ, cả người mèo nhỏ ướt đầm biến thành lạc thang miêu, không ngừng “Yêu yêu yêu” vừa chạy vừa nhảy liều mạng kêu.

“Ai u uy a!” A Trà hoảng sợ, vội vàng lấy khăn mặt đem mèo nhỏ bao lại, sau đó giúp mèo nhỏ lau khô thân thể.

Sau đó rút ra một khối khăn lau trên bàn, vắt nước trà đi.

“Người sao lại bất cẩn như vậy, đem trà ba pha đánh đổ.” A Trà nhanh chóng giúp mèo nhỏ lau khô, nhưng sát a sát a, lại phát giác trên người mèo nhỏ cứ nhiên bốc lên mùi trà cùng tương thối nồng đậm.

“A, là tương ngày đó!” A Trà nghĩ tới, thời điểm ở phòng Thái đồng học ăn lẩu mèo nhỏ không cẩn thận đánh đổ bình tương, kết quả hắn cũng quên cấp nó tắm rửa, cứ như vậy để nó thối ba ngày.

A Trà suy nghĩ một chút, vì thế mở ra ngăn kéo, cầm năm trăm đồng tiền còn sót lại kia, ôm mèo nhỏ xuống dưới lầu.

“Ba mang người đi nhượng người ta tắm rửa, bằng không người thật sự sẽ thối chết.” A Trà nói.

“Yêu” con mèo nhỏ lại kêu một tiếng.

A Trà nhớ rõ phụ cận trường học có loại bệnh viện thẩm mỹ thú y, tiểu miêu tiểu cầu nhà lão Vương đều là đưa đi cho người ta tắm rửa. Bởi vì Tiểu Đào là con dâu hắn, hắn cũng không thể xằng bậy tắm rửa cho Tiểu Đào, nên chỉ có thể đưa đi thỉnh người ta tẩy.

Bệnh viện thú y tắm rửa hẳn đều là tiểu thư đi?

A Trà vừa xuống lầu vừa nghĩ, chờ lát nữa hắn sẽ chỉ định nữ sinh giúp con dâu hắn tắm rửa.

Nam sinh nhất định không được.

A Trà trước mua sữa về uy no mèo nhỏ, lại đợi một lát, mới mang theo mèo nhỏ đi thỉnh người tắm rửa.

Hắn ôm mèo nhỏ ra khỏi ký túc xá, vừa vặn thấy xe máy Hải Uyên trở về.

Hải Uyên dừng xe bên ngõ nhỏ vừa vặn gặp A Trà, hai người nhìn hồi lâu, cũng không biết nói cái gì, liền ngây ngốc đứng gần cả phút đồng hồ.

Hải Uyên cầm chìa khóa xe, không ngờ sẽ trùng hợp gặp gỡ A Trà.

Hắn là bảo xe mà đến. Bởi vì vừa rồi ở nhà, mẹ đem điện thoại đưa cho hắn cái gì cũng chưa kịp nói, A Trà liền treo điện thoại, Hải Uyên thập phần để ý hành động này của A Trà, trong lòng có chút lo lắng, liền vội vàng xách xe chạy đến.

Nhưng hiện tại thấy được A Trà, hắn ngược lại không biết nên cùng A Trà nói cái gì.

Rõ ràng cũng hiểu ngày đó là bản thân không đúng, A Trà căn bản không có lý do gì chịu hắn tức giận, nhưng “Thực xin lỗi” ba chữ này như thế nào cũng vô pháp nói ra, hơn nữa mỗi khi hắn nhớ tới A Trà cùng Nhật Thanh thân cận như vậy, trong bụng một phen hỏa khí liền tràn đầy, không cách nào cùng A Trà hảo hảo nói một câu.

“Người..... Muốn đi lên a.....” A Trà chỉ chỉ ký túc xá.

Hải Uyên gật đầu.

“Ta mang Tiểu Đào đi thỉnh người tắm rửa..... Tái..... Tái kiến.....” A Trà tìm không thấy đề tài cùng Hải Uyên tán gẫu, tuy đã chuẩn bị tâm lý hoàn hảo, nhưng hiện tại đột nhiên gặp mặt như vậy, thật sự không hiểu nên cùng Hải Uyên nói cái gì. Hải Uyên đại khái còn đang sinh khí, nên mặt mới rầu rĩ, thối vô cùng.

A Trà tuy rằng đã quen thuộc gương mặt không biểu tình của Hải Uyên, cũng biết Hải Uyên không phải cố ý như thế, nhưng sau khi hai người cãi nhau Hải Uyên cũng không cho hắn ánh mắt hoà nhã, A Trà không khỏi bị thương, bản thân có phải hay không giống đồng học khác, khiến Hải Uyên cảm thấy thật chướng mắt, không muốn để ý tới.

A Trà nói xong một câu ngắn đến đáng thương, liền ôm mèo nhỏ xoay người, hướng lề đường bên phải đi. Chỗ tắm rửa hắn là không quá xa, chắc khoảng mười lăm phút sẽ tới, A Trà nghĩ.

Trên đường cái lượng xe như nước chảy, cửa hàng hai bên trường học không ngừng lóe ra ánh đèn nê ông. Sắc trời đã sẫm tối, cũng sắp đến thời gian A Trà đi ngủ, hắn đánh một cái ngáp, ngẩng đầu, nhìn ánh trăng vừa to vừa tròn vắt trên bầu trời.

Đột nhiên, có thanh âm quen thuộc vang lên.

A Trà ngẩn người, dừng lại cước bộ. Hắn vĩnh tai cẩn thận nghe lần nữa, phát giác kia như là thanh âm Trạch Phương.

“Ông nội.....”.

Thật là thanh âm Trạch Phương.

A Trà bối rối ngẩng đầu lên, xoay tới xoay lui không ngừng tìm kiếm thân ảnh Trạch Phương, cuối cùng đột nhiên thoáng nhìn, hắn phát hiện Trạch Phương đứng bên cạnh cột điện ở đường cái đối diện, vươn tay, hướng hắn vẫy a vẫy.

“Trạch Phương!” A Trà không hề nghĩ ngợi, vừa thấy Trạch Phương ngoắc hắn, liền xuyên qua đường cái, thẳng tắp chạy đến chỗ Trạch Phương.

Ngay lúc ấy, ô tô trên đường đột nhiên vang một tiếng, mèo nhỏ trong lòng cũng kêu một tiếng, nhanh chóng giãy khai vòng tay hắn, nhảy xuống đất.

A Trà sửng sốt một chút, đột nhiên phát giác bên cạnh có ánh đèn xe chói mắt, hắn cảm thấy khó chịu mà nhú mày, khi tiếng xe thẳng lại vang lên, ngay cả phản ứng cũng không kịp, chiếc xe kia dừng trước mặt mèo nhỏ, sau đó trượt về phía A Trà.

“A Trà!” Hải Uyên ở phía sau gào thét.

Hắn bị đánh ngã trên mặt đất, lăn vài vòng, đầu gối một trận đau nhức, đau đến trước mắt hắn trắng bệch. “Làm cái quỷ gì, không muốn sống nữa sao!” Lái xe đi xuống, đối A Trà chửi ầm lên, nhưng sau khi thấy A Trà quỳ trên mặt đất không cử động, liền khẩn trương.

“Là người tự mình chạy đến đụng xe ta, không liên quan đến ta.” Lái xe phun ra một ngụm nước bọt, nhìn nhìn xe mình không có trở ngại, ra về tiêu sái đối A Trà hừ một tiếng, nói: “May mắn xe của ta không có việc gì, lần này cứ như vậy quên đi, ta cũng không đòi người bồi thường, xem như người may mắn.”

Hắn liếc mắt thấy Hải Uyên đã chạy tới, nghĩ thầm đối phương còn có người giúp đỡ, liền vội vàng lên xe, giẫm chân ga nhanh chóng rời đi.

“A Trà, người có sao không!” Hải Uyên từ cửa ký túc xá vọt ra, mấy học sinh đứng bên ngoài nói chuyện phiếm cũng theo Hải Uyên chạy tới.

“Muốn hay không kêu xe cứu thương?” Bọn họ vây quanh A Trà nói.

A Trà sau khi bị đụng phải, trong óc đều trống rỗng, không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, không rõ rốt cuộc là làm sao vậy, vì cái gì hắn lại té lăn trên đất, chân cùng tay đều đau đến nguy.

Hải Uyên vẻ mặt lo lắng, ánh vào trong mắt A Trà.

A Trà vừa nhìn thấy Hải Uyên, phản xạ liền nắm chặt quần áo Hải Uyên. A Trà có chút hoảng, có chút loạn, chỉ khi nắm lấy Hải Uyên, hắn mới có thể khiến trái tim không ngừng đập phanh phanh của hắn im lặng một chút, giảm bớt đau đớn.

“Ta không sao.” Qua hồi lâu, A Trà mới chậm rãi thở hắt ra, nói.

Hải Uyên nhìn chân A Trà, phát giác đã sưng cả lên, một ít chỗ còn trầy xước cùng chảy máu nghiêm trọng. Hắn nâng A Trà dậy, đẩy ra đám người đang vây xem, chậm rãi đem A Trà hướng về hè mang đi.

“Còn có thể đi không?” Hải Uyên hỏi.

A Trà bước đi khập khiễng, tuy rằng có chút khó khăn, nhưng chưa tới mức vô pháp đạp chân trên mặt đất.

“Có thể.” A Trà gật đầu.

“Ta đưa người đi bác sĩ, người trước tiên ở nơi này chờ ta, ta đem xe lại đây.” Hải Uyên đặt A Trà trên ghế đá của trường học.

A Trà đột nhiên bắt lấy một tay Hải Uyên.

“Làm sao vậy?” Hải Uyên hỏi.

“Tiểu Đào.....” A Trà chỉ vào tiểu miêu cả người đầy bụi giữa đường. “Tiểu Đào ở kia.....” Hắn nhìn thấy mèo nhỏ thân ảnh không nhúc nhích, có cổ bất an mãnh liệt đập vào ngực hắn, khiến hắn đau đớn.

Hải Uyên nhìn điểm đen nhỏ trên đường cái, lập tức chạy ra, xuyên qua dòng xe cộ, đem mèo nhỏ ôm trở về cấp A Trà.

A Trà tiếp nhận mèo nhỏ, phát giác mắt nó đã muốn đóng lại, thân thể mềm giống như không xương, chỉ có hô hấp mỏng manh làm cho ***g ngực nhẹ nhàng phập phồng.

“Tiểu Đào..... Người không cần dọa ba.....” A Trà ngay cả lay cũng không dám lay nó, hắn cảm thấy thật khủng bố, rất không yên lòng, hơi thở mèo nhỏ yếu như vậy, dường như tùy thời đều sẽ đình chỉ hô hấp.

“Ta trước đưa người đi bệnh viện.” Hải Uyên dắt xe máy lại đây.

Đám học sinh bên cạnh hỗ trợ giúp đỡ A Trà, nhượng hắn ngồi lên xe máy, A Trà một tay vòng qua thắt lưng Hải Uyên, một tay ôm mèo nhỏ, dùng thanh âm run rẩy nói:

“Trước đưa Tiểu Đào đi bệnh viện, nàng dường như rất nghiêm trọng.”

Hải Uyên biết mèo nhỏ đối A Trà rất trọng yếu, vì thế cũng không kiên trì ý kiến của mình, liền xe cưỡi đi tới bệnh viện thú y.

Vào bệnh viện, A Trà vội vàng đem mèo nhỏ giao cho bác sĩ.

“Nó làm sao vậy?” Bác sĩ hỏi.

“Vừa mới bị xe đụng vào, sau đó liền không tỉnh dậy.” A Trà khẩn trương mà sợ hãi nói.

“Trước thay nó chiếu X quang.” Bác sĩ đối trợ lý bên cạnh nói.

Trợ lý mang bao tay vôi vàng đem mèo nhỏ ôm vào trong, sau đó bác sĩ bắt đầu tiêu độc bàn giải phẫu, tiếp theo quay đầu đối bọn A Trà nói: “Phiền toái hai vị trước ra ngoài một chút, chờ kiểm tra xong chúng tôi sẽ thông báo cho các vị.”

A Trà vôi vàng hỏi: “Thực nghiêm trọng sao?”

“Này phải đợi phim chụp ra mới biết.” Bác sĩ nói.

Hải Uyên dìu A Trà ngồi xuống ghế dựa bên ngoài, bệnh viện thú y tràn ngập mùi miêu cẩu, không khí có chút gay mũi.

Hải Uyên mấy lần hắt xì, chạy đi tìm khăn giấy, một bên giúp A Trà lau máu trên đầu gối, một bên sát sát nước mũi.

“Tiểu Đào sẽ không có việc gì đúng không?” A Trà thì thào.

“Người vừa rồi phát điên cái gì không thấy xe đã qua đường?” Hải Uyên hỏi. Hẳn thực bị A Trà dọa nhảy dựng; trái tim thiếu chút nữa vô lực. May mắn A Trà không có việc gì.

A Trà lẳng lẳng nhìn sàn nhà, cách thật lâu mới nói: “Ta gặp Trạch Phương.”

Vốn muốn ném khăn giấy đến thùng rác cách không xa Hải Uyên quay đầu nhìn A Trà.

“Trạch Phương ở đường cái đối diện gọi ta.” A Trà lấy tay lau mặt một phen, phát giác bàn tay mình có chút đau đớn, mở ra nhìn thấy, mới phát giác lòng bàn tay đều tróc da, còn chảy ra nhiều điểm tơ máu.

“Cho nên người mới đi qua?” Thanh âm Hải Uyên khàn khàn.

“Àn.....” A Trà thân tâm (thể xác và tinh thần) mệt mỏi trả lời.

28. Chương 28

Trạch Phương trở về phòng ngủ của Hải Uyên cùng A Trà, thần tình không vui cùng tức giận.

Hắn ở trong phòng đi qua đi lại, tay chống thắt lưng, càng nghĩ càng giận, tùy tay cầm lấy gì đó trên bàn liền điên cuồng ném đi.

“Rõ ràng kế hoạch đều tốt lắm, vì cái gì lại biến thành như vậy. Hẳn là ông nội bị đụng xe sau đó mất ý thức linh hồn rời đi, sau đó ta lập tức trở về mới đúng. Tại sao hẳn chỉ có chút trầy da, chuyện gì cũng không có!” Trạch Phương ném xong túi sách trên bàn, lại ném đến cái ly sứ A Trà dùng để pha trà.

“Người không phải rất dễ dàng xuất linh hồn rời thân sao? Mỗi lần đều phải nhờ người khác mang người trở về, như thế nào lần này đến phiên ta, người liền như vậy dừng mảnh phi thường, bị đụng trúng còn có thể đứng lên, ngay cả chớp mắt một cái cũng không có!” Trạch Phương tức giận cực kỳ, hiện tại và kế hoạch của hắn kém quá xa.

Hắn vốn cái gì đều tính tốt, hơn nữa còn nắm rõ thời gian A Trà đụng xe. Hắn cũng lo lắng thân thể chính mình, chỉ cần lực va đập quá mạnh sẽ chạy đến kéo thân xác lại, miễn cho bị đâm biến thành bùn nhão. Nhưng con mèo trong lòng ông nội thật sự phiền phức, chưa gì đã nhắc nhở có xe đến, còn nhảy xuống trước để xe đụng, như vậy người lái có tâm cảnh giới, tự nhiên sẽ phanh xe.

Chỉ cần phanh xe, lực đạo sẽ không đủ.

Lực đạo không đủ, ông nội hẳn sẽ vô pháp bị đụng đến linh hồn cùng thân thể tách ra.

Trạch Phương ở trong phòng phóng ýet hầu, phát ra dê-xi-ben cao khủng bố thét chói tai.

“Vì cái gì muốn ngăn cản ta, thân thể là của ta, chẳng lẽ ta muốn về cũng không được sao!” Trạch Phương không ngừng hét, chân giẫm trên đất.

“Không được, ta phải nghĩ phương pháp khác mới được. Bằng không chờ ông nội càng quen cơ thể của ta, vậy muốn làm gì cũng không kịp.” Trạch Phương cắn đầu ngón tay, ở trong phòng đi qua đi lại, liều mạng

suy nghĩ kế tiếp nên làm thế nào. Trên hành lang kí túc xá truyền đến đủ loại thanh âm, có người đang thảo luận A Trà đã trở lại chưa.

“Vậy người đi xem hắn có ở trong phòng hay không a!” Đệ tử bên ngoài vừa nói xong.

“Mới không cần, vạn nhất người mở cửa là Diệp Hải Uyên thì sao bây giờ!”

Thanh âm thoảng chốc trầm mặc, nghĩ đến Hải Uyên âm trầm bất định cá tính đáng sợ, vốn đám đồng học thi xong còn muốn tìm A Trà cùng đi ăn nói chuyện phiếm thả lỏng một chút, tất cả đều xóa bỏ chủ ý.

Trạch Phương “Hừ” một tiếng.

“Thời điểm ta ở các người cũng chưa đối ta tốt như vậy quá, chờ ta trở lại các người liền thăm, tuyệt đối đem các người chinh chết.” Hắn đối với đám người ngoài cửa nói.

Trạch Phương càng không ngừng ở trong phòng đi tới đi lui, nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Là thử một lần nữa khiến ông nội bị xe đụng hảo, hay nên trực tiếp kêu người lấy gậy đánh ông nội nhanh hơn? Trạch Phương nghĩ hắn có thể kêu Nhật Thanh đến hỗ trợ, có Nhật Thanh giúp đỡ, xác xuất thành công chắc chắn tăng rất nhiều đi!

“Đúng vậy, tìm Nhật Thanh đến giúp ta tốt lắm.” Hắn mỉm cười.

Ngoài cửa sổ, chậm rãi thổi vào một trận gió.

Hơi thở đồng dạng âm trầm, khiến phòng ngủ “Một O chín” vốn đã u ám, trong đêm hè oi bức, càng lạnh lẽo như tử lạnh.

Nghĩ đến mưu kế hoàn hảo Trạch Phương cao hứng chuyển đầu, liền thấy trận gió ở cửa sổ chậm rãi thành hình, sau đó dần dần ngưng tụ thành một thân ảnh nữ nhân.

Cúi đầu, mái tóc suông dài nhẹ nhàng xả xuống, nữ nhân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Trạch Phương, mũi chân nàng treo giữa không trung, thân hình mơ hồ bất định.

Khi nàng nhìn Trạch Phương, nguyên bản gương mặt xinh đẹp trở nên âm trầm, hé miệng tươi cười lộ ra hàm nanh sâm bạch (nhiều và trắng), cảnh thêm khủng bố khiến người ta sợ hãi.

Mái tóc dài bị gió thổi trúng phiêu a phiêu, ánh đèn trong phòng ngủ ‘ba’ một tiếng toàn bộ tắt hết, ánh trăng từ sau đầu chậm rãi tiến nhập, chiếu rọi trên người nàng, tản ra hơi thở khiến kẻ khác không rét mà run.

Trạch Phương nguyên bản mặt đã tái nhợt, sau khi nhìn thấy nữ nhân xuất hiện, từ trắng chuyển xanh, sợ tới mức không ngừng run rẩy.

“Mẹ.....” Trạch Phương liên tục lui vài bước, ngập ngừng nói.

“Mẹ nói với người bao nhiêu lần.” Nàng sâu kín nhìn đứa con của mình. “Bảo người phải an phận, đừng giở trò hại ông nội người. Nhưng người cho tới bây giờ không bỏ lời mẹ nói để vào tai.....”

Trạch Phương sợ tới mức cả người đều nhuyển, hồn phách thất linh bát lạc, càng thêm run rẩy.

Hắn thấy mẹ cười đến dị thường khủng bố, chậm rãi hướng hắn tới gần, ai kêu một tiếng liền lao ra bên ngoài, chạy trốn mẹ hắn truy đuổi.

Đời này hắn sợ nhất chính là mẹ, bình thường vẻ mặt ôn hoà, nhưng khi nóng giận so với quỷ cái còn khủng bố hơn.

Trạch Phương liều mạng chạy, nhưng quay đầu nhìn, mẹ vẫn cứ đuổi sát phía sau, âm trầm hướng hắn cười.

Hắn càng không ngừng thét chói tai. Hắn nghĩ đến mẹ hắn đã đầu thai sẽ không trở về, cho nên mới mạnh tay đi phá ông nội. Chẳng lẽ là con mèo vừa mới bị xe đâm vào, cho nên xuất hồn sao?

Đại thất sách a!

Vận khí của hắn sao kém như vậy, ông nội không xuất hồn, nhưng mẹ hắn lại xuất.

Lần này thật sự chết chắc rồi!

Trạch Phương càng không ngừng thét chói tai.

Chết chắc rồi!

Trải qua mấy giờ giải phẫu, bác sĩ rút cục bế mèo nhỏ đi ra.

A Trà lập tức khẩn trương tiến tới, Hải Uyên đi theo phía sau hần, bọn họ cùng bác sĩ đem mèo nhỏ đưa vào phòng bệnh động vật, đó là một cái ***g sắt không tính quá lớn, tiếp theo truyền nước biển vào tay mèo nhỏ. Mắt mèo nhỏ vẫn cứ nhắm, ngực phập phồng thật mỏng manh.

“Nàng thế nào, sao vẫn chưa tỉnh?” Lòng bàn tay A Trà run rẩy đầy mồ hôi, cả người cũng lạnh thấu.

“Chúng tôi vừa mới giải phẫu xong, giúp nó đem đoạn xương đùi gãy phía sau nối lại. Bởi vì nội tạng nó có dấu hiệu bị vỡ, giống như tiểu miêu bị đụng xe, chỉ có thể xem nó có hay không tự mình hồi phục, bộ phận giải phẫu có thể bang trợ cũng không lớn.” Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, nói.

“Ta nghe không hiểu, người có thể nói rõ ràng chút hay không. Nàng khi nào thì có thể tỉnh lại?” A Trà hỏi.

“Chính là.....” Bác sĩ rất không muốn nói lời khiến chủ nuôi thương tâm, nhưng A Trà không ngừng truy vấn, hần đành phải mở miệng.

“Những gì có thể giúp được ta đã làm, hiện tại chỉ có thể đợi. Nó nếu tỉnh, liền sẽ tỉnh, nếu vẫn chưa tỉnh, vậy không có biện pháp.”

“Cáp? Nếu vẫn chưa tỉnh sẽ thế nào, giống như người sống đời sống thực vật sao?” A Trà ngôn ngữ kích động, lại bổ thêm một câu: “Biến thành thực vật miêu?”

“Này..... Còn phải quan sát.....” Bác sĩ cũng không rõ có thành thực vật miêu hay không, mèo nhỏ mới sinh ra mấy tháng là yếu ớt nhất, nói không chừng sẽ chết.

A Trà ngơ ngác nhìn bác sĩ, bộ dáng thực bị thương. “A là quan sát như thế nào? Phải quan sát thật lâu sao? Nếu vẫn thấy không tỉnh lại, kia phải làm sao bây giờ?”

Bác sĩ lúc này mới nhanh chóng bồi thêm một câu: “Buổi tối hôm nay là mấu chốt, nếu có thể bình an vượt qua đêm nay, kia hần là sẽ không có chuyện gì.” Nghe được bác sĩ nói như vậy, A Trà mới yên tâm.

Bệnh viện thú ý là mở cửa hai mươi bốn giờ, bác sĩ giải phẫu xong, còn có các động vật khác cần chiếu cố.

A Trà si ngốc nhìn mèo nhỏ, nghĩ thầm bác sĩ nói có thể làm đều đã làm, hiện tại chỉ còn cách chờ nó tỉnh lại mà thôi. Tâm tình trầm trọng của A Trà rốt cuộc thả lỏng một nửa, hần biết con dâu nhất định sẽ nhanh chóng tỉnh lại, sau đó giống như trước mỗi ngày khoái hoạt đối với hần “Yêu yêu” kêu, cùng hần trở về ký túc xá.

Đứng phía sau A Trà Hải Uyên càng không ngừng đánh hắt xì, cái mũi cũng đỏ cả lên.

Trong bệnh viện thú ý tiếng chó mèo kêu thật ồn, làm cho hần cả đầu đều đau.

A Trà nhìn tình hình Hải Uyên, cảm thấy để Hải Uyên chờ cùng hần thật sự không tốt, vì thế liền mang theo Hải Uyên đi đến bên ngoài quầy tiền so ra có chút thông gió.

Bệnh viện thú y này cũng có làm đẹp cho vật nuôi cùng gửi phục vụ, bên trong còn trưng bày một đồng lớn sản phẩm liên quan đến vật nuôi, có đồ ăn, đồ dùng tắm rửa, khay đựng thức ăn chó mèo.

Sau khi không khí đi vào tương đối lưu thông, hiện tượng dị ứng của Hải Uyên cũng tốt hơn một chút. Bọn họ ngồi ở khu nghỉ ngơi bên cạnh, Hải Uyên uể oải cùng A Trà chờ mèo nhỏ tỉnh.

Bệnh viện tối nay còn rất vội, có một con chó đốm bị một nam một nữ cùng ôm vào, nữ chủ nhân khóc nói: “Nó vừa mới vọt tới đường cái liền bị xe đụng trúng.”

Chó đốm cả người phát run, đại tiện vẫn từ mông đi ra, còn một đồng lớn nước tiểu, người trong bệnh viện nhanh chóng đưa nó vào phòng giải phẫu, mọi người xung quanh vội thành một đoàn.

“Người có muốn về ký túc xá nghỉ ngơi trước? Ta ở lại chờ là được rồi. Người xem người vẫn còn chảy nước mũi, trở về uống thuốc đi ngủ sớm một chút sẽ tốt hơn.” A Trà cảm thấy Hải Uyên bồi hấn một đêm cũng đủ mệt mỏi, còn lại chính hấn tự lo liệu, không cần Hải Uyên cùng hấn thức đêm.

“Không muốn.” Hải Uyên nói xong, lại rút thêm mấy tấm khăn giấy.

A Trà thở dài một hơi, nhìn chằm chằm đồng hồ báo thức trên tường, tiếp tục chờ.

Kia con chó đốm bị đẩy ra, hướng trong phòng đi, hấn là không có việc gì, A Trà nhìn đôi nam nữ kia đến quầy tính tiền, sau đó lại hỏi khi nào thì có thể xuất viện, nữ chủ nhân cũng không khóc, vẻ mặt yên tâm.

“Hôm nay là có thể xuất viện.” Trợ lý bác sĩ đi ra nói: “Nó chính là bị kinh hách nên đại tiểu tiện không thể khống chế, miệng vết thương trên đầu cùng mông chỉ là trầy da, nếu các người lo lắng muốn nó lưu lại quan sát một ngày cũng có thể.”

Đối phương cùng nhân viên y hộ nói chuyện với nhau, thời gian bất tri bất giác cũng qua mười hai giờ.

Hải Uyên vẫn chảy nước mũi không ngừng.

A Trà nói: “Ta thấy người vẫn nên về trước, đã trẻ thế này, người đi ngủ sớm một chút tốt hơn.”

“Trở về cũng không biết làm gì.” Hải Uyên như trước từ chối, hấn vẫn muốn lưu lại bồi A Trà.

Lại qua nửa giờ, A Trà nói: “Trở về đi.”

Hải Uyên lúc này nhìn mắt A Trà, thanh âm không quá cao hứng. “Làm gì cứ phải đuổi ta trở về, người là cảm thấy ta thực phiền thực chướng mắt người sao?”

Nghe được thành phần không thoải mái trong giọng nói Hải Uyên, nguyên bản nhìn chằm chằm vào đồng hồ báo thức A Trà lúc này mới quay đầu.

“Ta là cảm thấy người không cần theo giúp ta như vậy, hai người ngồi ở trong này sự tình gì cũng không thể làm, rất nhàm chán.” A Trà nói.

“Ta rất cao hứng.” Hải Uyên đáp một câu, thanh âm có chút lớn.

“Người tức giận cái gì! Chính là như vậy, cho nên ta mới muốn người trở về, dù sao nơi này cũng không cần tới người, trở về ngủ không khỏe hơn sao?” A Trà chính là không muốn Hải Uyên liên tục chảy nước mũi còn muốn ngạnh lưu lại bồi hấn, trở về uống thuốc ngủ một chút, nói không chừng nước mũi lập tức ngừng.

“Ta không có sinh khí.” Hải Uyên thấp giọng gào thét.

“Hiện tại không phải đúng rồi sao? Thanh âm lớn như vậy, còn nói không có sinh khí.” A Trà nói: “Ta biết người rất không thích ta đi tìm Nhật Thanh, nên mới ném đồ vật của ta, sau đó mấy ngày mấy đêm đều không trở về. Cho nên người cũng không cần từ mình lưu lại với ta, bác sĩ đã nói Tiểu Đào không có việc gì, chỉ cần chờ nó tỉnh là tốt rồi. Người không muốn nhìn thấy ta. Ta cũng không phải không hiểu, nên sẽ không miễn cưỡng người lưu lại chờ cùng ta!”

Vừa nghe A Trà nhắc tới tên Nhật Thanh, khuôn mặt Hải Uyên lại thêm lạnh lẽo.

“Xem đi, khuôn mặt ‘ tái ’ thành như vậy, người vẫn là trở về tốt lắm.” A Trà thở dài, mạnh lắc đầu. “Ta cũng không biết hiện tại phải như thế nào nói chuyện của hấn với người, tưởng tượng đến hấn có thể là lão bà của ta, ta liền một cái đầu hai cái đại, không hiểu phải như thế nào!” A Trà thấp phần bất đắc dĩ nói.

“Người có thể quên hấn đi, làm như không có việc gì. Tên kia cả ngày đều một bộ dáng thối tử, kiếp trước sao có thể là lão bà của người khác.” Hải Uyên hừ một tiếng, khó chịu nói.

“Ai u, các người rõ ràng là hai huynh đệ, vì cái gì muốn nhìn đối phương khó chịu. Nếu ta thật sự tìm được lão bà của ta, vậy người cũng phải vì ta cao hứng một chút a, bằng không ta thương người đau người như vậy đều uống công a!” A Trà cảm thấy bản thân đối Hải Uyên tốt lắm, Hải Uyên sẽ thay hấn suy nghĩ một chút.

Như vậy Hải Uyên về sau phải như thế nào cùng Ngọc Thiên ở chung?

“Ta sao phải cao hứng a!” Hải Uyên đứng lên, đối với A Trà diên cuồng hét, đôi mắt đen tức giận hung ác tựa như sắp phun ra lửa, mọi người chung quanh đều bị động tác của hắn dọa.

Đôi nam nữ đang ở quầy tính tiền, nhân viên quầy thu ngân, cùng trợ lý bác sĩ cầm thức ăn cho mèo vừa đi ra, còn có bác sĩ đang nghiên cứu ca bệnh của vật nuôi, những người này đều hướng tầm mắt đến Hải Uyên cùng A Trà, lằng lằng nhìn hai người bọn họ, sợ hãi lát nữa sẽ có người nóng nảy đánh nhau.

“Hi (ôi).....” A Trà dừng một chút. “Người rất cuộc là sinh khí cái gì, ta tìm được lão bà không tốt sao? Ta cùng Ngọc Thiên cách vài chục năm chưa gặp, lần này thật vất vả có thể chạm mặt, người không phải muốn thay ta cao hứng sao?”

“Dù sao ta chính là rất khó chịu!” Hải Uyên nhìn chằm chằm A Trà, cảm giận nói.

A Trà nghĩ nghĩ, lúc này mới hiểu rõ. “Người chẳng lẽ cảm thấy ta cùng lão bà của ta nhận thức, sẽ ít thời gian tìm người?” A Trà đứng lên, vỗ bả vai Hải Uyên, đối với hắn sang sảng cười: “Ai u, đứa ngốc này, A Trà ông chú là loại người này sao? Cho dù Nhật Thanh chính là lão bà của ta, chúng ta cũng sẽ như trước cùng nhau đến trường, sau đó ở trong ký túc xá a, chúng ta nhất định mỗi ngày đều chạm mặt, người là đang phiền não cái gì!”

“Dù sao lão bà người cùng ta, ta cũng không phải kẻ tối trọng yếu.” Hải Uyên lắc đầu, siêu cấp khó chịu.

“Cái gì, người đang nói cái gì ta sao lại nghe không hiểu.” A Trà ngẩn ngơ. “Người cùng Ngọc Thiên căn bản không giống nhau a, người là người, lão bà của ta là lão bà của ta, sao có thể cùng so sánh. Mặc kệ như thế nào, cũng không quản Nhật Thanh có phải Ngọc Thiên hay không, ta vẫn là như trước kia thích người a, một chút cũng không thay đổi a!”

A Trà ở bệnh viện thú y trước mặt công chúng, làm ra đại thông cáo chính mình một chút cũng chưa nhận thấy được, đám người bên cạnh tuy rằng nghe như sương mù (không hiểu ra sao), nhưng vẫn rất bội phục A Trà không kể mặt mũi dửng dăm bày tỏ tình cảm. (hoa viên hạnh phúc a)

Nữ chủ nhân của chú chó đốm nhin không được nhẹ nhàng vì A Trà vỗ tay. “Hảo ngọt ngào a.....” Nàng nhẹ giọng đối lão công của mình nói. Hải Uyên nghe lọt lời này của A Trà, tức giận trong lòng nhất thời tiêu hơn phân nửa.

A Trà chính mồm hứa hẹn vô luận như thế nào chính mình ở trong cảm nhận của hắn địa vị đều sẽ không dao động, điều này làm tâm tình bất ổn của Hải Uyên cũng bình tĩnh một chút.

“Còn đang sinh khí?” A Trà hỏi.

Hải Uyên hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác, tiếp theo nhẹ nhàng lắc đầu một cái. (Viêm: dễ thương quá ah ^0^)

“Người này tiểu hài tử, thật là! Về sau không cần loạn phát tính khí như vậy, bằng không ta có một ngày nhất định sẽ bị người dọa đến trái tim vô lực.” A Trà dùng sức vỗ bả vai Hải Uyên, vừa là oán giận, vừa là bất đắc dĩ.

Chính vì cảm tình bọn họ tốt như vậy, cho nên tiểu hài tử Hải Uyên này mới vì hắn chạy tới quan tâm Nhật Thanh, sau đó ăn dấm chua (ghen). A Trà nhớ tới trước kia đầu bóng lưỡng (là bác Vương ấy ^^) cũng từng mang cháu gái mình đến nhà hắn, khi đó hắn cảm thấy tiểu cô nương kia đáng yêu vô cùng, hắn hảo muốn tặng nàng cái gì đó, dùng để biểu hiện hắn thích nàng, cho nên phải đi mua một con kêu cái gì ‘cáp bỉ oa oa’ hay ‘bát bút oa oa’, đưa cho tiểu cô nương kia.

cáp bỉ oa oa hay bát bút oa oa: đều là búp bê Baby, tại A Trà không rõ tên nên đọc sai.

Sau Trạch Phương thấy liền khóc, nói ông nội không thương hắn, ông nội yêu người khác.

Một lần đó Trạch Phương ăn nhiều dấm chua cũng giận A Trà thật lâu, mấy ngày liền, Trạch Phương không nhìn hắn, không ăn cơm, cũng không cùng hắn nói chuyện, hại hắn lo lắng vô cùng, dạ dày đau ngực cũng đau, thiếu chút nữa vào bệnh viện.

Thẳng đến hắn chạy đi mua một con cáp Bỉ Oa Oa giống vậy, nhưng lại có thêm nhà ở trở về, Trạch Phương mới chịu cười với hắn.

Cho nên nói đám tiểu hài tử này, thật là khó dỗ dành. Một đứa so với một đứa tính tình càng không tốt, rồi lại cực thích làm nũng.

Mệt chết người.

A Trà vô lực lắc đầu, thật sâu thở dài.

29. Chương 29

A Trà cùng Hải Uyên vẫn đợi ở bệnh viện thú y, cả đêm cũng chưa bỏ đi.

Bởi vì lo lắng thương thể mèo nhỏ, A Trà cách nửa giờ sẽ nhìn mèo nhỏ đã tỉnh chưa, sau đó trở về ngồi cạnh Hải Uyên, nói với hần mấy câu, nhìn thấy hần không ngừng lau nước mũi.

Như vậy hai nơi, A Trà đi đi về về cả một đêm, thẳng đến bảy giờ sáng bác sĩ rời giường kiểm tra tình trạng thân thể mèo nhỏ, nói đại khái đã ổn định, hần là không có vấn đề, A Trà lúc này mới nhuỷ chân, cả người vô lực tê liệt ngã xuống ghế.

Lại chăm sóc mèo nhỏ một hồi lâu, thẳng đến buổi chiều ngày đó, A Trà rốt cục cảm thấy thể lực chống đỡ hết nổi, miệng vết thương trên chân cũng bởi vì hần không ngừng đi lại không chịu nghỉ ngơi mà càng ngày càng đau.

Hải Uyên lúc này mặc kệ ý nguyện của A Trà, đem hần tha đến khoa ngoại băng bó miệng vết thương, sau đó cưỡi xe máy đưa hần quay về ký túc xá. Xe máy vừa dừng, A Trà động tác chậm chạp nghiêng mình xuống xe, đầu gối hần hoàn toàn không thể dụng lực, chỉ đứng liên đau đến hai chân phát run.

“Đáng đời, ai bảo người tới lui cả đêm, cũng không dừng lại một chút. Đau chết người!” Hải Uyên đem chìa khóa thu vào túi tiền, đi vài bước, phát hiện A Trà không thể theo kịp, vì thế quay đầu lại lạnh lùng nhìn A Trà một cái.

“Hắc hắc.....” A Trà sắc mặt trắng bệch, suy yếu cười cười.

“Lại đây, ta công người vào.” Hải Uyên lãnh đạm nói, rõ ràng đau lòng vô cùng, lại chết cũng không chịu để A Trà phát hiện tâm ý của hần.

A Trà đứng ở chỗ cũ đem hai tay chậm rãi nâng lên, hai chân không nhúc nhích, chỉ có cánh tay hướng phía trước duỗi thẳng.

Hải Uyên quay trở lại, xoay người đem hai tay A Trà khoát lên vai mình, sau đó kéo cả người A Trà lên lưng, chậm rãi đi vào ký túc xá.

Hơn hai giờ chiều, mọi người đều đi học.

Trong phòng xá giam có cái radio truyền thanh siêu đại, radio đang giới thiệu viên thuốc đen thần kỳ từ loại sinh vật đã trải qua nghiên cứu khoa học nào đó, lão nhân gia ăn xong vốn lúc về già sẽ đau đầu gối, hiện tại có thể đăng ngọc sơn công tuyết phong (trèo ngọc sơn, chống gió tuyết), lên trời xuống biển không thành vấn đề.

Hải Uyên hình thể cùng A Trà không sai biệt lắm, một đường công hần trở lại phòng ngủ, sau đó thật cẩn thận đặt lên giường của mình, nhượng hần ngồi xong.

A Trà mông vừa dính trên giường, lập tức thở hắt ra hương gói đầu đám mây cái. “Mệt chết đi..... Mệt chết đi.....” Hần thấp giọng than vài tiếng. “Rất đau..... Rất đau.....”

Hải Uyên đem quần áo trên người thay đổi xong, mặc vào áo ngủ, tiếp theo cũng giúp A Trà đổi hảo quần áo.

“Mông nhích qua một chút!” Hải Uyên bước lên giường, trở mình tiến vào trong, kéo chăn bông đắp cho hai người. Gây sức ép một cả đêm còn bị kinh hách, hần cũng thật mệt mỏi, hiện tại thậm chí nhắm mắt lại nhanh chóng ngủ.

“Người muốn ngủ?” A Trà hữu khí vô lực hỏi.

“Bằng không?” Hải Uyên đáp lại một câu.

“Không có gì.....” A Trà mấy ngày nay cũng chưa nói cùng Hải Uyên, cảm thấy có điểm hư không. Nhưng là ngày hôm qua hai người cũng chưa ngủ, nên để Hải Uyên hảo hảo nghỉ ngơi một chút. “Vẫn là ngủ tốt lắm..... Nhanh ngủ đi..... Bằng không chờ lát nữa bọn họ tan học trở về sẽ rất ồn, muốn ngủ cũng ngủ không được.....”

A Trà nói xong không bao lâu, mí mắt cũng từ từ nặng trĩu. Hắn chậm chậm nhắm mắt hai cái, tiếp theo liền hoàn toàn đóng lại, hô hấp cũng có xu hướng vững vàng, nặng nề ngủ.

Nguyên bản đối mặt vách tường Hải Uyên trở thân, phát giác A Trà nhanh như vậy đã ngủ, cảm thấy có điểm nhàm chán.

Hắn nhìn phần tóc sau gáy A Trà, vươn tay sờ soạng một chút.

A Trà không có tỉnh.

Vì thế hắn lại chạm chạm lỗ tai A Trà.

Cuối cùng hắn đặt tay bên hông A Trà, nhẹ nhàng mà ôm, không có dụng lực quá lớn. Bên tai truyền đến tiếng radio quảng cáo phục vụ công thương dưới lầu, nghe nghe, cảm thấy thật mệt mỏi, mí mắt cũng chậm chậm hạ xuống, sau đó cùng A Trà chìm vào mộng đẹp.

Hôm nay bọn họ ngủ thật sự sâu, sâu đến A Trà tỉnh lại thì trời đã tối, trong phòng ám thành một mảnh, bên ngoài cũng không có nửa điểm thanh âm.

Đại khái là nửa đêm đi, đệ tử trong ký túc xá đều ngủ, cho nên một chút tiếng vang cũng không có.

A Trà giật mình, đem tay Hải Uyên từ trên người mình lấy ra, sau đó chậm rãi ngồi dậy. Hắn muốn vào WC, nhưng mới đặt chân xuống sàn nhà, ngay cả đứng cũng chưa, liền đau chết được.

Bác sĩ nói thương của hắn không có gì, chỉ là nhiễm trùng hơi nghiêm trọng mà thôi. A Trà cũng hiểu chính mình hắn không có việc gì, chịu đựng một chút liền qua.

Hắn đứng lên, chậm rãi hướng cửa di động.

Hải Uyên ngủ thật sự say, A Trà không muốn ồn đến hắn, dù sao điểm tiểu thương còn có thể chịu được, cũng không phải thương đến gân cốt, không cần đặc biệt cẩn thận, tự mình đi thượng WC cũng được.

Khi hắn tự hỏi như vậy, lại cảm thấy trong phòng dường như có tiếng khóc truyền đến.

A Trà buồn bực một chút, vênh tai cẩn thận nghe.

Hải Uyên còn đang ngủ, tiếng hô hấp vững vàng phập phồng. Tiếng khóc không phải từ trên giường truyền đến, nhưng A Trà xác định là ở trong phòng.

Đi đến cạnh cửa mở đèn lên, muốn nhìn một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhưng đèn không sáng còn đỡ, đèn sáng, A Trà bị dọa nhảy dựng, khiếp sợ lui lại mấy bước.

Nơi góc phòng, ở vị trí cửa sổ cạnh bàn học, có cái nữ nhân mặc áo trắng mỉm cười nhìn hắn, bên cạnh nữ tử áo trắng quỳ một thiếu niên, thiếu niên không ngừng khóc, đầu cúi xuống nhìn chằm chằm mặt đất không chuyển.

“A a a.....” Mới vừa tỉnh ngủ đầu còn chậm chạp A Trà nhất thời sửng sốt, mới kêu lên. Đây không phải tiểu Đào con dâu ngoan của hắn, cùng tôn tử Trạch Phương sao!

“Tiểu Đào, người không phải ở bệnh viện? Như thế nào lại đến chỗ này? Chẳng lẽ người.....” A Trà nghĩ tới chuyện tình không tốt. Người chỉ có chết đi, linh hồn mới có thể xuất ra, mèo cũng giống vậy.

Kia thoáng chốc, hốc mắt A Trà đều đỏ, khổ sở nhìn con dâu hắn.

“Ta không sao ba ba.” Tiểu Đào nhẹ giọng cười nói, thanh âm thực ôn nhu, còn có tiếng vọng phiêu a phiêu. “Xe đụng khiến linh hồn cùng thân thể của ta tách ra, nhưng chỉ cần trở về là ổn, ta một chút cũng không sao.”

A Trà thở dài nhẹ nhõm. “Nguyên lai là như vậy ác, hại ta nhảy dựng.”

“Ta hôm nay đến, là mang Trạch Phương hướng người nhận sai.” Tiểu Đào cười, vươn tay nhéo lỗ tai Trạch Phương.

Trạch Phương ai ai kêu vài tiếng, bị mẹ hấn kéo trên mặt đất.

“Còn không hướng ông nội giải thích.” Tiểu Đào đem đứa con đẩy ra.

Trạch Phương bên khóc bên đi đến trước mặt A Trà, phù phù một tiếng lại quỳ xuống. “Ông nội thực xin lỗi, ta biết sai rồi, về sau sẽ không tái xằng bậy!”

“Ai u, đây là để làm chi!” A Trà vươn tay nghĩ muốn đem tôn tử của hấn nâng dậy, nhưng hai tay mò bao nhiêu lần, cũng vô pháp đụng tới thân thể Trạch Phương, Trạch Phương tựa như bán trong suốt, huy đến huy đi đều không bắt được.

“Đứa nhỏ này thừa dịp ta không có mặt, ở bên cạnh ba làm rất nhiều chuyện mờ ám. Ta rõ ràng muốn hấn trước khi đầu thai giúp ta chiếu cố ba, nhưng hấn lại giở trò, khiến ba mọi chuyện không thuận lợi.”

“A.....” A Trà không biết Trạch Phương làm cái gì, vì thế nhìn hấn. “Người muốn làm gì ông nội?”

“Không có.....” Trạch Phương che miệng, không muốn thừa nhận.

“Còn không nói cho ông nội nghe!” Tiểu Đào vươn tay, vốn một đôi tay xinh đẹp trở nên thật dài thật dài, từ vị trí bên cửa sổ vươn đến trên đỉnh đầu Trạch Phương, sau đó dụng lực đánh xuống.

“Ai u!” Trạch Phương đau đến hét to một tiếng.

“Người muốn ta ở trong này thoát quần của người, đánh cho ông nội xem sao?” Tiểu Đào tuy rằng ôn nhu nói, nhưng ý tứ uy hiếp cũng không phải đùa giỡn.

Trạch Phương hút hấp mũi, khóc nói: “Người ta cũng không phải cố ý. Bởi vì người ta thật sự rất thích Hải Uyên a, cho nên mới đem ánh mắt ông nội chắn lại, sau đó làm cho ông nội nhìn thấy ảo giác, nghĩ sỢi tƠ hồng là nối với Nhật Thanh!” Trạch Phương gào khóc.

“Yêu thọ!” A Trà trừng lớn hai mắt, không nghĩ ra tƠ hồng cư nhiên là tôn tử giở trò quỷ.

“Còn có ni?” Tiểu Đào nói.

“Người ta cũng nghĩ muốn trở về thôi, cái thân thể kia rõ ràng là của người ta, vì cái gì hiện tại là ông nội dùng! Này cũng không phải lỗi người ta, người ta như thế nào biết rõ ràng là kêu bố chồng đến, xe lại dựng vào mộ mộ! Vốn hấn là phải dựng vào ông nội, như vậy người ta có thể trở lại. Đáng ghét, vì cái gì chết lại là ta!” Trạch Phương khóc đến thương tâm, hấn mới mười bảy tuổi, còn có người thích, lão thiên gia vì cái gì trêu cợt hấn, làm cho hấn sớm như vậy lại chết yếu, không thể cùng người mình yêu bên nhau.

Hấn còn có rất nhiều chuyện chưa hoàn thành a, hấn muốn đọc sách, lên đại học, cùng Hải Uyên ngày ngày luyện ái, nhân sinh quá tốt đẹp a, nhưng hiện tại vì một hồi ô long nhảy lầu ngoài ý muốn mà toàn bộ hóa thành hư ảo, lão thiên gia thật sự đối hấn rất không công bình!

“Ai u uy, đừng khóc, người trước đứng lên, khóc đến ông nội đều đau lòng.” Vô luận tái nghịch ngợm gây sự thế nào, Trạch Phương dù sao vẫn là tâm can bảo bối của hấn, A Trà nghe qua việc này chẳng qua chấn kinh một chút, nhưng lập tức thương xót Trạch Phương. “Mụ mụ không bảo ta đứng lên, ta không dám đứng lên!” Hôm nay bị mẹ hấn đuổi theo cả ngày, sau khi bắt được còn bị đánh tới mông đều sưng lên. Người đáng sợ nhất chính là mẹ, ngay cả ông nội trước kia đều không có đánh qua hấn, nhưng nằng lại đem hấn đánh đến kêu cứu mạng. “Con dâu a, kêu Trạch Phương đứng lên! Dù sao ba hiện tại hảo hảo không có việc gì, người cũng đừng tái trách hấn.” A Trà đối con dâu nói.

“Đứng lên đi!” Tiểu Đào lắc lắc đầu. Trạch Phương tính cách xấu như vậy, tuyệt đối do ba nàng rất sủng tôn tử.

A Trà vươn tay muốn giúp Trạch Phương lau nước mắt, nhưng vẫn không cách nào đụng đến Trạch Phương.

A Trà đau lòng nhìn Trạch Phương nói: “Người muốn trở về, liền đến nói cùng ông nội a! Từ nhỏ đến lớn người muốn gì, ông nội có khi nào không mua cho người. Thân thể này vốn là của người a, ông nội chính là

không cẩn thận chạy vào mà thôi, nếu người muốn, ông nội đương nhiên trả lại cho người a!" (Viêm: đừng trả >"< vậy="> tiểu="> uyên="> của="> ta="> tính="> sao="> a)="> trạch="> phương="> đột="> nhiên="> ngừng="> nước="> mắt="> ngẩng="> đầu="> lên,="> nhìn="> a="> trà,="> "người="> có="> biết="> hay="> không="> ông="> nội="> một="> mực="> tìm="> người?"="> a="> trà="> mũi="> đau="> xót,="> hốc="> mắt="> đỏ="> lên,="> "ông="> nội="> vẫn="> đợi="> người="> trở="> về="> tìm="> ông="> nội="> một="> mình="> ông="> nội="> ở="> chỗ="> này="> nhìn="> không="> thấy="> người,="> thật="> sự="> rất="> khó="> chịu,="> mỗi="> lần="> chỉ="> cần="> nghĩ="> đến="> người="> ly="> khai="> ông="> nội,="> ông="> nội="> hảo="> khổ="> sở,="> ông="> nội="> thật="> sự="> hy="> vọng="> người="> chết="> đi="> là="> mình="> không="> phải="> người,="> bởi="> vì="> người="> là="> bảo="> bối="> tôn="> tử="> của="> ông="> nội,="> ông="> nội="> cũng="> luyện="> tiếc="> người="> đi="> a!="> a="> trà="> vươn="> tay="> lau="> nước="> mắt,="> đem="> tất="> cả="> sàu="> nảo="> trong="> lòng="> toàn="> bộ="> đối="> trạch="> phương="> nói="> ra,="> "ông="> nội="> cũng="> không="> biết="> sự="> tình="> vì="> cái="> gì="> biến="> thành="> như="> vậy,="> nếu="> ông="> nội="> có="> thể="> lựa="> chọn,="> tuyệt="> đối="> hy="> vọng="> người="> chết="> đi="> là="> ông="> nội,="> mà="> không="> phải="> người="> a!="> trạch="> phương="> cũng="> đỏ="> hốc="> mắt,="> hần="> thấp="> giọng="> nói:="> "ông="> nội.....="> thực="> xin="> lỗi.....="> rồ="> ràng="> biết="> người="> này="> từ="> nhỏ="> thương="> mình="> thương="> đến="> lớn,="> đem="> tất="> cả="> tâm="> lực="> đều="> đặt="> trên="> người="> mình,="> nhưng="> chính="> mình="> lại="> đem="> tất="> cả="> quên="> hết,="> mà="> đối="> hần="> làm="> ra="> một="> đồng="> chuyện="> không="> tốt,="> "người="> muốn="> thân="> thể="> này,="> vậy="> lấy="> lại="> đi="> thôi!="> bằng="> không="> ông="> nội="> lại="> đến="> đường="> cái="> cho="> xe="> đựng="> lần="> nữa="> là="> được,="> lần="> này="> ông="> nội="> sẽ="> không="> né,="> chính="> là="> thân="> thể="> người="> thật="> hảo="> nhìn="> ác,="> nếu="> bị="> cán="> nát="> vậy="> không="> tốt!="> a="> trà="> hàm="> chứa="> nước="> mắt="> cười="> nói,="> "ba,="> tiểu="> đào="> thở="> dài,="> nói:="> "có="> một="> số="> việc="> đã="> định,="> người="> cùng="> trạch="> phương="> không="> có="> khả="> năng="> hoán="> đổi,="> bắt="> đầu="> từ="> ngày="> người="> hồi="> hồn,="> thân="> thể="> này="> cũng="> đã="> biến="> thành="> của="> người,="> đây="> là="> mệnh="> của="> người,="> cũng="> là="> mệnh="> của="> trạch="> phương,="> trạch="> phương="> dương="> thọ="> đã="> hết,="> cho="> nên="> hần="> mới="> không="> có="> biện="> pháp="> trở="> về,="> mà="> mệnh="> người="> còn="> có="> một="> đoạn="> đường="> thật="> dài="> phải="> đi,="> nếu="> trạch="> phương="> mạnh="> mẽ="> muốn="> đuổi="> người="> ra="> khỏi="> thân="> thể="> này,="> kia="> chỉ="> hại="> người,="> loại="> chuyện="> này="> tổn="> hại="> âm="> đức,="> hần="> về="> sau="> cũng="> sẽ="> có="> báo="> ứng,="> trạch="> phương="> khổ="> sở="> ghé="> vào="> ngực="> a="> trà,="> khóc="> lên,="> a="> trà="> đau="> lòng="> vô="> cùng,="> không="> ngừng="> nói:="> "đừng="> khóc,="> đừng="> khóc,="> cùng="> thân="> nhân="> thiên="> nhân="> vĩnh="> cách,="> tịch="> tịch="> cùng="> tiếc="> nuôi="> cũng="> khiến="> tâm="> hần="> yếu="> ớt,="> nước="> mắt="> giống="> như="> mở="> miệng="> cống="> đập="> nước,="> càng="> không="> ngừng="> rơi="> xuống,="> hần="> muốn="> vô="> lưng="> trạch="> phương="> an="> ủi,="> lại="> bởi="> vì="> âm="> dương="> cách="> biệt,="> mà="> không="> thể="> đựng="> đến="> trạch="> phương,="> nguyên="> bản="> vẫn="> ngũ="> hải="> uyên="> cũng="> không="> biết="> khi="> nào="> thì="> tỉnh="> lại,="> hần="> lẳng="> lẳng="> ngồi="> trên="> giường,="> không="> nói="> một="> câu,="> không="> tới="> quấy="> nhiễu="> gia="> đình="> bọn="> họ="> đoàn="> tụ,="> "ba,="> ta="> nên="> mang="> trạch="> phương="> đi="> rồi,="> chúng="> ta="> không="> thể="> ở="> bên="> cạnh="> người="> lâu,="> như="> vậy="> đối="> với="> thân="> thể="> người="> không="> tốt,="> tiểu="> đào="> đi="> tới,="> đem="> trạch="> phương="> từ="> bên="> người="> ông="> nội="> hần="> ly="> khai,="> trạch="> phương="> cúi="> đầu,="> nhìn="> sàn="> nhà,="> hỏi="> hận="> vô="> cùng,="> "ông="> nội="> bye="> bye.....="> hần="> nhẹ="> giọng="> nói,="> "người="> muốn="> dẫn="> trạch="> phương="> đi="> đâu="> thai="> ác?"="> a="> trà="> khẩn="> trương="> hỏi,="> "trạch="> phương="> còn="> có="> một="> đoạn="> thời="> gian="> mới="> có="> thể="> đi,="> cho="> nên="> ta="> trước="> chiếu="> cố="> hần="> một="> trận,="> chờ="> ở="> phía="> dưới="> (giống="> âm="> phủ="> ấy)="> tìm="> được="> bảo="> mẫu="> giúp="> ta="> dẫn="> hần="> đi,="> ta="> sẽ="> trở="> về,="> tiểu="> đào="> mỉm="> cười="> trả="> lời,="> "vậy="> thân="> thể="> người="> làm="> sao="> bây="> giờ?"="> có="> hay="> không=">

biến=" thành=" thực=" vật=" miêu=" a?"=" a=" trà=" thập=" phần=" lo=" lảng.= "
 “chỉ=" ngũ=" tiếp=" một=" trận=" mà=" thối,=" trong=" khoảng=" thời=" gian=" này=" "
 phiền=" toái=" ba=" ba.= " tiểu=" đào=" hướng=" a=" trà=" gặt=" đầu,=" tiếp=" "
 theo=" phát=" hiện=" hải=" uyên=" nằm=" trên=" giường=" cũng=" nhìn=" thấy=" "
 nàng,=" lại=" hướng=" hải=" uyên=" gặt=" đầu.= " hải=" uyên=" cũng=" gặt=" đầu=" "
 đáp=" lẽ.= " đây=" là=" lần=" đầu=" tiên=" hấn=" cùng=" người=" thể=" giới=" kia=" "
 chào=" hỏi,=" cảm=" thấy=" được=" thật=" thần=" kỳ.= " “a=" tơ=" hồng=" của=" "
 ta=" rót=" cuộc=" là=" nói=" đến=" nơi=" nào,=" trạch=" phương,=" người=" cấp=" "
 ông=" nội=" nói=" một=" chút=" được=" không?"=" con=" dâu=" cùng=" tôn=" tử=" "
 muốn=" đi,=" a=" trà=" vội=" vàng=" hỏi.= " “ông=" nội=" còn=" muốn=" tìm=" bà=" "
 nội=" người=" a,=" tuy=" rằng=" thiên=" tuế=" nói=" tơ=" hồng=" không=" nhất=" "
 định=" nói=" cùng=" bà=" người,=" nhưng=" ông=" nội=" vẫn=" cảm=" thấy=" hấn=" "
 là=" bà=" người=" a!"=" trạch=" phương=" ngậm=" miệng,=" không=" nói=" một=" "
 câu.= " tâm=" mắt=" tiểu=" đào=" từ=" trên=" người=" hải=" uyên=" quay=" trở=" "
 chỗ=" a=" trà,=" lúc=" sau=" lại=" chuyển=" hướng=" hải=" uyên=" ảm=" đạm=" "
 cười,=" thanh=" âm=" rất=" nhẹ,=" tựa=" xuân=" phong:= " “vẫn=" đều=" ở=" trong=" "
 này=" a!"=" trạch=" phương=" gỡ=" chút=" quỳ=" kế=" làm=" cho=" nó=" không=" "
 bị=" người=" thấy,=" nhưng=" nó=" kỳ=" thật=" vẫn=" đều=" ở=" trong=" này=" a!"=" "
 hải=" uyên=" sững=" sốt=" một=" chút,=" kỳ=" quái=" tiểu=" đào=" vì=" cái=" gì=" "
 vẫn=" nhìn=" mình,=" sau=" lại=" đột=" nhiên=" bình=" tĩnh=" đại=" ngộ,=" nghĩ=" "
 tới=" sự=" tình=" từ=" trước=" đến=" nay=" cùng=" tình=" cảm=" đặc=" thù=" đối=" "
 a=" trà.= " “ta?"=" hải=" uyên=" dùng=" ngón=" trỏ=" chỉ=" vào=" chính=" mình,=" "
 hỏi.= " tiểu=" đào=" cười=" cười,=" không=" nói=" thêm=" nữa,=" nắm=" tay=" trạch=" "
 phương,=" hai=" mẫu=" tử=" xoay=" người=" hướng=" cửa=" sổ=" đi=" đến,=" thân=" "
 ảnh=" cũng=" dần=" dần=" chuyển=" nhạt=" trắng=" đến=" không=" thấy.= " “cáp?"=" "
 a=" trà=" ở=" phía=" sau=" nhìn=" thân=" ảnh=" bọn=" họ=" biến=" mất,=" ngơ=" "
 ngác=" đứng=" tại=" chỗ.= " hấn=" cùng=" hải=" uyên=" nhìn=" nhau=" một=" chút,=" "
 đột=" nhiên=" từ=" giữa=" đau=" buồn,=" khóc=" rống=" lên.= " “người=" khóc=" cái=" "
 gì=" a!"=" hải=" uyên=" híp=" mắt=" nhìn=" a=" trà.= " trắng=" đến=" vì=" a=" "
 trà=" khóc=" không=" ngừng,=" người=" trong=" phòng=" cách=" vách=" nổi=" lên=" "
 xôn=" xao,=" đệ=" tử=" cả=" gian=" ký=" túc=" xá=" cơ=" hồ=" đều=" từ=" trong=" "
 mộng=" bình=" tĩnh,=" bắt=" đầu=" đi=" trên=" hành=" lang,=" bên=" ngoài=" cửa=" "
 phòng=" bọn=" họ=" bắt=" đầu=" khe=" khẽ=" tiếng=" nói=" nhỏ,=" hải=" uyên=" "
 lúc=" này=" mới=" kéo=" a=" trà=" về=" trên=" giường,=" rút=" giấy=" vệ=" sinh=" "
 cho=" hấn=" lau=" nước=" mắt.= " “khóc=" nhỏ=" giọng=" chút=" không=" được=" "
 sao?"=" hải=" uyên=" nằm=" trên=" giường=" nhìn=" a=" trà=" khóc=" đến=" độ=" "
 mặt=" vắn=" vẹo=" biến=" hình,=" không=" quá=" để=" ý=" nói.= " “thiệt=" hay=" "
 giả——=" con=" dâu=" người=" trở=" về=" nói=" rõ=" ràng=" a=" ——=" a=" trà=" "
 khóc=" càng=" lớn=" tiếng.= " “người=" nói=" đến=" một=" nửa=" đã=" rời=" khỏi,=" "
 kêu=" ba=" phải=" làm=" sao=" bây=" giờ!"=" tiểu=" đào=" khi=" rời=" đi=" nói=" "
 đoạn=" kia,=" có=" nghĩa=" ngọc=" thiên=" chính=" là=" hải=" uyên=" sao?= " điều=" "
 này=" sao=" có=" thể=" ni?= " lão=" bà=" ngọc=" thiên=" xinh=" đẹp=" của=" hấn=" "
 cư=" nhiên=" biến=" thành=" nam=" trở=" về=" tìm=" hấn.= " trong=" lúc=" nhất=" "
 thời=" không=" thể=" tiếp=" nhận,=" hơn=" nữa=" con=" dâu=" cùng=" tôn=" tử=" "
 lại=" ly=" khai=" hấn,=" a=" trà=" chua=" xót=" vô=" cùng,=" vừa=" buồn=" vừa=" "
 thương=" nước=" mắt=" không=" biết=" vì=" cái=" gì=" muốn=" dùng=" cũng=" dùng=" "
 không=" được.= " hải=" uyên=" im=" lặng=" một=" chút,=" phát=" giác=" không=" cho=" "
 a=" trà=" dùng=" sức=" phát=" tiết,=" mình=" cũng=" sẽ=" không=" thoả=" mái,=" "
 vì=" thể=" nhún=" vai=" nói:= " “quên=" đi!"=" cũng=" liên=" tụy=" tiện=" hấn.= " a=" "
 trà=" khóc=" khóc,=" đột=" nhiên=" đứng=" lên=" hướng=" phía=" ngoài=" đi=" đến=" "
 “người=" lại=" làm=" gì?"=" hải=" uyên=" hỏi.= " “đi=" wc=" ——=" a=" trà=" bên=" "
 khóc=" bên=" khập=" khiễng,=" chậm=" rãi=" đến=" cửa=" phòng,=" mở=" cửa,=" "
 khóc=" đi=" ra=" ngoài.= " ngoài=" cửa=" phòng=" mấy=" nam=" đệ=" tử=" thăm=" "
 dò=" nghe=" lên=" bị=" a=" trà=" dọa=" hoảng=" sợ,=" lại=" thấy=" rõ=" diệp="

hải=""" yên=""" nằm=""" trên=""" giường=""" chăm=""" chú=""" nhìn=""" bọn=""" họ=""" cả=""" nhóm=""" người=""" cực=""" độ=""" chán=""" kinh=""" nháy=""" mắt=""" như=""" chim=""" bay=""" tán=""" loạn=""" oanh=""" một=""" tiếng=""" chạy=""" như=""" điên=""" về=""" phòng=""" của=""" mình=""" a=""" trà=""" đi=""" rồi=""" hải=""" yên=""" nhàm=""" chán=""" ở=""" trên=""" giường=""" trở=""" mình=""" cuối=""" cùng=""" đi=""" xuống=""" giường=""" cúi=""" đầu=""" đem=""" hộp=""" bánh=""" hỉ=""" rí=""" sắt=""" a=""" trà=""" giấu=""" ở=""" dưới=""" sàng=""" lời=""" ra=""" hải=""" yên=""" cầm=""" lấy=""" ảnh=""" chụp=""" lão=""" bà=""" ngọc=""" thiên=""" của=""" a=""" trà=""" đứng=""" ở=""" trước=""" giường=""" nhìn=""" chăm=""" chăm=""" hồi=""" lâu=""" không=""" nhúc=""" nhích=""" ở=""" giường=""" trên=""" thiên=""" tuế=""" cuốn=""" thành=""" một=""" đoàn=""" trong=""" chán=""" bông=""" đột=""" nhiên=""" giật=""" giật=""" hải=""" yên=""" kéo=""" chán=""" bông=""" ra=""" rồ=""" ràng=""" thấy=""" thiên=""" tuế=""" trốn=""" trong=""" chán=""" bông=""" không=""" ngừng=""" phát=""" run=""" trên=""" mặt=""" còn=""" che=""" kín=""" nước=""" mắt=""" “ngươi=""" khóc=""" cái=""" gì?”=""" hải=""" yên=""" cầm=""" thấy=""" mặt=""" danh=""" kỳ=""" diệu=""" (khó=""" hiểu).=""" “không=""" cần=""" lo=""" cho=""" ta!”=""" thiên=""" tuế=""" rống=""" giận=""" một=""" lần=""" nữa=""" kéo=""" chán=""" bông=""" về=""" đem=""" bản=""" thân=""" cuộn=""" lại=""" thanh=""" âm=""" của=""" hấn=""" từ=""" trong=""" chán=""" truyền=""" ra=""" “ta=""" phải=""" nói=""" với=""" xá=""" giam=""" ta=""" muốn=""" đổi=""" phòng!”=""" ngày=""" mai=""" bắt=""" đầu=""" không=""" ở=""" cùng=""" các=""" người!”=""" đáng=""" ghét=""" luôn=""" mang=""" một=""" đồng=""" loạn=""" thất=""" bát=""" tao=""" gì=""" đó=""" trở=""" về=""" đâu=""" phải=""" ai=""" cũng=""" giống=""" bọn=""" họ=""" lá=""" gan=""" lớn=""" thiên=""" tuế=""" rút=""" trong=""" chán=""" bông=""" bên=""" khóc=""" bên=""" phát=""" run=""" hải=""" yên=""" nhìn=""" nhìn=""" ảnh=""" chụp=""" tiếp=""" theo=""" lại=""" kéo=""" chán=""" bông=""" của=""" thiên=""" tuế=""" “làm=""" gì!”=""" thiên=""" tuế=""" gào=""" thét.“” hải=""" yên=""" đem=""" ảnh=""" chụp=""" ngọc=""" thiên=""" đưa=""" tới=""" trước=""" mặt=""" thiên=""" tuế=""" hỏi=""" “ngươi=""" cầm=""" thấy=""" ta=""" cùng=""" nằng=""" bộ=""" dạng=""" có=""" giống=""" không?”=""" “không=""" biết!”=""" thiên=""" tuế=""" lại=""" cuốn=""" chán=""" bông=""" về=""" ai=""" cũng=""" không=""" muốn=""" để=""" ý=""" tới.“” hải=""" yên=""" cầm=""" ảnh=""" chụp=""" nhìn=""" chăm=""" chăm=""" nữ=""" nhân=""" dưới=""" khóe=""" mắt=""" có=""" khóa=""" tiểu=""" chí=""" bên=""" trong=""" một=""" hồi=""" lâu.“” đột=""" nhiên=""" không=""" biết=""" làm=""" sao=""" tâm=""" tình=""" thật=""" tốt=""" hấn=""" khoái=""" hoạt=""" khởi=""" ca=""" tiếp=""" theo=""" ngồi=""" trở=""" lại=""" giường=""" dưới=""" chờ=""" a=""" trà=""" trở=""" về=""" đã=""" nói=""" mà=""" trực=""" giác=""" của=""" hấn=""" thực=""" chuẩn=""" hanh=""">

30. Chương 30

Không tới vài ngày, thành tích thi giữa kì được công bố ra.

A Trà bị lão sư gọi tên, đến phía trước lấy bài thi, trong tích tắc nhìn thấy điểm, cả người đều phát run.

“Yêu thọ!!” Hấn không dám tin nhìn bài thi, mặt trên vẽ một nét màu đỏ rất lớn, chỉ có 1 điểm.

Điền thêm một đề mục đúng được một đề mục.

Hải Uyên cũng đi đến cầm bài thi, hấn huyết sáo, mấy ngày nay không biết vì cái gì tâm tình đặc biệt hảo, A Trà nhìn thấy bộ dáng Hải Uyên như vậy, liền tức giận cực kỳ.

“Ngươi xem, đều là ngươi! Nói dạy ta học toán kết quả chạy đi đâu không thấy, chỉ có một điểm làm sao tốt nghiệp a!” A Trà gõ đầu Hải Uyên một cái.

Hải Uyên tâm tình thật sự hảo, cũng không cùng A Trà so đo, nhìn bài thi của mình, sáu mươi hai điểm, đạt tiêu chuẩn, coi như không tồi.

Trên bục giảng lão sư toán học mở miệng nói:

“Lần này tổng cộng có mười sáu vị đồng học thi 0 điểm, tuy rằng lần này đề mục hơi khó, nhưng điểm cơ bản vẫn có, hy vọng lần sau mọi người cố gắng một chút.....”

Tiếp theo lão sư liền bắt đầu nước miếng tung bay giảng giải đáp án bài thi lần này.

A Trà thi giữa kì kết quả thật thê thảm, không có môn đạt tiêu chuẩn, nhưng hắn có thể trong thời gian ngắn nhận thức chữ còn biết viết cũng đã không tồi, giúp hắn học bổ túc Hải Uyên tuyệt không lo lắng.

Dù sao thành tích kì thi chỉ chiếm ba mươi phần trăm, thành tích ngày thường bốn mươi phần trăm, hoạt động ba mươi. A Trà chỉ cần theo những gì hắn dạy, đem thành tích ngày thường cùng hoạt động đạt điểm cao, kia đương nhiên có thể tốt nghiệp.

Hải Uyên cảm thấy A Trà là loại lão nhân tính cách rất dễ dàng khấn trương, có hắn ở bên, hết thấy an bài hảo hảo, dù muốn không tốt nghiệp cũng không được.

Kì thi giữa kì bình an vượt qua, tiểu quỷ Trạch Phương hay gây sự cũng bị mẹ hắn mang đi, mai danh ẩn tích hồi lâu.

Ở bệnh viện thú y mấy tuần, mèo nhỏ sau khi tỉnh lại trở nên càng ngày càng nghịch ngợm gây sự, cũng chậm chậm khôi phục sức khỏe.

Chân mèo nhỏ vì tai nạn xe cộ mà gãy xương, về sau mặc dù có điểm khập khiễng, nhưng vẫn sôi nổi cả ngày, tựa như bộ dáng một tiểu miêu mấy tháng tuổi nên có.

Nhưng mà từ khi mèo nhỏ tỉnh, A Trà lại phát hiện, hắn gọi mèo nhỏ là “Con dâu”, mèo nhỏ cũng không giống trước chuyên chú theo dõi hắn, hướng hắn “Yêu yêu ” kêu.

Hắn thực khấn trương chạy tới hỏi Thiên Tuế, Thiên Tuế cũng nói từng nghe qua một loại thuyết pháp:

“Sau khi đầu thai chuyển thế, trước khi biết nói chuyện, linh hồn con người vẫn có một bộ phận nhớ rõ kí ức kiếp trước. Nhưng dần dần sẽ quên, thẳng đến rốt cuộc không nhớ ra mới thôi.”

A Trà tuy rằng có chút tiếc nuối, lại nghĩ như vậy cũng tốt. Mỗi người đều nên bắt đầu một lần nữa mới đúng, như vậy mới có thể có cuộc sống mới cùng khoái hoạt mới.

Mà hắn cùng Hải Uyên cũng như thế.

Một đêm kia Tiểu Đào cho biết, khiến hắn xác định chính mình cùng Hải Uyên trong khoảng thời gian ở chung có thể tiến triển nhanh chóng thành vô cùng thân thiết như thế, đều do bọn họ kiếp trước đã nhận thức.

Lão bà của hắn thật sự trở về tìm hắn, tuy rằng vẫn là một bộ dáng thực hung, nhưng hắn rất nhanh cảm thấy Hải Uyên tâm địa tốt lắm.

Chính là mỗi lần nhìn Hải Uyên, trái tim A Trà sẽ nho nhỏ nhảy loạn một chút.

Lão bà đã trở về.

Nhưng nàng lại biến thành nam.

Cảm giác có chút quái quái, lại không rõ quái ở đâu.

Cũng không biết vì cái gì, gần đây số lần Hải Uyên ôm hắn ngủ tăng thật nhiều.

Sau kì thi, là đến đại hội thể thao trường tổ chức mỗi năm một lần.

Lớp bọn họ bởi vì giáo viên chủ nhiệm là lão sư thể dục, cho nên cơ hồ mỗi người đều bị lão sư chọn tới báo danh hạng mục đại hội thể thao.

Hải Uyên nhảy sào rất lợi hại, bị chỉ đích danh tham gia nhảy sào.

A Trà chạy bộ cực nhanh, Thái Đồng Nhất giúp hắn báo mười hạng mục kinh điền.

Ngày đại hội thể thao, Huệ Mĩ ôm tiểu Hải Dương lên khán đài, cùng nhau cổ vũ bọn họ, chỗ Huệ Mĩ tới là lão Vương cùng lão bà Thực Lệ của hắn. Hơn nữa bởi vì lão Vương lớn tiếng tuyên truyền, một đồng kì hữu ở tiểu công viên phao trà nói chuyện phiếm cùng A Trà toàn bộ đều đến đây.

Bọn họ còn mang đến máy karaoke dạng di động (có thể xách đi), xét thấy ở thời điểm giảng co chết sống, bọn họ sẽ ngay bên cạnh đại xướng (ca) bài “Chiến thắng”.

Không khí cả trường náo nhiệt vô cùng, khán đài thành nơi mọi người hợp ca, ngay cả A Trà cũng vui vẻ chạy đến hiến xướng một bài “Đường đến trường” cấp mọi người nghe.

Một đám người loạn tới buổi chiều, trận đấu không sai biệt lắm đều có kết đông, A Trà đeo mười đạo huy chương vàng lóe sáng vui vẻ ở vườn trường đi tới đi lui, cảm thấy thật sự rất đáng khoe, hẳn tuy rằng thi khá tệ, nhưng thành tích chạy bộ lại tốt nhất trong trường học.

Cái gì một trăm mét, vượt rào cản, bốn trăm mét tiếp sức, chạy Ma-ra-tông, không có hạng mục nào làm khó được hẳn.

Huy chương trên cổ lắc a lắc, A Trà cười ha ha.

“Thích a!” Hần nói.

A Trà thấy Hải Uyên từ trên đài kéo cờ xuống, cầm trong tay huy chương bạc, không thú vị vung vung.

Hần vốn muốn gọi Hải Uyên, nhưng thấy có đệ tử hướng Hải Uyên chạy tới, cầm đồ vật này nọ cấp Hải Uyên.

Hải Uyên tiếp theo đem đồ vật đó thu vào túi, lúc sau đệ tử kia cũng chạy đi.

Hải Uyên lại nhàm chán vung huy chương, ngẩng đầu thấy A Trà đang nhìn hẳn, liền đi tới bên cạnh A Trà.

“Bạc úc!” A Trà liếc nhìn huy chương của Hải Uyên một cái, nói: “Bạc ta không cần, chính người giữ là tốt rồi.”

“Ta cũng chưa nói cho người.” Hải Uyên nói.

“Người vừa rồi làm gì ni?” A Trà nhìn túi tiền Hải Uyên phình to.

“Không có gì.” Hải Uyên không có ngay mặt trả lời.

“A đúng rồi, ta cũng chưa lĩnh tiền.” A Trà nhìn đến túi tiền, liền hùng hực nhớ tới tới chuyện này. Hần lập tức từ trong túi lấy ra thẻ rút tiền. “Giúp ta lĩnh tiền, trên người ta ngay cả một đồng cũng không có.”

Tiền lúc trước đều do Trạch Phương lĩnh, A Trà mỗi ngày đều ngây ngô, hiện tại thật vất vả mới nhớ tới lúc Tiểu Đào gặp chuyện không may, tiền là Hải Uyên trả, hẳn nợ Hải Uyên thật lâu.

Bọn họ đi đến máy rút tiền tự động, Hải Uyên cầm thẻ, hỏi: “Mật mã số mấy?”

“Mật mã, viết ở sau thẻ.” A Trà nói.

Hải Uyên lật thẻ lại, thật sự nhìn thấy bốn số mật mã, hẳn cảm thấy bất khả tư nghị. “Âu cát tang (lão bác), không ai đem mật mã viết trên thẻ! Nếu thẻ này bị mất, toàn bộ tiền trong ngân hàng của người sẽ bị rút trống trơn.” Thật là, nào có ai làm ra loại chuyện này. Không tính tới A Trà, sao ngay cả Trạch Phương cũng không nhắc nhở ông nội hẳn! Đây tổ tôn các người thật sự là..... “

“Không thể viết ở trong này, vậy phải viết ở nơi nào?” A Trà hoảng sợ, vội vàng hỏi. Tiền bị rút trống trơn là rất không được, thật đáng sợ.

“Ở đâu cũng không thể viết, phải nhớ kĩ, ghi tạc trong đầu.” Hải Uyên nói.

“Ghi tạc trong đầu? Đầu của ta làm sao nhớ rõ a! Hơn nữa ta cũng không dùng máy rút tiền, vậy nhớ làm gì a! Ân như vậy rồi như vậy, một chút cũng không rõ, nhớ cũng vô ích! Lúc trước ta là sợ Trạch Phương quên mật mã sẽ không xong, nên mới bảo hẳn viết mật mã ở phía sau, hiện tại lại không thể viết, vậy ta làm sao bây giờ!” A Trà lẩm bẩm niệm.

Hải Uyên trầm mặc một chút, không biết phải trả lời vấn đề của A Trà như thế nào.

“A, bằng không như vậy đi.” A Trà nhìn chằm chằm Hải Uyên, còn nghiêm túc nói: “Mật mã người giúp ta nhớ, sau đó đem chữ ở đây xóa đi.” A Trà chỉ chỉ mật mã trên thẻ. “Sau này khi đi rút tiền sẽ mang người theo, ta đây cũng không cần nhớ mật mã.”

Nói xong, A Trà gật gật đầu, thực vừa lòng bản thân nghĩ ra phương pháp tốt như vậy.

“Tùy tiện người.” Hải Uyên không thèm để ý nói.

“Dù sao trước kia cũng đều là Ngọc Thiên giúp ta quản tiền.” A Trà nói như vậy.

“Phải không?” Hải Uyên hỏi.

“Hiện tại cho người cũng giống nhau!” A Trà nói.

Hải Uyên không nói gì. Tuy rằng ở mặt ngoài nhìn không ra, nhưng kỳ thật những lời của A Trà khiến Hải Uyên thập phần khoái trá, A Trà càng ngày càng tín nhiệm hẳn, hơn nữa phương thức hai người ở chung tuy hai mà một, điều này làm cho hẳn thấy vui vẻ trước nay chưa từng có, thích đến mỗi ngày cơ hồ đều cười ngủ.

Sau khi rút tiền xong, bọn họ liền trở về ký túc xá đem đồ vật này nọ cất hảo, rồi chạy đến tham gia lễ bế mạc đại hội thể thao.

Hải Uyên vội vàng kéo A Trà vẫn còn ở trước đài hát cùng đám bằng hữu, A Trà cũng vội vàng đem cái đuôi mèo nhỏ từ trong tay Hải Dương lôi ra.

“Tiểu Dương dường như rất thích tiểu Đào.” Huệ Mĩ mỉm cười nói.

A Trà mới giải cứu cái đuôi tiểu Đào từ tay Hải Dương ra, nguyên bản còn cười đến thực vui vẻ Hải Dương cư nhiên mặt vắn vẹo, oa oa khóc rống.

“Chờ nghỉ hè ta sẽ mang tiểu Đào về, ai u, tiểu bảo bối đừng khóc.” A Trà liều mạng hướng tới tiểu hài tử làm ngoáo ộp (làm mặt xấu), nhưng Hải Dương chính là không chịu để ý tới A Trà, tay vẫn khua vẫn trao, còn muốn ngoạn mèo nhỏ.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, đại hội thể thao cũng tan cuộc, trời đã tối hơn phân nửa.

Bọn học sinh thu thập hội trường lộn xộn, đem toàn bộ bàn ghế trở lại phòng học, mới kéo thân thể mệt mỏi, quay về ký túc xá hoặc trở về nhà.

Mệt mỏi cả ngày, buổi tối này mọi người nhất định ngủ đặc biệt say.

Ngày mai đại khái sẽ toàn thân đau nhức ——nguyên nhân vì vận động quá mức.

Ở nhà ăn giải quyết xong bữa tối, A Trà cùng Hải Uyên trở lại phòng ngủ.

Thiên Tuế đã sửa sang lại hành lý của hẳn, cũng từ hai ngày trước dọn đến ở ký túc xá năm ba siêu xa hoa hiện đại, có được hệ thống trung tâm điều hòa cùng vòi sen nhiệt độ ổn định.

Hải Uyên cũng đem chăn bông gối đầu của mình toàn bộ trải đến giường trên, cực hảo tâm nhường giường dưới cho A Trà nửa đêm hay đi tiểu vội chạy vào WC.

Vì thế gian phòng này, hiện tại cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

31. Chương 31

Bởi vì đại hội thể thao, toàn thân đều đổ mồ hôi, A Trà cùng Hải Uyên trở về liền lập tức đi tắm rửa, tắm rửa xong sau cũng thuận tiện giặt sạch quần áo, tiếp theo trở lại phòng hong khô, đem quần áo ướt sũng giống như quốc kỳ treo đầy cả gian phòng.

A Trà mệt đến tê liệt ngã xuống giường dưới, lập tức ngủ như chết. Nguyên bản huy chương vàng treo trên cổ từng khối từng khối đặt trên đầu bàn, đèn huỳnh quang vừa chiếu, kim quang lóe sáng khắp nơi, điều này khiến hẳn nhắm mắt lại cũng đang cười, thỏa mãn vô cùng. Hải Uyên ngồi trước bàn học, cầm hộp nhỏ hôm nay người ta giao cho hẳn nhìn nhìn.

Vật bên trong dường như đang ngủ, nên không phát ra nửa điểm tiếng vang.

A Trà cũng đang ngủ, không phát hiện vật này, cũng không nghe thanh âm của nó, đương nhiên cũng không biết hẳn mất nhiều công phu, mới tìm được thứ này.

Hải Uyên ngủ không được, vì thế lại chạy đến phòng cách vách lục lọi, cầm về một cái bể nước trong suốt, bể này trước đây để nuôi rùa, bắt quá rùa bởi vì không chiếu cố tốt cuối cùng chết đi, tên cách vách vô dụng, hần lúc này mới mượn dùng đỡ.

tuy là bể nước nhưng lâu không dùng nên không có nước a, xin đừng thắc mắc.

Hần ra ngoài ký túc xá đào chút bùn đất trở về, sau đó ở trong bể cắm một nhánh cây, tiếp theo tước một mảnh quả táo bỏ vào, chậm rãi đem vật trong hộp nhỏ bắt ra, phóng tới trên nhánh cây.

Bởi vì đèn huỳnh quang quá mạnh mẽ, đồ vật kia tiếp xúc với ánh sáng, đại khái nghĩ rằng trời đã sáng, cánh giật giật, bắt đầu kêu to.

Ban đầu là thanh âm “Dát —— dát ——”, vài phút sau biến điệu, “Dát a —— dát a ——” kêu, tiếng kêu của nó có điểm giống giọng khàn khàn của con vịt, còn có thể biến tấu không ngừng, khoang bụng tựa như cái nhạc khí thiên nhiên, phát ra nhạc thanh kỳ lạ.

Hải Uyên nhìn nhìn, không tự giác xem đến mê mẩn. Hần tay cầm phần táo còn thừa, mắt lại nhìn chăm chăm, cả người đều xuất thần.

Nguyên bản đang ngủ ngon giấc A Trà giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, lỗ tai vẫn bị tạp âm bên ngoài kích thích, hần cuối cùng mở hai mắt, từ trên giường đứng lên hỏi: “Thanh âm gì ồn quá a?”

“Không có a!” Hải Uyên tiếp tục gặm quả táo.

A Trà bò xuống giường đi đến trước bàn học, nhìn nhìn bể nước trong suốt Hải Uyên đặt lên bàn. Hần mở to mắt, khi phát hiện gì đó không ngừng kêu trong bể, hai mắt buồn ngủ liền lóe sáng.

“Người làm sao bắt được nó!” A Trà phát ra tiếng kêu to: “Đại hắc thiên, là đại hắc thiên a!” A Trà kinh ngạc vạn phần, cảm thấy thật bất khả tư nghị, đứng trên đất nhảy múa một hồi. (hoa viên hạnh phúc)

“Người tìm được nó. Người tìm được nó!” Hần khiếp sợ mà vui mừng nói.

“Hội nghiên cứu côn trùng trong trường cho ta.” Hải Uyên nói.

Ngày đó giẫm nát xác ve bảo bối của A Trà, Hải Uyên hối hận không thôi.

Hôm sau hần liền đi tìm hội nghiên cứu côn trùng muốn bọn họ nghĩ biện pháp kiếm cho hần một con, nhưng hội nghiên cứu dưới miêu tả của hần, lại nói loại ve sâu này sắp tuyệt chủng, tên khoa học kêu “Đài Loan gia thiên”, trong khu vực Đài Loan đã rất thưa thớt, muốn xem cũng không dễ dàng, hướng chỉ là bắt một con về.

Hần đương trường tức giận, bắt không được làm sao bây giờ, như vậy khẳng định không có biện pháp cấp A Trà, sau đó hần thực phần nộ kêu đám nghiên cứu viên đi nghĩ biện pháp.

Hần lúc ấy là tức giận bản thân, bởi vì chính mình khiến A Trà khóc, nhưng hội trưởng hội nghiên cứu lại run lấy bối, nói dù chết cũng tìm một con cho hần, muốn hần trở về chờ tin tức.

Hần cảm thấy thật mặc danh kỳ diệu, nếu tìm được thì nói tìm được, vì cái gì sau khi nói với hần không có biện pháp, mới chịu giúp hần?

Sau đó chỉ cần hần rảnh liền chạy đến hội nghiên cứu, thậm chí làm công cũng không đi. Hần giúp hội nghiên cứu lên mạng tìm tư liệu, làm công khóa (bài tập), để bọn họ đặt tất cả tâm lực lên chuyện này.

Cuối cùng cố gắng cũng có kết quả. Hội nghiên cứu đem thứ này từ trong ngọn núi về cho hần.

Hải Uyên nhìn A Trà, hần phát hiện hai mắt A Trà đều sáng lên, thẳng ngoác ngoác nhìn chăm chăm đại hắc thiên trong bể nước.

A Trà vươn tay sờ sờ ngoài bể, miệng mở thật to, tầm mắt chưa từng dời đi.

Đây là ve sâu lớn nhất Đài Loan, vỏ ngoài màu đen giống bảo thạch lấp lánh tỏa sáng, viền quanh là một màu xanh thẫm của đại dương, đôi cánh mở ra lại mang màu đen của ô kim (vàng đen), lóe ra ánh sáng mờ lẹ.

Chính là con ve sâu này, trước đây hần xem qua chính là con ve sâu này.

Này bảo vật trân quý mơ ước từ lâu, hiện tại cư nhiên rõ ràng ở trước mắt hần, còn đang xướng ca.

Hải Uyên đem bể nước đưa lên A Trà trước mặt, nói: “Cho người.”

“Cho ta?” A Trà bị dọa nhảy dựng.

“Lần trước đem xác thiên của người phá hủy, này đền cho người.” Hải Uyên muốn biểu đạt xin lỗi, nhưng vẫn nói không nên lời ba chữ “Thực xin lỗi” này.

“Nhưng của ta chỉ là cái xác mà thôi, này lại là vật sống da! Người nhất định tìm thật lâu hơn nữa tốn rất nhiều tiền, ta không thể nhận!” A Trà vội vàng huy tay, lễ vật này rất trân quý.

“Bảo người nhận người liền nhận, người không nhận chờ lát nữa ta vứt bỏ.” Hải Uyên cắn quả táo nói.

“Thật sự cấp cho ta?” A Trà thanh âm nho nhỏ, hỏi lại một lần.

“Đúng!” Hải Uyên trả lời.

“Ta thật lâu thật lâu trước kia, có nói qua cho người về loại ve sầu này, nhưng là người mỗi lần cũng chưa đợi được.” A Trà nho nhỏ nhớ kỹ, “Bởi vì vẫn chê ta bắt không được, cho nên người đã nghĩ tự mình tới bắt có điều mau hơn đúng không!”

“Đúng, đúng!” Hải Uyên tùy tiện nói.

“Hắc hắc –” A Trà vui vẻ cười toe toét, đầu chuyển qua nhìn đại hắc thiên không ngừng kêu to, sau đó dùng sức ôm bể nước vào trong lòng, cao hứng ở trong phòng chuyển qua chuyển lại.

“Đại hắc thiên — đại hắc thiên —” hần rốt cục tìm được đại hắc thiên.

Kỳ thật ai bắt cho ai cũng không quan trọng, tối trọng yếu là, hai người bọn họ đều gặp được loại ve sầu này, nghe được tiếng ve sầu kêu, cũng hoàn thành giấc mộng lâu nay.

A Trà vui vẻ ôm ve sầu, ở bên người Hải Uyên không ngừng xoay quanh.

“Đầu ta đều choáng!” Hải Uyên nhìn bộ dáng A Trà cao hứng, chính mình cũng vui vẻ.

Tối nay A Trà hưng phấn cả đêm, thật vất vả rốt cục mệt mỏi, muốn đi ngủ, A Trà còn kéo hai cái ghế dựa lại, một cái để mèo nhỏ ngủ, một cái đặt đại hắc thiên trong bể nước.

Bởi vì muốn nghe tiếng thiên, nên đèn huỳnh quang trong phòng ngủ cả đêm đều không tắt, mèo nhỏ tò mò không ngừng nhìn chăm chăm đại hắc thiên, A Trà cũng nhìn đại hắc thiên, thẳng đến rạng sáng thật sự quá mệt mỏi, mới chậm rãi khép hai mắt.

Trước khi ngủ, A Trà đột nhiên nhớ tới cái gì, cau mày, khuỷu tay đẩy đẩy Hải Uyên bên cạnh:

“Người làm gì chạy xuống chen với ta a? Giường của người ở trên da!”

“Bởi vì một mình ngủ ở trên rất nhàm chán.” Hải Uyên nói.

“Tức chết mà, mỗi lần đều phải đến chen với ta.” A Trà oán giận hai tiếng.

“Cùng người ngủ không tốt sao?”

“Chính là rất chật.”

“Quên đi, dù sao ta lại không phải cái loại gầy gầy nhỏ nhỏ, lại lớn như vậy, người không muốn cùng ta ngủ cũng không quan hệ a, dù sao ta cũng không phải cái gì của người……” Hải Uyên vỗ vỗ gối đầu, đứng lên bước khỏi giường.

“Ai u, ai u!” A Trà nghĩ đến Hải Uyên sinh khí, vội vàng bắt lấy tay hần, kéo hần trở về. “Không có, ta không có nghĩ như vậy. Người muốn ngủ liền ngủ, ta sẽ không tái niệm!”

Hải Uyên nhìn A Trà một chút, lúc này mới buông gối đầu xuống, nói: “Vậy ngủ đi!”

Hần thực tự nhiên vươn tay vòng qua thắt lưng A Trà, đem cả người A Trà kéo vào trong lòng.

A Trà kỳ thật không quen ngủ như vậy. Trước kia Ngọc Thiên cũng không ôm hấn như vậy, bọn họ đều hai người tách ra hai bên trái phải, nhưng Hải Uyên rất thích ôm gắt gao như vậy, hấn tuy rằng cảm thấy quái quái, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều lắm.

Cuối cùng A Trà thật sự rất muốn ngủ, hôm nay chạy cả ngày ở sân thể dục làm cho hấn cả người rã rời, hấn xê dịch mông, di chuyển đến vị trí thoải mái hơn, nhắm mắt lại không hề nghĩ ngợi liền ngủ.

Tiếng thiên bên giường có điểm ồn, nhưng A Trà không quan tâm.

Có thể tái nghe thanh âm giống vịt kêu của đại hắc thiên, biết người mình chờ đã trở về, này đó so với những chuyện khác càng làm A Trà khoái hoạt.

Buổi tối, hấn ngủ ngủ, mộng chính mình trở lại tứ hợp viện nơi quê nhà.

tứ hợp viện: hình như là khu nhà gồm bốn sân hợp lại.

Mùa hè trong rừng cây ngoài tứ hợp viện tràn đầy tiếng đại hắc thiên, hảo vang dội hảo vang dội.

Mẹ hấn đem quần áo sàng đan tẩy tốt lắm, lấy ra phơi trong sân, hấn thì đang nấu nước sôi, chuẩn bị pha trà cho mọi người uống.

Vọng Lai cùng con dâu hai người tay trong tay tản bộ trong rừng cây, hấn hô lớn: “Chớ đi quá xa a!”

Con dâu quay đầu hướng hấn cười cười.

Ba hấn mặc áo cộc trắng tẩy đến sắp rách, đang ngồi cắt khóa đại tây qua (dưa hấu lớn).

Trạch Phương liền ngồi xổm bên người ba hấn, niệm niệm: “Ông nội mau một chút, miệng thực khát!”

Một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy tới cửa, lái xe mặc tây trang chạy xuống, thay người trên xe mở cửa. Mới từ nhà mẹ đẻ trở về Ngọc Thiên mặc âu phục điểm chấm tròn đỏ đi xuống xe, cái mũ thật to trên đầu thay nàng che khuất thái dương cực nóng của mùa hè.

Nàng chậm rãi đi vào tứ hợp viện, ngẩng đầu lên nhìn hấn, trên gương mặt luôn luôn lạnh lùng không chút biểu tình lộ ra tươi cười, ánh mắt tinh tế loan lên, khóa chí dưới khóe mắt khiến hấn cảm thấy nàng thật đẹp, thật gợi cảm.

Chậm rãi, thân ảnh Ngọc Thiên biến thành bộ dáng Hải Uyên.

Hấn mặc áo sơmi trắng cùng quần đen dài của đồng phục mùa hè, áo sơmi không thắt cà- vạt cởi ra đến hai khuy áo, nhìn về phía hấn, hướng hấn ngoắc ngoắc.

A Trà buông ấm trà, từ chòi nghỉ mát chạy ra, thẳng đến trước mặt lão bà của hấn.

“Người đã về rồi!” A Trà đối người ta nói.

Tuy rằng lão bà rời đi không bao lâu, nhưng A Trà lại cảm thấy chính mình đã đợi thật lâu thật lâu, lâu như nửa thế kỷ vậy.

“Ta đã trở về.” Người này cười, ôn nhu nói.

“Lão bà.....” Ngủ say sưa A Trà trở mình một cái, gắt gao ôm Hải Uyên.

Đang nhìn đại hắc thiên đến gần người, Hải Uyên đem ánh mắt dời lên khuôn mặt say ngủ của A Trà.

A Trà hơi hơi cong khóe miệng, giống như mơ thấy mộng đẹp, vui vẻ cười.

Hải Uyên dừng một chút, tay đặt trên mũi A Trà, bóp chặt không tha.

A Trà cảm thấy khó thở, ngo ngoay một chút, mở miệng to hô hấp.

Hải Uyên trêu cợt A Trà, chính mình vì nghĩ chuyện của hấn mà ngủ không được, hấn lại ngủ tốt như vậy, thật đúng là làm người ta ghen tị.

Tên đơn thuần.

Hải Uyên nhìn A Trà, sờ sờ mặt hắn, sau đó thừa dịp hắn ngủ không phát hiện, ở trên mặt hắn hôn một cái.

Nghĩ những lời trước kia tiểu Đào, nguyên lai chính mình kiếp trước thật là cái nữ nhân, nhưng lại là lão bà của người này. Khó trách lần đầu tiên nhìn thấy A Trà lại có cổ xúc động mặc danh kỳ diệu muốn tới gần hắn, nguyên lai chính là như vậy.

A Trà cũng không có tỉnh, vẫn đang một bên ngủ một bên cười.

Hải Uyên vuốt vuốt, cúi đầu lại hôn A Trà lần nữa, nhưng lần này không phải dừng trên mặt A Trà, mà là hôn trên môi A Trà.

Tiếp theo hắn ôm chặt A Trà, sờ sờ tóc A Trà, vuốt ve hai má A Trà, tay không thể khắc chế nhất định phải dừng lại trên người A Trà, chạm đến người kia, hắn mới an tâm.

Ban đêm, tiếng ve sầu thực vang, móng vuốt mèo nhỏ không ngừng cào bên ngoài bể nước, tò mò cái thứ đen đen còn kêu không ngừng bên trong đến tận cùng là cái quái gì.

A Trà ngủ thật âm, thật sâu, hơn nữa thập phần an ổn.

Hải Uyên lẳng lặng nghe ve sầu kêu, nghe nghe, cũng chậm chậm khép hai mắt.

Này buổi tối, bọn họ đều mơ mộng đẹp.

Trong mộng có lẫn nhau, có thái dương ấm áp sau giờ Ngọ mùa hè, có thiên minh, có người nhà cửu biệt (xa cách từ lâu) không thấy, tiếng cười vui vẻ mà sung sướng động lòng người.

Chính văn hoàn

32. Chương 32: Phiên Ngoại : Đàm Luyện Ái

Gần đến kì thi cuối năm, một mình A Trà đến cả chủ nhật cũng khẩn trương, cả ngày cùng Thiên Tuế chạy đi chạy lại quanh kí túc xá của anh Thiên Tuế, viết một đồng những trọng tâm bài học đem về.

A Trà nghĩ Thiên Tuế cùng anh Thiên Tuế tâm địa thực sự rất tốt, nghe nói những trọng tâm bài học như vậy không thể nói ra, bình thường sẽ không làm, nhưng để nhượng hắn thuận lợi tốt nghiệp, chỉ đơn giản nói một hai câu, thi học kỳ hay kiểm tra nhỏ đều giúp hắn chỉ ra trọng tâm bài học.

Sáu giờ chiều cuối tuần, bởi vì chỉ còn một tuần cách kì thi cuối năm sống chết, một đám học sinh ở ký túc xá chẳng thể về nhà, hầu như đều ở tại bên trong ký túc xá đọc sách, ngay cả Hải Uyên cùng Nhật Thanh cũng như vậy.

A Trà vừa về đến căn phòng gỗ hai người ở của bọn họ trong ký túc xá mới xa hoa liền thấy Hải Uyên cùng Nhật Thanh lại đánh nhau thành một đoàn trên hành lang, đồ đạc đổ vỡ bay qua bay lại loảng xoảng, cả tòa nhà đều rung động như sắp sụp tới nơi rồi.

“Hai người các ngươi có thôi ngay đi không, ta mới đi một chút mà các ngươi đã bắt đầu nữa rồi!” A Trà vội vã chạy lên ngăn giữa hai người.

Hải Uyên cùng Nhật Thanh vừa nhìn thấy A Trà, nắm tay đang muốn đâm về phía trước lập tức đứng lại giữa không trung, Hải Uyên còn nhớ rõ lần trước đâm trúng A Trà, khiến cho mũi hắn chảy máu đến thảm, Nhật Thanh cũng nhớ điều đó.

“Tạm tha cho người.” Hải Uyên hừ một tiếng.

Nhật Thanh phun một ngụm, đem máu trong miệng nhổ ra, quay đầu trở về phòng mình.

A Trà cầm sách giáo khoa, nắm lấy tay Hải Uyên, đem Hải Uyên mang về phòng ngủ, đám người phía sau bọn họ lúc này ra xem kịch, một chốc cũng liền tản đi mất.

“Sao lại thành thế này a, lúc ta đi không phải đều rất tốt sao, thế nào chỉ mới chớp mắt không quản người là người lại cùng Nhật Thanh đánh nhau hả?” A Trà hỏi.

Hắn nhìn khoe miệng chảy máu của Hải Uyên, lập tức lấy giấy vệ sinh ra lau cho Hải Uyên.

“Ai biết hắn muốn làm cái gì?” Hải Uyên cầm lấy giấy vệ sinh trong tay A Trà. “Ta ở trong phòng chơi với Tiểu Đào, hắn mở cửa đến tìm người, ta nhìn hắn không vừa mắt, thế là đánh.”

“Chơi với Tiểu Đào, ai cho người chơi với Tiểu Đào!” A Trà vội vã nhìn về phía Tiểu Đào đang nằm trên ghế dựa cạnh cửa sổ, Tiểu Đào đang im lặng ngủ.

A Trà không biết Hải Uyên thích chơi cùng với con dâu của hắn. Tình cảm giữa Hải Uyên cùng Tiểu Đào ngày một tốt, thỉnh thoảng y còn cho nàng ăn hay giúp nàng chải lông, nhưng mà A Trà không quen nhìn sở thích đem Tiểu Đào nắm lên lắc qua lắc lại của Hải Uyên, tiểu tử kia thật sự là càng ngày càng nghịch ngợm.

Cơ mà vô luận Hải Uyên có đùa thế nào, Tiểu Đào cũng không giãy dụa bỏ trốn. A Trà đang nghĩ Tiểu Đào có phải là cũng thích Hải Uyên không, cho nên mới để Hải Uyên tùy tiện đùa giỡn như thế?

Quan hệ của Hải Uyên và Tiểu Đào, là loại quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu, Tiểu Đào đại khái là vẫn còn nhớ rõ, cho nên mới để Hải Uyên muốn làm gì thì làm.

Mà mẹ chồng như thế thật khiến người khác phải lắc đầu, cái này gọi là con dâu đáng thương a!

Thực sự là một bà mẹ chồng ác độc.

“Đói bụng rồi.” Hải Uyên sờ sờ bụng. “Sau khi vận động sẽ đặc biệt đói.”

“Muốn ăn gì thì ăn, ta muốn đọc sách.” A Trà ngồi xuống bàn học, mở ra quyển sách tràn đầy phiên âm mà Hải Uyên viết cho hắn, mỗi câu mỗi chữ đều học nằm lòng.

“Đến tiệm thức ăn nhanh đi!” Hải Uyên đem sách giáo khoa trong tay A Trà nhấc lên, cầm ra ngoài.

“Uy, người đi là được rồi, đem sách trả lại cho ta!” A Trà vội vã đuổi theo. “Lần trước kiểm tra giữa kì ta đã làm bài rất tệ, lần này không thể không sửa chữa sai lầm!”

“Đến tiệm thức ăn nhanh ăn đi, thuận tiện ta dạy người làm bài.” Hải Uyên nói.

Tới tiệm thức ăn nhanh, Hải Uyên chọn đông chọn tây rồi đi lên lầu, A Trà lưng đeo túi sách đi theo phía sau Hải Uyên, hiếu kỳ nhìn quanh trong tiệm.

“Nơi này trước đây Trạch Phương rất thích đến.” Chọn một chỗ ngồi xuống, sau đó A Trà bắt đầu thở dài nhớ lại chuyện cũ. “Trước đây khi hắn còn học tiểu học, mỗi ngày đi học về đều muốn ta dẫn đi ăn McDonald, ta không hắn đi hắn sẽ khóc cho ta xem, hại ta mỗi ngày đều phải ở nhà chờ hắn trở về, sau đó cùng nhau đến đây ăn tối. Thế nhưng khi hắn lên trung học, bởi vì hắn ăn đến mức tròn tròn mập mập cho nên không ăn nữa, ta nghĩ nam sinh có mập lên một chút cũng tương đối tốt, thế nhưng hắn không nghĩ như thế.”

A Trà nhớ tới vẻ ngoài tròn trĩnh của Trạch Phương hồi trung học, nhìn không được mà bật cười. Trạch Phương lúc đó đại khái lớn hơn bây giờ gấp hai lần, có thể dễ dàng ôm A Trà đi khắp phòng khách.

Hải Uyên nhanh chóng mở bao giải quyết cái bánh hamburger hai tầng, y đói đến mức bụng kêu òng ọc, không còn thời gian để ý đến A Trà. Nhất là khi A Trà nói với y về những người khác, y càng không có hứng thú.

“Tiểu Uyên, miệng, miệng!” A Trà chỉ chỉ khoe miệng.

“Cái gì?” Hải Uyên cắn hamburger, mồm miệng không rõ hỏi lại.

A Trà đứng dậy, vươn tay qua bàn chạm vào khoe miệng của Hải Uyên, lòng bàn tay lau sạch mayonnaise dính trên môi y, sau đó hắn lấy khăn lau tay mình.

“Lớn như vậy mà còn ăn đến dính đầy miệng.” A Trà niệm niệm, lại nhìn Hải Uyên ăn, bao tử của hắn cũng bắt đầu đói, thế nên hắn liền mở bao lấy hamburger ăn.

“Kia rất dễ dính vào khóe miệng.” Hải Uyên nói. Y thực sự chịu đủ mọi cực chiều của A Trà như một nhóc con, nhưng nói thế nào đi nữa y cũng đã là học sinh cao trung từ thể xác đến tinh thần, đã không còn nhỏ nữa.

“Ai nói chứ, ta sẽ không như thế.” A Trà tràn đầy tin tưởng nói.

Hải Uyên yên lặng nhìn A Trà ăn hamburger.

A Trà ăn chẳng có tí kỹ thuật gì hay ho hơn cả, trên bàn rớt đầy rau xà lách, miếng thịt trong bánh càng lúc càng tuột ra, cuối cùng chỉ còn lại một phần ba còn kẹp trong bánh, hai phần ba kia lững lơ giữa không trung rồi cũng nhanh rơi xuống.

“A Trà.” Hải Uyên kêu hấn.

“A?” A Trà đang chuyên tâm ăn hamburger vừa nghe tiếng Hải Uyên gọi liền lập tức từ trong đồng hồ ăn thức tỉnh mà nhìn lên y.

“Người cũng ăn đến dính đầy mặt kia.” Hải Uyên nói.

“Có sao?” A Trà lau khóe miệng một chút, phát hiện cư nhiên đều là mayonnaise, hấn hoảng sợ lập tức lấy khăn giấy lau, đem toàn bộ sốt lau sạch.

“Sạch sẽ chưa?” A Trà hỏi lại.

“Chưa.” Hải Uyên nói.

“Ở đâu nữa?” A Trà lại lau.

Hải Uyên đứng dậy, vượt ngang bàn, vươn đầu lưỡi liếm liếm trên môi A Trà một chút, lại thấy vẫn chưa sạch, y lại liếm thêm một lần nữa.

Sau đó y liếm miệng mình, chưa thỏa mãn mà hướng đôi môi A Trà hôn xuống.

A Trà trừng lớn mắt, không chút suy nghĩ mà vươn tay đánh vào đầu Hải Uyên, tiếng đánh rất vang, còn có âm thanh rên rỉ theo sau.

Cái này... Cái này... Động thái này của Hải Uyên... Làm cái kia...

A Trà nghĩ không ra từ nào để hình dung, sau khi Hải Uyên dùng lưỡi chạm vào môi, mặt hấn nhanh chóng đỏ lên, nóng đến bỏng tay.

“Người làm gì lại liếm ta ——” A Trà kêu to.

Hải Uyên bị đánh một cái đầu còn ong ong, y không mấy vui vẻ, nhìn đến một phần ba cái hamburger còn lại, y chẳng còn muốn ăn nữa, đem bánh vứt lên bàn, hừ một tiếng khó chịu, thoáng cái đã đứng lên bỏ đi.

“Ô ——” A Trà ngẩn người, hiện tại là sao, thế nào mới đánh một cái Hải Uyên liền giận không thèm ăn nữa?

A Trà đem hai ly Coke cùng bao khoai tây chiên và hộp gà viên ôm lấy, đi theo phía sau Hải Uyên.

“Tiểu Uyên, người lại phát giận cái gì nữa?” A Trà vẫn không hiểu được suy nghĩ của Hải Uyên.

Hải Uyên đến cả nói cũng không muốn nói, chỉ là liên tục đi thẳng.

Ngay cả đèn đỏ cũng không thèm dừng lại.

Này làm A Trà ở phía sau không ngừng xuất mồ hôi lạnh.

Kết quả là lúc trở về ký túc xá, Hải Uyên đi ở phía trước phanh một tiếng đem cửa phòng mở ra, sau đó chả thèm đợi A Trà cùng vào chung đã đóng cửa.

A Trà đợi ở ngoài cửa thở dài. Hấn đã làm gì khiến Hải Uyên tức giận đến thế?

Hấn nghĩ hấn không thể vào phòng ngay được, bởi vì Hải Uyên có thể lại bực bội, vì vậy hấn ôm hai ly Coke cùng bao khoai tây chiên và hộp gà viên đứng ở ngoài cửa đợi, nghĩ thầm chừng năm phút nữa vào phòng tương đối tốt hơn.

Là bởi vì ngày hôm qua hấn tìm bác bảo vệ phao trà không gọi y rời giường, hại y ngủ quá mười hai giờ nên đi làm bị trừ tiền lương?

Chính bởi vì sáng sớm ngày hôm nay hấn đi gặp Thiên Tuế cùng anh Thiên Tuế lấy đề thi tham khảo mà lại quên gọi y đi cùng nên y khó chịu? Cơ mà hấn đã đem tất cả cho y xem rồi mà?

Thực sự là khó hiểu mà.

“Người đang làm gì thế?” Bạn học Thái từ WC đi ra thấy A Trà đứng ở ngoài hành lang nên hỏi.

“A ——” A Trà đột nhiên nghĩ đến việc hỏi bạn học Thái lí do, mắt lập tức sáng lên.

Bạn học Thái trừng mắt nhìn.

A Trà lập tức đem bạn học Thái lôi về phòng của cậu ta, sau đó đem toàn bộ người đang xem TV trong phòng kéo dậy, làm thành một vòng vừa ăn vừa hỏi xem hấn nên làm cái gì bây giờ.

Khi A Trà nói đến chuyện phát sinh ở tiệm thức ăn nhanh, cả hội đều thở dài “Thì ra là thế.”

“Các người không phải đang hẹn hò sao?” Bạn học Thái đột nhiên nói như vậy.

“Hẹn hò?” khuôn mặt A Trà nhú lại.

Bọn họ lúc nào thì hẹn hò?

Hải Uyên là lão bà của hấn chuyển thể trở về, hẹn hò làm gì?

Đã định như vậy từ trước, cứ duy trì hiện trạng như vậy cũng rất được rồi a!

đàm luyện ái = đang yêu – ta nghĩ dùng từ “hẹn hò” sẽ ổn hơn =A=

“Người thật là ngốc nghếch, đang hẹn hò mà không để cho người ta hôn đương nhiên người ta sẽ phát hỏa a!” Bạn học Thái tựa như người từng trải mà phát biểu. “Giống như lúc ta ở cùng bạn gái, muốn hôn liền hôn, muốn ôm liền ôm, nếu nàng không để cho ta ôm, ta sẽ có cảm giác nàng không thật sự thích ta, sẽ chia tay với ta.”

Vài người bên cạnh liên tục gật đầu.

“Là thế a...” A Trà suy nghĩ một chút. “Nhưng chúng ta hai người đều là nam mà... So với tình huống của người hình như không giống nhau đâu...” Hấn cắn ống hút, uống một ngụm nước ngọt.

Mấy người bạn học nghe A Trà nói, không khỏi bật cười.”Người trước đây cùng Quan Nhật Thanh như thế nào hả, đem toàn bộ điều đó làm với Diệp Hải Uyên không phải tốt rồi sao?” Bọn họ mười miệng như một đồng thanh nói.

“Kỳ thực nam hay nữ đều như nhau, lâu rồi sẽ quen thôi.”

“Ta cũng nghĩ như thế, các người hai người đi cùng một chỗ, so với trước đây cùng Quan Nhật Thanh hoàn toàn khác nhau.”

“Đúng vậy, người và Diệp Hải Uyên ở cùng một chỗ rất tự nhiên, nói như thế nào đây, chính là bầu không khí là lạ, thoát nhìn như hai người bạn.”

A Trà ngẩn người. “Bọn ta là bạn a!” Hấn nói.

Hấn và Hải Uyên như bạn bè với nhau, thế nhưng lại có điểm giống ông cháu. Bởi vì tuổi Hải Uyên cùng Trạch Phương không khác nhau bao nhiêu, A Trà thường đem hấn cưng chiều như tôn tử.

“Ha ha.” Mọi người xung quanh đều cười.

Nói chuyện một lúc sau, bạn học đem vài bộ phim tình cảm kinh điển đến cho A Trà xem, bởi vì phim nói tiếng Anh, có phụ đề bên dưới nhưng A Trà xem không kịp, tỉnh tỉnh mê mê không hiểu phim đang nói cái gì.

Chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, máu cuộn cuộn trong người.

Trước đây hấn và Ngọc Thiên ở chung một chỗ hình như cũng sẽ như vậy.

“Ngọc Thiên...”

Nhớ tới lão bà xinh đẹp của mình, mặt A Trà lập tức đỏ lên.

Đến khoảng nửa đêm, A Trà mới rón rén trở về phòng ngủ.

Mở cửa, trong phòng tối đen một mảng, Hải Uyên hình như đã ngủ, A Trà cũng không dám chọc đến y, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi chậm rãi đi đến bên giường.

“Thế nào lại ngủ ở trên giường của ta?” Theo ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài, A Trà thấy Hải Uyên cuộn người trong chăn của hắn, nhắm mắt ngủ.

Buổi tối mùa hè trời có chút nóng, trong phòng cũng không mát mẻ hơn là bao, Hải Uyên ngủ mà toàn thân đều đầm mồ hôi, A Trà đem quạt máy kéo đến bên giường thổi đến Hải Uyên, cẩn thận không tạo tiếng động quá lớn.

Hắn ngồi xổm trước giường nhìn Hải Uyên ngủ.

Hải Uyên cùng Ngọc Thiên càng nhìn càng thấy giống, tính tình cũng có chút giống nhau, khuôn mặt càng ngày càng giống nhau như đúc, còn có nốt ruồi ở khóe mắt, thực sự là khiến hắn mỗi lần nhớ đến đều nghĩ về Ngọc Thiên.

“Hai người đúng là cùng một người a...” A Trà suy nghĩ một chút, nhìn Hải Uyên, bật cười khúc khích.

Hải Uyên vốn đang ngủ cảm giác được bên cạnh có người nói chuyện, đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vào A Trà.

“Chịu về rồi sao?” Âm thanh Hải Uyên khi vừa tỉnh ngủ hơi khàn khàn, hắn xoay người đối diện với tường nói.

“Ai u, người đừng tức giận nữa a!” A Trà bắt đầu dĩ nhiên.

Hải Uyên không nói gì, cũng không để ý tới A Trà.

Giờ ngủ của A Trà cũng sắp đến rồi, hắn đến tủ quần áo thay đồ ngủ, sau đó trở về giường của mình, vỗ vỗ lưng Hải Uyên: “Nằm nhích qua một chút, ta cũng buồn ngủ.”

Hải Uyên nhích hông sang bên, chừa ra một khoảng cho A Trà nằm.

A Trà kéo tấm chăn mỏng qua, nhìn chằm chằm gằm giường đôi phía trên nói: “Ai u, đừng tức giận nữa mà, có gì hay để tức giận chứ, bất quá là chưa cho người hôn thôi mà.”

Hải Uyên vẫn đối mặt với bức tường.

Y học theo ngữ khí của A Trà, nói: “Ai u, đến cả hôn một cái cũng không được, ta nghĩ người đem người khác là lão bà người là được rồi!” Hải Uyên đổi.

“Đừng tức giận, đừng tức giận.” A Trà vỗ vỗ lưng Hải Uyên.

Kỳ thực ngẫm lại, hôn một chút cũng không có gì.

Bạn học Thái cho hắn xem rất nhiều cảnh nam sinh cùng nam sinh hôn môi, còn mượn thêm cho hắn phim xem.

A Trà nghĩ hắn chẳng qua là vì lão bà đột nhiên biến thành nam mà khó thích ứng thôi, luyện tập một chút rồi sẽ quen dần với Hải Uyên.

Kỳ thực Hải Uyên cũng không tệ a, lớn lên vừa cao vừa khỏe mạnh, hơn nữa khuôn mặt lại tuấn tú, giống như tôn tử của hắn vậy.

Hắn cũng không có bài xích Hải Uyên a, chỉ là có cảm giác nam với nam cùng nhau hơi là lạ, hôn môi hay những thứ khác cùng nữ làm tương đối tự nhiên hơn.

A Trà yên lặng không có phản ứng, Hải Uyên trở mình xoay sang ôm lấy A Trà.

Đây là biểu thị y không còn tức giận nữa.

A Trà thực sự nghĩ Hải Uyên thích làm nũng.

Hắn vỗ nhẹ nhẹ lên mặt Hải Uyên, “Ngủ đi, đã khuya rồi”.

“Nếu như người không thích cùng ta ở một chỗ thì hãy nói.” Hải Uyên nói.

“Nói rồi người sẽ làm gì? Leo lên tầng trên ngủ sao?” A Trà hỏi.

“Sẽ không.”

“Kia có khác gì bây giờ đâu!” A Trà cười to. Hắn kỳ thực cũng hiểu Hải Uyên mà.

“Sách.” Hải Uyên thực sự không thích A Trà phản ứng như vậy.

“Được rồi, sau này nếu như người muốn hôn muốn ôm muốn thế nào đi nữa, trước năm phút nói cho ta biết. Đợi ta chuẩn bị tốt người lại đến làm.” A Trà rất cố sức suy nghĩ mới quyết định được như vậy.

“Lão bà người muốn hôn người cũng phải chờ năm phút sao? Ta là nói lúc trước ấy.” Hải Uyên hỏi.

“Đâu...” A Trà suy nghĩ một chút. “Nàng cũng là muốn thì liền làm, hại ta cả mặt đều là son môi!” Nhớ tới Ngọc Thiên, A Trà hài lòng cười vài tiếng.

“Kia là được rồi.” Hải Uyên nói.

“Ai u...” A Trà lên tiếng cãi. “Thế nhưng một người là nữ, một người là nam, không giống nhau chút nào...”

Hải Uyên không để ý tới kháng nghị của A Trà.

Tay y nắm lấy mặt A Trà, kiểm lấy cằm hắn, chậm rãi tới gần môi A Trà, nhìn ánh mắt A Trà đang trừng lớn, y cũng trừng mắt nhìn lại.

A Trà thở dài, không có tâm trạng mà trợn mắt. Nam hay nữ đi chẳng nữa cũng là lão bà của hắn! Đều là người thân hắn yêu thương, kỳ thực không có gì sai, đều có thể mà!

“Ngay cả làm người sinh hài tử đều đã làm...” A Trà niệm một câu.

Hải Uyên nhẹ nhàng cắn môi A Trà một chút, sau đó đem đầu lưỡi vói vào trong miệng A Trà, phủ lấy hắn.

Đầu lưỡi thô ráp ma sát phía trong đem đến cảm giác kì lạ, khiến cả người A Trà nổi da gà lên hết.

Lúc này A Trà không hề phản kháng, mặc cho Hải Uyên có cắn có ngậm thế nào, hắn đều để y tùy tiện làm.

Ngay cả tiểu hài tử cũng đã sinh rồi còn gì...

Những cái này thì tính là gì...

Nhưng khi Hải Uyên ly khai môi A Trà, chậm rãi theo dờn xuống cắn lên cổ hắn, sau đó lại ly khai, chậm rãi mở nút áo của A Trà, hôn lên ngực hắn, tay kia vói vào quần, A Trà nhin không được hét to một tiếng:

“Sử đầu phở (Dừng lại)! ”

A Trà kéo y phục, liều mạng giãy khỏi Hải Uyên, sau đó lăn xuống sàn.

Hắn thở hồng hộc đứng dậy, đem từng nút áo gài lại, lại kéo quần lên, nói: “Được rồi, chỉ đến đây thôi, đã nhiều lắm rồi!”

A Trà thở phì phò đem y phục chỉnh lại, sau đó bò lên tầng trên, quyết định hôm nay ngủ ở giường của Hải Uyên là được rồi, y thích ngủ ở đâu thì để y ngủ, nếu còn ngủ ở dưới với y, hắn nhất định sẽ giống như ngày đầu đến ký túc xá bị Nhật Thanh, bị cởi quần áo, rồi bị y sờ mó sạch sẽ toàn thân.

Hải Uyên chống đầu ở giường dưới nằm cô đơn ba phút, buồn chán gãi gãi đầu, sờ sờ cằm, đợi mãi không thấy A Trà xuống cùng ngủ với y.

Y cũng biết lúc này có chút hơi quá, thế nhưng A Trà nói là đến cả tiểu hài tử cũng đã sinh rồi a, vốn nghĩ chỉ hôn nhẹ hắn một chút, thế mà hắn lại phun ra câu nói kia, làm cho y nghĩ đến việc sinh hài tử, kia không thể trách y a!

Cuối cùng, Hải Uyên đi xuống giường, mang theo chăn bò lên tầng trên.

A Trà lại bắt đầu kêu to.”Mại lạp (không nên đến), mại lạp, ta muốn ngủ, người là nghe không hiểu sao!”

“Được rồi, được rồi, cùng nhau ngủ.” Hải Uyên đem chăn bông mở ra rồi chui vào, cố sức ôm lấy A Trà, không để ý đến kháng cự của hắn.

“Không nên sờ ta—— người là nghe không hiểu sao ——” A Trà hô to.

Mèo nhỏ bên cửa sổ tỉnh lại, “Meo” một tiếng nói nàng dói bụng.

Nhưng qua thật lâu cũng không ai để ý nàng, nàng ngáp một cái rồi lại buồn chán nằm xuống ngủ.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ha-nhat-ngo-hau-dich-lao-nhan-tra>